STALİN

Yazılar

Mart 1917 - Ekim 1917

Erdogan A

STALİN

12 MART 1917 DEN EKİM DEVRİMİNE YAZI VE KONUŞMALAR

Derleme; Erdogan A

Yararlanılan Kaynaklar;

Stalin Eserler; İnter Yayınları, Çeviri; İsmail Yarkın

Stalin Eserler 1953 Moskova İngilizce basım

1917 SOVYET DEVRİMİ, Gorki, Molotov, Voroşilov, Kirov, Zhdanov, Stalin,

Çeviriler; İsmail Yarkın

Çeviriler ; Özlem Koşar

İçindekiler

Rusya Sovyet Konferansı'nın Bolşevik ve Menşevik delegelerinin ortak toplantısına katılıyor. – SAYFA 54

6 Nisan — Stalin, Parti Merkez Komitesi Bürosu'nun bir toplantısında, V. İ. Lenin'in Nisan Tezleri üzerine yapılan bir tartışmada konuşuyor.

8 Nisan — Stalin, Petrograd Sovyeti Yürütme Komitesi'nin sözüm ona Özgürlük Borçlanmasını destekleyen kararına karşı bir protesto bildirisini imzalıyor.

11 Nisan — Stalin'in İki Karar adlı makalesi Pravda No. 29'da çıkıyor. - SAYFA 89

14 Nisan — Stalin'in Toprak Köylülere adlı makalesi Pravda No. 32'de çıkıyor. - SAYFA 91

14-22 Nisan — Stalin, RSDİP(B) Petrograd Şehir Konferansının çalışmalarına katılıyor.

18 Nisan — Stalin, Petrograd, Vasilyevski-Ostrov Borsa Alanındaki 1 Mayıs mitinginde Bir gösteri de Geçici Hükümet üzerine bir konuşma yapıyor. Stalin'in 1 Mayıs adlı makalesi, Pravda No. 35'te yayınlanıyor. Yapıyor *SAYFA 94 - 99

20 Nisan — Petrograd Sovyeti Yürütme Komitesinin bir üyesi olarak Stalin, Milyukov'un 18 Nisan Notasıyla ilişkili olarak Marien Sarayında toplanan, Geçici Hükümet ve Devlet Duması Geçici Komitesi üyelerinin, Petrograd İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti Yürütme Komitesi temsilcileriyle yaptığı konferansa katılıyor.

24-29 Nisan — V. İ. Lenin ve Stalin, Bolşevik Partisi'nin VII. Tüm-Rusya Konferansının (Nisan Konferansı) çalışmalarını yönetiyorlar.

24 Nisan — Stalin, konferansta şimdiki durum üzerine Lenin'in kararını destekleyen bir konuşma yapıyor ve V. İ. Lenin'in raporu üzerine bir karar tasarısı hazırlamak için atanan komisyona seçiliyor.

25 Nisan — Stalin'in 1 Mayıs mitinginde yaptığı Geçici Hükümet üzerine konuşma Asker Pravda'sında yayınlanıyor. Pravda No 40. da Marian Sarayındaki Konferans üzerine başlıklı yazısı yayınlanıyor. -SAYFA 102

29 Nisan — Stalin, konferansta ulusal sorun üzerine bir rapor okuyor ve Ulusal Sorun Üzerine tartışmalara cevap veriyor. Partinin Merkez Komitesine seçiliyor.- SAYFA 108 - 116

4 Mayıs — Stalin'in Devrimin Gerisinde Kalmak , Savaş ve Toprak Sorunu adlı makalesi, Pravda No. 48'de yayınlanıyor. - SAYFA 118 -120

6 Mayıs — Stalin'in Konferanstan ne Bekliyorduk adlı makalesi, Asker Pravda'sı No. 16'da yayınlanıyor.- SAYFA 125

10 Mayıs —- Stalin RSDİP (B) Petrograd Komitesi'nin bir toplantısında, Komite'nin örgütsel yapısı ve belediye seçimleri üzerine konuşuyor.

14 Mayıs — Stalin, Vasilyevski-Ostrov'daki Borsa'da Estonyalı İşçiler ve Askerler Kulübü tarafından düzenlenen bir gecede ulusal sorun üzerine konuşuyor.

21,24, 26 Mayıs — J, V. Stalin'in Belediye Seçimi Kampanyası adlı makalesi, Pravda No. 63, 64 ve 66'da yayınlanıyor.- SAYFA 128

Mayıs — Bolşevik Partisi Merkez Komitesinin, Stalin'in bir üye olarak seçildiği ve hayatının sonuna kadar üyesi olarak kaldığı bir Siyasi Büro kuruluyor.

3-24 Haziran — Stalin, İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetleri Birinci Tüm-Rusya Kongresi'nin oturumlarına katılıyor.

6 Haziran — Merkez Komitesi'nin genişletilmiş bir toplantısında, Stalin, İşçilerin ve askerlerin barışçı bir gösterisini örgütlemek için V. İ. Lenin tarafından verilen bir öneriyi destekliyor. Stalin, RSDİP (B) Petrograd Komitesinin gösteri sorununa ayrılan özel bir toplantısında Petrograd'daki siyasi durumun bir incelemesini yapıyor.

9 Haziran Gecesi — V. İ. Lenin ve Stalin, Tüm-Rusya Birinci Sovyet Kongresi'nin Bolşevik grubunun bir toplantısına ve daha sonra, RSDİP (B) M.K.'nin bir toplantısına katılıyorlar. İ. Lenin ve Stalin'in önerisi üzerine, M. K. 10 Haziran'da yapılması kararlaştırılmış olan gösterinin iptal edilmesine karar veriyor. Gece geç vakit V. İ. Lenin ve Stalin Merkez Komitesinin gösteriyi iptal etme kararıyla ilişkili olarak Pravda da yayınlanacak yazıyı ve Merkez Komitesi'nin talimatlarını hazırlıyorlar.

13 Haziran — Stalin'in Bunalımı adlı makalesi, Soldatskaya Pravda No. 42' de yayınlanıyor. – SAYFA 144

14 Haziran — Stalin'in Parça Parça Gösterilere karşıyız adlı makalesi, Pravda No. 81' de yayınlanıyor. – SAYFA 154

15 Haziran —- Stalin'in Petrograd Belediye Seçimleri Sonuçları adlı makalesi, RSDİP M. K.'nin Basın Bürosu Bülteni, No. l 'de yayınlanıyor. - SAYFA 157

16-23 Haziran — V. İ. Lenin ve Stalin, RSDİP (B) Cephe ve Cephe Gerisi Askeri Örgütlerinin Tüm-Rusya Konferansını yönetiyorlar.

17 Haziran — Stalin, Parti Merkez Komitesi' adına RSDİP(B) Cephe ve Cephe Gerisi Askeri Örgütlerinin Tüm-Rusya Konferansını selamlıyor. Stalin tarafından yazılan RSDİP(B) Merkez Komitesi ve Petrograd 'Komitesinin Petrograd'ın Bütün

Emekçilerine, İşçilerine ve Askerlerine yaptığı çağrı, Pravda, No. 84'te yayınlanıyor. -SAYFA 163

20 Haziran — Sovyetlerin Birinci Tüm-Rusya Kongresi Stalin'i Merkez Yürütme Komitesi üyeliğine seçiyor. Stalin in Gösteride başlıklı yazısı Pravda no 86 da yayınlanıyor.-SAYFA 168

21 Haziran — Stalin RSDİP (B) Cephe ve Cephe Gerisi Askeri Örgütlerinin Tüm-Rusya Konferansında, Ulusal Hareket ve Ulusal Alaylar üzerine bir rapor hazırlıyor. Konferans, ulusal sorun üzerine Stalin tarafından önerilen bir kararı onaylıyor.

22 Haziran — İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti Merkez Yürütme Komitesinin bir toplantısında Bolşevik grup, Stalin'i M.Y.K. Bürosuna seçiyor. RSDİP(B) Merkez Komitesi, Petrograd Komitesi ve Askeri Örgütü üyelerinin özel bir konferansında Stalin, Bolşevik grubun büyüyen karşı-devrime karşı etkin önlemler talep etmesiyle Merkez Yürütme Komitesi tarafından sunulan bir açıklama üzerine rapor veriyor.

1-3 ve 16-20 Temmuz — Stalin ve Y.M. Sverdlov, Bolşevik Partisi Petrograd Örgütü İkinci (Olağanüstü) Konferansı'nı yönetiyor.

3 Temmuz — Stalin'in önderliği altında, Bolşevik Partisi M.K., kitlelerin, kendiliğinden oluşan silahlı gösterilere katılmasını önlemek için bir dizi önlemler kabul ediyor. Bu hareketin durdurulamayacağı açığa çıktığı zaman, M.K., ona barışçı ve örgütlü bir nitelik vermek için gösteriye katılmaya karar veriyor.

4 Temmuz — Merkez Yürütme Komitesinin bir toplantısında Stalin, V. İ. Lenin ve Bolşeviklere karşı yayılan iftiraların durdurulmasını istiyor.

6 Temmuz — Stalin Peter-Paul Kalesine gidiyor ve devrimci denizcileri silahlı eyleme katılmamaya ikna etmeyi başarıyor. Stalin, Petrograd Askeri Komutanlığı tarafından denizcilere

karşı silahlı kuvvet kullanılması için alman emrin kaldırılmasını sağlıyor.

7-8 Temmuz — Stalin ve G.K. Ordjonikidze, V. İ. Lenin' le Petrograd'dan ayrılması sorunu üzerine görüşmeler yapıyorlar.

8-11 Temmuz — Stalin, V. İ. Lenin'in Petrograd'dan ayrılışı için hazırlıklar yapıyor. Stalin ve S. Y. Alliluyev, V. İ. Lenin'e Primorsk İstasyonuna kadar eşlik ediyorlar ve onu Razliv trenine bindiriyorlar.

11 Temmuz - 7 Ekim Stalin, saklanan V. İ. Lenin'le yakın ilişkisini sürdürüyor ve onun talimatlarına göre, Bolşevik Merkez Komitesinin faaliyetlerini bizzat yönetiyor.

15 Temmuz — Stalin'in Safları Sıklaştırın! adlı makalesi Kronstadt'da Proletarskoye Dyelo No. 2'de yayınlanıyor. – SAYFA 173

16 Temmuz — Stalin, RSDİP (B) Petrograd örgütünün İkinci (Olağanüstü) Konferansının sabah oturumunda Temmuz olayları üzerine Merkez Komitesinin raporunu ve akşam oturumunda şimdiki durum üzerine bir Hesap Verme raporu , şimdiki durum üzerine rapor ve tartışmaya cevapları sunuyor. (rapor ve cevaplar , ilk kez 1923 te Krasnaya Lyetopısy Kızıl Yıllıklar dergisinde yayınlanıyor. – SAYFA 178

20 Temmuz — Stalin konferansta, Petrograd İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti seçimleri ve diğer sorular üzerine açılan tartışmada konuşuyor. - SAYFA 195

20-23 Temmuz — Stalin Raboçi i Soldat No. 2'de basılan, Petrograd'ın Tüm Emekçilerine, Tüm İşçilere ve Askerlere adlı çağrıyı yazıyor.

23 Temmuz — Stalin'in Olan Nedir? ve Karşı-Devrimin Zaferi adlı makaleleri Raboçi i Soldat No. 1 'de yayınlanıyor.- SAYFA 203

24 Temmuz — Stalin'in Kadetlerin Zaferi adlı makalesi ve Bütün Emekçilere, Petrograd'ın Bütün İşçi ve Askerlerine hitabı, iki Konferans yazısı Raboçi i Soldat , İşçi ve Asker, No. 2 'de yayınlanıyor. – SAYFA 212

26 Temmuz — Stalin'in Yeni Hükümet adlı makalesi Raboçi i Soldat , İşçi ve Asker, No. 3 'de yayınlanıyor. -SAYFA 227

26 Temmuz - 3 Ağustos — Stalin ve Y.M. Sverdlov Bolşevik Partisi Altıncı Kongresini yönetiyorlar. Merkez Komitesi hesap verme Raporu , tartışmalar ve cevaplar, 1919 da , Altıncı Kongre Tutanağında yayınlandı. SAYFA 230

27 Temmuz — Stalin'in Kurucu Meclis Seçimleri üzerine adlı makalesi Raboçi i Soldat , İşçi ve Asker, No. 4 de yayınlanıyor. - SAYFA 265

27 Temmuz — Stalin, 6. kongrede, Merkez Komitesi Hesap Verme raporunu sunuyor ve tartışmalara cevap veriyor. - SAYFA 274

30 Temmuz — Stalin, 6. kongrede siyasi durum üzerine bir rapor sunuyor. Diğer bir konuşması. SAYFA 291

31 Temmuz — Stalin, 6. kongre delegeleri tarafından sorulan sorulara cevap veriyor ve siyasi durum, üzerine yapılan tartışmaları cevaplandırıyor. Kapanış Konuşması. SAYFA 297

31 Temmuz-3 Ağustos — Stalin, Altıncı Kongre tarafından siyasi durum üzerine karar tasarısı hazırlamak için kurulan komisyonun çalışmasını yönetiyor.

3 Ağustos — Stalin siyasi durum üzerine kararı 6. kongreye sunuyor. Stalin, Bolşevik Partisi Merkez Komitesine üye

seçiliyor. Karar maddesi değişikliği önerisine cevap veriyor. – SAYFA 303

4 Ağustos — Stalin, Parti Merkez Komitesinin ortak bir toplantısında Raboçi i Soldatın yazı işleri müdürlüğüne atanıyor.

5 Ağustos — M.K.'nin ortak toplantısı, Stalin'i Küçük Merkez' Komitesi'nin üyeliğine seçiyor.

6 Ağustos — Stalin, Küçük Merkez Komitesi'nin, RSDİP(B) M.K.'sinin Moskova Konferansı üzerine bir kararının onaylandığı bir toplantısına katılıyor. Stalin'in kapitalistler ne İstiyor adlı makalesi Raboçi i Soldat No. 13'te yayınlanıyor. Stalin'in Moskova Konferansına Karşı adlı makalesi Raboçi i Soldat No. 14'te yayınlanıyor. SAYFA 305

9 Ağustos — Stalin'in Bir Kez Daha Stockholm Üzerine adlı makalesi Raboçi i Soldat No. 15'te yayınlanıyor.- SAYFA 317

13 Ağustos — Merkez Komitesi'nin isteği üzerine Stalin, Parti'nin Merkezi Organı olarak, Proletarinin yayınlanmasını örgütlüyor. J. V, Stalin'in Moskova Konferansı Nereye Götürüyor, ve Karşı-Devrim ve Rusya Halkları adlı makaleleri Proletari No. l 'de yayınlanıyor. -SAYFA 322

15 Ağustos — Stalin'in İki Yol adlı makalesi Proletari No. 7'de yayınlanıyor. – SAYFA 335

16 Ağustos — Stalin, Merkez Komitesi tarafından, Stockholm Konferansı üzerine bir karar hazırlamak için kurulan bir komisyona atanıyor.

17 Ağustos — Stalin, askerlere, RSDİP(B) Narva Semt Komitesi binasında Sosyal Demokratlar ve Şehir Seçimleri üzerine bir konferans veriyor.

17 Ağustos — Stalin'in Moskova Konferansının Sonucu adlı makalesi Proletari No. 4'te yayınlanıyor.- SAYFA 340

18 Ağustos — Stalin'in Cephedeki Yenilgimiz Hakkında İşin Doğrusu ve Cephedeki Temmuz Yenilgisinin Nedenleri adlı makaleleri Proletari, No. 5'te yayınlanıyor. Cephedeki Yenilgiden Kimler Sorumludur adlı makale, Broşür olarak yayınlanıyor. SAYFA 344

19 Ağustos — Stalin'in Amerikan Milyarları adlı makalesi Proletari No. 6'da yayınlanıyor. -SAYFA 349

20 Ağustos — Stalin'in Bugün Seçim Günüdür adlı makalesi Proletari No. 7'de yayınlanıyor.- SAYFA 354

22 Ağustos — Stalin'in Bir Provokasyon Dönemi adlı makalesi Proletari No. 8'de yayınlanıyor. – SAYFA 361

23 Ağustos — Stalin'in Sosyal Devrimciler partisi İçinde iş Bölümü adlı makalesi Proletari No. 9'da yayınlanıyor. SAYFA 364

25 Ağustos — Stalin'in Sarıların ittifakı adlı makalesi Raboçi No. l 'de yayınlanıyor. SAYFA 368

25 Ağustos — Stalin'in Ya Biri-Ya da Diğeri adlı makalesi Raboçi No. l 'de yayınlanıyor. SAYFA 373

27 Ağustos — Bolşevik grubunun, siyasi durum üzerine, Stalin tarafından hazırlanan bir kararı Merkez Yürütme Komitesi'nin bir toplantısında okunuyor.

28 Ağustos — Stalin'in Talep Ediyoruz! adlı makalesi Raboçi No. 4'te yayınlanıyor. SAYFA 380

28 Ağustos — Stalin'in Komplo devam Ediyor! adlı makalesi Raboçi No. 5'te yayınlanıyor. SAYFA 386

30 Ağustos — Stalin, Parti Merkez Komitesinin Kornilov'un karşı-devrimci eylemine karşı önlemleri tartıştığı bir toplantısına katılıyor.

31 Ağustos — Stalin, Merkez Komitesinin İktidar sorunu üzerine bir bildiriyi tartıştığı bir toplantısına katılıyor. Merkez Komitesi'nin Plenum toplantısında Stalin'den siyasi durumun genel bir tablosunu vermesi isteniyor. Stalin'in Burjuvaziyle Uzlaşmaya Karşı adlı makalesi Raboçi, No. 9'da yayınlanıyor.' - SAYFA 392

Ağustos-Ekim — J.V. Stalin sırayla Proletari, Raboçi ve Raboçi Put adlarıyla yayınlanan RSDİP(B) Merkez Yayın Organını yönetiyor.

3 Eylül — Stalin'in Bunalım ve Direktuvar adlı makalesi Raboçi Put No. 1'de yayınlanıyor. SAYFA 394

6 Eylül — Stalin'in Kendi Yollarında , Kadetlerle Bozuşma adlı makaleleri Raboçi Put No. 3'te yayınlanıyor.- SAYFA 398

9 Eylül — Stalin'in İkinci Dalga adlı makalesi Raboçi Put No. 6'da yayınlanıyor. – SAYFA 407

12 Eylül — Stalin'in Yabancılar ve Kornilov Komplosu adlı makalesi Raboçi Put No. 8'da yayınlanıyor. SAYFA 416

14 Eylül — Stalin'in Demokratik Konferans Üzerine adlı makalesi Raboçi Put No. 10'da yayınlanıyor. SAYFA 420

15 Eylül — Parti'nin Merkez Komitesinin bir toplantısında Stalin, Kamenev'in, V. I. Lenin'in Bolşevikler İktidarı Almalıdır ve Marksizm ve Ayaklanma adlı mektuplarının yakılması gerektiği yolundaki talebine karşı çıkıyor ve mektupların tartışılmak üzere en büyük Parti örgütlerine dağıtılması gerektiğini ileri sürüyor.

16 Eylül — Stalin'in İki Çizgi! adlı makalesi Raboçi Put No. 12'te . SAYFA 426

17 Eylül — Stalin'in Tüm İktidar Sovyetlere! adlı makalesi Raboçi Put No. 13'te yayınlanır. SAYFA 430

19 Eylül --- Stalin'in Devrimci Cephe Üzerine adlı makalesi Raboçi Put No. 14'te yayınlanır. SAYFA 434

21 Eylül — Bolşevik grubun Demokratik Konferanstaki bir toplantısında Stalin, V. İ. Lenin'in Ön-Parlamento' nun boykot edilmesi, yolundaki talimatına uyulması konusunda ısrar ediyor.

23 Eylül — Parti Merkez Komitesi, Kurucu Meclise gidecek olan Bolşevik adayların, V. i. Lenin ve Stalin'i içeren listesini onaylıyor.

24 Eylül — Stalin'in Zincir hazırlıyorlar adlı makalesi Raboçi Put No. 19'da yayınlanır. SAYFA 440

27 Eylül —Stalin'in Burjuva Diktatörlüğünün Bir Hükümeti , Rus Köylüleri ve Mankafalar Partisi adlı makaleleri Raboçi Put No. 21'de - . SAYFA 445

28 Eylül — Stalin, Vasüyevski-Ostrov Semti Bolşeviklerinin bir toplantısında, Demokratik Konferans üzerine bir konuşma yapıyor. İşçilere karşı Sürek Avı adlı makalesi Raboçi Put No. 22'de yayınlanıyor. S 452

29 Eylül — Parti Merkez Komitesi, Kurucu Meclis adaylarının bir listesini yayınlamaya karar veriyor. S'talin Petrögrad, Yekaterinoslav, Transkaîkasya ve Stavopol seçim bölgeleri için aday gösteriliyor. Stalin'in Daha Çok Beklersiniz... adlı makalesi Raboçi Put No. 23'te yayınlanıyor. - SAYFA 455

30 Eylül - **Kâğıttan bir Koalisyon** adlı makalesi Raboçi Put No. 24'te yayınlanıyor. – SAYFA 460

3 Ekim - **Kırlarda açlık fabrikalarda açlık** adlı makalesi Raboçi Put No. 26'da yayınlanır. SAYFA 464

4 Ekim - **Kendi Kendini Kırbaçlamak** adlı makalesi Raboçi Put No. 27'de yayınlanıyor. SAYFA 469

5 Ekim — Merkez Komitesi'nin bir, toplantısında, Stalin'in Kuzey Bölgesi Sovyetleri Kongresi sırasında, bir Parti Merkez Komitesi üyeleri ve Petrograd ve Moskova Parti fonksiyonerleri Konferansının toplanması önerisi karara bağlanıyor. düşürüyor adlı makalesi Raboçi Put No. 28de yayınlanıyor. SAYFA 472

7 Ekim - **Devrime Karşı Komplo** adlı makalesi Raboçi Put No. 27, 28, 29'de yayınlanıyor. SAYFA 475

8 Ekim —Stalin, gizlice Petrograd'a dönmüş olan V. İ. Lenin'le birlikte, silahlı ayaklanmanın hazırlıklarını tartışıyor.

10 Ekim —Lenin ve Stalin, Parti Merkez Komitesinin, V. İ. Lenin'in silahlı ayaklanma konusundaki kararının onaylandığı başlangıç Konferansı toplantısına, katılıyorlar ve ayaklanmayı yönetmek için, Lenin ve Stalin başkanlığında, yedi kişilik bir M.K. Siyasi Bürosu kuruluyor. Stalin'in **Karşı-Devrim Seferber Oluyor - Direnmeye Hazırlanın**! ve **ön parlamentoya kimin ihtiyacı var** adlı makalesi Raboçi Put No. 32'de yayınlanıyor. S501

13 Ekim - Sovyetlerin İktidarı adlı makalesi Raboçi Put No. 35'te yayınlanıyor. – SAYFA 523

15 Fkim —Stalin'in Bir Arsızlık Sınavı ve Devrimin Grev Kırıcıları adlı makaleleri Raboçi Put No. 37'de yayınlanıyor. SAYFA 528

16 Ekim —Lenin ve Stalin, Bolşevik Partisi Merkez Komitesi'nin genişletilmiş toplantısını yönetiyorlar. Stalin, hain Kamenev ve Zinovyev'in silahlı ayaklanma sorunu konusundaki

konuşmalarını şiddetle eleştiriyor. **Ayaklanmayı yönetmek için Stalin başkanlığında** bir Parti Merkezi seçiliyor. **Merkez Komitesi Oturumunda konuşma, başkanın güçlü boğaları** adlı makalesi Raboçi Put No. 41'de yayınlanıyor. SAYFA 540

20 Ekim — Parti Merkez Kornitesi'nin toplantısında, Stalin, Lenin'in Kamenev ve Zinovyev'in bozguncu eylemleri konusundaki mektuplarının Merkez Komitesi' nin ortak bir toplantısında tartışılmasını öneriyor. Stalin, Petrograd Sovyeti Devrimci Askeri Komitesi'nin ilk toplantısına katılıyor. Smolny'de Petrograd sendika temsilcilerinin bir toplantısında Stalin, silahlı ayaklanma hazırlığı konusunda konuşuyor.

21 Ekim —Stalin, Parti Merkez Komitesinin toplantısına katılıyor. Toplantı, Stalin ve Jerzinski'yi Bolşeviklerin oradaki etkisini kuvvetlendirmek için Petrograd Sovyeti Yürütme Komitesine atama kararı alıyor. Toplantı, Stalin'in, Tüm-Rusya Sovyet Kongresi için toprak, savaş ve hükümet konusunda (raportör Lenin) ve ulusal sorun konusunda (raportör Stalin) raporların ve tezlerin hazırlanması gerektiği yolundaki önerisini onaylıyor. Stalin ve Sverdlov, Kongre'de Bolşevik grubu yönetmek için atanıyorlar.

24 Ekim — Sabah ll 'de Raboçi Put, Stalin'in, Geçici Hükümet'in yıkılması çağrısını yapan Neye, İhtiyacımız Var? adlı makalesini yayınlıyor. Stalin, İkinci **Tüm-Rusya Sovyet Kongresi'**nin Bolşevik delegelerinin bir toplan tısında siyasi durum konusunda rapor veriyor. Akşam Lenin Smolny'ye varıyor. Stalin ona siyasi gelişmeler konusunda bilgi veriyor. S547

24-25 Ekim — V. İ. Lenin vei ,Stalin, Ekim silahlı ayaklanmasını yönetiyorlar . Proleter Devrimin Bildirgesi

İŞÇİ VE ASKER TEMSİLCİLERİ SOVYETLERİ ÜZERİNE

14 Mart-1917,

Stalin

Rus devrimini arabası yıldırım hızıyla ilerliyor. Devrimci savaşçıların müfrezeleri her tarafta büyüyor ve yayılıyor. Eski İktidarın temel direkleri, temelleri üzerinde sarsılıyor ve yıkılıyor. Her zaman olduğu gibi şimdi de Petrograd en önde. Onu, zaman zaman tökezleyerek, uçsuz bucaksız taşra izliyor.

Eski İktidarın güçleri eriyor, ama henüz kesin olarak yıkılmış değiller. Onlar sadece saklanmışlardır ve başlarını kaldırıp, özgür Rusya üzerine saldırmak için uygun bir fırsat kolluyorlar. Çevrenize bir göz atın, karanlık güçlerin uğursuz çalışmasının aralıksız sürdüğünü göreceksiniz...

Eski güçleri tamamen yok etmek ve taşrayla birlikte Rus devrimini daha da ileri götürmek için kazanılan haklan savunmak — başkent proletaryasının önündeki acil görev işte bu olmalıdır.

Fakat bu nasıl yapılacaktır?

Bunun için ne gereklidir?

Eski İktidarı parçalamak için, ayaklanan İşçilerle askerlerin geçici bir ittifakı yeterliydi. Çünkü Rus devriminin gücünün İşçiler ve asker üniforması giymiş köylüler arasındaki ittifakta yattığı apaçık ortadadır.

Fakat kazanılan hakları muhafaza etmek ve devrimi daha da geliştirmek için — bunun için İşçiler ve askerler arasındaki geçici bir ittifak tek başına asla yeterli değildir.

Bunun için, bu ittifakı, bilinçli ve sağlam, kalıcı ve istikrarlı, karşı-devrimcilerin kışkırtıcı saldırılarına göğüs gerebilecek

derecede istikrarlı yapmak gerekmektedir. Çünkü Rus devriminin nihai zaferinin güvencesi, —bu herkesçe açıktır— devrimci İşçilerle devrimci askerler arasındaki ittifakın-pekiştirilmesinde yatar.

Bu ittifakın organları, İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetleridir.

Ve bu Sovyetler, birbirlerine ne kadar daha yakından kaynaştırılırlar ve ne kadar daha sıkı örgütlenirlerse, temsil ettikleri devrimci halkın devrimci İktidarı o kadar daha etkin olacak ve karşı-devrime karşı güvenceler ö kadar daha güvenilir olacaktır.

Bu Sovyetler i pekiştirmek, her yerde Sovyetler kurmak ve bunları halkın devrimci İktidar organı olarak, bir İşçi ve Asker Temsilcileri Merkez Sovyet'i altında birbirlerine bağlamaya çalışmak—işte devrimci Sosyal-Demokratlar bu doğrultuda çalışmalıdırlar.

İşçiler, saflarınızı sıklaştırın ve Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi etrafında toparlanın!

Köylüler, köylü birliklerinde örgütlenin ve Rus devriminin önderi devrimci proletarya etrafında toparlanın!

Askerler, kendi birliklerinizde örgütlenin ve Rus devrimci ordusunun tek gerçek müttefiki Rus halkı etrafında toplanın!

İşçiler, köylüler, askerler! Her yerde İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetlerinde, Rusya'nın devrimci güçlerinin ittifak, ve İktidar organlarında birleşin!

Eski Rusya'nın karanlık güçlerine karşı tam zaferin garantisi bunda yatıyor.

Rus halkının temel taleplerinin elde edilmesinin garantisi de bunda yatıyor: Köylüler için toprak, İşçiler için emeğin

korunması ve Rusya'nın tüm vatandaşları için demokratik cumhuriyet!

Pravda No. 8,

14 Mart-1917,

K. Stalin

SAVAŞ ÜZERİNE

Stalin

Pravda, No. 10

16 Mart 1911

Geçenlerde General Kornilow, Petrograd'daki İşçi ve asker milletvekilleri Sovyetine, Rusya'ya karşı hazırlanmak.ta olan bir Alman taarruzuna ilişkin bildiride bulundu.

Bundan dolayı Rodsjanko ile Gutschkow, orduyu ve halkı sonuna kadar bir savaşa hazırlanmaya çağırdı.

Burjuva basını alarmı verdi: Özgürlük tehlikede, yaşasın savaş! Üstelik devrimci Rus demokrasisinin bir kesimi de bu alarma katıldı ...

Alarmı veren kişiler dinlenince; Rusya'nın, eski durumları tekrar yaratmak için orta ve doğu Avrupa gerici krallarının, cumhuriyet . Fransa'sına karşı bir birlik oluşturdukları 1792 Fransa'sının durumunu anımsatan bir durumda bulunduğu sanılabilir.

Rusya'nın. bugünkü ulus1ararasıdurunıu gerçekten 1792 Fransa'sının durumuna benzese ve Rusya'da eski İktidarı yeniden kurmak gibi özel bir amaçla karşı devrime! krallar bize karşı özel bir koalisyon oluşturmuş olsalardı, aynen ö zamanki Fransız devrimcileri gibi Sosyal-Demokraside kuşkusuz özgürlüğü savunmak için tek vücut halinde ayaklanırdı.

Çünkü **kanla kazanılan özgürlüğün, nereden gelirse gelsin, bütün karşı devrimci darbelere karşı silahla korunması gerektiği açıklamaya gerek göstermeyecek kadar meydandadır.**

Fakat durum gerçekten böyle midir?

1792 savaşı, bu ülkedeki devrimci ateşin tutuşması karşısında dehşete kapılmış sınır tanımaz derebeyi-krallar tarafından, cumhuriyet Fransa'sına karşı girişilmiş bir hanedan savaşıydı. Savaşın amacı, devrimci ateşi söndürüp Fransa'da eski durumu geri getirerek korkuya kapılmış kralların kendi ülkelerindeki devrim salgınına, karşı güvencelerini sağlamaktı. işte bunun içindir ki Fransa'nın devrimcileri, kralların askerlerine karşı o kadar fedakârca savaşmışlardır.

Bu günkü savaşın durumu ise başkadır. Şimdiki savaş emperyalist bir savaştır. Onun birinci amacı, yabancı ülkelerin, özellikle tarım ülkelerinin, sermayece gelişmiş devletler tarafından ele geçirilmesidir. Bunların yeni pazarlara, bu pazarlara rahatça girebilme yollarına, ham maddelere, toprak altı servetlerine gereksinimleri var ve bunları, **zapt ettikleri ülkenin iç durumundan bağımsız olarak, her yerde ele geçirmeye çalışıyorlar.**

Genel olarak, şimdiki savaşın işgal edilen ülkede eski durumu yeniden kurma anlamında, bu ülkenin içişlerine karışma kaçınılmazlığını gerektirmediği ve gerektiremeyeceği bundan anlaşılıyor.

Ve işte bunun içindir ki Rusya'nın bu günkü durumu silah başı borusu çalarak özgürlük tehlikededir, yaşasın savaş bildirilerinde bulunmak için bir neden teşkil etmez.

Rusya'nın bu günkü durumu daha çok Almanya ile Fransa arasında kaçınılmaz hale gelen savaşın patlaması sırasındaki 1914 Fransa'sını andırıyor.

Şimdi Rusya'nın burjuva basınında yapıldığı gibi o zamanda Fransa'nın burjuva kampında şu alarm zili çalınmıştı Cumhuriyet Tehlikededir, Almanları vurun

O zaman Fransa'daki bu alarma nasıl birçok sosyalistler katılmışlarsa bugün de Rusya da aynı şekilde devrimci yurt savunması burjuva tellallarının izinden giden sosyalistlerin sayısı az değildir

Fransa'daki olayların sonraki gelişmeleri, bunu düzmece bir alarm olduğunu , özgürlük ve cumhuriyet yaygarası ile Elsass Lothringer ve Westfalen i alma çabası içinde bulunan Fransız emperyalistlerinin bu gerçek arzularının maskelenmek istendiğini göstermiştir.

Şuna en derinden inanıyoruz ki, Rusya'daki olayların gelişmesi, Özgürlük tehlikededir diye koparılan büyük yaygaranın düzmeceliğini bütün çıplaklığıyla gösterecektir. Yurtseverlik sisi dağılacak ve insanlar **Rus emperyalistlerinin boğazlar ... İran ... için olan gerçek iştahlarını gözleriyle görerek öğreneceklerdir.**

Guesde, Sembat ve diğerlerinin davranışları, savaşa karşı durum olan Zimmerwald ve Kliental sosyalist kongrelerinin 1915-1916, açık şekilde ifade edilen kararlarında layık oldukları kesin değerlendirmeyi bulmuştur.

Bunu izleyen olaylar, Zirnmerwald ve Kiental'ın, savlarında ne kaçlar doğru ve haklı olduklarını göstermiştir.

Nefret edilen Çarlık rejimini devirmeyi başarmış olan devrimci Rus demokrasisinin, emperyalist burjuvazinin düzmece alarmı yanında yer alması ve Guesde ile Sembat ın hatalarını yinelemiş olması çok üzücü bir şeydir

Parti olarak şimdiki savaşa karşı tutumumuz bundan böyle ne olmalıdır?

En çabuk şekilde savaşın sona ermesini sağlayacak yollar hangileridir?

Bir kere, **sadece savaşa son! diye ortaya bir slogan atmanın pratik bir yol olarak hiçbir işe yaramayacağı her türlü kuşkunun üstündedir.** Çünkü böyle bir şey, genellikle barışçıl fikirlerin propaganda sınırlarını aşamayacağı gibi, savaşın kesilmesi amacıyla savaşı sürdüren devletler üzerinde yapacağı pratik etki bakımından da hiçbir şey vadetmez ve edemez de.

Bundan başka. Muhakkak ki, İşçi ve asker milletvekillerin Petrograd'daki Sovyetleri tarafından, **katliama son vermeleri için kendi hükümetlerini zorlamaları yolunda** tüm dünya halklarına yapılan dünkü çağrı selamlanacak bir girişimdir. Geniş kitlelere ulaştığı takdirde bu çağrının yüzlerce ve binlerce emekçiyi yeniden, unutulmuş olan, bütün ülkelerin İşçileri, birleşin! sloganına götüreceği kuşkusuzdur. Bununla birlikte, **böyle bir şeyin doğrudan amaca götüremeyeceğini de dikkatten uzak tutmamak gerekir.** Çünkü bunun, savaşı sürdüren Devletlerin halkları arasında geniş yaygınlık kazandığını kabul etsek bile, şimdiki savaşın yağmacı özelliğini ve katmacı (ilhakçı) amaçlarını bilmedikleri sürece, halkların böyle bir çağrıya uyacaklarını kabul edebilmek zordur. Korkunç kıyımın kesilmesini, Almanya'dakı yarı mutlakiyetçi rejimin yıkılmasına bağımlı kıldığı sürece, çağrının korkunç kıyıma son verilmesini belirsiz bir zamana ertelemiş olmasından ve bu suretle de sonuna kadar savaş görüşüne kaymasından asla söz etmiyoruz; çünkü Almanya'nın yarı-mutlakiyetçi rejimini ne zaman yıkmayı başaracağı ve **en yakın gelecekte bunu başarıp başaramayacağı bilinmiyor.**

O halde çıkış yolu nedir?

Çıkış yolu vakit geçmeden barış görüşmelerine razı olmasını istemek suretiyle geçici **Hükümet üzerinde yapılacak baskı yoludur.**

İşçiler, askerler ve köylüler bildiri ve gösteriler düzenlemeli, Geçici Hükümetten, savaş yapan bütün devletleri uluslarının bağımsızlık haklarının tanınması esası üzerine **barış görüşmelerini hemen kabule razı etmek için,** açıkça ve tüm dünya önünde girişimde bulunmasını istemelidirler.

Ancak bu şekilde savaşa son **sloganı içerikten yoksun bir pasifizme dönüşme tehlikesine uğramaz,** ancak bu takdirdedir ki o emperyalistlerin maskesini düşürecek ve şimdiki savaşın gerçek art nedenlerini ortaya dökecek **kuvvetli siyasal bir kampanya başlatabilir.**

Çünkü söz konusu esas üzerine görüşmelere başlamayı taraflardan birinin reddettiği düşünülse bile, bu red; yani katmacı-**işgalci amaçlardan vaz geçmeyi kabul etmeme, oğullarını bunların aç gözlü çıkarları uğruna hayatlarını feda eden halklar , emperyalistlerin kanla lekelenmiş yüzlerini ve savaşlarının işgalci özelliğini kendi gözleriyle görmüş olacaklarından, bu korkunç kıyımın sona ermesi hızlandırılabilecek objektif bir araç olarak hizmet edebilir.**

Emperyalistlerin maskelerini düşürerek şimdiki savaşın gerçek art nedenlerini kitlelerin gözleri önüne sermek demek, aslında savaşa karşı savaş ilan etmek, şimdiki savaşı olanaksız kılmak demektir.

Pravda, No. 10

16 Mart 1911

BAKANLIK MAKAMLARI İÇİN PAZARLIK

Stalin

17 Mart 1917

Birkaç gün önce, "Yedinstvo" grubunun Geçici Hü-kümet, Savaş ve Birlik konularında aldığı kararlar basında yayınlandı.

Bu, Plehanov-Buryanov grubudur, "anavatan savunucuları"nın bir grubudur. Bu grubun niteliğini anlamak için, şu görüşlerini bil-mek yeterlidir:

1. "Geçici Hükümet'in eylemleri üzerinde gerekli de-mokratik kontrol, en iyi şekilde, İşçi demokrasisinin Geçici Hükümet'e katılmasıyla elde edilebilir";

2. "Proletarya", diğer şeylerin yanısıra, "Avrupa'yı Avusturya-Alman gericiliğinin tehdidinden kurtarmak" için "savaşa devam etmelidir".

Kısacası, onlar İşçilerden şunu talep ediyorlar: Baylar, rehinelerinizi Guçkov-Milyukov Geçici Hükümeti'ne gönde-rin ve İstanbul'u alana kadar lütfen savaşa devam edin!

Plehanov-Buryanov grubunun sloganı işte budur. Ve tüm bunlardan sonra bu grup, Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'ne kendisiyle birleşme talebinde bulunacak kadar küstah!

"Yedinstvo" grubunun ileri gelenleri, Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin hem "anavatan savunusu" nu, hem de şimdiki hükümette, geçici bir hükümet bile olsa, (dev-rimci bir geçici hükümetle karıştırılmasın!) yer almayı red-deden Zimmerwald-Kiental kararlarını desteklediğini unutuyorlar!

Onlar, Zimmerwald ve Kiental'in Guesde ve Sembat'ın bir reddi olduğunu ve tersi olarak da, Guçkov ve Milyukov' la birliğin,

Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi ile birliği dışladığını anlamıyorlar...

Onlar, zaten uzun süreden beri Liebknecht ve Scheidemann'ın bir parti içinde beraberce yaşamadıkları ve yaşa-yamayacakları gerçeğini görmezlikten gelmişlerdir...

Hayır efendiler, siz birlik çağrınızı yanlış adrese yönelt-tiniz!

Kuşkusuz, Bakanlık makamları için pazarlık edilebilir, insan Milyukov ve Guçkov,la ..."savaşa devam" vb. şeyler için birleşebilir. Bütün bunlar zevk meselesidir. Fakat bunun Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi ile ne ilgisi var, ni- ye onunla birleşeceksiniz?

Hayır efendiler, kendi yolunuza gidin.

Pravda No. 11,

17 Mart 1917.

RUS DEVRİMİNİN ZAFERİNİN KOŞULLARI ÜZERİNE

18 Mart 19.17.

Stalin.

Devrim yürüyüşe geçmiş durumda. Başladığı yerden, Petrograd'dan, taşraya yayılıyor ve giderek, tüm uçsuz-bucaksız Rusya'yı sarıyor. Dahası, siyasi sorunlardan kaçınılmaz olarak sosyal sorunlara, İşçilerin ve köylülerin yaşamının biçimlendirilmesi sorunlarına geçiyor ve böylece şimdiki bunalımı derinleştiriyor ve keskinleştiriyor.

Bütün bunlar, Rusya'nın mülk sahibi belli kesimleri içinde telaş uyandırmaz da ne yapar? Çarcı-çiftlik sahibi gericiliği kafasını kaldırıyor. Emperyalist klikler, alarm borusu çalıyorlar. Finans burjuvazisi, karşı-devrimi birlikte örgütlemek düşüncesiyle, köhne feodal aristokrasiye el uzatıyor. Bugün onlar hâlâ zayıf ve kararsız, ama yarın güçlenebilir ve devrime karşı harekete geçebilirler. Her halükârda onlar, ordu da dahil olmak üzere, nüfusun bütün kesimlerinden güç toplayarak, uğursuz çalışmalarını kesintisiz sürdürüyorlar...

Oluşmakta olan karşı-devrim nasıl dizginlenebilir?

Rus devriminin zaferi için vazgeçilmez koşullar nelerdir?

Bugüne kadar devrimin üssünün Petrograd olması, bizim devrimimizin kendine has özelliklerinden biridir. Çatışmalar ve silahlı çarpışmalar, barikatlar ve can kayıpları, mücadele ve zafer, esas olarak Petrograd ve çevresinde (Kronstadt vb.) geçti. Taşra, zaferin meyvelerini kabulle ve Geçici Hükümet'e güvenini ifade etmekle yetindi.

Bu olgu yansımasını, karşı-devrimin kiralık adamlarının bu kadar endişelenmesine neden olan ikili İktidarda, Geçici Hükümet ve Petrograd İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti

arasındaki fiili İktidar bölünmesinde bulmuştur'. Bir tarafta, İşçilerin ve askerlerin devrimci mücadelesinin bir organı olarak Petrograd İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti, diğer tarafta devrimin "aşırılıklarından" korkmuş ve taşranın durağanlığında bir destek bulmuş olan ılımlı burjuvazinin bir organı olarak Geçici Hükümet — işte tablo budur.

Devrimin zayıf tarafı burada yatmaktadır. Çünkü böyle bir durum, taşranın başkentten kopmasını ve aralarındaki ilişki eksikliğini sürdürür.

Fakat devrim derinleştikçe, taşra da devrimcileşmektedir. Yerel İşçi Temsilcileri Sovyetleri kurulmaktadır. Köylüler hareketin içine çekilmekte ve kendi birliklerini örgütlemektedirler. Ordu demokratikleşmekte ve taşrada asker birlikleri oluşmaktadır. Taşranın durağanlığı geçmişte kalmaktadır.

Böylece, Geçici Hükümet'in ayaklarının altındaki toprak sarsılmaktadır. Aynı zamanda, Petrograd İşçi Temsilcileri Sovyet'i de yeni durum için yetersiz kalmaktadır.

İhtiyaç duyulan şey, bütün Rusya demokrasisinin tüm Rusya çapında bir devrimci mücadele organıdır. Bu organ, başkentle taşranın demokrasisini kaynaştıracak, ve gerektiği anda kendini halkın devrimci bir mücadele organından devrimci bir İktidar organına dönüştürecek, halkın tüm canlı güçlerini karşı-devrime karşı seferber edecek kadar otorite sahibi olmalıdır.

Ancak bir Tüm Rusya İşçi, Asker ve Köylü Temsilcileri Sovyet'i bu tür bir organ olabilir.

Rus devriminin zaferi için ilk koşul budur.

Devamla, kötü taraflarıyla birlikte, savaşın, hayattaki her şey gibi iyi bir tarafı da vardır, bu da, Rusya'nın hemen hemen tüm yetişkin nüfusunu seferber etmekle, savaşın, orduya bir halk ordusu niteliği kazandırmış ve böylece askerler ile ayaklanan

İşçileri birleştirme işini kolaylaştırmış olmasıdır. Ülkemizde devrimin nispeten kolay patlak vermesi ve zafere ulaşması gerçekte bununla açıklanır.

Fakat ordu, özellikle savaşın gerekliliklerine uygun olarak, bir yerden diğer bir yere sürekli hareket etmesi yüzünden, hareketli ve akışkandır. Ordu sürekli olarak bir yerde durup, devrimi karşı-devrimden koruyamaz. Dolayısıyla başka bir silahlı güç, devrimci hareketin merkezlerine doğal olarak bağlı olan bir silahlı İşçiler ordusu gereklidir. Ve eğer bir devrimin kendine her zaman hizmet etmeye hazır bir silahlı güç olmadan başarıya ulaşamayacağı tezi doğruysa, o zaman bizim devrimimiz de kendine ait bir güce, devrim davasına hayati bağlarla bağlanmış olan bir İşçi muhafız [gücüne —ÇN]'ına sahip olmadan edemez.

O halde, devrimin zaferi için ikinci bir koşul, İşçilerin derhal silahlandırılması, İşçi muhafızların oluşturulmasıdır.

Devrimci hareketlerin karakteristik bir özelliği, örneğin Fransa'da, oradaki geçici hükümetlerin genellikle barikatlar üzerinde yükseldiği ve dolayısıyla geçici hükümetlerin devrimci oldukları, ya da hiç olmazsa, kendilerinin daha sonra çağırdıkları, genellikle ülkenin "yatışmasından" sonra toplanan kurucu meclislerden daha devrimci oldukları tartışmasız olgusuydu. İşte bu, o zamanların en tecrübeli devrimcilerinin neden programlarını devrimci hükümetin yardımıyla ve bir kurucu meclisin toplanmasından önce gerçekleştirme çabasında olduklarını, ve onun toplanmasını ertelediklerini açıklamaktadır. Onlar böylece, kurucu meclisi, halihazırda gerçekleştirilmiş reformlar olgusuyla karşı karşıya bırakmak istiyorlardı.

Bizdeki durum tamamen farklıdır. Bizde Geçici Hükümet, barikatların üstünde değil, fakat yanında yükseldi. Bundan dolayı da devrimci değildir, tersine, istemeye istemeye devrimin

kuyruğunda sürüklenmektedir ve onun yolu üzerinde bir ayak bağıdır. Ve, devrimin adım adım derinleşmesine, sosyal talepler ileri sürmesine —8 saatlik işgünü ve topraklara el koyulması— ve taşrayı devrimcileştirmekte olmasına bakarak yargılamak gerekirse, güvenle söylenebilin ki, tüm halk tarafından taşman geleceğin Kurucu Meclisi 3 Haziran Duması tarafından seçilmiş olan şimdiki Geçici Hükümet'ten çok daha demokratik olacaktır.

Ama aynı zamanda, devrimin kapsamından korkmuş olan ve emperyalist eğilimlerle yoğrulmuş olan Geçici Hükümetin, belli bir siyasi konjonktürde, örgütlenmekte olan karşı-devrim \için "yasal" bir kalkan ve perde hizmeti görebileceğinden korkulmalıdır.

Bu yüzden, bir Kurucu Meclis'in toplanması asla geciktirilmemelidir.

Dolayısıyla, toplumun bütün kesimlerinin gözünde biricik yetkili kurum olarak görülecek ve devrimin başarılarını taçlandıracak, ve böylece yükselmekte olan karşı-devrimin kanatlarını kırpacak olan bir Kurucu Meclis'in mümkün olduğu kadar çabuk toplantıya çağrılması gereklidir.

O halde, devrimin zaferinin bir üçüncü koşulu, bir Kurucu Meclis'in süratle toplanmasıdır.

Bütün bu gerekli önlemler için genel bir koşul, insanlık dışı savaşın sona erdirilmesi koşuluyla barış görüşmelerinin mümkün olduğu kadar çabuk başlatılmasıdır, çünkü savaşın devamı, beraberinde getirdiği mali, ekonomik ve gıda bunalımlarıyla devrim gemisinin çarpıp parçalanabileceği sualtı kayalarıdır.

Pravda No. 12,

18 Mart 19.17.

ULUSAL KISITLAMALARIN KALDIRILMASI ÜZERİNE

25 Mart. 1917.

Stalin.

Eski Rusya'yı rezil eden çıbanlardan biri, ulusal boyunduruk altına alma çıbanıdır.

Dini ve ulusal zulüm, "yabancı kökenliler"in zorla Ruslaştırılması, ulusal kültür kuramlarının takibata uğratılması, seçim hakkının tanınmaması, serbest dolaşım özgürlüğünün tanınmaması, milliyetlerin birbirine karşı kışkırtılması, pogromlar ve katliamlar — utanç verici geçmişin ulusal baskısı işte böyledir:

Ulusal baskı nasıl ortadan kaldırılabilir?

Ulusal baskının sosyal tabanı, ona- hayat veren güç, köhnemiş toprak aristokrasisidir. Bu sonuncular İktidara ne kadar yakın olurlar ve İktidarı ellerinde ne kadar sıkı tutarlarsa, ulusal baskı o ölçüde ağırlaşır, ve büründüğü biçimler o ölçüde iğrençleşir.

Eski Rusya'da, eski feodal toprak aristokrasisinin İktidarda olduğu zamanlarda, ulusal zulüm son sınırına kadar, sık sık pogrom (Yahudi pogromları) ve katliam (Ermeniler ve Tatarlar arasındaki katliamlar) biçimlerine bürünerek işledi.

Toprak aristokrasisinin (toprak ağalarının), İktidarı burjuvaziyle paylaştığı ve rakipsiz İktidar oluşunun çok gerilerde kaldığı İngiltere'de — kuşkusuz, savaş boyunca İktidar toprak ağalarının eline geçtiğinde, ulusal zulmün çok daha ağırlaştığı (İrlandalı ve Hintlilere yapılan zulümler) gerçeğini eğer göz önüne almazsak— ulusal zulüm daha yumuşak ve daha az insanlık dışıdır.

İsviçre ve Kuzey Amerika'da, toprak ağalığının hiç var olmadığı ve burjuvazinin rakipsiz İktidar olduğu bu ülkelerde ise,

milliyetler az çok özgürce gelişirler ve genel olarak konuşulursa, pratik bakımdan ulusal baskıya hiç yer yoktur.

Tüm bunlar, esas olarak, tüm konumu itibariyle toprak aristokrasisinin, ulusal özgürlük de dahil olmak üzere, bütün özgürlüklerin en kararlı düşmanı olması ile (başka türlü olamaz!) genel olarak özgürlük ve özel olarak ulusal özgürlüğün, toprak aristokrasisinin siyasi egemenliğinin asıl temelinin altını oymasıyla (zorunlu olarak oymak zorundadır!) açıklanır.

Feodal aristokrasiyi siyaset sahnesinden sürüp çıkartmak, İktidarı elinden söküp almak — ulusal baskıya bir son vermenin ve ulusal özgürlük için gerekli olan fiili koşullan yaratmanın yolu işte budur.

Rus devrimi zafer kazanmış olduğu ölçüde, feodal serf sahiplerinin İktidarını yıkarak ve özgürlüğü kurarak bu fiili koşulları halihazırda yaratmıştır.

Şimdi gerekli olan şudur:

1 — baskıdan kurtarılmış milliyetlerin haklarını tüm biçimleriyle saptamak ve

2 — bu hakları yasama yoluyla pekiştirmek.

Geçici Hükümet'in dini ve ulusal kısıtlamaları kaldıran kararnamesi işte bu temel üzerinde ortaya çıkmıştır.

Devrimin büyümesiyle mahmuzlanan Geçici Hükümet, Rusya halklarının kurtuluşu yolundaki bu ilk adımı atmak zorundaydı, attı da.

Kararname genel özü itibariyle, Rus milliyetinden olmayan ve Yunan-Ortodoks kilisesine bağlı olmayan vatandaşların haklarındaki kısıtlamaları şu bakımlardan kaldırmaktadır:

1 — yerleşme, mesken ve seyahat haklan;

2 — mülkiyet hakkının kazanılması;

3 — her türden meslekle, ticaretle vb. uğraşma hakkı;

4 — anonim şirket ve diğer birliklere katılma hakkı;

5 — devlet hizmetine vb. girme hakkı;

6 — eğitim kuramlarına girme hakkı;

7 — özel kuruluşların yazışmalarında, her türden özel eğitim kuruluşlarında ve ticaret muhasebeciliğinde Rusça'nın dışındaki dillerin ve lehçelerin kullanılması hakkı.

Geçici Hükümet'in kararnamesi işte böyledir. Şimdiye kadar zan altında kıvranan Rusya halkları, artık, rahat bir nefes alabilir ve Rusya vatandaşı olduklarını hissedebilirler.

Bütün bunlar çok güzel.

Fakat bu kararnamenin ulusal özgürlüğü garanti altına almak için yeterli olduğunu ve ulusal baskıdan kurtuluşun artık tamamıyla elde edildiğini sanmak, affedilmez bir hata olurdu.

Her şeyden önce kararname, dil bakımından ulusal eşitliği getirmiyor. Kararnamenin son cümlesi, özel kuruluşların yazışmalarında ve özel eğitim kuruluşlarında ders sırasında Rusça dışındaki dillerin kullanılması hakkından söz etmektedir. Fakat dilleri Rusça olmayan, Rus olmayan vatandaşların çoğunlukla yoğun olduğu bölgelerde (Transkafkasya, Türkistan, Ukrayna, Litvanya vb.) ne olacak? Kuşku yoktur ki, bunların kendi parlamentoları olacaktır (olmak zorundadır!), yani (hiç de "özel" nitelikli olmayan) bir "yazışma" ve eğitim kuruluşlarında (yalnızca "özel" olanlarında değil!) "dersleri" olacaktır— ve bütün bunlar doğal olarak yalnızca Rusça değil, fakat ayrıca yerel dillerde de olacaktır. Geçici Hükümet'in fikri, Rusça'yı devlet dili olarak ilan etmek ve bu bölgeleri, hiç de "özel" olmayan kuruluşlarında, kendi ana dilleriyle "yazışmalarını" ve

“derslerini” yürütme hakkından yoksun bırakmak mıdır? Belli ki öyledir. Bunun “Reç”l3l ve “Dyen”inl4l burjuva dedikoducularının bütün damlardan bağırdıkları ve bütün kavşaklarda yaygarasını kopardıkları, ulusların tam hak eşitliği anlamına geldiğine, ahmaklardan başka kim inanabilir? Bunun, ulusların dil bakımından eşitsizliğini meşrulaştırmak anlamına geldiğini kim göremez ki?

Bundan da öte, her kim gerçek ulusal eşitliği kurmak isterse, kendisini eşitsizliklerin kaldırılması şeklindeki olumsuz önlemle sınırlayamaz — eşitsizliklerin kaldırılmasından; ulusal baskıdan kurtuluşu garanti edecek bir olumlu programın benimsenmesine ilerlemek zorundadır.

Bu nedenle, şunları ilan etmek gereklidir:

1 — özgün bir yaşam tarzına ve belli bir ulustan oluşan nüfusa sahip olan, ekonomik bakımdan bütünleşik topraklar oluşturan bölgelere, “yazışmalarını” ve “derslerini” kendi öz dilleriyle yürütme hakkı da dahil, siyasi özerklik (federasyon değil!);

2 — şu ya da bu nedenle bütünleşik devlet çerçevesi içinde kalamayan uluslar için kendi kaderini tayin hakkı. Ulusal baskının gerçekten kaldırılmasına ve uluslara kapitalizm altında mümkün olan en geniş özgürlüğün garanti edilmesine giden yol budur.

Pravda No. 17,

25 Mart. 1917.

YA O YA BU İKİSİNDEN BİRİ

Stalin
Pravda No. 18

26 Mart 1917

(Stalin in 25 Ağustos 1917 tarihli Çıkış Yolu Nedir başlıklı yazısından bir bölüm , Ya O Ya Bu başlığıyla yayınlanmıştır. Değindikleri konu farklıdır. E.A)

Dışişleri Bakanı Sayın Miljukow, 23 Mart tarihli röportajında bu günkü savaşın amaçlarıyla ilgili programını açıkladı. Okurlarımız, Pravda'nın dünkü sayısından **bunların emperya-list amaçlar hedeflediğini bilirler:** İstanbul'un ele geçirilmesi, Ermenistan'ın ele geçirilmesi, Avusturya ve Türkiye'nin paylaşılması - taksim edilmesi, Kuzey İran'ın ele geçirilmesi.

Görünüyor ki satılık burjuva basının bizi ikna etmeğe çalıştığı gibi , Rus askerleri savaş alanlarında kanlarını, yurdun savunması uğruna dökmüyorlar - aksine bir avuç emperyalist grubun yararına yabancı ülkelerin ele geçirilmesi için kanlarını döküyorlar.

Bu, en azından, Milyukov un söylediği.

Bütün bunları kitleye dönük bu kadar açıklıkla kimin adına söylüyor acaba Sayın Miljukow?

Şüphesiz ki, ki Rus halkı adına değil. Çünkü Rus halkı, - Rus İşçileri, köylüleri ve askerleri, yabancı toprakların ele geçirilmesine ve ulusların ihlal edilmesine karşıdırlar. Bu Rus halkının yönetiminin sözcüsü olan İşçi ve asker milletvekilleri Petrograd Sovyet'inin çağrısında ikna edici , açık bir şekilde belirtilmiştir.

O zaman, kimin düşüncesini dile getiriyor Sayın Miljukow.

Acaba Geçici Hürmetin bir bütünlük içinde olan düşüncesini mi?

Ancak, dünkü Wetscheriıeje Wremya şunları söylüyordu konuyla ilgili olarak;

23 Mart tarihli Petrograd gazetelerinde Dışişleri Bakanı Miljukow'un mülakatıyla ilgili olarak Adalet Bakanı Kerenski, Adalet Bakanlığı Basın Enformasyon Bürosunu - *mülakattaki bu günkü savaşta Rus dış politikasının amaçlarına ilişkin ifadelerin Miljukow'un kişisel düşüncesi olduğunun, fakat hiçbir surette Geçici Hükümetin görüşlerini temsil etmediğinin* açıklamasını yapmaya yetki vermiştir

Bu yüzden, eğer Kerensky'e inanılacaksa, Sayın Miljukow, savaşın amaçları ana sorununda Geçici Hükümetin düşüncesini dile getirmiyor .

Kısaca, bütün dünyaya **bu günkü savaşın amaçlarının ilhakçı olduğunu söylediğinde**, Dışişleri Bakanı Sayın Milyukow, sadece Rus halkının iradesine karşı değil, aynı zamanda üyesi olduğu Geçici Hükümete karşı gelmiş oluyor.

Çarlık dönemlerinde sayın Miljukow, bakanların halka karşı sorumluluğunu savunuyordu. Bakanların halka karşı sorumlu olmaları ve ona hesap vermekle yükümlü bulunmaları konusunda onunla aynı fikirdeyiz. Soruyoruz: Sayın Milyukow bakanların sorumluluğu ilkesini bugün de hala kabul ediyor mu? Eğer kabul ediyorsa, öyleyse neden istifa etmiyor?

Yoksa acaba Kerenski'nin bildirisi mi doğru değil?

İkisinden biri:

Ya Kerenski'nin bildirisi doğru değil, ki bu durumda devrimci halk Geçici Hükümeti toplantıya çağırıp onu (Milyukow), (hükümetin) iradesini tanımaya zorlamalıdır.

Ya da Kerenski doğrudur, ki bu durumda, artık Milyukowun Geçici Hükümette yeri yoktur, istifa etmelidir. Orta bir yol olamaz.

Pravda .No. 18

26 Mart 1917

Çeviri E.A

FEDERALİZME KARŞI

28 Mart 1917.

İmza: K. Stalin.

"Dyelo Naroda" No. 5'te, "Rusya — Bir Bölgeler Birliği" başlıklı bir makalecik yayınlandı. Makale, Rusya'nın bir "bölgeler birliğine, bir "federal devlet"e dönüştürülmesinden ne fazla, ne de eksik bir şey önermektedir. Şunu bir dinleyin:

"Federal Rusya devleti, tek tek bölgelerden (Küçük Rusya, Gürcistan, Sibirya, Türkistan, vb.) egemenlik sıfatını elde etsin... Fakat çeşitli bölgelere içte egemenlik bahşetsin. Ve gelecek Kurucu Meclis, bir Rusya Bölgeler Birliği kursun."

Makalenin yazarı (Jos. Okuliç) bunu şu şekilde açıkla maktadır:

"Yekpare bir Rus ordusu, yekpare bir para, yekpare bir dış politika, yekpare bir anayasa mahkemesi kurulsun. Fakat yekpare devletin tek tek bölgeleri, yeni bir yaşamı bağımsızca kurmakta özgür olsunlar. Amerikalılar, daha 1776'da bir ittifak anlaşması yoluyla bir 'Birleşik Devletler' yarattıklarına göre, niçin biz 1917'de sağlam bir bölgeler birliği yaratmaktan aciz olalım?"

Böyle diyor "Dyelo Naroda".

İnsan bu makaleciğin birçok yönlerden ilginç ve her hâlükârda orijinal olduğunu kabul etmek zorundadır. Todaki töresellik ve ifade tarzındaki "bildiri" havası (söz gelişi elde etsin ", "kurulsun"!) da merak uyandırıcıdır.

Tüm buna rağmen , genel olarak acayip bir yanlış anlama örneği olduğu söylenmelidir. Ve bu yanlış anlamanın temelinde, Amerika Birleşik Devletlerinin (İsviçre ve Kanada'nınkiler de öyle) devlet düzeni tarihine ilişkin olgulara gösterilen saçmadan da öte bir ele alış tarzı yatmaktadır.

Bu tarih bize ne anlatmaktadır?

1776'da Birleşik Devletler bir federasyon değil, tersine, o zamana kadar birbirinden bağımsız olan kolonilerin ya da eyaletlerin bir konfederasyonu idi. Yani orada birbirinden bağımsız koloniler vardı, fakat sonradan düşmanlarına, en başta dış düşmanlarına karşı, ortak çıkarlarını korumak için bir birlik (konfederasyon) oluşturdular; tamamen bağımsız eyalet birimleri olmaktan çıkmadılar. 1860' larda ülkenin siyasi yaşamında hayati bir değişiklik meydana geldi: Kuzeydeki eyaletler, "merkeziyetçiliğe" karşı çıkan ve eski sistemin kalmasını isteyen güneydeki eyaletlere karşı, eyaletler arasında daha sıkı ve yakın siyasi ilişki olmasını talep ettiler. "İç savaş" patlak verdi ve kuzeydeki eyaletlerin üstünlüğü ele geçirmesiyle sonuçlandı. Amerika'da bir federasyon, yani federal (merkezi) hükümetle İktidarı paylaşan bir bağımsız eyaletler birliği kuruldu. Fakat bu sis tem uzun ömürlü olmadı. Federasyonun en fazla konfederasyon gibi geçici bir önlem olduğu ortaya çıktı. Eyaletler ve merkezi hükümet arasındaki mücadele bitmek bilmedi, ikili yönetim tahammül edilmez hale geldi ve daha sonraki evriminin sonunda Birleşik Devletler, benzer anayasal önlemlerle ve bu önlemlerle eyaletlere tanınan sınırlı özerklik (hükümet yönetimiyle ilgili değil, fakat siyasi-idari) ile bir federasyondan üniter (bütünleşik) bir, devlete dönüştü. Birleşik Devletler'e atfedilen "federasyon" adı, boş bir sözcük haline, artık çoktan beri gerçek duruma uygun olmaktan çıkmış geçmişin bir kalıntısı haline geldi.

Aynı şeyler, söz* konusu makalenin yazarının da atıfta bulunduğu İsviçre ve Kanada için de söylenmelidir. Başlangıçta aynı tür bağımsız eyaletleri (kantonları), daha sıkı bir birlik için aynı tür mücadeleyi (İsviçre'de Sonder-bund'a] karsı savaş, Kanada'da İngiliz ve Fransızlar arasındaki mücadele) ve daha

sonra federasyonun üniter bir devlet haline dönüşümünü bulmaktayız.

Tüm bu olgular neyi göstermektedir?

Yalnızca şunu: Kanada ve İsviçre'de olduğu gibi, Amerika'daki gelişme de, bağımsız bölgelerden, bunların federasyonu yoluyla, üniter bir devlete doğrudur; gelişme eğilimi federasyon lehine değil, fakat ona karşıdır. Federasyon bir geçiş biçimidir.

Ve bu bir rastlantı değildir. Çünkü kapitalizmin daha yüksek biçimlerindeki gelişmesi, buna paralel olarak ekonomik alanın genişlemesi ve merkezileşmeye doğru eğilimi, federal değil, fakat üniter bir devlet biçimi talep eder.

Bu eğilimi mutlaka hesaba katmalıyız — elbette tarihin tekerleğini tersine döndürmeye çalışmadıkça.

Bundan çıkan sonuç, Rusya'da, bizzat yaşam tarafından yok olmaya mahkûm edilmiş bir federasyon için çalışmanın akıllıca olmayacağıdır.

"Dyelo Naroda", Birleşik Devletler'in 1776 tecrübesini Rusya'da tekrarlamayı öneriyor. Fakat 1776'nın Birleşik Devletleri ile bugünün Rusya'sı arasında en ufak bir benzerlik bile var mıdır?

O zamanlar Birleşik Devletler, birbirinden bağımsız ve hepsi en azından bir konfederasyon biçiminde birbirlerine bağlanma arzusu taşıyan bir bağımsız koloniler yığınıydı.

Ve bu birleşme arzusu oldukça; doğaldı. Bugünkü Rusya'nın durumu buna herhangi bir şekilde benziyor mu? Kuşkusuz, hayır! Herkes biliyor ki, Rusya'nın bölgeleri (sınır bölgeleri) Merkezi Rusya'ya ekonomik ve siyasi bağlarla bağlanmış durumdadır; ve Rusya ne kadar demokratikleşirse, bu bağ lar da o kadar güçlü olacaktır.

Dahası, Amerika'da bir konfederasyon ya da federasyon kurmak için, henüz birbirlerine bağlanmamış olan. Ve bu, Birleşik Devletler'in ekonomik gelişmesinin çıkarınaydı. Fakat Rusya'yı bir federasyona dönüştürmek için, bölgeleri birbirlerine bağlayan halihazırdaki ekonomik ve siyasi bağları koparmak gerekecektir, bu da tamamıyla akılsız ve gerici olacaktır.

Son olarak Amerika (Kanada ve İsviçre gibi), ulusal değil, tersine coğrafi özelliğe göre eyaletlere (kantonlara) bölünmüştür. Eyaletler, ulusal bileşimlerine bakılmaksızın koloni toplulukların evrimiyle ortaya çıkmıştır. Birleşik Devletler'de, düzinelerce eyalet, fakat yalnızca yedi ya da sekiz ulusal grup vardır. İsviçre'de 25 kanton (bölge), fakat yalnızca 3 ulusal grup vardır. Rusya'da durum farklıdır. Rusya'da özerkliğe ihtiyacı olduğu söylenen bölgeler (Ukrayna, Transkafkasya, Sibirya, Türkistan, vb.), Urallar ya da Volga bölgesi gibi basit coğrafi bölgeler değillerdir; bunlar, her biri kendi belirli yaşam biçimine ve belirli (Rus olmayan) ulusal bileşimi olan bir nüfusa sahip, Rusya'nın belirli kısımlarıdır. Tam da bu nedenden dolayı, Amerika ve İsviçre'deki eyaletlerin özerkliği (ya da federasyonu), ulusal sorunun çözümü olmamakla kalmaz (gerçekte bu, onun hedefi de değildir!), bu sorunu gündeme bile getirmez. Oysa Rusya'da bölgelerin özerkliği (ya da federasyonu), tam da ulusal sorunu gündeme getirmek ve çözmek için önerilmiştir, çünkü Rusya'nın bölgelere bölünmesi ulu sal çizgilerde olmuştur.

O halde, 1776'nın Birleşik Devletleri ile bugünün Rusya'sı arasındaki benzerliğin yapay ve aptalca olduğu açık değil midir?

Rusya'da federalizmin ulusal sorunu çözmeyeceği ve çözemeyeceği, yalnızca tarihin tekerleğini geriye çevirmek için Don Kişot'vari girişimlerle ulusal sorunu bulanıklaştırıp karmaşıklaştıracağı açık değil midir?

Hayır, Rusya'da 1776'daki Amerika deneyinin tekrar edilmesi önerisi tamamen işe yaramazdır. Geçici bir yarı- önlem olan federasyon, demokrasinin çıkarlarını tatmin etmez ve edemez.

Ulusal sorunun çözümü, radikal , ve nihai olduğu kadar, yaşama bağlı da olmalıdır, dolayısıyla şunları içermelidir:

1 — bütünleşik çatı altında kalmaları mümkün olmayan ya da kalmak istemeyen Rusya'nın belli bölgelerinde yaşayan ulusların ayrılma hakkı;

2 —özgün bir ulusal bileşime sahip ve bütünleşik çatı altında kalan bölgeler için, eşit anayasal haklarla birlikte tek (bütünleşik) bir devletin çatısı altında siyasal özerklik. Rusya'daki bölgeler sorunu yalnız ve yalnız bu yolla çözülmelidir.

"Pravda" No. 19,

28 Mart 1917.

Stalin.

Yazarın notu

Yukarıdaki makale, federal devlet yapısına karşı Partimiz de o zaman yaygın olan olumsuz tavrı yansıtmaktadır. Devletsel federalizme karşı itiraz, en keskin ifadesini, Kasım 1913'te, Lenin'in Şaümyan'a mektubunda bulmuştur. Bu mektupta Lenin şöyle yazıyordu: "Biz demokratik merkeziyetçilikten yanayız, bu kesin. Federasyona karşıyız... İlke olarak federasyona karşıyız—-federasyon ekonomik bağları zayıflatır ve işe yaramaz bir devlet, tipidir. Ayrılmak mı istiyorsun? İyi, eğer ekonomik bağları koparabiliyorsan, ya da daha doğrusu eğer 'bir arada yaşamanın' yükü ve sürtüşmesi, ekonomik bağları zehirliyor ve çürütüyorsa, cehenneme kadar yolun var. Ayrılmak istemiyormusun? İyi, fakat bu durumda benim adıma

karar verme ve federasyona ‘hakkın’ olduğunu düşünme” (bkz. 4. baskı, cilt 19, s. 453, Rusça).

Partinin 1917’deki Nisan Konferansı l93 tarafından kabul edilen ulusal sorun üzerine kararda federal bir devlet yapısı sorununa değinilmemiş olması karakteristiktir. Kararda: ulusların ayrılma hakkından, yekpare (üniter) bir devlet çatısı altındaki ulusal bölgeler için özerklikten ve son olarak, her türlü ulusal ayrıcalıkları yasaklayan bir temel yasanın çıkarılmasından söz edilmekte, fakat federal bir devlet yapısının hoş görülebileceği hakkında bir tek kelime etmemekteydi. Lenin’in Devlet adlı kitabında Parti, Lenin’in şahsında, “merkeziyetçi bir cumhuriyete” geçişin bir biçimi olarak, federasyonun hoş görülebilir liginin tanınmasına doğru ilk ciddi adımı atmıştır; bununla birlikte, bu tanımaya bir dizi önemli kayıtlar da eşlik etmiştir.

“Marks gibi Engels de”, diyor Lenin bu kitabında, “proletaryanın ve proleter devrimin bakış açısından demokratik merkeziyetçiliği, tek ve bölünmez cumhuriyeti savunmuştur. Federatif cumhuriyeti O, ya bir istisna ve gelişmenin engeli, ya da monarşiden merkezi bir cumhuriyete geçişin bir şekli, belli özel koşullar altında bir ‘ileri adım’ olarak görüyordu. Ve bu özel durumlardan biri olarak, ulusal sorun öne çıkmaktadır... İngiltere ile ilgili olarak, gerek coğrafi koşulların, gerekse ortak bir dilin ve birçok asırlık tarihin, İngiltere’nin tek tek küçük bölümlerindeki ulusal sorunu ‘halletmiş’ gibi görünen bu ülke ile ilgili olarak bile, Engels, ulusal sorunun henüz geçmişe ait bir şey olmadığı apaçık gerçeğini hesaba katmış ve bundan dolayı, federal bir cumhuriyette bir ‘ileri adım’ görmüştür. Elbette burada, Engels’in federal bir cumhuriyetin kusurlarının eleştirilmesinden vazgeçtiğini ya da bütünleşik ve merkeziyetçi-demokratik bir cumhuriyet için en kararlı propaganda ve mücadeleden vazgeçtiğini gösteren en ufak bir ipucu bile yoktur” Cbkz. 4. baskı, cilt 25, s. 418/419, Rusça).

Ancak Ekim Devrimi'nden sonradır ki Parti sağlam ve kararlı bir şekilde devletsel federasyon tavrını benimsedi ve bunu geçiş döneminde Sovyet Cumhuriyetlerinin devlet yapısı için kendi planı olarak önerdi. Bu tavır ilk kez Ocak 1918'de, Lenin'in yazdığı ve Parti Merkez Komitesi'nin onayladığı "Emekçi ve Sömürülen Halkın Haklan Bildirgesinde dile getirildi. Bu bildirgede şöyle deniyordu:

"Rusya Sovyet Cumhuriyeti, özgür Ulusların özgür bir birliği temeli üzerinde, ulusal Sovyet cumhuriyetlerinin bir federasyonu olarak kurulur" (bkz. 4. baskı, cilt 26, s. 385, Rusça).

Bu tavır Parti tarafından VIII. Kongrede (1919) resmen onaylandı. Bu kongrede bilindiği gibi Rusya Komünist Partisi'nin Programı kabul edildi.

Program şöyle der: "Tam birliğe doğru geçiş biçimlerinden biri olarak Parti, Sovyet modeli üzerin de örgütlenmiş devletlerin federatif birliğinden yanadır" (bkz."Rusya Komünist Partisi'nin Programı"), Federasyonun reddinden, "çeşitli ulusların emekçilerinin tam birliğine geçiş biçimi" olarak federasyonun tanınmasına kadar Partinin kat ettiği yol budur (bkz. Komintern'in II. Kongresi tarafından kabul edilen "Ulusal Sorun Üzerine Tezler" l11!).

Federal devlet sorunu üzerine Partimizin görüşlerinin bu evriminin **üç nedeni vardır.**

Birinci olarak, Ekim Devrimi sırasında Rusya'nın bir dizi milliyetinin gerçekten tam bir ayrılma ve birbirlerinden tümüyle kopma durumunda olmaları, böylece federasyonun bu milliyetlerden emekçi kitlelerin bölünmüşlüklerinden birbirlerine yakınlaşmaya, birleşmelerine doğru bir ileri adımı temsil etmesi gerçeği.

İkinci olarak, Sovyet inşa sürecinde ortaya çıkan federasyon biçimlerinin ta kendilerinin, Rusya milliyetlerinden emekçi kitlelerin daha yakın ekonomik birliği hedefi ile .—daha önce zannedilmiş olabileceği gibi— öylesine çelişik olmadığını kanıtlaması ve hatta daha sonra pratiğin kanıtladığı gibi, bu hedefle hiç mi hiç çelişmemesi gerçeği.

Üçüncü olarak, ulusal hareketin, önceleri, savaştan önceki dönemde, ya da Ekim Devrimi'nden önceki dönemde sanılabileceğinden çok daha ağırlıklı bir etmen olduğunu ve ulusların birbirleriyle kaynaşması sürecinin sanıldığından çok daha karmaşık bir sorun olduğunu kanıtlaması gerçeği.

Aralık 1924.

J. Stalin

1917 SOVYET DEVRİMİ 1. Bölümünden

Gorki, Molotov, Voroşilov, Kirov, Zhdanov, Stalin

Çeviren; İsmail Arkın

Lenin, Rusya'ya döner dönmez bütün gücüyle devrimci çalışmalara daldı. 4 Nisan sabahı Şimdiki Devrimimizde Proletaryanın Görevleri tezini, önce Bolşevik Partisi'nin ileri gelenlerinin katıldıkları bir konferansta, sonra da 1917 Martının sonunda yapılan, İşçi ve Asker Vekilleri Sovyetleri'nin Bütün Rusya Konferansı'na katılan Bolşevik ve Menşevik delegelerinin toplantısında okudu.

Tarihe Nisan Tezleri diye geçen bu tezlerde Lenin, partinin giriştiği mücadelede kazandığı deneyimleri özetliyor ve yeni aşamada parti için belirli bir program saptıyordu. Lenin'in Nisan Tezleri, Bolşevik Partisi'nin devrimci mücadelesinin tarihinde yeni bir bölüm açmıştır. Bu yenilik yalnız, Bolşevikliğin eski teori ve uygulamalarından bir ayrılmayı işaretiediği için değil, bu tezlerin, 1917 Şubatı burjuva demokratik devrimi tarafından başlatılan geçici aşamada, proletarya partisi için kapsamlı bir eylem programını da içermesinden ileri gelir.

Çarlığın yıkılmasıyla Bolşeviklerin içerisinde çalıştıkları koşullarda da bir değişiklik oldu.

Bu, Rusya'nın tarihinde muazzam bir dönüm noktası ve partimizin tarihinde ise eşi görülmemiş bir dönüm noktasıydı diye yazmıştır Stalin, 1917 Şubatı burjuva demokratik devrimi için. ... bu yeni mücadele koşullarına uygun düşen yeni bir yönlendirme gerekliydi parti için.

Bolşevik Partisi, illegalite ve gizlilikten daha yeni çıkmıştı. Partinin çok sayıda üyesi, Rusya'nın uzak köşelerindeki sürgünlerinden dönüyorlardı. Yüzlerce ve binlerce Bolşevik, Nerim' den, Turuhans'tan, Yakutiya'dan ve kuzeyin derinliğindeki uzak sürgün yerlerinden, Petrograd'a, Moskova'ya ve öteki sanayi merkezlerine dönüyordu.

Demiryolları askeri trafikle tıkanmıştı ve bu dönmekte olan sürgünleri hızla taşıyacak gibi değildi. Politik sürgünlerin evlerine dönmelerine yardımcı olmak üzere kurulan komite, Menşevikler ile Sosyalist Devrimcilerin etkisi altına düşmüş ve...bunlar da, Bolşevik sürgünlerin dönüşüne engeller çıkartıyorlardı. Zaten Bolşevikler, Petrograd'dan Viladivostok'a, Arkangels'ten Kafkaslar'a kadar çok geniş bir çevreye yayılmış durumdaydılar.

Nedir ki Bolşevik Partisi, Menşevikliğin ve Sosyalist Devrimciliğin her türlüsüne karşı verdiği başarılı mücadele ve her türlü oportünist saplanmalar ile Lenin'in çizgisinden sapmalara karşı sürdürdüğü sürekli savaşım ile ideolojik ve örgütsel sıkı bir bağ içerisinde bulunuyordu. Bolşevik Partisi bu yeni aşamaya -burjuva demokratik devriminden sosyalist devrime- geçiş için Lenin'in hazırladığı planla donanmış olarak giriyordu. Bu planı Lenin daha 1905 yılında saptamıştı. Yani Bolşevikler bu yeni aşamaya, sosyalizmin, yalnız tek bir ülkede zafere ulaşmasının mümkün olduğunu savunan Lenin'in öğretisinin desteğiyle giriyorlardı. Ayrıca Bolşevikler, Lenin'in kapitalizmin en yüksek aşaması emperyalizm teorisi ile donanmış olarak giriyorlardı bu yeni döneme. Bunlar, emperyalist savaşın yağmacı ve ilhakçı yüzünü açığa çıkartan tezlerdi. Devrimin bütün tarihi, Bolşevik Partisi'ni, mücadelenin yeni koşullarında yeni yönelmeler için hazırlamıştı.

Parti, burjuva demokratik devriminin zaferi ile yetinemezdi. Bolşevikler, proletaryayı devrime devam etmeye çağırdılar. Ayrıca Bolşevikler, İktidarın burjuvaziye ait Geçici Hükümet'e geçmesiyle emperyalist savaşın, yağmacı niteliğinin değişmemesi nedeniyle bu savaşa da karşı çıkıyorlardı. Geçici Hükümet'in sınıfsal niteliğini teşhir ediyor ve proletaryayı, Sovyetleri, devrimci İktidarın organı olarak güçlendirmeye ve geliştirmeye çağırıyorlardı.

14 Mart'ta, sürgünden dönüşünden iki gün sonra Stalin, Pravda'da şöyle yazıyordu:

Sovyetleri ... halkın devrimci İktidarının organı olarak, İşçi ve Asker Vekilleri Merkez Sovyet'inin ekseni etrafında sağlamlaştırmalı, . toplamalı ve evrenselleştirmeliyiz.2

Ancak, partinin deneyimlerinden genel sonuçlar çıkartılmalı, yeni koşullar altında yeni görevler formüle edilmelidir. Nisan Tezleri hakkında yazarken Stalin, bu tezlerde Lenin'in işte bunu yaptığını söyler:

Partinin, tek bir adımda yeni bir yola koyulması için Lenin'in ünlü Nisan Tezleri 'ne gereksinmesi vardı.3

(...) (Lenin Nisan tezleri Konuşması)

Lenin'in bu konuşması Menşeviklere, bomba patlaması gibi geldi. Plehanov konuşmayı, sayıklama, bir delinin hezeyanları... olarak niteledi. Menşevikler dehşet içerisinde bağırıyorlardı: Lenin iç savaş istiyor!

Çereteli, Lenin'e karşı şu konuşmayı yaptı:

Eğer İktidar ilk günlerde ele geçirilmiş olsaydı, -devrim çok kısa zamanda tam bir yenilgiyle sona ererdi. Müttefikler ile olan antlaşmalarımızın iptal olunması, dışarıdan ezilmemiz sonucunu verirdi. Ve Avrupa' da, sosyalizme karşı büyük bir tepki doğardı; Enternasyonal ezilirdi . ... Kendinizi halkın tamamından ve sınıf bilincinde olan proletaryadan soyutlayamazsınız.5

Yine aynı konferansta, Çehidze, Lenin'i şu sözlerle korkutma çabasına düştü: Lenin, devrimin dışında yalnız kalacak ve biz hepimiz kendi yolumuzda yürümeye devam edeceğiz. 6

Bolşevikler arasında, önlerindeki mücadelenin getireceği güçlükleri göze alamayanlar içerisinde tereddüte düşenler bile

vardı. Ama parti bir bütün olarak, Bütün Rusya Bolşevik Konferansında görüldüğü gibi, liderinin açtığı bayrağa sadıktı.

Nisan Konferansı, 1917 yılı 24-29 Nisan tarihleri arasında Petrograd'da yapıldı. Bu toplantıya oy hakkı olan 133 delege ile yalnız konuşma hakkı bulunan 18 delege, 80 bin parti üyesini temsilen katıldı.

1917 Şubat Devrimi'nden önce, Bolşevik Partisi, bir yeraltı örgütü idi ve eylemlerini gizlice sürdürüyordu. Yasadışı bir partiydi ve buna üye olmak, tutuklanma, sürgün ve kürek cezası ile cezalandırılıyordu. Parti kongreleri ile toplantılarının hepsi gizli yapılıyordu ve çoğu dış ülkelerde oluyordu. Nisan Konferansı, Bolşevik Partisi'nin tarihinde ilk yasal kongreydi.

Lenin'in mücadele arkadaşları dünyanın her köşesinden bu konferansa geldiler. Uzak sürgün yerlerinden gelenler; kürek mahkumları; sanayi merkezinden gelen delegeler ile Rus olmayan ulusların oturduğu sınır bölgelerinden katılanlar. Daha dün yapılan barikat savaşlarının lider ve örgütçüleri, başkentin işyeri ve fabrikalarını temsilen gelmişlerdi. Konferansın çalışmalarına katılanlar arasında başta Lenin olmak üzere, Stalin, Molotov, S. Kozer, Krupskaya, Stassova, Jerzinski vardı. Moskova bölgesini Zemliyaçka, Nogin, Kvartsov-Stepanov, Smidoviç ve diğerleri; Dombas bölgesini, Voroşilov; Samara'yı Kuybişev; Urallar'ı, Sverdlov temsil ediyordu. Daha başka pek çok seçkin Bolşevik bu konferansa katılmıştı.

Parti merkezinin rehberliğinden uzak düşmüş şubelere mensup temsilcilerin ortak bir dil bulmaları ve hep birlikte Lenin'i desteklemeleri, Çarlık hükümetinin, partinin iradesini kıramadığının ve onun kitleler ile temasını kesemediğinin en açık kanıtıydı. Bu yıllarda, parti hem kendini korumuş hem de örgütlenme ve ideolojik bakımdan güçlenmişti.

Bolşevik Partisi Bütün Rusya Nisan Kongresi, tarihin çok ciddi bir anında yapılıyordu. Açılış konuşmasında Lenin'in işaret ettiği gibi bu kongre, yalnız Rus Devrimi'nin tam ortasında değil, gelişmekte olan uluslararası devrimin de en önemli anında yapılıyordu.?

Çeşitli bölgelerden gelen delegeler, Bolşevik Partisi'nin nasıl büyük bir hızla geliştiğini ve devrimin iki ayı içerisinde ne gibi büyük işler başardığını anlatıyorlardı.

Savaş sırasında Petrograd kentinde, aidat ödeyen yalnızca 2 bin parti üyesi vardı; oysa Nisan Kongresi arifesinde bu sayı 16 bine yükselmişti. Kronstadt'da, yalnız küçük bir yeraltı örgütü bulunuyordu, oysa şimdi burada 3 bin Bolşevik vardı. Helsingfors'da 3 bin, Viborg'da 560 üye vardı. Moskova şehrinde 7 bin Bolşevik, tüm Moskova bölgesinde ise 13 bin Bolşevik vardı. Yalnız Ivanovo-Voznesensk kentinde 3500 kişi vardı. Saratov'da 1500, Samara'da 2700, Kazan'da 400 üye bulunuyordu. Urallar'da yeraltı çalışmaları 9 ayrı yerde yürütülüyordu ve Nisan Kongresi arifesinde 43 şubede toplam üye sayısı 16 bin idi. Şubat Devrimi'nden önce Lugansk'da 100 olan Bolşevik üye sayısı, Nisanda 1500'e ulaşmıştı.

Artık Pravda (Gerçek) dışında birkaç Bolşevik gazetesi daha çıkıyordu. Moskova'da çıkan Sosyal Demokrat, 60 bin basıyor; Urallarda, Ural Gerçeği; Ufa'da Vpreyod {Ileri); Helsingfors'da Volna (Dalga); Krostadt'da Golos Pravdi (Gerçeğin Sesi}; Ekaterinoslav'da Zvezde (Yıldız); Harkov'da Proletarya ve Kafkaslar'da Kavkazki Raboçi (Kafkasya İşçisi) yayımlanıyordu. Volga bölgesinde, Saratov, Samara ve Kazan kentlerinde birer Bolşevik gazetesi vardı.

Bolşeviklerin etkisi ülkede hızla yayılıyordu. Urallar'da neredeyse her yerde Sovyet vardı. Her yerde, sekiz saatlik işgününü

uygulamışlar ve· sanayi üzerinde denetim kurmuşlardı. Dombas'ı bir delege şöyle anlatıyordu:

Lugansk şimdi bütünüyle İşçilerin elinde. Parti üyesi arttığı anda Bolşevikler hiç kuşkusuz İktidarı bütünüyle ele alacaklardır . ... Madenciler her yerde var: Komiserliklerde, miliste, İşçi ve Asker Vekilleri Sovyeti'nde. Bunlardan yargıçlık yapanlar bile var. Bütün örgütler madencilerin denetimi altında ve böylece madenciler kömür ocaklarında tam bir egemenlik kurmuş durumdalar. *RSDIP (B)'nin 7. (Nisan) Bütün Rusya ve Petrograd Şehir Konferansı Nisan 1917,*

Bolşevikler, savaş tutsakları arasında -Almanlar, Avusturyalılar, Çekler arasında- da propaganda yapıyorlardı. Lugansk'da, Şubat Devrimi'nden önce bile savaş tutsakları arasında propaganda yapan 40 üyeli bir Bolşevik örgütü vardı. Devrimden sonra bu örgütün üye sayısı 100'ü aşmıştı. Urallar'da, Savaş Bakanı Guçkov'un, savaş tutsaklarının gösterilere katılmasını yasaklayan emirlerine karşın Bolşevikler, Almanlar ile Avusturyalıların 1 Mayıs kutlamalarına katılmalarını sağlamışlardı. Bolşeviklerin bu çalışmalarının bir sonucu olarak savaş tutsakları arasından yüzlerce mükemmel örgütçü ve binlerce gözü pek devrimci çıkmıştı.

Nerelerde Bolşeviklerin etkisi güçlü ise buralarda devrim, merkezden daha ileri gitmiştir. Moskova bölgesinden bir delege şunları söylemiştir:

Orehovo-Zuyevo'da İktidar tamamen İşçilerin elindedir. Sovyet'in izni olmaksızın hiç kimse silah taşıyamaz. Köylüler, İşçiler ile el ele çalışmaktadırlar . ... Turba kömürü olayı karakteristiktir. Kapitalistlere, eğer bize yakıt vermezlerse, eğer uygun bir çalışma koşulu sağlamazlarsa, işletmelerini ellerinden alacağımızı söyledik . ... Yoldaş Lenin, İktidarın, İşçi ve Asker Vekilleri Sovyet'i tarafından ele geçirilmesi gerektiğini söyledi,

ama bizim bu konuda daha fazla bir şey yapmamıza zaten gerek kalmadı.*RSDIP (B)'nin 7. (Nisan) Bütün Rusya ve Petrograd Şehir Konferansı Nisan 1917,*

Nisan Kongresinde Lenin, eyaletlerin, başkenti çok geride bıraktığı üzerinde ayrıntıları ile durmuştur:

Sovyetlerin faaliyetleri konusunda yoldaşlar tarafından verilen bilgiler, eksik olmakla beraber son derece ilginçtir. Bu belki de kongre-de sağlanan en önemli malzemedir; bu malzemeyle biz, ortaya attığımız sloganların gerçek olaylarla denenmesini görmüş oluyoruz. Ortaya çıkan manzara, iyimser sonuçlara ulaşmamızı sağlıyor. Hareket önce, proletaryanın hareket için bütün enerjisini topladığı merkezlerde başlamıştır. Çarlığa karşı mücadelede büyük bir çaba gösterilmiş ve enerji harcanmıştır. Petrograd'da bu mücadele sonucu merkezi devlet otoritesi yıkılmıştır. Muazzam işler başarılmıştır. ...

Şimdi mücadele, merkezden taşraya kaymıştır. Bu Fransa'da da böyle olmuştur. Devrim artık eyaletlere yayılmaktadır. Eyaletlerdeki hareket, buralarda çoğunluğun, köylü ve İşçiler lehine olduğunu göstermektedir. Buralarda liderlik burjuvazide değildir ve kitleler yılgınlığa düşmemişlerdir. Topladığımız bilgiler arttıkça şunu daha açık olarak görmekteyiz ki, halk arasında proletarya oranı ne kadar fazla ve ara unsurlar sayısı ne denli küçükse, o bölgede devrim o denli daha iyi gelişmektedir. *RSDIP (B)'nin 7. (Nisan) Bütün Rusya ve Petrograd Şehir Konferansı Nisan 1917,*

Çeşitli bölgelerden gelen delegelerin raporları, Bolşeviklerin, çalışan kitlelere öncülük ettiği yerlerde devrimin nasıl geliştiğini göstermektedir. Bazı sanayi bölgelerinde İşçi ve Asker Vekilleri Sovyetlerinin duruma egemen oldukları görülmektedir. Buralarda hükümet makamları acze düşmüşlerdir. Sovyet'in onayı olmaksızın hiçbir direktif verememektedirler. Sovyetler,

yiyecek işlerini üzerlerine almışlardır. Sanayiyi denetimleri altına almışlar ve fabrikalarda işlerin durmasına izin vermemişlerdir.

Çeşitli bölgelerden gelen raporlar, pratik ve politik çalışmalarda Bolşeviklerin, Lenin'in Nisan Tezleri için hazırlıklı olduklarını bir kez daha göstermiştir.

Bolşevik Partisi (Nisan) Bütün Rusya Kongresi, 24 Nisan günü saat 10'da, Petrograd'da Kız Yüksek Okulu'nun konferans salonunda açılmıştır. Lenin kısa bir açılış konuşması yapmıştır. Komünizmin büyük kurucularının öngörülerinin doğru çıktığını söylemiştir: Dünya Savaşı, kaçınılmaz olarak devrime yol açmıştır. Devrimi başlatma gibi onur verici bir şeref Rus proletaryasına düşmüştür, ama şu unutulmamalıdır ki, Rus Devrimi dünya devriminin sadece bir parçasıdır. Lenin, şu cümle ile sözlerini bağlamıştır: İşte ancak bu açıdan görevlerimizi belirleye biliriz. *Lenin, RSDIP (B)'nin Bütün Rusya Nisan Konferansının Açılışında Yapıları Konuşma-24 Nisan 1917, Toplu Yapıtlar, c. XX, s. 239.*

Kongre, ilk enternasyonalistler olan Lenin ile Karl Liebknecht' e -Alman emperyalistlerinin hapse attıkları Liebknecht'e- s◎amlarını yollamıştır; Kongre, başkanlık divanına, Bolşeviklerin hapisteki Liebknecht'e selamlarını ulaştırma olanaklarını araştırması görevini vermiştir.

Lenin'in konuşmasından . sonra kongre; -aşağıdaki gündemi onaylamıştır:

1. Bugünkü durum (savaş, Geçici Hükümet, vb.).

2. Barış konferansı.

3. İşçi ve Asker Vekilleri Sovyeti'ne karşı tutum.

4. Parti programının gözden geçirilmesi.

5. Enternasyonaldeki durum ile ilgili olarak görevlerimiz.

6. Sosyal Demokrat Enternasyonalist Örgütler Birliği.

7. Tarım sorunu.

8. Ulusal sorun.

9. Kurucu Meclis.

10. Örgütlenme.

11. Bölgelerden gelen raporlar.

12. Merkez Komite seçimi.

Kongrenin gündeminin ana maddeleri, Nisan Tezleri'nin bir gelişmesi olan, halihazır durum ve tarım sorunu üzerindeki Lenin'in raporlarıydı:

Lenin'in raporlarının özü şöyleydi:

Marksistlerce, devrimin niteliğini saptayan başlıca belirti, İktidarın bir sınıftan bir başka sınıfa geçişidir. Şubat Devrimi'nde İktidar, feodal toprak beylerinden, burjuvaziye ve kapitalist toprak beylerine, yani, geniş topraklarını kapitalist esasa göre yöneten toprak beylerine geçmiştir. İktidara yeni bir sınıf gelmiştir: Burjuvazi; bu açıdan Şubat Devrimi, bir burjuva devrimidir.

Nedir ki, İktidara geçen burjuvazi şu üç sorunu çözmek durumundadır: Savaşı sona erdirmek, köylülere toprak vermek ve ülkeyi içerisinde bulunduğu ekonomik bunalımdan çıkarmak.

Burjuvazi savaşı sona erdirebilir mi? Savaş, kapitalist gelişmenin kaçınılmaz bir sonucudur. Kapitalizm var oldukça savaşın devamı kaçınılmazdır. Şimdiki savaş, savaşan grupların her ikisi açısından da emperyalist bir savaştır. Yani, kapitalistlerin, dünyaya egemen olmak için sürdürdükleri bir savaştır. Amaç,

karlı pazarların ele geçirilmesi ve zayıf ulusların boyunduruk altına alınmasıdır. İktidarın, Çar Nikola Romanov'dan, toprak beyleri ve kapitalistlerin hükümetine geçmesi, Rusya'yı ilgilendirdiği kadarıyla savaşın niteliğini değiştirmemiş tir. Yeni hükümet, ilhakçı ve yağmacı savaşı sürdürmektedir. Bu hükümet, Rus kapitalistlerine, Çin' den, Türkiye' den, İran’dan toprak vadeden eski Çarlık sözleşmelerine sahip çıkmıştır. Sermayenin çıkarlarını temsil ettiği için yeni hükümet toprak ilhaklarını, yani, yabancı ülkelerin fethini ya da başka ulusları Rusya'nın baskısı altında tutmayı reddedemez. En iyi olasılıkla, halk kitlelerinin baskısı altında burjuvazi, şimdiki savaşı barışla sona erdirebilir. Ama yapacağı bu barış yine, zayıf ve ezilmiş ulusların aleyhine emperyalist bir barış olacaktır. Sonuçta da böyle bir barış yeni bir savaşın tohumlarını taşıyacaktır.

Burjuvazi, köylülere toprak verebilir mi? Büyük topraklar, burjuva bankalarına son karışına kadar ipotek edilmiştir. Toprak beylerinden toprak almak, burjuvazinin ceplerine tekme atmaktır. En iyi olasılıkla, eğer halk çok baskı yaparsa burjuvazi, tamamını kurtarmak için bir kısmını feda eder, bir kısım topraklarını tazminat için köylülere bırakabilir. Ama bu tarım sorununu çözümlemez. Üstelik savaş, köylerde hayvancılığı öylesine bir duruma sokmuştur ki, köylünün artık eski yöntemlerle işi yürütmesi olanaksızdır. Köylünün, araç gerece ve hayvana ihtiyacı vardır ve bu ancak devrimci bir yoldan, burjuvaziyi sermayesinden yoksun bırakarak elde edilebilir.

Bolşeviklerin, Nisan Kongresinin hemen arifesinde Petrograd'da yaptıkları kongrede Lenin şöyle demişti:

Burjuvazi, ulusallaştırmaya ancak, eğer köylüler toprakları alırlarsa yanaşabilir. Proletarya partisi olarak bizim, tek başına toprağın sizi doyuramayacağını söylememiz gerekir. Dolayısıyla, bu toprağı işlemek için, komünlerin örgütlenmesi gerekir . ... Kaderler daha şimdiden bürokrat gibi hareket etmeye

başlamışlardır. Köylülere, Kurucu Meclis toplanana kadar beklemelerini söylüyorlar. Bizim partimiz, devrimi gerçekten ileri götüren sloganlar veren tek partidir. *Lenin, RSDIP (B)'nin Petrograd Şehir Konferansı-14-12 Nisan 1917 Toplu Yapıtlar, İngilizce baskısı, c. xx, s. 181*

Hiç kuşkusuz burjuvazi, ekonomiyi düzeltmek için girişimde bulunabilir ama bunu ancak yoksul köylüler ile İşçilerin sırtından ve bütün yükü onlara yükleyerek yapar.

Burjuvazi İktidarı ele geçirmiş ama, devrimin tek bir sorununu bile çözememiştir. Aslında onlar hükümet gücünü, devrimi ezmek için devrimle mücadele etmek· amacıyla ele geçirmişlerdir. Devrimin sorunları ancak, İktidarın devredilmesi gereken yeni sınıf, yani İşçi sınıfı tarafından çözümlenebilir.

Rusya'da halihazır durumun özgül niteliği, proletaryanın bilinç ve örgütlenme düzeyinin yetersizliği nedeniyle, İktidarı burjuvaziye vermiş olan devrimin birinci aşamasından, İktidarı, proletaryaya ve köylülüğün yoksul tabakasına devredecek olan ikinci aşamasına geçiştir. *Lenin, Bugünkü Devrimimizde Proletaryanın Görevleri, Seçme Yapıtlar,c. VI, s. 21-24.*

Demek ki, şimdiki durumun özgül niteliği, burjuva-demokratik devriminden sosyalist devrime geçişi temsil etmesi, ya da Lenin'in ifadesiyle, burjuva demokratik devrimin sosyalist bir devrim halinde büyümesidir.

İktidarın proletaryaya devri, Geçici Hükümet'e karşı derhal bir ayaklanmayı gerektirmiyor. Bu İktidar devrilebilir ama şu anda ve bir fırtına ile değil. Ülke neredeyse tam bir özgürlük günleri dönemi yaşıyor. Hükümet henüz devrime karşı şiddete başvurmuyor, çünkü silahlar fiilen kitlelerin elinde bulunuyor. İşçiler ile köylülerin savaştan hiçbir çıkarı yok. Onların savunmacı duygulan sadece yüzeysel bir duygu ve Lenin'in dediği gibi samimi bir yanılgının sonucu. Bu nedenle de Lenin,

İşçilerin yanılgılarını anlamaları için sabırlı bir çabayla onlara yardımcı olmak gerektiğini öne sürmüştür.

'Devrimci savunmacıların' büyük bir kısmı, diyor Lenin kongreye sunduğu karar taslağında, kabul etmemiz gerekir ki, gerçekten samimidir. Yani bunlar gerçekten ilhaklara, fetih politikasına ve zayıf ulusların ezilmesine karşıdırlar; bütün savaşan ülkeler arasında demokratik ve birbirini ezmeyen bir barıştan yanadırlar. Proleterler ile kent ve kırsal kesimdeki yarı proleterlerin (yani, geçimlerini, kısmen ya da tamamen, kendi emek güçlerini kapitalistlere satarak sağlayanların) sınıf olarak, kapitalistlerin karları ile çıkar birlikleri yoktur. *Lenin, Bugünkü Durum Üzerine Rapor-24 Nisan 1917 Seçme Yapıtlar, İngilizce baskı, c VI, s. 94.*

> Kongrede Lenin, karar suretinin bu kısmını şöyle açıklamıştır:
> Hiç kuşku yoktur ki, sınıf olarak proleterler ile yarı proleterlerin savaşta herhangi bir çıkarı yoktur. Bunlar doğrudan doğruya, gelenekler ile kandırmacaların etkisi altındadır; politik deneyimleri eksiktir. Şu hâlde bizim görevimiz bıkıp usanmadan gerçek durumu açıklamaktır. Prensip sorununda zerre kadar ödün vermeyiz ama bunlara yaklaşımımız, sosyal şovenistlerle yaklaşımımız gibi olamaz. Halkın bu kesimi hiçbir zaman sosyalist olmamıştır, sosyalizme bir eğilimleri de yoktur ve politik hayata daha yeni uyanmaktadırlar. Nedir ki, bunların sınıf bilinci olağanüstü bir hızla gelişmekte ve büyümektedir. Açıklamalarımızı onlara göre yapmayı öğrenmek zorundayız. Bu çok güç bir iştir ve özellikle daha düne kadar yeraltında çalışmak zorunda bulunan bir parti için. *Lenin, Bugünkü Durum Üzerine Rapor-24 Nisan 1917 Seçme Yapıtlar, İngilizce baskı, c VI, s. 95.*

Sovyetler, İşçiler ile çalışan köylülerin çoğunluğunu temsil etmektedir. Ne var ki Sovyetlerin liderliği, Sosyalist Devrimciler ile Menşeviklerin eline düşmüştür. Bunlar da İktidarı Geçici Hükümet'e devretmişlerdir. Hükümet, Sovyetlerin desteği ile ayakta durmaktadır ve ancak Sovyetlerde çoğunluk elde edilerek alaşağı edilebilir.

Bu durum, bir devrimde çok ender rastlanan bir olguyu meydana getirmiştir: İktidarın Geçici Hükümet'ten Sovyetlere geçişi barışçı yollardan olmalıdır. Bütün yapılacak şey, küçük-burjuva partilerini, Sosyalist Devrimcileri ve Menşevikleri izole ederek kitleler üzerindeki etkilerini önlemektir.

Devrimin bu aşamasında Bolşevik Partisi'nin sloganı öyleyse: Bütün İktidar Sovyetlere! olmalıdır.

Bütün İktidar Sovyetlere! derken Lenin, kapitalistlerin Geçici Hükümet'ten atılmalarını ve bunların yerine Sovyet temsilcilerinin geçmesi gerektiğini kastetmiyordu.

Troçki sonradan, Ekim Dersleri başlıklı yazısında, İktidarın on kapitalist bakandan, on tane Peşehanov'un eline verilmesi konusundaki önerisinin, Lenin'in Bütün İktidar Sovyetlere sloganı ile aynı olduğunu öne sürdüğü zaman, Bolşevik çizgiyi tamamen çarpıtmış oluyordu. Söz konusu olan kapitalist bakanların yerine sosyalist bakanların konulması değildi. Lenin'in bu sloganı, burjuva devlet mekanizmasının yıkılarak yerine, yeni türden bir devlet mekanizması; Sovyet devlet mekanizması konulmasını içeriyordu.

Menşevikler ile Sosyalist Devrimciler, Sovyetlerde çoğunluktaydı; Bolşevikler ise azınlıktaydı . Ama Sovyetler eğer İktidarı ele alsaydı, kitlelerin sürekli baskısına maruz kalacaklar ve Sovyetlerin üyeleri özgürce seçilebilecekti. Bu koşullar altında Menşevikler ile Sosyalist Devrimciler, devrimin amaçlarına ulaşma çabasına katılarak daha ileri adım atacaklar ya da -bu

daha büyük bir olasılıktır, oldukları yerde kalacaklar ve kendilerini ele vermiş olacaklardı. Bu durumda da, İşçiler ile köylüler, çalışan nüfusun çıkarları için gerçekten mücadele veren Bolşevikleri destekleyecekler ve Bolşevikler Sovyetlerde çoğunluğu elde edeceklerdi. Çoğunluğu ele geçiren gerçek devrimci Bolşevik Partisi böylece programını uygulamaya koyabilecekti: Yani, demokratik bir barış yapacak, büyük toprakların zor alınımına giderek toprağı ve tarım araçlarını emekçilere verecek, bankalar ile büyük girişimleri ulusallaştırarak, kapitalistlerin aleyhine derhal ekonomik yeniden oluşum sürecini başlatacaktı. Bu önlemler hiç kuşkusuz, hemen sosyalizme geçiş anlamına gelmiyordu ama bütünüyle alındığında, Rusya'nın sosyalist bir ülkeye dönüşmesi için ilk adımları oluşturacaktı. Lenin, Bolşeviklerin Nisan Kongresinde şu soruyu soruyordu:

Öyleyse, devrimci proletaryanın görevleri nelerdir? Sosyalistlerin bütün tartışmalarındaki temel yanılgı ve temel eksiklik, konunun çok genel bir biçimde ortaya konmasıdır: Sosyalizme geçiş. Oysa bizim tartışmamız gereken şey somut adımlar ve önlemlerdir. Bunlardan bazıları olgunlaşmıştır, bazıları henüz olgunlaşmamıştır. Biz bir geçiş dönemindeyiz. Biz, burjuva devlet biçimlerinden farklı birtakım biçimler yarattık. İşçi ve Asker Vekilleri Sovyetleri, şimdiye değin görülmemiş bir devlet biçimidir. Bu biçim, sosyalizme doğru ilk adımı temsil etmekte ve kaçınılmaz olarak sosyalist toplumun başlangıcını oluşturmaktadır. Bu büyük önem taşıyan bir gerçektir . ...

İktidarı, İşçi ve Asker Vekilleri Sovyetleri'ne niçin geçirmek istiyoruz?

Sovyetlerin başarması gereken ilk önlem toprakların ulusallaştırılmasıdır. ... Toprak üzerindeki özel mülkiyet kaldırılmalıdır. Halkın çoğunluğu bundan yana olduğu için bu

görevi yerine getirmek zorundayız. Bunu başarmak için de Sovyetlere gereksinmemiz var. Bu öyle bir önlemdir ki, eski hükümet bürokrasinin yardımıyla yerine getirilemez.
İkinci önlem: Şu anda, sosyalizme 'başlamayı' savunamayız; bu düpedüz budalalık olur. Önce sosyalizmi açıklamamız, ne olduğunu öğretmemiz gerekir. Rus halkının çoğunluğu, sosyalizmi anlaması ve kavraması olanaksız köylüler ile küçük burjuvalardan oluşmaktadır. Ama bunların, diyelim her köyde hayvancılığın ıslahı için başvurabilecekleri bir banka bulunmasına ne itirazları olabilir? Buna hiçbir itirazları olamaz. Bu pratik önlemleri köylülere anlatmalı ve bunların vazgeçilmez şeyler olduğu konusunda onlarda kesin bir kanı yaratmalıyız.

Şeker sendikası tamamen başka bir konudur; zaten böyle bir sendika vardır. Bu konuda bizim önerimiz tamamen pratik olmalıdır. Bu iyi gelişmiş sendikalar devlete devrolunmalıdır. Mademki Sovyetler İktidara taliptir, bu, böyle amaçlar için olmalıdır. Yoksa İktidarı ele geçirmenin ne anlamı olur? Konunun can alıcı noktası şudur: Ya Sovyetler gelişip serpilecek ya da hiç de şerefli olmayan bir ölümle yok olacaktır; tıpkı Paris Komünü gibi. Eğer istenen bir burjuva cumhuriyeti ise bunu Kaderler pekâlâ başarabilir. *Lenin, Bugünkü Durum Üzerine Rapor-24 Nisan 1917 Seçme Yapıtlar, İngilizce baskı, c VI, s.100-101*

Geçiş dönemi için Bütün İktidar Sovyetlere! sloganını öne sürerken Lenin, İktidara geldiklerinde Sovyetler için ayrıntılı bir program çizmiştir. Stalin'in işaret ettiği gibi Bütün İktidar Sovyetlere! sloganı şu anlama gelir:

Menşevikler ve Sosyalist Devrimcilerin, Kadetlerle kurdukları blokun kopması, Sovyet hükümetinin, Menşevikler ile Sosyalist Devrimcilerden oluşması (yani, bu iki partinin Sovyetlerde çoğunlukta olmaları) muhalefet için (yani Bolşevikler için) propaganda özgürlüğü ile Sovyetler içerisinde partilerin serbestçe mücadelesi ve böyle bir mücadele yapıldığı takdirde

Bolşevikler, Sovyetleri ele geçirmeyi başarabilirler ve Sovyet hükümetinin bileşimini, devrimin barışçı yoldan gelişmesi yoluyla değiştirebilirler. Bu plan hiç kuşkusuz, proletaryanın diktatörlüğü anlamını taşımaz. Ancak böylece bu diktatörlüğün sağlanması için gerekli koşulların yaratılmasını kolaylaştırabilir; Menşevikler ile Sosyalist Devrimcileri İktidara geçirerek ve onları, '€!evrim karşıtı platformlarını yürürlüğe koymaya zorlayarak, bu partilerin gerçek yüzlerinin teşhiri hızlandırılabilir, kitlelerden soyutlanmaları ve kopmaları kolaylaştırılmış olur. *J. Stalin, Ekim Devrimi ve Rus Komünistlerinin Taktikleri, Leninizm, İngilizce baskı, c. I, 1934, s. 128.*

Lenin'in önerdiği taktikler, halihazır durum hakkında yaptığı tahminleri doğruluyordu; kitlelere her adımda, Geçici Hükümet'in, karşıdevrimci olduğunu, barışı sağlamaya muktedir bulunmadığını ya da köylülere toprak veremeyeceğini açıklamak; Menşevikler ile Sosyalist Devrimcilerin, burjuvazinin uşaklarından başka bir şey olmadıklarını göstermek, İktidarın kapitalistlerin elinden ancak, bu iki partinin uzlaşmacı niteliğinin bir ihanet olduğu gösterildiği takdirde alınabileceğini kanıtlamak gerekiyordu. Proletarya devriminin hazırlık aşamasında, küçük burjuvazinin uzlaşmacı partileri, en büyük tehlikeyi oluşturuyorlardı. Burjuvazi ile uzlaşmayı savunarak, kitleleri düşmanlarıyla savaşmaktan alıkoyuyorlar, mücadele azmini kırıyorlar, İşçilerle çalışan nüfusun öteki kesimlerinin moralini bozuyorlardı. Şayet bu uzlaşmacı partiler teşhir edilmezler ve soyutlanmazlarsa, kitleler, burjuvaziye karşı kesin sonuçlu mücadeleye hazırlanamazlardı. Sonuna kadar gitmeye kararlı bütün gerçek devrimciler, partinin etrafında kenetlenmeli, savunmacılar, yani savaşı zafere kadar sürdürme yanlıları kitlelerden soyutlanmalıydı.

İktidarın barışçı yollardan Sovyetlere devrini gerçekleştirmek için Bolşevikler tarafından ortaya atılan bu taktikler, Lenin tarafından Nisan Kongresinde şöyle açıklanıyordu:

Kimileri sorabilir: Kendi ilkelerimizi inkâr etmiş olmuyor muyuz? Biz, bu emperyalist savaşın bir iç savaşa dönüşmesini savunmuştuk; şimdi bundan caymış olmuyor muyuz? Ancak, Rusya'da ilk iç savaş sona ermiştir. Biz şimdi, ikinci bir savaşa geçiyoruz: Emperyalizm ile silahlı halk arasındaki savaşa. Bu geçiş döneminde, silahlı güç, askerlerin elinde olduğu sürece, Milyukov ile Guçkov şiddete başvurmadıkları sürece, bu iç savaş, bizi ilgilendirdiği kadarıyla, barışçı, uzatmalı ve sabırlı bir sınıf propagandasına dönüşmelidir. Eğer biz, halk bunun gereğini kavramadan önce, iç savaştan söz edersek, Blankicilik suçu işlemiş oluruz. Biz bir iç savaştan yanayız ama ancak kendi sınıfının bilincinde olanlar tarafından verilirse. Ancak, halkın despot diye bildiği birisi tahtından devrilebilir. Ama şimdi ortada despot yok: Toplada tüfekler askerlerin elinde; kapitalistlerin değil. Kapitalistler ise yollarına, şiddetle değil kandırmaca ile devam ediyorlar. Şu anda, şiddet çığırtkanlığı yapmak budalalıktır. *Lenin, Bugünkü Durum Üzerine Rapor-24 Nisan 1917 Seçme Yapıtlar, İngilizce baskı, c VI, s. 95.*

Proleterce bir sosyalist devrime doğru bu yöneliş, sınıf güçlerinin yeni bir dağılımını öngörür. Şehir ve kırsal kesimdeki burjuvaziye yalnız, yoksul köylüler ile yakın iş birliği halinde hareket eden ve köylüler arasındaki kararsız elemanları -orta köylüleri- tarafsızlaştıran proletarya karşı koyabilir. Ancak tarafsızlaştırma, orta köylünün tarafsız kalması, mücadeleden uzak durması anlamına gelmez. Halkın birbirine düşman iki sınıfa bölündüğü bir iç savaşta, tarafsız kalmak ya da yapılan mücadelede taraf tutmamak olanaksızdır. Orta köylülüğün tarafsızlaştırılması, devrimin gidişine karışmasını engellemek ama, eğer olanaklıysa yardımını sağlamak demektir. Aslında,

proletarya devriminin arifesine kadar, asker üniforması içerisindeki orta köylülüğün büyük çoğunluğu büyük bir kararsızlık içerisindeydi ve ancak 1917 Eylülünde, tarım sorunu ile barış sorununun olsa olsa proletarya tarafından çözümlene-bileceğine akılları kestiği zaman İşçilerin geçici destekçileri olarak hareket ettiler. İşte, orta köylülüğün bu sallantılı durumudur ki, Lenin'in proletarya ile yoksul köylülüğün ittifakı üzerine de ısrarla durmasına neden oldu.

Lenin'in önerileri yalnız, küçük burjuva partileri ve Troçki tarafından değil, Bolşevik Partisi . içerisindeki küçük bir grup tarafından da tepkiyle karşılandı. Rikov'un desteklediği Kamerrev ile Nogin ve diğerleri, Lenin'e karşı çıktılar ve büyük toprak sahipliğine son verilene kadar burjuva devriminin sona erdiğinin söylenemeyeceğini ve İktidarın Sovyetlere devrinin günün en önemli konusu olduğunu öne sürdüler. Lenin'in Geçici Hükümet ile bağların kopartılması ve bütün İktidarın Sovyetlere devri konusundaki devrimci çağrılarına karşı Kamenev, Sovyetlerin, Geçici Hükümet üzerinde denetimde bulunması gerektiğini savunuyordu. Aslında Kamenev, burjuva hükümetini savunan Menşevik tutumu benimsemiş oluyordu. Bu hükümet ise ait olduğu sınıf bakımından karşıdevrimci olduğu için tek bir ileri adım atmış değildi. Gerçek bir İktidar gücüne sahip bulunmaksızın böyle bir hükümet üzerinde denetimde bulunmayı istemek, halk arasında yaygın bulunan, burjuvazinin devrimin amaçlarını gerçekleştirme gücüne sahip olduğu tezine destek vermek demekti.

Kamerrev'in bu görüşlerini Lenin şöyle eleştiriyordu:

Ben, pek fazla öğrenim görmemiş İşçi ve asker kitlesinin, bu budalaca ve düşüncesizce 'denetim' önerisine inanmasını anlarım. Ancak, **denetimin ne demek olduğu konusunda biraz kafa yormak,** buna inanmanın, sınıf mücadelesinin temel ilkelerinden vazgeçmek demek olduğunu kavramaya yeter.

Lenin, Bugünkü Durum Üzerine Rapor-24 Nisan 1917 Seçme Yapıtlar, İngilizce baskı, c VI, s. 91.

Bütün Rusya Kongresinden birkaç gün önce yapılan Petrograd Bolşevik Kongresinde, Lenin, Kamenev'e yanıt olarak diyordu ki:

Elde İktidar gücü yoksa denetim de olamaz. Karar suretleri gibi yollarla denetim yapmak budalalıktan başka bir şey değildir. *Lenin, Geçici Hükümet'in Tutumu Konusunda Kararın Tartışılması Sırasında Yapılan Iki Çürütme, Toplu Yapıtlar, c. XX, s. 185.*

Lenin ile Bolşevikler içerisindeki sağ grup arasındaki ayrımın özü, Rikov'un kongrede yaptığı konuşmada gayet açık bir şekilde görülebilir:

Sosyalist devrimin güneşi nerede doğacak? Bence, bütün koşullar göz önünde bulundurulduğunda, bizim küçük burjuva düzeyimiz göz önünde bulundurulduğunda, sosyalist devrimin inisiyatifi bizim olamaz. Bunun için ne güce ne de objektif koşullara sahibiz. Ama Batıda bu sorun, bizde Çarlığın devrilmesiyle aşağı yukarı aynı aşamadadır. *RSDIP (B)'nin 7. (Nisan) Bütün Rusya ve Petrograd Şehir Konferansı Nisan 1917,*

Kamenev gibi Rikov da, Rusya için bir burjuva devrimin ötesine gidemiyordu. Lenin bu Menşevik tutumu sert bir dille eleştiriyordu:

Yoldaş Rikov, sosyalizmin, sanayisi daha fazla gelişmiş öteki ülkelerden gelmesi gerektiğini söylüyor. Ama bu böyle değil. Buna kimin başlayacağını ve kimin sona erdireceğini kimse söyleyemez. Bu Marksizm değil, Marksizm'in gülünç bir taklididir. *Lenin, Bugünkü Durum Üzerindeki Tartışmaya Yanıt-24 Nisan 1917; c. xx, s. 153.*

Kongre Lenin'i destekledi. Ancak yedi ya da sekiz delege Lenin'in önerisine karşı çekimser kaldı, gerisi lehinde oy verdi. Bu da yine, partideki ideolojik birliğin bir kanıtıydı.

Nisan Kongresi, gündemin ana sorunu olan, şimdiki durum konusunda bir karar sureti benimsedi. Bunun ana noktaları şöyleydi:

Avrupa'nın en geri ülkelerinden birinde ve küçük köylü bir nüfus ortasında iş görmekte olan Rus proletaryası kendisine, sosyalist dönüşümü derhal oluşturma amacını koyamaz.

Ama bundan, İşçi sınıfının burjuvaziyi desteklemesi gerektiği, ya da eylemlerimizi, küçük burjuvazinin kabul edilebilir sınırları içerisinde tutmamız, ya da şu anda sosyalizme doğru atılması pratik olarak olgunlaşmış bulunan bir dizi adımların atılmasının gereği halka açıklanırken proletaryanın öncü rolünü reddetmemiz gerekmez; aksi halde bu büyük bir yanılgı ve uygulamada burjuvaziye tam bir teslimiyet olur.

Atılacak bu adımların başında toprakların ulusallaştırılması gelir. Böyle bir önlem, burjuva sisteminin sınırlarını doğrudan doğruya aşmamakla beraber yine de üretim araçlarının özel mülkiyetine ciddi bir darbe olacak ve bu ölçüde de sosyalist proletaryanın, kırsal kesimdeki yarı proletarya üzerindeki etkisini güçlendirecektir.

Bu adımlar arasında ayrıca, bütün bankalar üzerinde devlet denetiminin kurulması ve bunların tek bir banka içerisinde birleştirilmesi, sigorta şirketleri ile büyük kapitalist sendikaların (örneğin Şeker Sendikası, Kömür Sendikası, Metal Sendikası, vb.) devletleştirilmesi, gelir ve mülkiyet üzerindeki vergilerin daha adil hale getirilmesi vardır. Ekonomik bakımdan bu gibi önlemler tamamen olgunlaşmış, teknik bakımdan derhal uygulamaya konulabilir ve politik bakımdan ise bu reformlardan her bakımdan yararlanacak olan köylülerin büyük

çoğunluğunun desteğini kazanabilir. *RSDIP (B)'nin 7. (Nisan) Bütün Rusya ve Petrograd Şehir Konferansı Nisan 1917,*

Kongreye, karar suretinin bu kısmı hakkında bilgi verirken Lenin şunları eklemiştir:

Muhaliflerimiz, bunun bir burjuva devrimi olduğunu ve sosyalizmden söz etmenin gereksiz olduğunu söylüyorlar. Ama biz tam tersini söylüyoruz: Burjuvazi, içinde bulunulan durumdan çıkılacak bir yol budamadığı için, devrim devam etmektedir. Biz kendimizi, demokratik sözcükler içerisine hapsetmemeliyiz. Kitlelere durumu açıkça anlatmalıyız ve onlara bir dizi pratik önlemler bulunduğunu göstermeliyiz: Sendikaları devralabilirler ve bunları, İşçi ve Asker Vekilleri Sovyetleri aracılığı ile denetleyebilirler, vb. Ve bu gibi önlemler uygulamaya konulduğu anda, Rusya tek ayağı ile sosyalizme adım atmış olur. *Lenin, Bugünkü Durum Üzerindeki Tartışmaya Yanıt-24 Nisan 1917*

Kongre, tasarısını Lenin'in hazırladığı, savaş konusunda ayrı bir kararı da kabul etti. Bu karara Lenin, savaşın sınıf özelliğini açıklıyor, kitlelerin devrimci savunmacılığının ne olduğunu anlatıyor ve daha önemlisi savaşın nasıl sona erdirilebileceği üzerinde duruyordu. Bu son nokta üzerinde, Bolşeviklerin Nisan Kongresinde kabul edilen kararında şöyle deniyordu:

Diğerleri yanında en önemli sorun olarak, kapitalistler arasındaki bu savaşı elden geldiğince kısa zamanda sona erdirmek -zorlayıcı bir barışla değil ama gerçek demokratik bir barışla sona erdirmek- konusunda Kongre şu kararı benimsemiştir:

Bu savaş, bir tarafın askerlerinin savaşa devam etmeyi reddetmesiyle sona erdirilemez; savaşan tarafların bir tanesinin savaşa son verme si mümkün değildir.

Kongre, partimize karşı kapitalistler tarafından yayılan kötü niyetli bir yalanı bir kez daha protesto eder: Almanya ile ayrı bir barış yapılmasına taraftar olduğumuz tamamen uydurmadır. Biz, Alman kapitalistlerinin, Rus, İngiliz, Fransız kapitalistler türünden eşkıyalar olduklarını, Kaiser Wilhelm' in, tıpkı II. Nikola, İngiliz, İtalyan, Romen ve öteki krallıklar kadar taçlı birer eşkıya olduğunu düşünürüz.

Partimiz; sabırla ve ısrarla, savaşın hükümetler tarafından yürütüldüğünü, savaşların daima belli sınıfların güttükleri politika ile sıkı bağ halinde olduğunu ve bu savaşın ancak, en az savaşan tarafların birkaçında, tüm devlet İktidarının, sermayenin boyunduruğuna gerçekten son verebilecek olan proletarya ile yarı proletarya sınıfına geçmesi suretiyle olabileceği gerçeğini halka anlatmaya devam edecektir. *RSDIP (B)'nin 7. (Nisan) Bütün Rusya ve Petrograd Şehir Konferansı Nisan 1917,*

Savaş hakkındaki bu kararın ışığı altında, bir barış konferansı toplanması için verilen bir öneri konusunda Bolşeviklerin görüşlerini incelemek çok önemlidir. Borgbjerg adında bir Danimarkah Sosyalist Petrograd'a geldi. Kendisi, burjuva saflarına geçmiş olan Danimarka Sosyal Demokrat Partisi'nin oportünist çoğunlu-ğuna mensuptu. Üç Iskandinav partisi - Danimarka, Norveç ve Isveç adına konuşan Borgbjerg, Petrograd Sovyeti'ne, sosyalist bir barış konferansı toplanmasını önerdi. Borgbjerg, Scheidemann tipindeki Alman savunmacıları adına hareket ettiğini söyleyerek, Almanya'nın ele geçirdiği topraklardan çekilmesi esasına dayalı olarak barış görüşmelerine girişebileceklerini öne sürüyordu. Öyle anlaşılıyordu ki, kıtlık, ekonomik bozukluk ve ülke içerisinde büyüyen devrimci dalganın baskısı altında Alman emperyalizmi, tarafsız bir savunmacının aracılığı ile elde edilen yağmanın bölüşülmesi esasına dayalı bir barışa ulaşmak istiyordu. Almanya, savaş

sırasında ele geçirdiği toprakları bırakacaktı ama daha önce ele geçirdiklerinden hiç söz edilmiyordu. İngiliz ve Fransız savunmacıları, bir barış konferansından yana olmadıkları gibi, efendileri de -İngiliz ve Fransız emperyalistleri- barıştan söz edildiğini duymak bile istemiyorlar ve savaşı zafer kazanana dek sürdürmekten yanaydılar. Bolşeviklerin kongresi, bu barış önerisinin emperyalist niteliğini açığa çıkardı. Bu konudaki kararda. şöyle deniyordu:

Sosyalistler, proletaryanın davasına ihanet etmeksizin, doğrudan ya da dolaylı olarak, giriştikleri yağmanın bölüşümü için çeşitli ülkelerin kapitalistleri arasındaki bu kirli ve korsanca işe iştirak etmez. *RSDIP (B)'nin 7. (Nisan) Bütün Rusya ve Petrograd Şehir Konferansı Nisan 1917,*

Kongrede, İngiliz ve Fransız savunmacılarının oynamak istedikleri rol konusunda özellikle duruldu:

Kongre ayrıca, kendi kapitalist hükümetlerinin yanına geçmiş bulunan İngiliz ve Fransız sosyalistlerinin, Borgbjerg'in örgütlemeye çalıştığı konferansa katılmayı reddettikleri gerçeğini de kaydetmiştir. Bu durum açıkça, bu sözde sosyalistlerin destekleyicisi oldukları İngiliz ve Fransız emperyalist burjuvazisinin, bu emperyalist savaşı zorla sürdürmek istediklerini ve emperyalist Alman burjuvazisinin gitgide artan tükenme, kıtlık ve ekonomik bozukluğun ve daha da önemlisi Almanya' da yaklaşmakta olan İşçi devriminin baskısı altında Borgbjerg aracılığı ile vaat ettiği ödünleri tartışmayı bile reddettiklerini göstermektedir. *RSDIP (B)'nin 7. (Nisan) Bütün Rusya ve Petrograd Şehir Konferansı Nisan 1917,*

Kongre bu gerçeğin en geniş şekilde bilinmesini kararlaştırmış ve Bolşeviklerin yalnız, kendi ülkelerinde İktidarın proletaryaya devredilmesi için mücadele veren emekçi partileri ile kardeşçe iş birliğine girmelerini de karar altına almıştır.

İktidarın yeni bir sınıfa devredilmesi için verilen mücadelede önemli bir rolü ezilmekte olan uluslar oynamıştır. Devrimin sonucu büyük ölçüde, ezilen ulusların çalışan kitlelerinin desteğinin proletarya tarafından kazanılıp kazanılmamasına -- bağlıdır. Burjuva Geçici Hükümet'i, ulusal azınlıkların ezilmesi ve sömürülmesini içeren eski Çarlık politikasını devam ettirmektedir. Ulusal hareketler eskiden olduğu gibi ezilmektedir. Finlandiya Diyeti ile benzer kuruluşlar dağıtılmıştır. Birleşmiş ve bölünmez Rusya sloganı, burjuva ve küçük burjuva partilerinin baş ilkesi olmaya devam etmektedir. Bolşevikler bu despotça ilkeye karşı çıkan ve ezilen ulusların çalışan nüfusunun kendi geleceklerini saptayabileceklerini açıkça ilan eden tek partidir.

Ulusal sorun üzerinde Bolşevik Partisinin politik ilkelerini Lenin ile birlikte saptayan Stalin kongreye sunduğu raporda, hükümetin güttüğü politikanın yağmacı niteliğini ortaya çıkartmış ve burjuvazinin izinden giden küçük burjuva uzlaşmacılarının gerçek yüzünü acımasızca teşhir etmiştir. Stalin, ulusları ezme politikasını sürdürmek isteyenlerin aksine Bolşevik Partisi'nin devrimci programını şöyle saptamıştır:

... Ulusal sorun konusundaki görüşlerimiz aşağıdaki önermeler ile özetlenebilir: a) Ulusların (birlikten) ayrılma haklarının tanınması; b) belli bir devlet içerisinde kalan uluslar için bölgesel özerklik; c) ulusal azınlıklar için gelişme özgürlüğünü güvence altına alan özel yasalar; d) belli bir devletin bütün uluslarının proletaryası için, tek, bölünmez bir proleter kuruluş, tek bir parti.
RSDIP (B)'nin 7. (Nisan) Bütün Rusya ve Petrograd Şehir Konferansı- Nisan 1917,

Y. Pyatakov, kongrede, ulusal sorun üzerinde bir karşı rapor hazırladı ve bu rapor bazı delegeler tarafından desteklendi. Bütün ülkeleri çözülmez bir bağla bir araya getiren bir dünya

ekonomisi çağında, ulusal devletin, tarihte geçmiş bir aşamayı temsil ettiği öne sürülmüştür:

Bağımsızlık talebi, bir başka çağdan ödünç alınmış bir fikirdir; tarihi tersine çevirmek istediği için de gericidir. Yeni bir emperyalizm çağının çözümlenmesine dayanarak bugün için, 'Kahrolsun sınırlar!' sloganına dayanmayan bir sosyalizm için - bütün sınırların kaldırılması için mücadele etmeyi- düşünmek bile yanlış olur. *RSDIP (B)'nin 7. (Nisan) Bütün Rusya ve Petrograd Şehir Konferansı Nisan 1917,*

Pyatakov'un bu konuşması Lenin tarafından şiddetle eleştirildi:

'**Kahrolsun sınırlar!' sloganı altında bir sosyalist devrim yöntemi tam bir şaşkınlıktır . ... 'Kahrolsun sınırlar!' sloganı altında, bir sosyalist devrim 'yöntemi' ile ne denmek isteniyor? Devletin gerekliliğini tanıyoruz ve bir devlet, sınırların bulunmasını öngörür** . ... Çar Nikola'nın politikasını sürdürmek delilik olur.

Lenin, Ulusal Sorun Üzerine Konuşma-29 Nisan 1917, Seçme Yapıtlar, İngilizce baskı, c. V, s. 309-10.

L. Kamenev ile P. Pyatakov, devrimin amaçlarını yanlış anlamada bir ve beraberdiler. Kamenev, devrimin sosyalist niteliğini inkâr ederek partiyi Menşevik batağa sürüklüyordu. Pyatakov ise bu sorunda Lenin'in tutumuna açıkça karşı çıkmamakla birlikte, uygulamada devrimi soyutlanmaya ve yenilgiye mahkûm ediyordu. Parti iki cephede mücadele veriyordu: Sağ oportünistlere karşı ve 'sol' muhalefete karşı.

Lenin ile Stalin'in bildirgeleri, kongrenin belli başlı sorunlarını kapsıyordu. Öteki delegeler ancak, Lenin ve Stalin tarafından öne sürülen fikirleri geliştiriyorlardı.

İşçi ve Asker Vekilleri Sovyetler'ine karşı tutum sorununda kongre, eyaletlerde devrimin gelişmekte olduğu ve bütün

İktidarın Sovyetlere devrine yatkın bulunduğu, buna karşılık Petrograd ile Moskova'da ve bazı öteki büyük kentlerde, burjuvazinin esas güçlerinin yoğunlaştığı, burjuvazi ile uzlaşma politikasının belirli olduğu yerlerde, İktidarın Sovyetlere devrinin büyük güçlükler ile karşılaşabileceği olgusu vurgulanmıştır. Kararda şöyle denmiştir:

İşte bu nedenle proletarya partisinin görevi, bir yandan eyaletler-de devrimin gösterdiği bu gelişme için elden gelen desteği vermek, öte yandan da, proleter çizginin zaferi için Sovyetler içerisinde (propaganda ve yeni seçimler aracılığı ile) sistemli bir mücadeleyi sürdürmek; proletarya çizgisini küçük burjuva çizgisinden, enternasyonalist çizgiyi savunmacı çizgiden, devrimci çizgiyi oportünist çizgiden ayırmak için, İşçi ve askerlere her türlü dikkatin gösterilmesi yönünde her türlü çabanın harcanması ve İşçilerin örgütlenmesi ve silahlanması ile devrimin bir sonraki aşaması için bütün kuvvetlerin hazırlanmasıdır. *RSDIP (B)'nin 7. (Nisan) Bütün Rusya ve Petrograd Şehir Konferansı Nisan 1917,*

Enternasyonalistleri, küçük burjuva savunmacı bloğuna karşı birleştirme sorununu tartışan kongre, savunmacılığı terk etmeyen partiler ile herhangi bir blok oluşturulmasına karşı çıktı. Kongre, öteki ülkelerin sosyal şovenistleri ile anlaşmayı reddetti ve Üçüncü Enternasyonal'in oluşturulmasını savundu.

Bolşeviklerin Nisan Kongresi, parti ile devrimin gelişmesi için çok büyük önem taşır. Nisan Kongresi, burjuva demokratik devriminden sosyalist devrime geçiş için mücadele konusunda Bolşevik Partisi'nin dikkatlerinin yoğunlaştırılmasına hizmet etmiştir. Kongre, devrimin gelişmesinde bu aşamaya ait kesin devrimci bir program saptamıştır. Ayrıca, devrimi ileri götürecek sınıflara işaret olunmuştur. Devrimin bütün temel sorunları konusunda -savaş, toprak, açlığa karşı mücadele-kararlar benimsenmiştir. İçinde bulunulan durumdan tek çıkış

yolunu, yani, bütün devlet İktidarının İşçi, Asker, Köylü Sovyetleri ile tüm Rusya'daki diğer temsilcileri devrimin odak noktası haline getirmiştir.

Nisan Kongresinin kapanış konuşmasında Lenin şöyle diyordu:

Proletarya, devrimimizin ikinci aşamasına geçişte kendisine rehber olabilecek malzemeyi bizim kararlarımızda bulacaktır. Lenin, *29 Nisan 1917 Konferansı'nın Kapanışındaki Son Görüşler, Toplu Yapıtlar, c. XX, s. 283*

Sosyalist Devrimciler ile Menşeviklerin, halk kitlelerini, Geçici Hükümet tarafından kendilerine bağışlanabilecek lütufları alçakgönüllü bir sabırla beklemeye davet eden tatlı sözleri yerine Bolşevikler, cüretli bir mücadele çağırısında, devrimin daha da geliştirilmesi için bir çağrıda bulundular.

Çarlığın yenilgisiyle sonuçlanan yiğitçe yolu kateden Bolşevik Partisi yaptığı bu Nisan Kongresinde, burjuvazi ile onun küçük burjuva bağlaşıklarının yenilgiye uğranılması için izlenecek çizgiyi saptamış oldu. Ve kongrenin, Lenin ile Stalin'in sunduktan raporları oybirliği ile kabul etmesi, adım atılan yeni aşamanın zaferinin açık bir ifadesi oldu.

İKİ KARAR

11 Nisan 1917.

Stalin

İki karar. Biri — İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti'nin Yürütme Komitesi "ne ait. Diğeri —Rus-Baltık Vagon Fabrikaları İşçilerinin (4000 İşçi) kararı.

Birincisi, "Özgürlük' Borçlanması" denilen şeyi desteklemekten yana.

İkincisi, buna karşı.

Birincisi, "Özgürlük Borçlanması" nı, görünürdeki de-ğeriyle, özgürlük lehine bir borçlanma olarak eleştirisiz kabul etmektedir.

İkincisi, "Özgürlük Borçlanması" m özgürlüğe karşı bir borçlanma olarak nitelemektedir, çünkü o, "yalnızca emper-yalist burjuvazinin çıkarma olan, kardeşin kardeşi katlet-mesinin devam ettirilmesi amacıyla çıkarılmaktadır".

Birincisi, şaşkın kafaların kuşkularını yansıtmaktadır — ordunun ikmali ne olacak, borçlanmayı desteklemeyi reddetmekle, ordunun ikmali zarar görmeyecek mi?

İkincisinin bu tür hiçbir kuşkusu yoktur, çünkü o, bir çözüm getirmektedir: O, "ordunun tüm gereksinimlerini karşılamanın parasal' kaynak gerektirdiğini kabul eder ve İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti'nin dikkatini, bu parala-rın, bu kıyımı başlatan ve sürdürmekte olan ve bu katliamdan milyonlar kazanan burjuvazinin cebinden alınması gerektiğine çeker".

Birinci kararın yazarları memnun olmalılar, nasıl olsa "görevlerini yapmış" değiller mi?

İkinci kararın yazarları, proletaryanın davasına karşı bu tür bir tavırla birincilerin “Entemasyonal’e ihanet ettiğini” düşünerek, protestoda bulunuyorlar.

Bunu yapmakla tam isabet kaydediyorlar!

Özgürlüğe karşı yönelmiş bir “Özgürlük Borçlanması”na taraftar ya da karşı olmak.

Kim haklıdır? Karar verin, İşçi yoldaşlar.

“Pravda” No. 29,

11 Nisan 1917.

K. Stalin

TOPRAK KÖYLÜLERİN

Stalin

Pravda no 32

14 Nisan 1917

(bölüm)

(.....)

.......Fabrikatörlerle toprak sahiplerinin hükümetinden köylülere karşı baş-ka türlü davranmaları asla beklenemez. Eğer sadece toprak sahiplerinin durumu iyi ise bundan köylülere ne! .

Bu nedenle biz, köylülere, bütün Rusya'daki tüm köy yoksulluğuna, kendi davalarını bizzat ele alıp kendilerinin yürütmesi için sesleniyoruz.

Onları, devrimci köylü komiteleri olarak örgütlen-meğe (bucak, ilçe vb. komiteleri) ve bu örgütler eliyle ,ağaların topraklarına el koyup onları örgütlü bir biçim-de kendi güçleriyle işlemeğe çağırıyoruz. ·

Onları; Kurucu Meclisi beklemeden, bakanların devrimi engelleyici reaksiyoner yasaklarına aldırmadan, bunu hemen yapmağa çağırıyoruz.

Bize, toplumun ilerici tabakalarını devrimden. kopa-racağından söz edilerek, çiftlik sahiplerinin toprakları-na hemen el konulmasının devrimin birliğini bozacağı söyleniyor.

Fabrikatörler ve toprak sahipleriyle bozuşmadan, devrimin ileriye götürülebileceğine inanmak saflıktır ancak.

İşçiler için sekiz saatlik iş gününün kabul edilmesiyle fabrikatörler yandaşlarıyla birlikte devrimden ayrılmadılar mı? İşçilerin durumlarındaki ferahlamayı ve iş gününün

kısaltılmasını devrim için bir kayıp olarak görmeye kim cesaret edebilir?

Çiftlik topraklarının izin alınmadan ekilmesi ve buralara köylülerce el konulması -bundan hiç kuşkunuz olmasın- yandaşlarıyla birlikte çiftlik sahiplerini dev-rimden ayıracaktır. Ancak, milyonlarca yoksul köylü yı-ğınlarını devrimin etrafında toplarsak, devrimin güçle-rini zayıflattığımızı öne sürmeye cesaret edebilecek tek kişi çıkabilir mi?

Devrimin gidişini etkilemek isteyen herkesin, her zaman için şunları açıklıkla bilmesi gerekir:

1. Devrimimizin asıl kuvvetleri, İşçilerle savaşın as-ker elbisesi giydirdiği yoksul köylülerdir.

2. Devrim büyüyüp yayıldığı ölçüde, ilerici denen unsurların -sözde ilerici, gerçekte gerici- devrimden kopup ayrılmaları kaçınılmaz bir olaydır.

Devrimi gereksiz unsurlardan temizleyecek olan bu olumlu olguyu durdurmak istemek gerici bir ütopya olur.

Kurucu Meclise kadar bekleme ve erteleme politika-sı, halkçıların, Trudowik ve Menşeviklerin salık verdikleri, zor alımından (müsadere) “şimdilik)) vazgeçme po-litikası, sınıflar arasında uzlaşma (güya kimseye hak-sızlık etmemek için!) ve rezilce yerinde sayma politika-sı, devrimci proletaryanın politikası değildir.

Rus devrimin zafer alayı, yalnız devrim düşmanla-rının işine yarayan ve onlara hoş görünen bu politikayı işe yaramaz eski püsküler gibi süpürüp atacaktır.

Stalin

Pravda no 32, 14 Nisan 1917

BİR GÖSTERİDE KONUŞMA

Stalin

Wassilewski-Ostrow semtindeki bir gösteride yapılan konuşma. 18 Nisan (1 Mayıs) 1917

Devrim süreci içinde **ülkede iki güç ortaya çıktı:** 3 Haziran Duması tarafından seçilen geçici hükümet ve İşçilerle askerler tarafından seçilen İşçi ve asker milletvekilleri Sovyet'i.

Bu iki kuvvet arasındaki' ilişkiler gün geçtikçe kötüleşmekte ve aralarındaki eski iş birliği yok olmaktadır. Bu gerçeği görmezlikten gelmek büyük yanlış olur.

İlk olarak **burjuvazi ikili egemenlik sorununu ortaya attı,** ilk olarak seçenekleri koydu ortaya: Ya geçici hükümet, ya da İşçi ve asker milletvekilleri Sovyet'i. Açık bir biçimde yöneltilen **bu sorunun cevabı karşısında kaçamak davranmak yakışıksız bir davranış olur.**

İşçilerle askerlerin açıkça ve tek kelimeyle söylemeleri gerekir: **Hangisini kendi hükümetleri olarak görüyorlar, geçici hükümeti mi, yoksa İşçi ve asker milletvekilleri Sovyet inimi?**

Geçici hükümete güven gösterilmesinden, bunun gerekliliğinden söz ediliyor. Fakat en önemli ve temel sorunlarda, **kendisi halka güvenmeyen bir hükümete nasıl güvenilebilir?** Bugün savaştayız, Çar'ın halkın haberi olmadan İngiltere ve Fransa ile imzaladığı ve geçici hükümetin, halkın oyunu almadan onayladığı anlaşmalar gereğince girdiğimiz bir savaşta. Bu anlaşmaların neler olduğunu bilmek halkın hakkıdır. **İşçilerle askerlerin, niçin kan döküldüğünü bilmeye hakları var**. İşçilerle askerlerin, anlaşmaların açıklanması için ileri sürdükleri isteğe geçici hükümet ne ile cevap verdi?

Anlaşmaların geçerlikte kaldığını açıklamakla.

Fakat geçici hükümet anlaşmaları açıklamadı ve açıklamayı da asla düşünmüyor.

Geçici hükümetin gerçek **savaş amaçlarını halktan sakladığı** ve böylece halka güvenmemekte direndiği açık değil mi? En önemli ve temel sorunlarda kendilerine güvenmeyen bir geçici hükümete İşçilerle köylüler nasıl güvenebilirler?

Geçici hükümetin desteklenmesinden, böyle bir desteklemenin gerekliliğinden söz ediliyor. Fakat siz söyleyin: **Bir devrim döneminde; varoluşunun ilk gününden başlayarak devrimi frenleyen bir hükümet desteklenebilir mi?** Şimdiye kadar devrimci girişimlerle demokratik önlemler yalnız ve yalnız İşçi ve asker milletvekilleri Sovyet'inden çıkıyordu. **Geçici hükümet,** söz konusu Sovyet'i ancak sonradan, **istemeyerek ve karşı koyarak kabullendi.** Onu da, uygulamada engeller çıkararak ancak kısmen ve yalnız sözle. Bugüne kadar olanlar bunlar'. Ama nasıl olur da devrim içindeyken devrimin yoluna engeller koyarak onu geriye çeken bir hükümet desteklenebilir? Ülkenin demokratikleştirilmesinin sürdürülmesinde İşçi ve asker milletvekilleri Sovyet'ine geçici hükümetin engeller çıkarmamasını istemek gerekmez mi?

Ülkede karşı devrimci kuvvetler seferber oluyorlar. Ordu içinde kışkırtma yapılıyor. **Köylülerle şehirli küçük burjuvalar arasında kışkırtma yapılıyor.** Karşı devrimci kışkırtmalar, özellikle İşçi ve asker milletvekilleri Sovyet'ine karşı yöneltilmiştir; Bunlar geçici hükümetin adı ardına saklanıyorlar. Üstelik geçici hükümet isçi ve asker milletvekilleri Sovyet'ine karşı yapılan hareketleri açıkça destekliyor. Geçici hükümeti niçin desteklemeli, diye bir soru gelmez mi akla? Karşı devrimci kışkırtmayı desteklediği için değil herhalde?!

Tüm Rusya'da bir tarım hareketi başladı. Köylüler, toprak sahiplerinin boş bıraktıkları toprakları kendiliklerinden ekmeye

kalkıştılar. Bu ekim işine girişilmemiş olsa, ülkede kıtlık baş gösterebilir. Köylülere yardımcı olmak için, Sovyetlerin tüm Rusya Şurası , köylülerin çiftlik arazilerine el koymaya yönelik eylemlerini desteklemeye karar verdi. Ama buna karşılık geçici-hükümet ne yapıyor şimdi? Köylülerin hareketinin keyfi bir hareket olduğunu açıklayarak, onların çiftlik arazilerini işlemelerini yasaklıyor ve komiserlerine bunun için gerekli emirleri veriyor. (bkz. 17 Nisan tarihli Rjetsch . Geçici hükümeti niçin desteklemeli diye sormaz mı insan kendi kendine? Köylülere karşı savaş ilan. ettiği için değil herhalde?!

Geçici hükümete güvensizliğin, devrim birliğini ze-deleyeceğinden ve kapitalistlerle toprak sahiplerini ondan uzaklaştıracağından söz ediliyor. Fakat kapitalistlerle toprak sahiplerinin, halk yığınlarının devrimini gerçekten destekleyebileceklerini kim söyleyebilir?

İşçi ve asker milletvekilleri Sovyet'i zaten, **sekiz saatlik iş gününü getirmekle** geniş emekçi kitlelerini devrimin etrafında toplayıp, kapitalistleri kendinden uzaklaştırmadı mı? Küçük bir fabrikatörler grubunun kuşkulu dostluğunun, devrim için **milyonlarca İşçinin kanla mühürlenmiş gerçek dostluğundan daha değerli olduğunu kim söyleyebilir?**

Sovyetlerin tüm Rusya Şurası, almış olduğu, köylüleri destekleme kararı ile zaten toprak sahiplerini kendinden uzaklaştırarak köylü yığınlarını devrime bağlamadı mı?

Devrim için, bir avuç toprak sahibinin kuşkulu dostluğunun, şimdi asker elbisesi giydirilmiş olan milyonlarca **yoksul köylünün gerçek dostluğundan daha değerli olduğunu kim söyleyebilir?**

Devrim herkesi hoşnut edemez. O, bir yandan çalışan yığınları hoşnut ederken, diğer yandan bu yığınların açık ve gizli düşmanlarına vurur.

Onun için; burada bir seçme yapmak gerekiyor: **Ya İşçiler ve yoksul köylülerle birlikte devrimden yana olmak,** ya da kapitalistler ve toprak sahipleriyle birlikte devrime karşı olmak.

O halde biz kimi destekleyeceğiz?

Hangisine kendi hükümetimiz olarak bakabiliriz? İşçi ve asker milletvekilleri Sovyet'ine mi, yoksa geçici hükümete mi?

İşçi ve askerler sadece, kendi seçtikleri İşçi ve asker milletvekilleri Sovyet'ini destekleyecekleri apaçık bellidir.

Soldatskaya Pravda No 6
Askerlerin Pravda'sı

25 Nisan 1917

1 MAYIS

18 Nisan (1 Mayıs) 1917.

Stalin

Savaşan ülkelerin burjuva vampirlerinin dünyayı kanlı bir mezbahaya çevirmelerinden bu yana, yaklaşık üç yıl geçmiştir.

Şimdi üç yıldan beri, dün soy kardeşi olan ve bugün asker üniforması giymiş bütün ülkelerin İşçileri, düşman gibi karşı karşıya gelmişler ve proletaryanın düşmanlarının keyifleri için birbirlerini sakat bırakmakta ve öldürmekte-dirler.

Halkların insan güçlerinin toptan katledilmesi, toplu yıkım ve sefalet, bir zamanlar gelişen şehir ve köylerin yı-kıntıları, kitlesel açlık ve vahşiliğe düşme — tüm bunlar, bir avuç taçlı ve taçsız haydut, yabancı toprakları talan edebilsin ve sayısız milyonların üstüne yatabilsin diye —savaş işte buraya varmaktadır.

Dünya, savaşın demir pençesinde boğulmaya başlamıştır.

Avrupa halkları buna daha fazla dayanamaz ve savaş delisi burjuvaziye karşı şimdiden ayaklanmaktadırlar.

İşçileri birbirinden ayıran duvarda ilk kez gedik aç- makta olan Rus devrimidir. Rus İşçileri, günümüzün evren-sel "yurtsever" cinnetinde, şu unutulmuş sloganı ilk ilan edenlerdir: "Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşin!"

Rus devriminin gök gürültüsünün ortasında, Batı'nın İşçileri de uyuşukluklarından sıyrılmaktadırlar.

Almanya'da grevler ve gösteriler, Avusturya ve Bulgaristan'da gösteriler, tarafsız ülkelerde grevler ve mitingler, İngiltere ve Fransa' da büyüyen kargaşa, cephelerdeki kitlesel kardeşleşme —bunlar, patlamak üzere olan sosyalist devrimin ilk kırlangıçlarıdır.

Ve bugün kutladığımız bu bayram, 1 Mayıs bayramı, kan gölü içinde halklar arasında yeni kardeşlik bağlarının kurulduğunu gösteren bir işaret değil midir?

Kapitalist hırsızların ayaklarının altındaki toprak yan-maktadır, çünkü Enternasyonal'in Kızıl Bayrağı, gene Avrupa üzerinde dalgalanmaktadır.

Öyleyse, yüzbinlerce Petrograd İşçisinin, dünya İşçile-rine dostluk elini uzattıkları bu 1 Mayıs günü, yeni, devrimci bir Enternasyonal'in doğuşunun teminatı olsun!

Bugün Petrograd meydanlarında çınlayan slogan — "Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşin!"— dünyada yankılansın ve bütün ülkelerin İşçilerini sosyalizm için mücadelede birleştirsin!

Kapitalist hırsızların başları üzerinden, onların yağma-cı hükümetlerinin başları üzerinden, bütün ülkelerin 'İşçilerine el uzatıyor ve haykırıyoruz:

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın ulusların kardeşliği! Yaşasın sosyalist devrim!

"Pravda" No. 35,

18 Nisan (1 Mayıs) 1917.

MARİAN SARAYINDAKİ KONFERANS ÜZERİNE

25 Nisan 1917:

Stalin

Burjuva basını, İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyet'i Yürütme Komitesi ile Geçici Hükümet arasındaki konferans hakkında bir haberi şimdiden geçmiştir. Bu haber genelde... doğru olmaktan uzaktır, kısmen apaçık olgu çarpıtmaları içermekte, böylece okuru yanıltmaktadır. Olguları açıkla-madaki burjuva basınına has bir özellik olan garip tavrın sözünü bile etmiyoruz. Bu nedenle, konferansta olanların gerçek tablosunu yeniden çizmek zorunludur.

Konferansın amacı, Bakan Milyukov'un çelişkiyi kes-kinleştiren Notası! ile ilgili olarak, Geçici Hükümet ile Yürütme Komitesi arasındaki ilişkileri aydınlatmaktı.

Konferans, Başbakan Lvov tarafından açıldı Onun açış konuşmasının özü şu iddiaları içeriyordu:

Çok yakın za-mana kadar ülkede Geçici Hükümet'e güven vardı ve her şey memnun edici surette yürüyordu. Fakat şimdi bu gü-ven nasıl olduysa yok oldu, hatta direnme bile var. Bu, herkesçe bilinen sosyalist çevrelerin, basında Geçici Hükümet'e karşı bir kampanya başlatmış oldukları son 15 günde özel-likle hissedilmektedir. Bu böyle devam edemez. İşçi ve As-ker Temsilcileri Sovyeti'nin kararlı desteğine sahip olma-mız zorunlu. Yoksa istifa ederiz.

Sonra, Bakanların (Savaş, Tarım, Ulaştırma, Maliye, Dışişleri) "raporları" geldi; en açık sözlü olanları Guçkov, Şingaryov ve Milyukov idi. Diğer Bakanların konuşmaları, yalnızca bunların sonuçlarını getiriyordu.

Guçkov'un konuşması, devrimimizin bilinen em-peryalist kavrayışının gerekçelendirilmesine varıyordu, ya-ni Rusya'daki devrim "savaşı sonuna kadar sürdürme" ara-cı olarak görülmeliydi.

Benim kanaatim şuydu ki, dedi Guçkov, gerçekten yenilgiden kaçınmak için Rusya'da bir devrim gereklidir. Devrimin yeni bir zafer faktörü oluşturma-sını istedim ve bunu oluşturacağını ümit ettim. Hedefimiz, kavramın geniş anlamıyla anavatan savunmasıdır, yalnız bugün için değil, fakat gelecek için de, anavatan savunması. Ama bu son haftalarda bir dizi ters gelişmeler olmuştur...

"Anavatan tehlikededir"... Bunun baş nedeni, belli sosyalist çevreler tarafından propaganda edilen "pasifist fikir seli" dir.

Bakan, açıkça, bu propagandaya engel olunması gerektiğini, disiplinin yeniden sağlanmasının zorunlu olduğunu ve bun- da Yürütme Komitesi'nin yardımına ihtiyaç duyduğunu ima etti...

Bakan Şingaryov, Rusya'daki yiyecek bunalımının bir tablosunu çizdi... Ana mesele Nota ve dış siyaset değil, tahıldır: Eğer tahıl meselesine çözüm bulunamazsa, hiçbir şey düzeltilemez. Yiyecek bunalımının şiddetlenmesinde, bahar- da buzların çözülmesiyle yolların bozulması ve diğer geçici nedenler hiç de ufak unsurlar değildir. Fakat Şingaryov'a göre baş neden, köylülerin "toprak sorununu ele almakta" olmaları, keyfi olarak toprak mülklerini sürmeleri, savaş esirlerini çiftlik sahiplerinin topraklarından uzaklaştırılmaları ve genel olarak tarımsal "hayallere" dalmaları "acıklı gerçeği" idi. Şingaryov'a göre zararlı bir hareket olan bu köylü hareketi, "Leninistlerin" topraklara el koyulması le-hindeki ajitasyonu ve bunların "fanatik partizan körlükleri" tarafından "beslenmekte" idi. "Kşesinska malikanesin- den"! bu "zehir yuvasından" çıkan "zararlı ajitasyon" durdurulmalıdır... Ya biri ya da diğeri:

Ya var olan, güven duyulan Geçici Hükümet, ki bu durumda tarımsal “aşırılıklar” durdurulmalıdır; ya da ama başka bir hükümet.

Milyufeov, Nota benim kişisel görüşümü değil, Geçici Hükümet’in tümünün görüşünü dile getirmektedir. Dış politika sorunu, müttefiklerimize karşı taahhütlerimizi yerine getirmeye hazır olma sorununa varmaktadır. Biz, müttefiklerimize bağlıyız... Genel olarak biz sırf belli hedeflere uygun olup olmayan bir kuvvet olarak değerlendirilmekteyiz. Kendimizi sırf zayıf göstermemiz bile, ilişkileri kötüleştirecektir... Bundan dolayı ilhaklardan vazgeçmek çok tehlikeli olacaktır...

Güveninize ihtiyacımız var; bize bunu bah-sederseniz o zaman orduda coşku egemen olacak, o zaman bir birleşik cephenin çıkarma bir taarruza geçeceğiz, o za-man Almanlara kuvvetle bastıracağız ve onları Fransızlar dan ve İngilizlerden ayıracağız. Müttefiklerimize yükümlü-lüklerimiz bunu talep etmektedir. O halde görüyorsunuz, diye bitirdi Milyukov, durum böyle olunca, ve biz de müt-tefiklerimizin güvenini kaybetmek arzusunda olmadığımıza göre, Nota, olduğundan başka türlü olamazdı.

Böylece Bakanların uzun konuşmaları birkaç kısa ve öz teze geldi dayandı: Ülke ciddi bir bunalım geçiriyor; bunalımın nedeni devrimci harekettir, bunalımdan kurtulma-nın yolu, devrimi dizginlemek ve savaşı sürdürmektir.

Ülkeyi kurtarmak için gerekli olanlar şöyle sıralanıyor:

1 - Askerleri dizginlemek (Guçkov),

2 - köylüleri dizginlemek (Şingaryov),

3 - Geçici Hükümet’in maskesini düşüren dev-rimci İşçileri dizginlemek (bütün Bakanlar). Bu zor işte bizi destekleyin, bir saldırı savaşı sürdürmemiz için bize yardım edin (Milyukov), ve her şey iyi olacak. Yoksa isti-fa ederiz.

İşte, Bakanların söyledikleri bunlardır.

Bakanların bu bir numaralı emperyalist ve karşı-devrimci konuşmalarının, Yürütme Komitesi'nin çoğunluğunun temsilcisi olan Tsereteli tarafından hiçbir tepkiyle karşılan-maması son derece karakteristiktir. Bakanların sorunu ha-şince koymasından korkan Tsereteli, Bakanların istifa etme-leri perspektifi karşısında sersemleyerek, konuşmasında on-lardan hâlâ mümkün olan bir tavizde bulunmalarını ve "iç tüketim için" de olsa arzu edilen doğrultuda Nota'nın bir"açıklaması"nı ! yayınlamaları için yalvardı. "Demokrasi" dedi, eğer esas itibariyle tamamen sözde kalacak olan bu taziyeye razı olursa, "Geçici Hükümet'i tüm enerjisiyle destekleyecektir":

Geçici Hükümet ve Yürütme Komitesi arasındaki çeliş-kiyi gizleme arzusu, var olan anlaşmayı kurtarmak için tavizlerde bulunmaya gönüllülük — Tsereteli'nin konuşmalarında kırmızı bir şerit gibi akıp giden tema buydu.

Kamenev'in konuşmasının içeriği bunun tam tersiydi:

Eğer ülke felaketin eşiğindeyse, eğer ekonomik, yiyecek ve diğer bunalımların ızdırabını çekiyorsa, çıkış yolu, sırf bu-nalımı şiddetlendirecek ve devrimin meyvelerini yutabile-cek olan savaşa devam etmekte değil, tersine ancak ve yalnız savaşa en hızlı bir şekilde son verilmesinde yatıyor. Bü-tün belirtilerin gösterdiği gibi, var olan Geçici Hükümet sa-vaşı sona erdirme görevini üzerine alabilecek güçte değildir, çünkü "sonuna kadar savaş" ı sürdürme peşindedir. Bu nedenle çözüm, İktidarın bir başka sınıfa, ülkeyi çıkmaz sokaktan çıkarmakta öncülük edebilecek bir sınıfa geçmesinde yatıyor.

Kamenev sözlerini bitirdiğinde, Bakanlık sıralarında bağrışmalar oldu: "O halde İktidarı siz alın."

Pravda No. 40, 25 Nisan 1917: Stalin

ULUSAL SORUN ÜZERİNE RAPOR

RSDİP'NİN (BOLŞEVİK) VII. KONFERANSI
(NİSAN KONFERANSI)
24-29 Nisan 1917

29 Nisan
Aslında milli meseleye ilişkin geniş bir rapor sunulması gerekirdi, ancak vaktin darlığı nedeniyle raporumu kısa tutmak zorundayım.

Rapor tasarısına geçmeden önce birkaç saptama yapmak gerekiyor.

Ulusal baskı nedir? Ulusal baskı, baskı altında tutulan halkları soyma ve sömürme sistemidir, boyunduruk altında tutulan **halkların haklarını** zorla sınırlandırmak için **emperyalist çevrelerce alınan önlemlerdir**. Bütün bunlar beraberce **ulusal baskı politikası denilen politikanın görünümünü verir.**

Birinci soru: ulusal baskı politikalarını yürüttükleri sırada, şu ya da bu İktidar **hangi sınıflara dayanır?** Bu soruya cevap verebilmek için, niçin çeşitli devletlerde **farklı ulusal baskı biçimleri bulunduğunu**, ulusal baskının neden bir devlette diğer bir devlettekine nazaran daha ağır ve daha zalimce olduğunu anlamak gerekiyor. Örneğin İngiltere ile Avusturya-Macaristan'da ulusal baskı hiçbir zaman **saldırgan bir karaktere bürünmemiş**, sadece baskı altında tutulan ulusların ulusal haklarının sınırlandırılmasından ibaret kalmıştır. Buna karşılık . Rusya'da bu, çoğu kere **saldırılar ve kırımlar şeklinde kendini göstermektedir.** Yine bazı devletlerde hiçbir suretle ulusal azınlıklara karşı alınmış özel önlemler yoktur. Örneğin Fransız; Alman ve İtalyanların özgür bir biçimde yan yana yaşadıkları İsviçre'de ulusal baskı yoktur.

Öyleyse çeşitli devletlerdeki milliyetlerin bu **farklı durumları ne ile açıklanabilir?**

Bu devletlerin **demokrasilerinin farklı dereceleriyle.**

Devlet İktidarının başında eski toprak aristokrasisinin bulunduğu eski yılların Rusya'sında ulusal baskı en iğrenç biçimleri alabiliyor, saldırılar ve kırımlar şeklinde sürdürülebiliyordu, ve gerçekten de böyle olmuştur. Belirli bir ölçüde demokrasi ve siyasi özgürlük bulunan İngiltere'de ise ulusal baskı daha az zalim bir nitelik taşır. İsviçre'ye gelince, demokratik .bir toplum olmaya doğru yaklaşan bu ülkede uluslar, oldukça tam bir özgürlük içinde yaşarlar Bir cümle ile söylemek istersek:

Bir ülke ne kadar demokratik olursa ulusal baskı da o ölçüde zayıf olur. Aksi durumlarda bunun tersi olur. Biz demokratikleşme deyimiyle belirli sınıfların İktidarda bulunmalarını anladığımızdan, bu görüşten hareketle şu sav sürülebilir, Eski Çarlık Rusya'sında olduğu gibi, eski toprak aristokrasisi devlet idaresine ne kadar yakın olursa, baskı o ölçüde kuvvetli ve bunun biçimleri o derece iğrenç olur.

Bununla beraber, **ulusal baskı yalnız toprak aristokrasisi tarafından sürdürülmez.** Bunun yanında **bir başka kuvvet daha vardır.** Bu kuvveti, kolonilerde öğrendikleri, ulusların köleleştirilmesi yöntemlerini kendi ülkelerine de getiren ve bu suretle toprak aristokrasisinin doğal müttefiki olan **emperyalist topluluklar oluştururlar**. Bunların ardından küçük burjuva gelir, soygunun nimetlerinden aynı şekilde paylarını alan bir kısım aydınla İşçilerin üst tabakasının bir bölümü. Böylece, başta toprak ve sermaye aristokrasisi ile birlikte ulusal baskıyı sürdüren toplumsal güçlerin tam bir korosu ortaya çıkar. Gerçek demokratik koşulların getirilebilmesi için her şeyden önce yerin

temizlenerek bu koronun politika sahnesinden süpürülüp atılması gerekir. (Karar metnini okur.)

Birinci soru: Baskı altındaki ulusların politik yaşamları nasıl biçimlendirilebilir? Bu soruya, Rusya'da baskı altında tutulan halkların, Rus Devletine bağlı kalma ya da bağımsız devletler olarak ayrılma konusunda karar verme haklarının tanınması gerekliliğinden hareket edilerek cevap verilebilir. Bugün geçici hükümetle Finlandiya halkı arasında somut anlaşmazlıklar olduğuna tanık oluyoruz. Fin halkının temsilcileri ile, sosyal demokrasinin temsilcileri, geçici hükümetten Fin halkının Rusya'ya bağlanmadan önce sahip olduğu haklarının geri verilmesini istemektedirler. Geçici hükümet bu istekleri geri çevirerek Finlandiya Ulusunun bağımsızlığını kabul etmemektedir. Bu durumda bizim kimin yanında yer almamız gerekir? **Gayet tabiidir ki Fin halkının yanında**, çünkü bir devletin birleşmiş bir devlet çerçevesi içinde zorla tutulmasından yana olduğumuzu söylememiz düşünülemez.

Halkların kendi kaderlerini **kendilerinin tayin etmeleri hakkının ilkelerini saptamakla** biz, ulusal baskıya karşı olan savaşımı, ortak düşmanımız olan **emperyalizme karşı savaşım düzeyine çıkarmış oluyoruz.** Bunu yapmazsak **emperyalistlerin ekmeğine yağ süren insanlar durumuna düşmüş oluruz.** Biz sosyal demokratlar, Fin halkının ayrılmayı isteme hakkını kabul etmez ve bu isteğin yerine getirilmesini reddedersek, Çarlık tarafından güdülen politikayı sürdüren insanların durumuna düşmüş oluruz.

Ulusların serbestçe ayrılabilme <u>hakları</u> sorunu, bir ulusun şu ya da bu zamanda mutlaka ayrılıp ayrılmaması gerektiği sorunu ile karıştırılmamalıdır Bu sorun her ayrı olayda **durumun özelliğine göre** proletarya partisi tarafından **tamamen ayrı olarak kararlaştırılmalıdır.** Eğer biz bağlı uluslara ayrılma, yani siyasi gelecekleri hakkında karar

verme **hakkını** tanırsak, bununla belirli ulusların tanınan bir süre içinde Rus Devletinden **ayrılma zorunda olup olmadıkları sorunu hakkında henüz karar vermiş olmuyoruz**. Bir ulusa ayrılma hakkını tanımış olabilirim, ama bu; henüz **o ulusu bunu yerine getirmekle yükümlü kıldığım anlamına gelmez**.

Bir ulusun ayrılabilmeye **hakkı vardır** ama o ulus, **koşullar öyle gerektiriyorsa bu hakkını kullanmayabilir de**. Bize bu durumda, yerine göre **hangisi proletaryanın ve proleter devriminin yararına ise;** ayrılmadan yana ya da **ayrılmaya karşı propaganda yapma serbestliği düşüyo**r. Demek ki **ayrılma sorununa,** her olay için, **duruma göre ayrı karar verilecek**, bundan dolayı da ayrılma hakkının tanınması sorunu, şu veya bu durumda **ayrılmanın amaca uygunluğu sorunu ile karıştırılmayacaktır**. Örneğin ben kendi payıma, Rusya ve Kafkaslar ötesi genel kalkınmayı, proletarya savaşımı için koşulları vb., lerini hesaba katarak, **Kafkaslar ötesinin ayrılmasına karşı olduğumu söyleyebilirim.** Fakat Kafkaslar ötesi halkları buna rağmen ayrılmak isterlerse, doğal olarak ayrılabilirler ve **bizim tarafımızdan gelecek bir dirençle de karşılaşmazlar**. (Karar metnini · okumaya · devam eder.)

Bundan başka: Rusya Devleti içinde kalmak isteyen halkların durumu ne olacak? Eğer halklar Rusya' ya karşı güvensizlik beslemişlerse, bu güvensizlik her şeyden önce çarlık politikasından kaynaklanmıştır. Şimdi artık çarlık ve çarlığın baskı politikası olmadığına göre güvensizliğin azalması ve Rusya'ya olan eğilimin artması gerekir. Kanımca çarlığın yıkılmasından sonra milliyetlerin onda dokuzu ayrılmak istemeyeceklerdir. Bundan dolayı parti, ayrılmak istemeyen ve örneğin Kafkaslar ötesi, Türkistan, Ukrayna gibi yaşam biçimi ve dil bakımından belirgin özellikler gösteren bölgeler için bölge özerkliği getirmeyi öneriyor. Böyle bölgelerin coğrafi sınırları,

ekonomik, yaşam vb. ilişkilerine uygun biçimde halkın kendisi tarafından tayin edilir.

Bölge özerkliği çoktandır Bund ve özellikle ulusal-kültürel bir, özerkliğin ilkesini saptayan, Springer ile Bauer tarafından salık verilen bir başka plan daha var. Ben bu planın, sosyal demokrasi için kabul olunamaz bir plan olduğu düşüncesindeyim. Planın esası şudur: Rusya Devletini ulusların bir federasyonuna ve her ulusu, devletin hangi bölgelerinde yaşarlarsa yaşasınlar buna bakılmaksızın ve bundan tamamen bağımsız olarak, bir toplum halinde bir araya getirilen kişilerin bir birliğe dönüştürmek. Bütün Ruslar, Ermeniler memleketlerinden bağımsız olarak, kendi özel ulusal birlikleri içinde örgütlenecekler ve ancak bundan sonra Rusya Ulusların Federasyonuna girecekler. Bu plan son derece kullanışsız ve elverişsizdir. Mesele, kapitalizmin gelişmesinin tüm insan gruplarını parçalayarak bunları kendi uluslarından koparıp tüm Rusya yüzeyine dağıtmasıdır. musun ayrı bireylerini bir araya toplamak demek, ekonomik ilişkilerin ·neden olduğu ulusal dağılmışlık karşısında, yapay olarak bir ulusun örgütlenerek kurulması ile uğraşmak demektir. Fakat **insanların yapay olarak uluslar halinde bir araya toplanması ile uğraşmak, nasyonalizm görüşünü uygulamak anlamını taşır**: Bund'un ortaya attığı **bu planın sosyal demokrasi tarafından uygun bulunması olanak dışıdır**. Söz konusu plan partimizin 1912 yılındaki konferansında reddedilmiş olup, Bund hariç, sosyal demokrat çevrelerde kabul görmemektedir. Bir ulus için karakteristik olan çeşitli sorunlardan **kültür sorunları kompleksini ayırıp** bunu ulusal birliklere aktardığı için bu **plan kültürel özerklik olarak da adlandırılıyor** . Böyle bir ayırım yapmanın esasını, ulusları benzeşik bir bütün halinde birleştiren öğenin kültür olduğu savı oluşturuyor. Bir yandan bir ulusta onu bölen, örneğin ekonomik çıkarlar hüküm sürerken, diğer yandan onu benzeşik bir bütün

halinde birleştirecek öğeler ön görülüyor ve bunlar da kültür sorunları oluyorlar.

Son olarak **geriye bir de ulusal azınlıklar sorunu kalıyor**. Bunların hakları özellikle korunmalıdır. Bu amaçla parti, ulusal azınlıklar için okul, din vb.: sorunlarda tam eşitlik getirilmesini ve bütün kısıtlamaların kaldırılmasını istiyor.

Ulusların hak eşitliğini saptayan 9. paragraf önümüzde. Bunun uygulanması için gerekli koşullar, ancak tüm toplumun tam olarak demokratlaştırılmasıyla yaratılabilir.

Çeşitli uluslardan olan proletaryanın ortak bir partide nasıl örgütleneceği sorununu da bir karara bağlamamız gerekiyor. Bir plan, İşçilerin milliyetlere göre örgütlenmelerini öngörüyor. Buna göre ne kadar ulus varsa o kadar da parti olacak demektir. Bu plan sosyal demokrasi tarafından reddedildi. Uygulama göstermiştir ki, bir devletin proletaryasının milliyetlere göre örgütlenmesi, sınıf dayanışması fikrini ortadan kaldırmaktan başka bir işe yaramaz. Bir devletin bütün uluslarının tüm proleterleri bölünmez bir proleter ortaklığında örgütlenirler.

Ulusal soruna ilişkin görüşlerimiz kısaca şu cümlelerle özetlenebilir:

a) Halkların ayrılabilme hakkının tanınması, .

b) Sözü geçen devlet içinde kalan halklar için bölge

özerkliğinin tanınması,

c) Ulusal azınlıklar için, bunların özgür biçimde gelişimlerini sağlayacak özel yasalar çıkarılması,

d) Söz konusu devlete bağlı bütün milliyetler için bölünmez bir tek proleter ortaklığı, ortak bir parti kabul edilmesi.
Petrograd Şehir Konferansı ve RSDİP'nin(B) Nisan 1917'deki Tüm Rusya Konferansı, Moskova Leningrad, 1925

ULUSAL SORUN ÜZERİNE TARTIŞMAYA CEVAP

STALİN
29 Nisan 1917

İki karar tasarısı, genelde birbirine benzemektedir. Pyatakov bizim karar tasarımızın bütün noktalarını, biri hariç—**"ayrılma hakkının" tanınması— kopya etmiştir;** Ya biri, ya da diğeri: Ya ulusların ayrılma hakkını reddederiz, o zaman bu açıkça belirtilmelidir; ya da onların bu hakkını reddetmeyiz. Şu anda Finlandiya'da ulusal özgürlüğü kazanmak için bir hareket vardır ve Geçici Hükümet tarafın dan ona karşı bir mücadele yürütülmektedir. Şu soru ortaya çıkmaktadır: Kimi destekleyeceğiz? Ya **Geçici Hükümet'in Finlandiya'yı zorla alıkoyma** ve onun haklarını minimuma indirgeme siyasetini destekleriz — bu durumda biz, **Geçici Hükümet'in değirmenine su taşıyan ilhakçılar oluruz;** ya da, Finlandiya'nın bağımsızlığını destekleriz. Burada hangisini destekleyeceğimizi açık-seçik ifade etmemiz gerekmektedir; salt hakların saptanmasıyla kendimizi sınırlayamayız.

İrlanda'da bir bağımsızlık hareketi var. Kimin tarafındayız, yoldaşlar? Ya İrlanda'nın, ya da **İngiliz emperyalizminin**. Ve soruyorum: Baskıya direnen halkların yanında mı, yoksa bunları ezen sınıfların yanında mıyız? Sosyal-Demokrasi **sosyalist bir devrim için çalıştığı sürece**, halkların **emperyalizmi hedef alan** devrimci hareketini desteklemelidir, diyoruz.
Ya —sosyalist devrimin öncüsü için— ulusal baskıya karşı ayaklanan halklardan bir cephe gerisi yaratmamızın gerekli olduğu görüşündeyiz — o zaman Batı ile Doğu arasında bir köprü kurar, ve gerçekten de dünya sosyalist devrimi için çalışırız; ya da bunu yapmayız — o zaman **kendimizi tecrit olmuş durumda bulur** ve ezilen milliyetler arasındaki her devrimci hareketten **emperyalizmi yıkma amacıyla** yararlanma taktiğinden feragat ederiz.

Emperyalizmi hedef alan her hareketi desteklemeliyiz. Yoksa Fin İşçileri bize ne diyecektir?

Pyatakov ve Jerzinski, bize, her ulusal hareketin gerici bir hareket olduğunu söylüyor. Bu doğru değildir, yoldaşlar. Örneğin İngiliz emperyalizmine karşı bir hareket olan **İrlanda hareketi, demokratik bir hareket değil midir, emperyalizme darbe vuran bir hareket değil midir?** Ve bu hareketi desteklememiz gerekmemekte midir?

İlk kez: RSDİP(B) Petrograd Şehir Konferansı ve Tüm-Rusya Konferansı Nisan 1917, de yayınlanmıştır.

DEVRİMİN GERİSİNDE KALMAK

Stalin

Pravda, No.: 48

4 Mayıs 1917

Devrim yürüyor. Derinlemesine ve genişlemesine büyüyerek, gittikçe yepyeni alanlara yayılıyor ve ülkenin top-lumsal ve ekonomik yaşantısını baştan aşağı devrimcileştiriyor.

Devrim sanayiye nüfuz ederek, üretimin İşçiler tarafın- dan denetlenmesi ve düzenlenmesi sorununu ortaya atıyor (Donetz Havzası).

Tarıma yayılarak, kullanılmayan toprakların kollektif işlenmesine ve köylülüğe alet ve hayvan sağlanmasına hız veriyor (Schlüsselburg kaza dairesi)

Savaşın ve savaşın yarattığı ekonomik yıkımın yaralarını teşhir ederek, dağıtım alanına sıçrıyor ve bir yandan şehirlere yiyecek sağlanması (yiyecek bunalımı) ve diğer yandan kırsal bölgelere mamul mal sağlanması (mal bunalımı) sorununu gündeme getiriyor.

Bütün bunların ve benzeri acil sorunların çözümü, devrimci kitlelerin maksimum inisiyatif göstermesini, yeni ya-şamı kurma çalışmasında İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetlerinin aktif müdahalesini ve son olarak, tüm İktidarın, devrimin geniş yolunda ülkeyi yönetebilecek olan yeni sınıfa devredilmesini gerektirmektedir.

Mahalli yerlerdeki devrimci kitleler daha şimdiden bu yolu tutmaktadır. Bazı yerlerde devrimci örgütler sözüm ona "Toplumu Kurtarma Komitelerine aldırmadan, daha şim-diden İktidarı kendi ellerine almışlardır (Urallar, Schlüsselburg) .

Oysa devrime önderlik etmesi gereken Petrograd Tem-silciler Sovyet'i Yürütme Komitesi, çaresizlikle yerinde saymakta, kitlelerin gerisinde kalmakta ve onlardan kopmak ta, ve tüm İktidarı ele geçirme ana sorununun yerine, Ge-çici Hükümet için "adaylar" önemsiz sorununu geçirmektedir. Ama kitlelerin gerisinde kalarak, Yürütme Komitesi, devrimin arkasında kalmakta ve ilerlemesini zorlaştırmak-tadır.

Önümüzde, Yürütme Komitesinin iki belgesi durmaktadır; askerlere hediyeler götüren "Cephedeki İşçi Delegeleri İçin Notlar" ve "Cephedeki Askerlere Çağrı". Ve bunlar neyi göstermektedir? Yürütme Komitesi'nin bu aynı geri kalmışlığını. Çünkü günün en önemli sorunları konusunda bu belgelerde, en isyan ettirici, en karşı-devrimci cevapları vermektedir!

Stalin

Pravda, No.: 48

4 Mayıs 1917

SAVAŞ VE TOPRAK SORUNU

Stalin
Pravda, No.: 48
4 Mayıs 1917

Savaş Sorunu
Yürütme Komitesi, geçici hükûmetle ilhakları ve alınacak paraları tartışır ve gerici hükümet notalar hazırlarken, Yürütme Komitesi üstünlük rolü içinde kendinden geçerek mest olurken ve emperyalist savaş değişmeksizin sürüp giderken, cephelerdeki yaşam, askerlerin gerçek yaşamı, yeni bir savaşım aracını, kitlelerin kardeşliğini geliştiriyor. Aslında **kardeşliğin barış için duyulan kuvvetli özlemin sadece kendiliğinden ortaya çıkmış bir ifadesi olduğu kuşkusuz**. Bu nedenle, **örgütlü ve bilinçli bir şekilde yürütülen kardeşlik , savaşan ülkelerin durumunu değiştirmek için İşçi sınıfının elinde güçlü bir silah haline gelebilir.**

Kardeşlik karşısında Yürütme komitesi nasıl bir tutum takınıyor?

Dinleyelim;

Asker yoldaşlar ! Barışa kavuşmanız kardeşlik yoluyla olmayacaktır. Kardeşlik barışa götüren bir yoldur diye sizleri kandıran insanlar sizleri kendi çöküşünüze, Rus özgürlüğünün yok olmasına götürüyorlar. Onlara İnanmayın .(bkz Çağrı)

Yürütme durumunun Komitesi askerlere , kardeşlik yerine, Savaş durumunun gerektirebileceği taarruz hareketlerini reddetmemelerini öneriyor (bkz. Çağrı). Mesele açıkça şudur: Karşı koyma siyasi anlamda savunma, hiçbir şekilde saldırılara, yeni ilhaklara vb., engel değildir. Savunmanın yararı için bir saldırıya girişmeye, yeni yerler almaya...zorunluluk vardır (bkz Emir)

Kısaca; Barışa kavuşmak için saldırmalı ve yeni bölgeler ele geçirilmeli.

Böyle söylüyor yürütme komitesi.
Yürütme Komitesinin bu **emperyalist düşüncelerinin** General Alexejew'in cephedeki kardeşliği ihanet olarak ilan eden ve askerlere, **düşmana karşı amansız bir savaş vermelerini emreden, karşı devrimci emrinden ne farkı var?**

Devam edelim: Bu düşüncelerin, Miljukow'un Marienpalast'daki görüşmelerde yaptığı ve askerlerden birleşik cephenin yararı için taarruz hareketleri ve disiplin isteyen karşı devrimci konuşmasından ne farkı var?

Toprak Sorunu

Geçici **hükümetle köylüler arasında çıkan anlaşmazlık herkesçe biliniyor.** Köylüler yalnız içerdeki halk için değil, cephedeki ordu için de ekmek sağlamak amacıyla böyle bir girişimi tek çare olarak gördüklerinden, çiftlik sahiplerinin boş bıraktıkları **toprakların hemen ekilmesini istiyorlar.** Buna cevap olarak geçici hükümet köylülere karşı amansız bir savaş açtı, tarım hareketinin yasa dışı bir hareket olduğunu bildirdi ve köylere, kendi başlarına hareket eden köylülerin girişimleri karşısında **çiftlik sahiplerinin çıkarlarını koruyacak komiserler gönderdi.** Geçici hükümet köylülerden, taşınmaz mallara el konulması hususunda Kurucu Meclisin toplanmasına kadar beklemelerini istedi. Her şeyi Kurucu Meclisin halledeceğini söyledi.

Bu mesele karşısında Yürütme Komitesinin tutumu nedir? **Kimi destekliyor, köylüleri mi yoksa geçici hükümeti mi?**

Dinleyelim;

Devrimci demokrasi, gelecekteki Kurucu Mecliste, en kararlı şekilde, çiftlik topraklarının bedelsiz kamulaştırılmasından yana olacaktır. Fakat şimdilik, çiftlik topraklarına hemen el koymanın ülkeyi ekonomik sarsıntılara götürebileceğini göz önünde tutarak ve tarımsal huzursuzlukların köylülerin değil, karşı devrimin işine yarayacağını düşünerek devrimci demokrasi, köylüleri toprak sorununu kendi başlarına çözmeye kalkışmamaları için uyarır. Bu nedenle Kurucu Meclisin kararından önce çiftlik mallarına kendiliğinden el konulması önerilir(bkz. Emir).

Yürütme Komitesi böyle söylüyor

Yürütme Komitesinin köylüleri **değil, geçici hükümeti tuttuğu apaçık belli:**

Bu biçim bir tutum takınmakla Yürütme Komitesinin Schingarjow'un **köylüleri frenleyin** şeklinde ortaya attığı **karşı devrimci sloganının** düzeyine düştüğü açık değil mi?

Üstelik de, tarım hareketleri ne zamandan beri tarımsal huzursuzlukları yaratmaya, ne zamandan beri sorunlar karşısında kendiliğinden verilen kararlar sakıncalı olmaya başlamıştır? Sovyetler ve bu arada Petrograd Sovyet'i kendiliğinden ortaya çıkmış örgütler değil mi? Yoksa Yürütme Komitesi kendiliğinden oluşan örgütler ve kendiliğinden verilen kararlar döneminin geçtiği düşüncesinde midir?

Yürütme Komitesi, çiftlik topraklarının ortaya çıkacağıyla korkutuyor. Fakat Schlüsselburg halkın çevresinin kendiliğinden oluşan devrim komitesi, gıda maddesi gereksinimini düzenlemek için şu kararı aldı:

Gerçekten ihtiyaç olan daha çok ekmeklik buğday üretebilmek için, **kilise veya manastırlara ait, eski saray ya da özel kişi malı boş topraklar köy birlikleri tarafından ekilebilir**

Kendiliğinden alınmış bu karara karşı, Yürütme Komitesi nasıl bir itirazda bulunabilir?
Akıllıca, verilmiş bu karar karşısında, Bay Schingarjow'un buyruklarından alınan, kendi başına buyrukluk tarımsal huzursuzluklar, kendi başına verilen kararlar ve benzeri boş laflardan başka ne söyleyebilir?

Yürütme Komitesinin taşradaki **devrimci eylemlerinin gerisinde kaldığı** ve bu geride kalmışlığıyla de **onun karşısına geçtiği** açık değil mi?
Böylece· gözlerimizin önüne yeni bir görünüm sergilenmiş oluyor. **Devrim genişliğine ve derinliğine doğru gelişerek gün be gün yeni alanları kapsıyor, sanayiye, tarıma, dağıtım alanına el atıyor ve tüm İktidarın alınması sorununu gündeme getiriyor.** Taşra, hareketin başında gidiyor. Devrimin ilk günlerinde önde gittiği halde, Petrograd, şimdi gerilerde kalmaya başlıyor. Bu arada, Petrograd Yürütme Komitesinin, ulaşılan noktada kalma çabası içinde olduğu izlenimi ediniliyor. Halbuki **devrimci bir dönemde bir noktada durmak olanaksızdır.** Böyle bir anda yalnız hareket vardır-ileriye ya da geriye. Bu nedenle **devrim esnasında durmaya çalışan kimselerin geride kalmaları kaçınılmaz.** Geride kalanlar bağışlanamaz. **Devrim onları ister istemez karşı devrimcilerin kampına itecektir .**

Pravda, No.: 48
4 Mayıs 1917

KONFERANSTAN NE BEKLİYORDUK

6 Mayıs 1917,

Başyazı.

Stalin

Partimiz, Petrograd'dan Kafkaslara, Riga'dan Sibirya'ya kadar Rusya'nın her tarafındaki Sosyal-Demokratların birliğidir.

Bu birlik, emekçilerin' zenginlere, fabrikatörlere ve çiftlik sahiplerine karşı, daha iyi bir gelecek için, sosyalizm için başarılı bir mücadele vermelerine yardım etmek amacıyla kuruldu.

Fakat mücadele ancak, eğer Partimiz birlik içinde ve yekpare ise, eğer bir tek ruha ve iradeye sahipse, eğer Rusya'nın her tarafında, her yerde uyum içinde çalışıyorsa başarılı bir şekilde sürdürülebilir.

Fakat Partinin birliği ve dayanışması nasıl sağlanacaktır?

Bunu sağlamanın yalnızca bir yolu vardır, yani: tüm Rusya'nın sınıf bilinçli İşçilerinin seçilmiş temsilcilerini bir yerde bir araya toplamak, devrimimizin temel sorunlarını birlikte tartışmak ve ortak bir görüş ortaya çıkarmak, geriye döndüklerinde halkın arasına gitmek ve onu ortak bir yoldan ortak bir hedefe yöneltmek.

Bu tür bir toplantıya konferans denir.

Bizim, hepimizin, Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi' nin Tüm-Rusya Konferansı'nın toplanmasını neden büyük bir sabırsızlıkla beklediğimizin sebebi buydu.

Devrimden önce, Partimiz illegalitede yaşadı, o yasaklanmış bir parti idi, üyeleri tutuklanıp kürek cezasına mahkûm ediliyordu. Bu nedenle de onun örgütü illegaliteye uyarlanmıştı, o "gizli" bir partiydi.

Şimdi koşullar değişti; devrim, özgürlüğü getirdi, illégaliteye geçti, ve Partimiz faaliyetini açıkta yürüten bir parti haline gelmesi, yeni tarzda örgütlenmesi gerekiyordu.

Savaş veya barış sorunu ile karşı karşıyayız. Savaş milyonlarca hayatı alıp-götürüyor ve daha milyonlarcasını götürecek. Savaş, milyonlarca aileyi mahvediyor; Şehirlerimizi açlığa ve bitkinliğe uğrattı. Kırı en gerekli maddelerden yoksun bıraktı. Savaş yalnızca, hükümet kontratlarıyla cep-lerini dolduran zenginlere yarıyor. Savaş yalnızca, yabancı halkları talan eden hükümetlere yarıyor. Savaş işte bu tür- den bir talan amacıyla yürütülüyor. Ve böylece şu soru ortaya çıkıyor: Savaş hakkında ne yapılmalıdır? Durdurulacak mı, yoksa devam mı ettirilecek? Boyunduruğa daha mı çok gireceğiz, yoksa, ilk ve son olarak onu kıracak mıyız?

Konferans bu soruya cevap vermeliydi.

Bundan da öte, Rusya —cephede olduğu kadar cephe gerisinde de— açlıkla yüz yüzedir. Fakat bütün

"boş" topraklar hemen sürülüp ekilmedikçe, açlık kat kat şiddetlenecektir. Oysa çiftlik sahipleri, toprakları ekilmemiş halde bırakıyor, bunları ekmekten kaçmıyorlar, Geçici Hükümet ise köylülerin toprak mülklerine el koymalarını ve bunları işlemelerini yasaklıyor... Çiftlik sahiplerini mümkün olan her yolla destekleyen bir Geçici Hükümet'i ne yapmalı? Çiftlik sahiplerinin kendilerini ne yapmalı — toprakları ellerinde tutmalarına izin verilecek mi, yoksa halkın malı haline mi getirilecek?

Konferans, bütün bu sorulara açık ve kesin cevaplar vermeliydi.

Çünkü yalnız bu tür cevaplar Partimizi birleştirir ve sağlamlaştırır.

Yalnız birleşmiş bir parti halkı zafere götürebilir. Konferans, umutlarımızı haklı çıkardı mı?

Açık ve kesin yanıtlar verip vermediğini yoldaşlar gazetemizin 13. sayısına ek olarak yayınladığımız Konferans Kararlarını inceleyerek kendileri karar vermelidirler.

“Soldatskaya Pravda” (Asker Pravda’sı) No. 16,

6 Mayıs 1917, Başyazı.

Stalin

BELEDİYE SEÇİMLERİ KAMPANYASI

Pravda No. 63, 64 ve 66,
21, 24 ve 26 Mayıs 1917.
Stalin

Yerel Dumalarına (belediyelere) seçimler yaklaşıyor. Aday listeleri kabul edildi ve yayınlandı. Seçim kampanyası en canlı ve hareketli durumda.

Çok çeşitli partiler, gerçek ve uydurma, eski ve yeni, ciddi ve gayri-ciddi partiler liste çıkarıyorlar. Kadet Partisi'nin yanısıra, Dürüstlük, Sorumluluk ve Adalet Partisi; Yedinstvo grubu ve Bundun yanısıra Kadetlerin biraz solunda duran bir Parti; Menşevik ve Sosyal-Devrimci anavatan savunucularının yanısıra partisiz ve partiler üstü grupların her çeşidi var. Bayrakların alacalığı ve acayipliği anlatılamaz.

Daha ilk seçim toplantıları, kampanyanın merkezi konusunun, yerel reformun kendisi değil, fakat ülkenin genel siyasi durumu olduğunu gösteriyor. Yerel reform yalnızca, en önemli siyasi platformların üzerinde doğal olarak geliştiği zemini oluşturuyor.

Bu anlaşılırdır da. Bugün, savaş ülkeyi karışıklığın sınırına getirmişken, nüfusun büyük çoğunluğunun çıkarları ülkenin bütün ekonomik hayatına devrimci bir müdahale talep etmekteyken ve Geçici Hükümet ülkeyi içine düştüğü açmazdan çıkarmakta apaçık yetersiz kalırken, belediye sorunları da dahil bütün yerel sorunlar ancak savaş veya barış, devrim ve karşı-devrim genel sorunlarıyla kopmaz ilişki içinde anlaşılabilir ve çözülebilir. Genel siyasetle bu bağ olmaksızın belediye seçimleri kampanyası teneke kaplı lavabolar ve güzel umumi helalar kurmak hakkında boş gevezeliklere dönüşecektir (bkz. Menşevik anavatan savunucularının platformu).

İşte bu yüzden sayısız parti bayraklarının çeşitliliği içinde,

kampanya boyunca iki temel siyasi çizgi kendisini kaçınılmaz olarak gün ışığına çıkacaktır: Devrimin ileriye doğru gelişme çizgisi ve karşı-devrimin çizgisi.

Kampanya sertleştikçe, partilerin eleştirileri de keskinleşecek, bu iki çizgi daha belirgin olarak ortaya çıkacak, uzlaştırılamazı uzlaştırmaya çabalayan ara grupların iddiaları daha az inandırıcı olacak ve herkes için, devrim ve karşı-devrim sandalyeleri arasında oturan Menşevik ve Halkçı anavatan savunucularının gerçekten devrime engel oldukları ve karşı-devrimin işini kolaylaştırdıkları daha açık ve berrak hale gelecektir.

Halkın Özgürlüğü Partisi

Çarlığın devrilmesinden bu yana Sağ partiler dağıldılar. Bunun açıklaması şudur: bu partilerin eski biçimde varlıklarını sürdürmeleri dezavantajlı hale gelmiştir. Bunlara ne oldu? Bunlar, sözüm ona Halkın Özgürlüğü Partisi etrafında, Milyukov ve şürekâsının partisi etrafında toplandılar. Milyukov'un partisi şimdi en aşırı Sağ partidir. Bu, tartışma götürmez bir gerçektir. Ve tam da bu nedenle, bu parti, şimdi karşı-devrimci güçlerin toplanma merkezidir.

Milyuköv'un partisi, köylüleri dizginlemekten yanadır, çünkü tarım hareketini bastırma taraftarıdır.

Milyukov'un partisi, İşçileri dizginlemekten yanadır, çünkü İşçilerin aşırı taleplerine —ki İşçilerin bütün başlıca taleplerini aşın diye damgalıyor— karşıdır.

Milyukov'un partisi, askerleri dizginlemekten yanadır, çünkü çelik disiplin den, yani askerler üzerinde subayların egemenliğini yeniden kurmak taraftarıdır.

Milyukov'un partisi, ülkeyi sarsıntı ve yıkımın sınırına getirmiş olan bu yağma savaşından yanadır.

Milyukov'un partisi, devrime karşı kararlı önlemlerden yanadır. Kendilerine Halkın Özgürlüğü Partisi demelerine rağmen, halkın özgürlüğüne kararlılıkla karşı çık maktadır.

Böyle bir partinin, şehrin belediye işlerini nüfusun yoksul kesimlerinin çıkarları doğrultusunda ıslah edeceği umudu olabilir mi?

Şehrin yazgısı, ona emanet edilebilir mi? Asla! Hiçbir şekilde!

Parolamız: Milyukov'un partisine güvenme, Halkın Özgürlüğü Partisine tek oy yok!

Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi (Bolşevik)

Partimiz, Kadet Partisi'nin tam karşıtıdır. Kadetler, karşı-devrimci burjuvaların ve çiftlik sahiplerinin partisidir; Partimiz ise şehir ve kırın devrimci İşçilerinin partisidir. Bunlar iki uzlaşmaz partidir; birinin zaferi diğerinin yenilgisi demektir. Bizim taleplerimiz tamamen bilinmektedir. Yolumuz berraktır.

Şimdiki savaşa karşıyız, çünkü o bir talan ve fetih savaşıdır.

Genel ve demokratik bir barıştan yanayız, çünkü böyle bir barış, ekonomi ve gıda bunalımından kurtulmanın en güvenli yoludur.

Şehirlerde ekmek kıtlığı şikayetleri var. Ama ekmek kıt lığı, ekin alanları savaşa sürülen emek eksikliği nedeniyle azaldığı için var. Ekmek kıtlığı var, çünkü demiryolları savaşa hizmet etmekle meşgul olduklarından, var olan malzemeleri bile taşıma olanağı yok. Savaşa son verin, o zaman ekmek olacaktır.

Kırsal alanlarda mamul mal eksikliği şikayetleri var. Ama mamul mal kıtlığı, büyük sayıda işletme ve fabrika, savaş üretimiyle meşgul olduğu için var. Savaşı durdurun, o zaman mamul mallar bulunacaktır.

Şimdiki hükümete karşıyız, çünkü bir saldırı çağrısı yaparak, savaşı uzatıyor ve ekonomik bunalımı ve açlığı ağırlaştırıyor.

Şimdiki hükümete karşıyız, çünkü kapitalistlerin kârlarını koruyarak İşçilerin ülkenin ekonomik yaşamına devrimci bir tarzda müdahale etmesini engelliyor.

Şimdiki hükümete karşıyız, çünkü Köylü Komitelerinin toprak mülklerine el koymasını önleyerek, kırın çiftlik sahiplerinin egemenliğinden kurtuluşunu engelliyor.

Şimdiki hükümete karşıyız, çünkü Petrograd'dan devrimci birlikleri geri çekme işi ne başlayıp ve şimdi de devrimci İşçileri geri çekme (Petrograd'ı yükten kurtarma!) yolunu tutuyor ve böylece devrimi İktidarsızlığa mahkûm ediyor.

Şimdiki hükümete karşıyız, çünkü genel olarak ülkeyi bunalımdan kurtarmaya önderlik edememektedir.

Biz, tüm İktidarın devrimci İşçilere, askerlere ve köylülere geçmesinden yanayız.

Yalnız böyle bir İktidar, uzun süren yağmacı savaşa bir son verebilir. Yalnız böyle bir İktidar, devrimi ilerletmek ve ülkeyi tam yıkıntıdan kurtarmak amacıyla çiftlik sahipleri ve kapitalistlerin kârlarına el koyabilir.

Son olarak biz, halktan kopuk olan ve üstten atanan kodamanlarsın emri altında bulunan o eski iğrenç polis kuvvetinin yeniden kurulmasına karşıyız.

Biz, genel, seçilebilen ve azledilebilen bir milisten yanayız; çünkü yalnız böyle bir milis, halkın yararına bir destek olarak hizmet verebilir.

İşte bizim acil taleplerimiz bunlardır.

Bu talepler yerine getirilmedikçe, bu talepler için mücadele verilmedikçe, bir tek ciddi belediye reformu, belediye işlerinde bir tek demokratikleştirme düşünülemez.

Halka ekmek sağlanmasını, konut bunalımının aşılmasını, yerel vergilerin yalnızca zenginler tarafından taşınmasını; tüm bu reformların yalnız sözde değil, fakat gerçek te tamamlandığını görmek isteyen her kişi, fetih savaşma, çiftlik sahibi ve kapitalistlerin hükümetine, polis kuvvetinin yeniden kurulmasına karşı olanlara, demokratik barışa, İktidarın bizzat halka geçmesine, halk milisine, belediye işlerinde gerçek bir demokratikleştirmeye taraftar olanlara oy kullanmalıdırlar.

Bu koşullar olmadan köklü belediye reformu yalnız boş bir laftır.

Anavatan savunucuları bloku

Kadetler ve Partimiz arasında, devrim ve karşı-devrim arasında yalpalayan çok sayıda ara grup vardır. Bunlar: Yedinstvo, Bund, Menşevik ve Sosyal-Devrimci ana vatan savunucuları, Trudovikler , Halkçı Sosyalistler diri212]. Bazı bölgelerde bu gruplar ayrı ayrı ortaya çıkıyorlar, başka bölgelerde ise bir blok kurup ortak liste çıkarıyorlar. Bu blok kime karşı kurulmuştur? Lafta Kadetlere karşı. Ama gerçekte böyle midir?

İlk göze çarpan şey, bu blokun tümüyle ilkesiz oluşudur. Örneğin, burjuva-radikal Trudovikler grubu ile, kendilerini Marksist ve sosyalist sayan Menşevik anavatan savunucuları grubu arasında ortak ne vardır? Savaşım zaferle sonuçlandırılmasını vaaz eden Trudovikler, ne zaman dan beri kendilerini savaşı reddeden Zimmerwald'ciler diye adlandıran Menşevikler ve Bundcularla silah arkadaşı olmuşlardır? Ve Plehanov'un — daha Çarlık zamanında Enternasyonal'in bayrağını düren ve kesinlikle yabancı bir bayrağın, emperyalizmin sarı bayrağının altında yerini alan bu aynı Plehanov'un—Yedinstvo grubu ile, bu müzmin şövenistle,

örneğin Menşevik anavatan savunucuları konferansının fahri başkanı, Zimmerwald'ci Tsereteli arasın da ortak ne vardır? Plehanov'un Almanya'ya karşı savaşta Çarlık Hükümeti'nin desteklemesini istemesinden ve Zimmerwald'ci Tsereteli'nin şövenist Plehanov'a karşı bu nedenle kükremesinden bu yana ne kadar zaman geçti? Yedinstvo grubu ve Raboçaya Gazeta arasındaki savaş en yüksek noktasındadır, fakat bu efendiler körlük tas ve şimdiden birbirleriyle kardeşleşiyorlar...

Bu derece alacalı unsurlardan yalnızca ilkesiz ve rastgele arı blok oluşturmaya iten şeyin ilkeler değil, yenilgi korkusu olduğu açık değil midir? Göze çarpan hemen sonraki gerçek şudur: İki bölgede, Kazan ve Spassk'ta (bkz. Aday listeleri), Yedinstvo, Bund, Menşevik ve Sosyal-Devrimci anavatan savunucuları kendi listelerini çıkarmazken, adı geçen bölgelerde ki İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetleri, bu bölgelerde, ve yalnızca bu bölgelerde, Yürütme Komitesi kararma aykırı olarak kendi listelerini çıkarmaktadırlar. Anlaşılan, yiğit blokçularımız bir seçim yenilgisinden korkarak, bölge Sovyeti'nin arkasına saklanıp, onun otoritesinden yararlanmayı yeğlediler. Sorumluluk duygularını göklere çıkaran bu şerefli beyefendilerin açık alınla ortaya çıkma cesaretini göstermeyip, korkakça sorumluluk tan kaçmayı yeğlemelerini gözlemek eğlendiricidir...

Fakat her şeye karşın, tüm bu alacalı grupları bir blok içinde bir araya getiren nedir?

Bütün hepsinin aynı tereddütle fakat ısrarla, Kadetlerin izinde yürüyor ve hepsinin aynı kesinlikle Partimizden nefret ediyor olmaları gerçeği.

Bunların hepsi, tıpkı Kadetler gibi, savaştan yanadır—-fetih maksadı için değil (tanrı korusun!), fakat...ilhaksız ve tazminatsız bir barış için. Barış için savaş...

Bunların hepsi, tıpkı Kadetler gibi, çelik disiplinden yanadır — askerleri dizginlemek için değil (kuşkusuz değil!), fakat... askerlerin kendi yararlan için.

Bunların hepsi, tıpkı Kadetler gibi, saldırıdan yanadır— İngiliz ve Fransız bankerleri yararına değil (tanrı korusun!), fakat...yeni kazandığımız özgürlük için.

Bunların hepsi, tıpkı Kadetler gibi, İşçilerin, fabrikalara el koyma şeklindeki anarşist çabalarına karşıdırlar (bkz. Raboçaya Gazeta, 21 Mayıs) — kapitalistlerin yararına değil (kuşku duyulmasın!), fakat kapitalistlerin devrimden korkup kaçmamaları için, yani... devrim yararına.

Genelde, bütün hepsi devrimden yanadır — fakat yalnızca (yalnızca!) kapitalistlere ve çiftlik sahiplerine zarar vermediği, onların çıkarlarına zıt düşmediği ölçüde!

Kısacası: Bütün hepsi Kadetler gibi aynı pratik adımlardan yanadırlar, fakat özgürlük, devrim vb. hakkındaki küçük kayıtlar ve hiçbir şey söylemeyen lafazanlıklarla. Fakat sözler ve lafazanlıklar, kelime olmanın dışında hiçbir şey olmadıklarından, gerçekte onların, Kadetler gibi aynı çizgiyi izledikleri sonucu çıkmaktadır.

Ve tam da bu nedenle bu blok, karşı-devrimci Kadetlere karşı değil, fakat devrimci İşçilere karşı, Partimiz, Ara Grup l24l ve devrimci Menşevikler arasındaki bloka karşı yönelmiştir.

Tüm bunlardan sonra, bu nerdeyse Kadet beyefendiler den, bozulmuş belediye işlerini ıslah etme ve yeniden düzenleme başarısı beklenebilir mi?

Nüfusun en yoksul kesimlerinin çıkarlarını her an ayaklar altında çiğnerken, yağmacı savaşı ve kapitalistlerle çiftlik sahipleri hükümetini desteklerken, nüfusun bu kesiminin yazgısı bunlara nasıl emanet edilebilir?

Eğer belediye işleri demokratikleştirilecekse, eğer nüfusa yiyecek ve konut sağlanacaksa, eğer yoksullar belediye vergilerinden kurtarılıp yerel vergi yükü zenginlere yüklenecekse, uzlaşma siyaseti terkedilmeli ve kapitalistlerle ev sahiplerinin kârlarına el konulmalıdır...Anavatan savunucusu blokun ılımlı beyefendilerinin, burjuvazinin öfkesini uyandırmaktan korktukları için bu tür devrimci adımlar atmaya yeteneksiz oldukları açık değil midir?

Şimdiki Petrograd Duması'nda, esas olarak anavatan savunucusu Sosyal-Devrimcilerden ve Menşeviklerden oluşan sözde Sosyalist Belediye Meclisi Üyeleri Grubu vardır. Bu grup, kendi üyeleri arasından belediye işlerini düzeltmek için acil önlemler tasarlama amacıyla bir mali komite kurdu. Ve sonuç nedir? Bu yenileyiciler belediye işlerini demokratikleştirmek için şunların zorunlu olduğu sonucuna vardılar: 1) Su parasını arttırmak, 2)tramvay ücretlerini arttırmak. Tramvaya bindiklerinde askerlerin ücret ödeyip ödemeyecekleri sorunu konusunda İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyet'i ile görüşme kararlaştırılmıştır (bkz. Novaya Jizn I23! No. 26).

Görünen odur ki, komisyon üyeleri askerlerden ücret talep etmeyi düşünüyorlardı, fakat bunu askerlerin rızası olmadan yapmaya cesaret edemediler.

Yoksullar üzerindeki vergileri kaldırma yerine, komisyonun değerli üyeleri, askerleri bile dışında tutmadan bunları arttırmaya karar verdi!

Bunlar, Sosyal-Devrimci ve Menşevik anavatan savunucularının yerel uygulama örnekleridir. Şaşaalı cümlelerin ve gösterişçi yerel tasarıların, anavatan savunucularının sefil yerel uygulamaları için bir maske görevi gördüğü açık değil midir acaba?

Öyleydi, öyle kalacaktır...

Ama özgürlük ve devrim laflarıyla kendilerini daha ustaca maskeledikleri ölçüde, onlara karşı daha kararlılıkla ve acımasızca mücadele edilmelidir.

Anavatan savunucusu blokun sosyalist maskesini yırtarak, onun özünde burjuva-Kadet niteliğini gün ışığına çıkarmak —şimdiki kampanyanın aktüel görevlerinden biri budur.

Anavatan savunucusu bloku destekleme! Bu blokun soylularına güvenme!

İşçiler, kendilerinden yana olmayanların, karşılarında olduklarını ve anavatan savunucusu blokun onlarla il, dolayısıyla onların karşısında olduğunu kavramalıdır.

Partisizler

Kendi aday listelerini çıkaran bütün **burjuva gruplar arasında, partisiz gruplar en belirsiz yeri işgal ederler**. Bu partisiz gruplar hiç de az değildir, hatta bir yığındır — yaklaşık otuz tane. Ve kimleri kapsamıyor ki! Birleşik Ev Komiteleri ve Eğitim Kurumların Memurları Grubu, Partisiz İş Grubu ve Partiler üstü Seçmenler Grubu, Ev Yönetim Grubu ve Ev Sahipleri Topluluğu; Partiler üstü Cumhuriyetçi Grup ve Kadınlar İçin Eşit Haklar Birliği; Mühendisler Birliği Grubu ve Ticaret ve Sanayi Birliği; Dürüstlük, Sorumluluk ve Adalet Grubu ve Demokratik İnşa Grubu; Hürriyet ve Düzen Grubu vb.— işte partisiz karışıklığın alacalı resmi budur.

Bunlar kimdir, nereden gelip, nereye gidiyorlar?

Bunların hepsi burjuva gruplardır. Bunların büyük bir kısmı, tüccarlar, fabrikatörler, ev sahipleri, serbest meslek sahipleri ve aydınlardan oluşmaktadır.

Bunların ilkesel bir programı yoktur. Seçmenler, sokaktaki adamı kendileri için oy vermeye çağıran bu grupların ne istediklerini hiçbir zaman bilemeyeceklerdir.

Bunların, yerel programları yoktur. Seçmenler, bunların yerel işler alanında neleri düzeltmeyi istediklerini ve gerçekten, bunlara niçin oy verilmesi gerektiğini hiçbir zaman bilemeyeceklerdir.

Bunların geçmişleri yoktur, çünkü geçmişte var olmamışlardır.

Gelecekleri yoktur. Çünkü seçimlerden sonra geçen yılın karları gibi eriyip gideceklerdir.

Bunlar yalnızca, seçimler sırasında ortaya çıkıyor ve se çimler sürdüğü sürece, anlık olarak yaşıyorlar: Amaçları herhangi bir şekilde Semt Dumalarına girmektir ve bundan sonra ne olacağını umursamazlar.

Bunlar, programları olmayan, ışıktan ve doğrudan kor kan, ve adaylarını kaçakçılık yöntemleriyle Semt Dumalarına sokmaya uğraşan burjuva gruplardır.

Bunların amaçları karanlık, yolları karanlıktır. Bu grupların varlığını meşru kılan nedir?

Bir partiye, **sol bir partiye üye olmanın** yasa tarafından acımasızca cezalandırıldığı, tutuklama ve zulümden kaçmak için **pek çok kişinin Partisiz olarak ortaya çıkmaya zorlandığı,** partisizliğin, yasaların fanatik Çarlıkçı partizanarına karşı bir siper olduğu Çarlık zamanında, geçmişte partisiz **grupların varoluşları anlaşılır bir şeydir.** Fakat şimdi, azami bir özgürlük yürürlükteyken, her parti, yargılanma korkusu olmaksızın açıkça ve özgürce meydana çıkabilirken, belirli bir parti tavrı takınma ve siyasi partilerin açık mücadeleleri kitlelerin siyasi eğitiminde bir emir ve önkoşul haline gelmişken, partisiz grupların varlığı bugün nasıl haklı

çıkarılabilir? **Neden korkuyorlar? Gerçek yüzlerini kimlerden saklıyorlar?**

Kuşkusuz, kitleler arasındaki seçmenlerin birçoğu, değişik siyasi partilerin programlarının anlamını henüz kavramamıştır; Çarlıktan miras kalan siyasi tutuculuk ve gerilik, bunların hızlı bir şekilde aydınlanmasına bir engeldir. Fakat **partisizliğin ve programsızlığın** bu gericiliği ve tutuculuğu sürdürdüğü ve **meşru kıldığı apaçık ortada değil midir?** Siyasi partilerin açık ve dürüst mücadelelerinin, **kitleleri uyandırmanın** ve siyasi faaliyetlerini hızlandırmanın en etkili aracı olduğunu inkâr etmeye kim cüret edebilir?

Tekrar soruyoruz: Bu partisiz gruplar neden korkuyor? Aydınlıktan niçin kaçıyorlar? Gerçekten,

bunlar kimlerden saklanıyorlar? **Bu işin sırrı nedir?**

İşin doğrusu şudur ki, bugün Rusya'da devrimin hızla geliştiği, azami özgürlük koşullarında, **kitlelerin her gün ve hatta her saat siyasi bakımdan daha bilinçli hale geldiği koşullarda**, açıkça ortaya çıkmak burjuvazi için son derece rizikolu bir hale gelmiştir. Bu koşullar altında, açık burjuva bir platformla ortaya çıkmak, kitlelerin gözünden düşme-tehlikesiyle kumar oynamaktır. **Durumu kurtarmanın tek yolu, partisizlik maskesi takmak** ve Dürüstlük, Sorumluluk ve Adalet **grubu gibi zararsız bir grup havasına bürünmektir.** Bu, **bulanık suda balık avlamak için oldukça elverişlidir.** Partisiz **listelerin ardında, açık alınla ortaya çıkıp dövüşmekten korkan ve kaçak yollardan** Semt Dumalarına sızmaya yeltenen Kadet yanlısı ve Kadetlere benzer burjuvaların saklandığına kuşku yoktur.

Bunların arasında **bir tek proleter grup olmaması,** bütün bu partisiz grupların, burjuvazinin saflarından ve yalnızca onun saflarından gelmeleri karakteristiktir**. Ve bunlar, devrimci unsurlardan, tam bir red cevabı almadıkça, çok sayıda kolayca**

kanan ve cahil seçmeni ağlarına düşürmede kuşkusuz başarılı olacaklardır.

İşte bütün sır budur!

Bu nedenle **partisiz tehlikesi,** şimdiki yerel seçim kampanyasındaki **en ciddi tehlikelerden biridir.**

Dolayısıyla, **bu efendilerin yüzündeki partisizlik maskesini yırtmak,** onları gerçek yüzlerini göstermeye zorlayarak kitlelerin onları layıkıyla değerlendirmesini sağlamak, kampanyamızın en önemli görevlerinden biridir.

Kahrolsun partisizlik maskesi! Açık ve kesin bir siyasi çizgi istiyoruz! Parolamız budur.

Yoldaşlar! Yarın seçim 'günüdür. Seçim sandığına sık saflar halinde yürüyün ve birlik halinde Bolşevik liste için oy kullanın!

Rus devriminin düşmanlarına, Kadetlere tek oy yok! Kadetlerle uzlaşma taraftarı olan anavatan savunucularına tek oy yok! Düşmanlarınızın maskeli dostlarına, partisizlerse tek oy yok!

Pravda No. 63, 64 ve 66, 21, 24 ve 26 Mayıs 1917.

Stalin

DÜN VE BUGÜN - Devrimin Bunalımı

Soldatskaya Pravda (Asker Pravda'sı) No. 42,

13 Haziran 1917.

K. Stalin

Guçkov ve Milyukov, Geçici Hükümet'ten istifa etmeden önce üç talep öne sürdüler: 1) Disiplinin yeniden sağlanması, 2) bir saldırı ilanı, S) devrimci enternasyonalistlerin dizginlenmesi.

Ordu dağılmaktadır, ordu içinde düzen artık varlığını yitirmiştir; disiplini yeniden sağlayın, barış propagandasına engel olun, yoksa istifa ederiz — Guçkov, Marien Sarayı'ndaki bilinen Konferansta Yürütme Komitesi'ne böyle "bilgi verdi" (20 Nisan).

Müttefiklerimize bağlıyız, onlar, birleşik cephenin çıkarları için yardımımızı talep ediyorlar; orduyu saldırıya çağırın, savaş düşmanlarına engel olun, yoksa istifa ederiz.— Milyukov aynı konferansta böyle "bilgi verdi".

Bu, "İktidar bunalımı" günlerindeydi.

Yürütme Komitesi'nin Menşevik ve Sosyal-Devrimci üyeleri, sanki hiç taviz vermeyeceklermiş gibi davrandılar.

Bunun üzerine Milyukov "Nota"sına bir "Açıklama" yayınladı, Yürütme Komitesi sözcüleri bu vesileyle "devrimci demokrasi"nin "zafer"ini ilan etti ve — "ihtiraslar yatıştı". Ama bu "zafer"in hayali bir şey olduğu kanıtlandı. Bir-kaç gün sonra yeni bir "bunalım" haberi verildi; Guçkov ve Milyukov istifa etmek "zorundaydılar"; Yürütme Komitesi ile bakanlar arasında bitmez tükenmez toplantılar yapıldı ve — Yürütme Komitesi temsilcilerinin Geçici Hükümet'e girmesiyle "bunalım çözüldü".

Saf izleyiciler rahat bir nefes aldılar. En sonunda Guçkov yenilmişti"! En sonunda barış gelecekti, "ilhaksız ve tazminatsız" bir barış! Kar- deş katliamı sona erecekti!

Fakat ne oldu? Yeni bakanlar, "sosyalist" bakanlar, Guçkov ve Milyukov'un kulaklarım çınlatacak tarzda konuşmaya başladıklarında, henüz bu sözde "demokrasi"nin "zaferleri" sayılalı, emekli bakanların "mezar başı duaları" oku- nalı çok olmamıştı!

Doğrusu, "Ölüler, yaşayanların yakasına yapıştı"! Kendiniz karar verin.

Yeni Savaş Bakanı yurttaş Kerenski, Köylü Kongresin- deki t26! daha ilk konuşmasında, ordu içinde "çelik disiplini" yeniden sağlamaya niyetlendiğini açıkça söyledi. Ne türden bir disiplin kastettiği, kendisi tarafından imzalanan ve kumandanlara, "savaş koşullan" altında "emirlere uymayı reddeden astlara karşı... silah zoru kullanma hakkı"nı veren, "Asker Hakları Bildirgesi"nde açıkça görülmektedir (bkz."Bildirge"nin 14. maddesi).

Guçkov'un hayal ettiği fakat uygulamaya koymaya cesaret edemediği şeyi, Kerenski, özgürlük, eşitlik ve adalet hakkındaki görkemli cümleler perdesi altında, bir hamlede "gerçekleştirdi".

Bu disiplin niçin gerekliydi?

Bu noktada bizi aydınlatan ilk bakan, Bakan Tsereteli'dir. "Savaşa son vermek istiyoruz", dedi Postane İşçilerine, "fakat ayrı bir barış yoluyla değil, özgürlük düşmanlarına, karşı müttefiklerimizle birlikte ortak bir zaferle" (bkz. "Veçemaya Birjovka" , 8 Mayıs).

Tamamen gösteriş için eklenmiş "özgürlük" lafını bir yana bırakılıp, bakanlara özgü muğlak konuşma basit dile çevrilirse, bu yalnızca şu anlama gelir: Barışın çıkarları için bizler, İngiltere

ve Fransa ile birleşip, Almanya'yı ezmeliyiz, bunun için saldın zorunludur.

Almanya'ya karşı ortak zafer yolunda, birleşik cephe bir saldın hazırlamak — işte bunun için gereklidir çelik disiplin"!

Milyukov'un çekingenlikle fakat inatla elde etmeye çalıştığı şeyi, Bakan Tsereteli kendi programı ilan etti.

Bu, daha bunalımın, "çözülmesi"ni izleyen ilk günlerde oldu. Sonraları "sosyalist" bakanlar daha da küstah ve sözünü sakınmaz oldular.

12 Mayıs'ta subaylara, askerlere ve denizcilere Kerenski' nin bir "emri" çıktı:

> "...ileriye doğru, önderlerinizin ve Hükümetinizin sizleri götürdüğü yere doğru yürüyeceksiniz... Görev disiplinine bağlı olarak... yürüyeceksiniz... Halkın iradesini yerine getirmeli ve anavatanı ve dünyayı diktatörlerden ve işgalcilerden kurtarmalısınız. Sizlerden yapmanızı istediğim yüce iş budur" (bkz. "Reç", 13 Mayıs).

Kerenski'nin emirlerinin, öz olarak, Çarlık Hükümetinin emperyalist emirlerinden, örneğin "Savaşı zaferle sonuçlandırmak için dövüşmeliyiz. Küstah düşmanı topraklarımız- dan sürüp atmalı, dünyayı Alman militarizminin boyunduruğundan kurtarmalıyız..." vb. diyen emrinden hiç de farklı olmadığı açık değil midir?

Saldırı hakkında konuşmak, onu gerçekleştirmekten çök daha kolay olduğundan ve örneğin Yedinci Ordunun bazı alayları (dördü birden) "saldırı" emrine uymayı mümkün görmediğinden, Geçici Hükümet Kerenski ile birlikte, laftan "eyleme" geçti, "asi" alayların dağıtılmasını emretti ve suçluları "sürgünle ve bütün vatandaşlık haklarından yoksun bırakıp ağır

hapis cezasına çarptırmakla" tehdit etti (bkz,"Veçerneye Vremya", 1 Haziran)-. Ve bütün bunların yeter- siz olduğu kanıtlandığı için, Kerenski kendi kendine bu kez özellikle kardeşleşmeyi hedef alan, "suçlular"ı "yasanın tüm sertliğiyle cezalandırmak için mahkeme önüne çıkarmakla", yani tekrar kürek cezasıyla tehdit eden diğer bir "emir" yayınladı (bkz. "Novoya Jizn", 1 Haziran).

Kısacası: Derhal hücum edin, her ne pahasına olursa olsun saldırın, yoksa kürek cezası ve infaz mangası başlar Kerenski'nin "emirleri"nin anlamı budur.

Ve bu, tam da İngiltere ve Fransa burjuvazisiyle yapı-lan te kaldığı ve "bizim" bu anlaşmalar temelinde kesinlikle İngiltere ve Fransa'nın Mezopotamya, Yunanistan ve Alsas-Loren'deki ilhakçı siyasetini aktif olarak desteklemeye zorlandığımız bir zamanda olmaktadır!

Güzel; fakat ilhaksız ve tazminatsız bir barıştan ne haber? Yeni Geçici Hükümet tarafından verilen, barışı kazanmak için bütün- "kararlı önlemlerin" alınması sözünden ne haber? "İktidar bunalımı" günlerinde verilen bütün bu vaatlere ne oldu?

Yok, Bakanlarımız barışı, ilhakçı olmayan ve tazminat-sız barışı unutmuş değiller. Biteviye ondan söz ediyorlar, konuşuyor ve yazıyorlar, yazıyor ve konuşuyorlar. Ve yalnızca Bakanlarımız da değil. Daha geçen gün, savaş hedeflerini açıklamaları için Geçici Hükümet'in ricasına cevap olarak İngiliz ve Fransız Hükümetleri, kendilerinin de ilhaklara karşı olduklarını, ancak — Alsas-Loren, Mezopotamya vb.nin ilhakı -için engel oluşturmadığı ölçüde karşı olduklarını bildirdiler. Ve Geçici Hükümet bu bildiriye cevap olarak 31 Mayıs tarihli notasında, "müttefiklerin ortak davasına sarsılmaz sadakat içinde", savaş hedefleri hakkında-ki anlaşmayı yeniden gözden geçirip düzeltme amacıyla, "koşullar izin verir vermez yakın bir

gelecekte müttefik güçlerin temsilcilerinden oluşan bir konferansın toplanmasını" önerdiğini bildirdi (bkz. "Raboçaya Gazeta" No. 72). Güzel; henüz "koşulların ne zaman izin vereceğini" kimse bilmediğine göre, ve bu sözde "yakın gelecek" nasıl olsa hemen olmayacağına göre, gerçekte ilhaksız bir barış için "kararlı mücadele"nin süresiz olarak ertelendiği ve barış hakkında boş ve ikiyüzlü gevezelik derekesine düşürüldüğü sonucu çık- maktadır. Ama görünen, saldırının bir an için bile geciktirilmeyeceği ve saldırıyı başlatmak için kürek cezası ve kurşuna dizme tehditleri de dahil olmak üzere, bütün "kararlı önlemlerin" alındığıdır...

Hiçbir kuşkuya yer yoktur. Savaş emperyalist bir savaştı ve öyle kalmaktadır. İlhaksız bir barış üzerine gevezeliklerle eşzamanlı olarak saldırı için fiili hazırlıklar yalnız-ca, savaşın yağmacı karakterini gizlemeye yarayan bir maskedir:

Geçici Hükümet kesinlikle aktif emperyalizm yolunu tutmuştur. Daha dün olanaksız görünen şey, "Sosyalistlerin" Geçici Hükümet'e girmeleri sayesinde, bugün olanaklı ol- muştur. Bunlar sosyalist gevezelikleriyle Geçici Hükümet'in emperyalist niteliğini maskelerken,' yükselen karşı-devrimin mevkilerini güçlendirmiş ve genişletmişlerdir.

Emperyalist burjuvazi tarafından, karşı-devrimci amaçları için başarıyla kullanılan "sosyalist" Bakanlar — bugünkü durum budur.

Muzaffer olanlar saf "devrimci demokratlar" değil, fa- kat emperyalist düzenbazlar olan Guçkov ve Milyukov'dur. Fakat dış siyasette Sağın safında yer almak, kaçınılmaz olarak iç siyasette de benzeri bir dönüşe götürmek zorundadır, çünkü bir dünya savaşının ortasında dış siyaset, diğer bütün siyasetlerin temelidir, devletin bütün hayatının merkezidir.

Ve gerçekten de Geçici Hükümet, devrime karşı “kararlı mücadele” yolunda giderek daha kesin bir şekilde ilerlemektedir.

Daha kısa süre önce, Kronstadt denizcilerine karşı bir saldırı başlattı ve aynı zamanda Petrograd şehri ve Penza, Voronej ve diğer illerdeki köylülerin demokrasinin en basit ilkelerini gerçekleştirmelerini engelledi.

Ve birkaç gün önce Skobelev ve Tsereteli, ' Robert Grimm’i t 29! polisiye yöntemlerle, fakat Rus emperyalistle-rinin coşkun neşesi için — bir inceleme ve mahkeme kararı olmaksızın— Rusya’dan sınır dışı edip, kendilerini (bir Erostrat ünüyle!) meşhur ettiler.

Fakat Geçici Hükümet’in iç siyasetinin yeni çizgisi en açık bir şekilde Bakan Pereverzev tarafından yansıtılmıştır (bu “da” bir sosyalisttir!). O, “devlet huzuruna karşı işlenen suçlarla ilgili yasanın süratle yürürlüğe konmasından” ne daha az, ne de fazla bir şey talep etmektedir. Bu yasa (Mad- de 129)... şöyle diyor: “Aleni çağrılarda ya da dağıtılan yada alenen teşhir edilen matbu eserlerde, mektuplarda ya da resimlerde 1 - cinayet işlemeye, 2 - nüfusun bir kesiminin diğer kesimlerine karşı şiddet eylemlerinde bulunmasına, ya da 3 - yasaya ya da zorunlu kararlara ya da hükümetin yasal emirlerime uymamaya ya da karşı koymaya çağırmak- tan suçlu bulunan bir kişi, üç yıla kadar hapis cezası”, ve ”savaş zamanında... süreli kürek cezasına gönderilmekle cezalandırılır” (bkz. “Reç”, 4 Haziran).

İşte bu sözüm yabana “sosyalist” Bakanın zindan yasası böyledir.

Besbelli ki Geçici Hükümet, durmadan karşı-devrimcilerin kucağına kaymaktadır.

Bu, aynı zamanda, o eski karşı-devrimci düzenbaz Milyukov’un daha şimdiden bu vesileyle yeni bir zaferin ön duygusuyla mest

olmasından da açıkça anlaşılmaktadır. "Eğer Geçici Hükümet", diyor Milyukov, "uzun bir tereddütten sonra, devlet İktidarının, iknanın yanısıra başka araçlara da, daha şimdiden uygulamaya başladığı araçlara da sahip olduğunu nihayet anladıysa, eğer bu yolu tutarsa, o zaman Rus devri-minin kazanımları" (gülmeyin!) "pekiştirilecek- tir"... "Geçici Hükümetimiz Kolişko'yu tutuklamış ve Grimm'i sınır dışı etmiştir. Fakat Lenin, Troçki ve yoldaşları hâlâ serbest gezmektedirler. Dileğimiz, er ya da geç Lenin ve yoldaşlarının da aynı yere yollanmalarıdır..." (bkz.

"Reç", 4 Haziran).

İşte, Bay Milyukov'un, Rus burjuvazisinin bu yaşlı tü- kişinin "dilekleri" bunlardır.

Geçici Hükümet'in, sözlerine genelde dikkatle kulak kabarttığı Milyukov'un bu ve benzeri "dileklerini" yerine getirip getirmeyeceğini, bu tür "dileklersin şimdi gerçekleştirilebilir olup olmadığını yakın gelecek gösterecektir.

Fakat kesin olan bir şey varsa, o da Geçici Hükümet'in iç siyasetinin, kendi aktif emperyalist siyasetinin gereklerine bütünüyle tabi olduğudur.

Çıkan yalnızca tek sonuç var.

Devrimimizin gelişmesi, bir bunalım dönemine girmiştir. Ekonomik yaşamın bütün alanlarına nüfuz eden ve bunları baştan aşağıya devrimcileştiren yeni devrimci aşama, eski ve yeni dünyanın tüm güçlerini canlandırmaktadır. Savaş ve bunun sonucu olarak ortaya çıkan ekonomik yıkım, uzlaşmaz sınıf çelişkilerini sonuna kadar keskinleştirmektedir. Burjuvaziyle uzlaşma siyaseti, devrim ve karşı-devrim arasında zikzak çizme siyaseti, gözle görülür şekilde uygulanamaz hale gelmektedir.

İkisinden biri:

Ya burjuvaziye karşı, İktidarın emekçi halka geçmesi, savaşa ve ekonomik yıkıma son verilmesi, üretim ve dağıtımın örgütlenmesi için ileriye;

Ya da, burjuvaziyle 'birlikte, saldırı ve savaşın uzatıl-ması için, ekonomik yıkımın ortadan kaldırılmasına hizmet eden kararlı önlemlere karşı çıkmak için, üretimde anarşi için ve açık karşı-devrimci bir siyaset için geriye.

Geçici Hükümet, kesinlikle doğrudan doğruya karşı-devrim yolunu tutmaktadır.

Safları sıklaştırmak ve devrimi ileriye götürmek devrimcilerin görevidir.

Soldatskaya Pravda (Asker Pravda'sı) No. 42,

13 Haziran 1917.

Stalin

PARÇA PARÇA GÖSTERİLERE KARŞIYIZ

Stalin
Pravda No.: 81, 14 Haziran 1917.

Geçici hükümet birkaç gün önce Durnowo Köşkünü anarşistlerden temizleme kararı aldı. Temelinden yanlış olan bu karar İşçilerde bir öfke fırtınası kopmasına neden oldu. Kuşkusuz İşçiler bu kararda bazı örgütlerin var olma haklarına vurulan bir darbe gördüler. **Biz ilke olarak anarşistlere karşıyız**, fakat **İşçiler, sadece küçük bir bölümü de olsa, anarşistlerin arkasında olduğu sürece** onlar da, örneğin Menşevikler ve sosyal devrimciler gibi **aynı yaşama hakkına sahiptirler.** İşçiler geçici hükümetin darbelerini protesto ettiklerinde, bu anlamda haklıydılar. Bunun da ötesinde, sözü geçen köşkten anarşistlerin dışında birkaç işletme ve sendika da yararlanmaktadır.

Okurların bildiği üzere, protestoları sayesinde İşçiler geçici hükümeti isteklerini kabule zorlamayı ve köşkü elde tutmayı başarmışlardır.

Şimdi İşçilerin Durnowo köşkünde yeni bir eylem örgütledikleri anlaşılıyor. Durnowo köşkünde, işletme komiteleri temsilcilerinin bugün bir gösteri düzenlemek amacıyla baştaki anarşistlerle toplantılar yaptıkları bize bildiriliyor. **Eğer bu doğruysa**, her türlü **dağınık ve anarşist eylemleri en kesin şekilde reddettiğimizi açıklıyoruz.** Bu günkü koşulları iyi bilmeyen baştaki anarşistlerle birlikte ayrı bölgelerin ve alayların düzenledikleri gösterileri, bölgelerin ve alayların çoğunluğu iradesine, sendikaların bürolarının, işletme komitelerinin merkez yönetiminin iradelerine ve nihayet proletarya sosyalist partisinin iradesine karşı düzenlenen bu **anarşik gösterileri**, biz **İşçi devrimi için zararlı görüyoruz.**

Anarşistlerin örgütleri de dahil olmak üzere, örgütlerin yaşama hakkı, eğer bir kimse bu örgütleri yersiz yurtsuz bırakmak

istiyorsa, savunulabilir ve savunulmalıdır. Ancak sınıf bilincinde olan İşçiler için anarşistlerle kaynaşmak ve onlarla birlikte, daha baştan başarısızlığa ·mahkûm, anlamsız eylemlere girişmek suçtur ve kabul edilmez bir davranıştır.

İşçi ve asker yoldaşlar şunu çok iyi düşünmeliydiler: Kendileri nedirler- sosyalist mi yoksa anarşist mi, eğer sosyalistseler partimizin kararına karşı olarak anarşistlerle el ele verip düşüncesizce oldukları açık olan, eylemlere girişip girişemeyeceklerine karar vermek zorundalar.

Yoldaşlar! 10 Haziran tarihli gösteri girişimimizle biz Yürütme Komitesine ve Sovyet Kongresine genel bir gösterinin gerekliliğini kabul ettirdik. Sovyet Kongresinin 18 Haziran için genel bir gösteri kararlaştırdığı ve sloganların serbest olduğunu baştan bildirdiği bilginiz dışında olmasa gerek.

Şimdi bizim görevimiz, Petrograd'da 18 Haziranda **yapılacak gösterinin bizim devrimci sloganlarımız altında yapılmasını sağlamaktır.**

İşte bunun için biz, **her anarşik eylemi köklü şekilde önlemek** ve o ölçüde enerjik bir şekilde 18 Haziran gösterisine hazırlanmak zorundayız.

Sizleri **dağınık eylemlerin karşısında**, 18 Haziran **genel gösterisinin yanında olmaya çağırıyoruz.**

Yoldaşlar! Vakit değerlidir, dakika kaybetmeyin! Her işletme, her bölge, her alay ve her bölük devrimci proletaryanın sloganlarını bayraklara yazsın. Herkes işe, yoldaşlar, herkes 18 Haziran gösterisinin hazırlığına.

Anarşik eylemlerin karşısında, proletarya partisinin bayrağı altında yapılacak **ortak gösterinin yanında-çağrımız budur.**

Pravda No.: 81, 14 Haziran 1917

PETROGRAD'DAKİ YEREL SEÇİMLERİN SONUÇLARI ÜZERİNE

15 Haziran 1917.

Stalin

Petrograd'daki (on iki semtteki) Semt Dumaları için seçimler bitmiştir. Genel katılıma ilişkin ve diğer belgeler henüz yayınlanmadı; gene de semtlerden şimdiden gelen bilgiler temelinde, **seçimlerin genel bir görüntüsünü ve seçim sonuçlarım saptamamız olanaklıdır.**

Toplam bir milyondan fazla seçmenin 800 000'i seçim sandığına gitti. Bu, ortalama %70'tir.

Bu nedenle seçime katılmamalar kesinlikle tehdit nedenleriyle değil. Neva ve Narva semtleri (banliyöler) gibi semtlerin proletaryanın en yoğun olduğu kesimleri henüz şehir sınırlarına dahil edilmemişlerdi ve seçim bölgesinin dışında kalmışlardı.

Seçim mücadelesi, genellikle **Avrupa'da olduğunun tersine,** yerel belediye sorunları üzerinde değil, fakat **temel siyasi platformlar üzerinde sürdürüldü.** Ve bu (*nun nedeni*) tamamen anlaşılabilir. Savaş ve ekonomik yıkımla daha da karmaşıklaşan olağanüstü devrimci alt-üst oluş döneminde, sınıf karşıtlıklarının en çıplak halde olduğu bir zamanda, **seçim mücadelesi sırasında yerel sorunlar çerçevesi içinde kalmak düşünülemez;** yerel sorunlarla ülkenin genel siyasi durumu a**rasındaki kopmaz bağın öne çıkması kaçınılmazdı.**

Bu nedenle seçimlerde, her şeyden önce, **üç ana siyasi programa tekabül eden üç liste yarıştı:** Kadetlerin, Bolşeviklerin ve anavatan savunucularının listesi (Halkçılar'ın, Menşevikler'in ve Yedinstvonun bloku). Siyasi belirsizlik ve programsızlığı cisimleştiren partisiz gruplar, bu koşullar altında hiçbir varlık gösteremezlerdi, ve gerçekten de böyle oldu.

Seçmenlerin önündeki seçenekler şunlardı:

Ya geriye, proletaryadan kopmaktan yana ve devrime karşı kararlı önlemlerden yana olmak (Kadetler).

Ya ileriye, burjuvaziden kopmaktan yana, karşı-devri- me karşı kararlı mücadeleden yana ve devrimin daha da geliştirilmesinden yana olmak (Bolşevikler).

Ya da burjuvaziyle uzlaşmaktan yana, devrim ve karşı -devrim arasında zikzak siyasetinden yana olmak, yani ne geriye ne de ileriye (anavatan savunucuları bloku —Menşevikler ve Sosyal Devrimciler).

Seçmenler seçimlerini yaptılar. 800 000 oyun 400 000'den fazlası anavatan savunucusu bloka oy verdi; Kadetler bir tek semtte bile çoğunluk sağlayamadan 160 000'in biraz üze rinde oy aldılar; Bolşevikler 160 000'in üzerinde oy aldılar ve başkentte proletaryanın en yoğun olduğu semt olan Viborg Yakası'nda mutlak çoğunluğu elde ettiler. Geri kalan (önemsiz) oylar 30 partisiz', partiler üstü ve diğer değişik rast- gele gruplar ve oluşumlar arasında dağıldı.

İşte seçmenlerin cevabı budur. Bu neyi gösterir?

Dikkati çeken **ilk şey,** partisiz grupların zayıflığı, cılızlığıdır. Ortalama Rus vatandaşının parti tutmama karakteri hakkındaki peri masalı seçimler tarafından kesinlikle yalanlandı. Partisiz grupları besleyen siyasi gerilik açıkça geçmişte kalmıştır. Seçmen kitlesi kesinlikle açık siyasi mücadele yolunu seçmiştir.

İkinci özellik, Kadetlerin tam yenilgisidir. Kadetler, ne kadar kıvırtırlarsa kıvırtsınlar, özgür seçimler altındaki ilk açık dövüşte tamamen bozguna uğradıklarını, bir tek Semt Duması kazanmayı başaramadıklarını kabul etmek zorundadırlar. Daha son zamanlara kadar Kadetler, Petrograd'ı kendi

özel nüfuz bölgeleri sayıyorlardı. Onlar tekrar tekrar Petrograd'ın yalnızca Halkın Özgürlüğü Partisi'ne güveni olduğunu ilan ediyor ve ispatı için 3 Haziran Yasası altında yapılan Devlet Duması seçimlerini gösteriyorlardı. Şimdi Kadetlerin Petrograd'da Çar ve onun seçim yasasının lütfuyla saltanat sürdüğü tamamen aydınlığa kavuşmuştur. Eski rejimin sahneyi terk etmesi yetmiş, ve Kadetlerin ayakları altındaki toprak bir anda yok olmuştur.

Kısaca, demokrat seçmenler kitlesi, Kadetleri desteklememiştir.

Üçüncü özellik, seçimler tarafından Partimizin güçlerinin su götürmez büyümesinin gün yüzüne çıkmasıdır. Petrograd'da Partimiz 23 000 ile 25 000 arası üyeye sahiptir; Pravda'nın tirajı 90 000 ile 100 000 nüsha arasındadır, ki bunun 70 000 i yalnızca Petrograd'a aittir; buna karşın seçimlerde Parti üye sayımızın yedi katı ve Petrograd'daki Pravda tirajının iki katı kadar olan 160 000 oy aldık. Hem de hemen hemen tüm sözüm ona basının, Birjovka ve Veçorka gibi bulvar gazetelerinden, Bakanlığa ait Volya Naroda l31l ve Raboçaya Gazetaya kadar tüm sözüm ona basının, sokaktaki adamı yıldırmak için, Bolşeviklere karşı yükselttikleri şeytani feryat ve kışkırtmaları hiçe sayarak. Söylemeye gerek yok ki, bu koşullar altında ancak dehşet saçanların korkutamayacakları en sebatkâr devrimci unsurlar, Partimiz için oy kullanabilirdi. Bunlar, ilk önce, Viborg Semt Duması'nda bize üstünlük sağlayan devrimin önderi proletaryadır ve sonra proletaryanın en sadık müttefikleri devrimci alaylardır. Ayrıca özgür seçimlerin, siyasi mücadelede henüz tecrübesiz olan nüfusun yeni ve ge niş kesimlerini seçim sandığına çektiği belirtilmelidir. Bunlar, ilk başta kadınlar ve sonra bakanlık dairelerini dolduran on binlerce küçük memur ve daha sonra sayısız küçük insan, esnaf, dükkancı vb.dir. Bu kesimlerin daha şimdiden eski dünya ile ilişkilerini koparabileceklerini ve devrimci proletaryanın bakış açışını

kararlılıkla benimseyebileceklerini beklemedik ve bekleyemezdik. Ama aslında seçimin sonucunu kararlaştıran onlardı. Eğer Kadetlere sırtlarını dönebilirlerse —yaptıkları gibi—, bu kendi içinde büyük bir adımdır.

Kısacası, seçmen kitlesi şimdiden Kadetleri terk etmiştir, fakat henüz Partimize gelmemiştir — yarı yolda durmuştur. Diğer yandan, en kararlı unsurlar, devrimci proletarya ve devrimci askerler şimdiden Partimizin etrafında toplanmışlardır.

Seçmen kitlesi yarı yolda durmuştur. Ve yarı yolda durduğunda, orada tam aradığı önderini bulmuştur — Menşevik ve Sosyal-Devrimci blok. Bugünkü durumda yönünü bula mayan ve proletarya ile kapitalistler arasında yalpalayan küçük-burjuva seçmen, Kadetlere olan inancını bir kez kaybettikten sonra, doğal olarak, tamamen şaşırmış ve devrim ile karşı-devrim arasında çaresizlikle zikzaklar çizen Menşevikler ve Sosyal-Devrimcilere doğru yönelmiştir. Tencere yuvarlandı, kapağını buldu! Anavatan savunucuları blokunun parlak zaferinin bütün açıklaması budur. Ve bu, se çimlerin dördüncü özelliğidir. Kuşku yoktur ki, devrimin da ha da büyümesiyle blokun alacalı ordusu kaçınılmaz olarak eriyip, bir kısmı geriye Kadetlere ve diğer kısmı ileriye, Partimize gidecektir. Fakat bu arada... bu arada blokun liderleri zaferlerine sevinebilirler.

Seçimlerin beşinci ve sonuncu özelliği —ama hiç de önemsizi değil!—, ülkeyi kimin yönetme hakkına sahip olduğu sorununu **somut olarak ortaya atmış olmasıdır**. Ancak çok büyük zorluklarla oyların %20'sini topladığı için, Kadetlerin azınlıkta kaldığını, seçimler kesinlikle ortaya çıkardı.

Ezici çoğunluk, %70'ten fazlası, Sağ ve Sol kanat sosyalistleri, yani Sosyal-Devrimciler ve Menşevikler ile Bolşevikleri desteklemektedir. **Petrograd yerel seçimleri, gelecek Kurucu Meclis seçimlerinin ilk örneğidir, deniyor.** Ama bu doğruysa,

ülkede yalnızca çok küçük bir azınlığı temsil eden Kadetlerin, Geçici Hükümet içinde ezici çoğunluğa sahip olması korkunç bir şey değil midir? Nüfusun büyük çoğunluğunun Kadetlere güveni olmadığı belliyken, Geçici Hükümet içinde Kadetlerin üstünlüğü nasıl hoş görülebilir? Ülkede kendini gittikçe belli eden, Geçici Hükümet'e karşı **artan hoşnutsuzluğun nedeni, bu densizlik değil midir?**

Bu tutarsızlığın sürmesinin, hem akılsızca, hem de an- ti-demokratik olduğu açık değil midir?

RSDİP MK

Basın Bürosu Bülteni, No. 1,

15 Haziran 1917.

Stalin

BÜTÜN EMEKÇİLERE, PETROGRAD'IN BÜTÜN İŞÇİ VE ASKERLERİNE

Pravda No 84, 17 Haziran 1917.

Stalin

Yoldaşlar!

Rusya zorlu sınavlardan geçiyor.

Savaş hâlâ devam ediyor ve sayısız hayatı söndürüyor. Savaş, onun üzerinden gittikçe zenginleşen yağmacılar, banka sırtlanları tarafından kasten uzatılıyor.

Savaşın yarattığı sanayi bunalımı, fabrikaların durmasına ve işsizliğe yol açıyor. Bu, inanılmaz kârlar için duydukları hırsla, İşçileri kapı dışarı eden kapitalistler tarafın dan kasten şiddetlendiriliyor.

Savaşın yarattığı yiyecek kıtlığı, gittikçe tehdit edici biçimler alıyor. Yüksek fiyatlar, kent yoksullarını boğazlı yor. Ve fiyatlar, çapulcu spekülatörlerin gönlü istediği gibi sürekli yükseliyor.

Açlığın ve perişanlığın uğursuz hayaleti, gözünü yüzümüze dikmiş bakıyor...

Üstelik, karşı-devrimin kara bulutları bir araya toplanıyor.

Çarın halka zulmetmesine yardımcı olan 3 Haziran Duması, şimdi cephede derhal saldırı talep ediyor. Niçin? "Müttefik" ve Rus yağmacıların arzularına hürmeten, kazanılan özgürlüğü kana bulamak için.

Çara cellat bakanları sağlayan Devlet Konseyi gizlice, haince bir ilmik örmektedir. Niçin?

"Müttefik"' ve Rus zulmedicilerin arzularına hürmeten, uygun bir zamanda ilmeği halkın boynuna geçirmek için.

Ve Çarlık Duması ile Temsilciler Sovyet'i arasında yer alan Geçici Hükümet ve içindeki 10 burjuva bakan, tama men çiftlik sahiplerinin ve kapitalistlerin hükmü altına girmektedir.

Askerlerin haklarını garantileme yerine — işte size bu haklan çiğneyen Kerenski'nin "beyannamesi".

Devrim günlerinde askerler tarafından kazanılmış özgürlüklerin pekiştirilmesi yerine — işte size ordu birliklerini dağıtma ve ağır hapis cezasıyla tehdit eden "emirler".

Rusya vatandaşları tarafından kazanılan özgürlüğü garantileme yerine — işte size kışlalarda siyasi jurnalciliğin yürürlüğe konması, mahkemesiz tutuklama, - kürek cezasına göndermekle tehdit eden 129. Madde'nin genişletilmesi için yeni tasarılar.

Halkı silahlandırma yerine — işte size İşçileri ve askerleri silahsızlandırma tehditleri.

Ezilen ulusların kurtuluşu yerine — işte size Finlandiya'ya ve Ukrayna'ya karşı şirretlikler ve bunlara özgürlüklerini teslim etme korkusu.

Karşı-devrime karşı kararlı mücadele yerine — işte size açıkça devrime karşı mücadele etmek için hazırlanan karşı-devrimcilerin dizginsiz faaliyetlerini kayırma... -

Bu arada savaş hâlâ devam ediyor, ve onu durdurmak ve tüm halklara adil bir barış getirmek için, gerçekten ciddi hiçbir önlem alınmıyor.

Bu arada ekonomik yıkım kötüleştikçe kötüleşiyor ve bununla başa çıkmak için hiçbir önlem alınmıyor.

Bu arada kıtlık yaklaştıkça yaklaşıyor ve bunu önlemek için hiçbir etkin önlem alınmıyor.

Karşı-devrimcilerin daha küstah hale gelmesi ve Hükümeti, İşçiler, köylüler, askerler ve denizcilere karşı yeni misillemelere kışkırtması şaşırtıcı mıdır?

Yoldaşlar! Bunlara artık sessizce katlanılamaz! Bütün bunlar karşısında sessiz kalmak cinayettir!

Sizler özgür vatandaşlarsınız, protesto etme hakkınız var ve atı alan Üsküdar'ı geçmeden bu hakkınızı kullanmalısınız.

Yarınki (18 Haziran) barışçıl gösteri günü, devrimci Petrograd'ın, yeniden dirilen baskı ve zulme karşı görkemli protesto günü haline gelsin!

Yarın özgürlük ve sosyalizm düşmanlarını dehşete düşürmek için zafer bayrakları dalgalansın.!

Çağrımız, devrim savaşçılarının çağrısı, tüm ezilenleri ve köleleştirilmişleri sevince boğmak için, dünyada yankılansın!

Orada, Batıda savaşan ülkelerde, yeni bir yaşamın kızıl şafağı, büyük İşçi devriminin kızıl şafağı atıyor. Batıdaki kardeşleriniz yarın bilsinler ki, bayraklarınız onlara savaşı değil, barışı, köleliği değil, özgürlüğü getiriyor!

İşçiler! Askerler! Kardeşlik içinde birbirinizin ellerine sıkıca sarılın ve sosyalizm bayrağı altında toplanın!

Herkes sokaklara dökülsün, yoldaşlar!

Bayraklarınızın etrafında safları sıklaştırarak toplanın! Başkentin sokaklarında sımsıkı saflar halinde yürüyün! Sakince ve kararlılıkla iradenizi bildirin:

Kahrolsun karşı-devrim!

Kahrolsun Çarlık Duması!

Kahrolsun Devlet Konseyi!

Kahrolsun on kapitalist bakan!

Bütün İktidar İşçi, Asker ve Köylü Temsilcileri Sovyetlerine!

"Asker Haklan Beyannamesini düzeltin!

Askerlere ve denizcilere karşı olan "emirler"i kaldırın! Kahrolsun devrimci İşçilerin silahsızlandırılması!

Yaşasın Halk Milisi

Kahrolsun sanayideki anarşi ve lokavtçı kapitalistler! Yaşasın üretimin ve dağıtımın denetimi ve örgütlenmesi!

Saldırı siyasetine hayır!

Savaşı durma zamanıdır! Temsilciler Sovyet'i adil barış koşullarını ilan etsin!

Ne Wilhelm'le ayrı bir barış, ne de Fransız ve İngiliz kapitalistleriyle gizli anlaşmalar!

Ekmek! Barış! Özgürlük!

RSDİP Merkez Komitesi RSDİP Petrograd Komitesi

RSDİP Merkez Komitesi Askeri Örgütü Petrograd Şehri Fabrika Komiteleri Merkez Konseyi

Petrograd İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti Bolşevik Fraksiyonu

"Pravda" Yazı Kurulu

"Soldatskaya Pravda" Yazı Kurulu

Pravda No 84, 17 Haziran 1917.

GÖSTERİDE

Pravda No. 86,
20 Haziran 1917.
K: Stalin.

Parlak ve güneşli bir gün. Gösterici saflarının sonu gelmiyor. Sabahtan akşama kadar konvoy Mars Meydanına doğru yürüyor. Sonsuz bir bayraklar ormanı. Bütün fabrikalar ve mağazalar kapalı. Trafik duruyor. Göstericiler mezarlıktan geçerken bayrakları indiriyor. "Marseillaise" ve "Enternasyonal", "Ölümsüz Kurbanlar" marşı ile değişiyor. Seslerin gürlemesi havada yankılanıyor. Sık sık şu sloganlar ortalığı çınlatıyor:

"Kahrolsun On Kapitalist Bakan!", "Tüm İktidar İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetine!" Ve karşılığında her taraftan yüksek ve onaylayıcı "Hurra" sesleri geliyor.

Gösteriyi izleyenlerin en çok dikkatini çeken şey, burjuvazi ve yol arkadaşlarının yokluğu. İşçilerin esnaf takımı ve küçük-burjuva denizinde kaybolduğu cenaze günündeki alay dan farklı olarak, 18 Haziran gösterisi, saf proleter bir gösteriydi, çünkü İşçiler ve askerler ana unsuru oluşturuyordu. Kadetler gösterinin arifesi akşamı boykot ilan etti ve Merkez Komiteleri aracılığıyla da gösteriden "uzak durma ya" çağırdı. Ve gerçekten burjuvalar yalnızca gösteriye katılmamakla kalmadılar — kelimenin tam anlamıyla saklandılar. Daima kalabalık ve gürültülü olan Nevski Bulvarı, o gün haylaz burjuvalardan tümüyle yoksun kaldı.

Kısacası, devrimci İşçilerin ve onları izleyen devrimci askerlerin gerçek bir proleter gösterisi oldu.

Meydandan kaçan burjuvalara karşı, İşçilerin ve askerlerin ittifakı , ve tarafsız kalan küçük-burjuvazi — işte 18 Haziran gösterisinin dış görünüşü buydu.

Bir alay değil, bir gösteri

18 Haziran yürüyüşü, cenaze günündeki alayda olduğu gibi basit bir gezinti, bir tören alayı değildi. Bir protesto gösterisi, devrimin yiğit güçlerinin, güçler dengesini değiştirme amacıyla bir protesto gösterisiydi. Göstericilerin, kendilerini yalnızca isteklerini ilan etmekle sınırlamayıp, "Okopnaya Pravda" t33! personelinin eski üyesi Yoldaş Kastov'un derhal serbest bırakılmasını talep etmeleri son derece karakteristiktir. Burada, gösteriye katılan, ve Çaydze tarafın dan temsil edilen Yürütme Komitesi'nden, Kastov yoldaşın serbest bırakılmasını talep eden Partimizin Askeri Örgütleri Tüm-Rusya Konferansı'ndan söz ediyoruz; ve Çaydze onun "bugün derhal" salıverilmesini sağlayacak tüm önlemlerin alınacağına söz verdi.

Geçici Hükümet'in "emirler" ine ve onun bütün siyasetine karşı protestoyu ifade eden sloganların tüm özelliği, kuşkusuz şekilde göstermiştir ki, zararsız bir gezintiye dönüşmesi tasarlanan "barışçıl alay", Hükümet üzerinde güçlü bir baskı gösterisine dönüştü.

Geçici Hükümet'e karşı güvensizlik

Göze çarpan bir özellik şudur ki, bir tek işletme, bir tek fabrika ve bir tek alay dahi, "Geçici Hükümet'e Güven!" sloganını atmadı. Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler bile bunu atmayı unuttular (ya da daha doğrusu atmaya cesaret edemediler!). Akla gelen her şeyi yaptılar— "Bölünmeyin", "Birlik İçin", "Sovyet'i Destekle", "Evrensel Eğitim" (ister inanın, ister inanmayın!) — ama esas şey unutulmuş tu: Geçici Hükümet'e güven, hatta, "... olduğu sürece" şeklinde kurnaz bir kayıtla bile olsa yoktu. Yalnızca üç grup güven sloganı atmaya cüret ettiler, fakat onlar bile yaptıklarına pişman edildiler. Bunlar, bir Kazak grubu, "Bund" grubu ve Plehanov'un "Yedinstvo" grubu idi. "Kutsal Üçlü" — diye dalga geçtiler İşçiler Mars Meydanında.

Bu gruplardan ikisi ("Bund" ve "Yedinstvo"), İşçiler ve askerler tarafından "Kahrolun!" sesleri arasında bayraklarını dürmeye mecbur bırakıldılar. Bayrağını dürmeyi reddeden Kazaklarınki ise paramparça edildi. Ve Mars Meydanı girişi karşısında "havada" gerilmiş isimsiz bir "Güven" flaması bir grup İşçi ve asker tarafından yırtılırken, halk onaylayarak haykırıyordu: "Geçici Hükümet'e güven hava da sallanıyor!"

Kısacası, göstericilerin ezici çoğunluğu Hükümete güvensizlik besliyor; Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler ise "akıma karşı" mücadele etmekten apaçık korkuyorlar — iş te, gösterinin genel havası buydu.

Uzlaşma siyasetinin iflası

Bütün sloganlardan en gözde olanları: "Bütün İktidar Sovyet'e!", "Kahrolsun On Kapitalist Bakan!", "Ne Wilhelm' le ayrı bir barış, ne de Fransız ve İngiliz kapitalistleriyle gizli anlaşmalar!", "Yaşasın Üretimin Denetlenmesi ve Örgütlenmesi!", "Kahrolsun Duma ve Devlet Konseyi!", "As kerlere Karşı Emirler Kalksın!", "Adil Barış Koşulları İlan Edilsin!" ve diğerleri. Yani göstericilerin ezici çoğunluğu, Partimizle dayanışma içindeydi. Volinya ve Keksholm gibi birlikler bile "Tüm İktidar İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetine!" sloganı altında yürüdüler. Asker kitleleriyle değil, fakat alay komiteleriyle alışverişi olan Yürütme Komitesi çoğunluğunun üyeleri, bu "beklenmedik sürpriz" karşısında içtenlikle hayrete düştü.

Kısacası, göstericilerin ezici çoğunluğu (toplam 400 000 ile 500 000 arasında) burjuvaziyle uzlaşma siyasetine duyduğu açık güvensizliği dile getirdi. Gösteri, Partimizin devrimci sloganları altında yürüdü.

Kuşkuya yer olması olanaksızdır: Bir Bolşevik "komplo" halkındaki peri masalı kesinlikle teşhir olmuştur. Baş kent İşçi ve askerlerinin ezici çoğunluğunun güvenini alan bir partinin

“komplolara” gereksinimi yoktur. Ancak rahatsız bir vicdan, ya da siyasi cahillik, “yüksek siyaset yapıcılarının aklına, bir Bolşevik “komplo” “fikrini” getirebilirdi.

“Pravda” No. 86,

20 Haziran 1917.

Stalin.

SAFLARI SIKLAŞTIRIN!

15 Temmuz 1917.

Stalin.

3-4 Temmuz olayları, ülkedeki genel bunalım nedeniyle ortaya çıktı. Uzayıp giden savaş ve genel tükenmişlik, eşi görülmemiş hayat pahalılığı ve yetersiz beslenme, yükselen karşı-devrim ve ekonomik yıkım, cephede alayların dağıtılması ve toprak sorununun sürüncemede bırakılması, ülke deki genel sarsıntı ve Geçici Hükümet'in ülkeyi bunalımdan çıkarmadaki yeteneksizliği — kitleleri 3 ve 4 Temmuz'da sokaklara döken budur.

Kim ki bu eylemi şu ya da bu partinin sinsi ajitasyonu ile açıklar, o, her kitle hareketini "elebaşların" ve "tahrikçilerin" telkinleriyle açıklamaya çalışan Okrana'nın bakış açısında durmaktadır.

Hiçbir parti — Bolşevikler de dahil — 3 Temmuz gösterisi için çağrı yapmadı. Bundan da öte, 3 Temmuz günü son ana kadar, Petrograd'da en büyük nüfuza sahip olan Bolşevik Partisi, İşçilere ve askerlere gösteriden vazgeçmeleri için çağrı yaptı. Ama buna rağmen hareket patlak verdiğinde, işin sorumluluğunu üzerinden atmanın doğru olmadığını düşünen Partimiz, harekete barışçıl ve örgütlü bir karakter vermek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Ama karşı-devrim uyumuyordu. Kışkırtıcı ateş açmayı örgütledi, gösteri günlerini kanla lekeledi ve cephedeki bazı birliklere güvenerek, devrime karşı saldırıya geçti. Karşı-devrimin çekirdeği Kadet Partisi, sanki bütün bunları önceden görmüşçesine, önce Kabine'den istifa etti ve kendine hareket serbestisi sağladı. Sallantılı durumlarına sıkıca sarılan Yürütme Komitesindeki Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler, tüm

İktidarın Sovyetlere geçmesinden yana olan gösteriyi haince, Sovyetlere karşı bir ayaklanma olarak ilah etti ve cepheden çağırdığı askeri birliklerin geri unsurları nı, devrimci Petrograd üzerine kışkırttı. Fraksiyon fanatizmiyle gözleri karardığından, devrimci İşçi ve askerlere dar be vurmayla tüm devrim cephesini zayıflattıklarını ve karşı-devrimcilerin umutlarını alevlendirdiklerini göremediler.

Sonuç, karşı-devrimin. azgınca kudurması ve askeri diktatörlüktür.

"Pravda" ve "Soldatskaya Pravda'nın tahrip edilmesi, Trud basımevinin ve semt Örgütlerimizin tahrip edilmesi, saldırılar ve cinayetler, yargılamadan tutuklamalar ve bir dizi "izinsiz" misillemeler, aşağılık hafiyeler tarafından Partimizin önderlerine karşı yöneltilen iğrenç iftiralar ve satılmış basının korsan yazarlarının arsız saldırıları, devrimci İşçilerin silahsızlandırılması ve alayların dağıtılması, ölüm cezasının yeniden getirilmesi — işte askeri diktatörlüğün yaptığı "iş" budur.

Ve tüm bunlar, "devrimi kurtarma" bayrağı altında, Tüm Rusya Yürütme Komitesi tarafından desteklenen Kerenski-Tsereteli "Kabinesi"nin "emri üzerine" olmaktadır. Ve hükümet eden Sosyal-Devrimci ve Menşevik Partiler, askeri diktatörlükten ürkerek, proletarya partisinin önderlerini devrim düşmanlarına kaygısızca teslim ediyor, tahriplere ve aşırılıklara arka çıkıyor ve "izinsiz" misillemeleri durdurmak için hiçbir önlem almıyorlar.

Petrograd'ın devrimci İşçilerine ve askerlerine karşı, Yürütme Komitesi'nin açık suç ortaklığıyla, Geçici Hükümet ile karşı-devrimin genel kurmayı Kadet Partisi arasında üstü örtülü bir anlaşma — işte bugünkü durumun tablosu bu dur.

Ve hükümetteki partiler daha çok teslim oldukça, karşı-devrimciler daha da küstahlaşıyor. Bolşeviklere saldırıdan,

şimdi, Sovyetler 'deki bütün partilere, ve bizzat Sovyetlere saldırma yolunu tutuyorlar. Petrograd Yakası'nda ve Ohta 'da Menşevik semt örgütlerine baskın düzenliyorlar. Metal İşçileri Birliği'nin Nevskaya Sastava'nın arkasındaki seksiyonunu basıyorlar. Petrograd Sovyet'inin oturum salonuna girip, Sovyet üyelerini tutukluyorlar (Temsilci Saharov). Nevski Bulvarı'nda özel gruplar örgütleyip, Yürütme Komitesi üyesi avına çıkıyorlar. Geçici Hükümet'in üyelerine ve Yürütme Komitesi önderlerine karşı "komplo" bir yana, kesinlikle Yürütme Komitesi'ni dağıtmaktan söz ediyorlar.

Karşı-devrimcilerin hareket tarzı her saat daha utanmaz ve meydan okuyucu hale geliyor.

Ama Geçici Hükümet "devrimi kurtarma" yakarışıyla, devrimci İşçileri ve askerleri silahsızlandırmaya devam ediyor...

Tüm bunlar, ülkede hızla yayılan bunalımla birlikte, açlık ve sarsıntıyla birlikte, savaş ve onun sürprizleriyle birleşerek durumu daha da keskinleştiriyor ve yeni siyasi bunalımları kaçınılmazlaştırıyor.

Yaklaşan savaşlara hazırlıklı olup, bunları uygun ve örgütlü bir tavırla karşılamak — işte bugün görev budur.

Dolayısıyla:

İlk emir: Karşı-devrimcilerin **provokasyonlarına gelmeyin,** kendinizi metanet ve kendine hâkim olmayla silahlandırın; gücünüzü yaklaşan mücadeleye saklayın; vakitsiz eylemlere fırsat vermeyin.

İkinci emir: Daha sıkı bir şekilde Partimizin çevresinde toplanın, **sayısız düşmanlarımızın saldırıları karşısında saflarınızı sıklaştırın**; bayrağı dalgalandırmaya devam edin, **zayıfı cesaretlendirin**, **arkada kalanı toplayın ve bilmeyenleri aydınlatın.**

Karşı-devrimcilerle uzlaşmaya hayır!

"Sosyalist" gardiyanlarla birleşmeye hayır!

Karşı-devrim ve onun yardımcılarına karşı, devrimci unsurların ittifakı — parolamız budur!

"Proletarskoye Dyelo" (Proleter Dava)

(Kronstadt) No. 2,

15 Temmuz 1917.

Stalin.

RSDİP Merkez Komitesi Üyesi.

Merkez Komitesinin Temmuz Olaylarına İlişkin HESAP VERME RAPORU

16 Temmuz

Yoldaşlar!

Partimiz, özellikle de partimizin Merkez Komitesi, Sovyetlerin Merkez Yürütme Komitesini . İktidarı eline almaya zorlamak, almak istemediği takdirde ona bizzat el koymak için 3 ve 4 Temmuz eylemini başlatmak ve örgütlemekle suçlanıyor.

Her şeyden önce bu suçlamaları çürütmek zorundayım. 3 Temmuz günü bir makineli tüfek alayının iki temsilcisi Bolşevikler konferansının toplantısına girdiler ve 1. makineli tüfek alayının eyleme geçtiğini bildirdiler. Bizim delegelere, parti üyelerinin partilerinin kararına karşı hareket edemeyeceklerini, nasıl açıkladığımızı, bunun üzerine alayın temsilcilerinin protestoda bulunarak alaylarının kararlarına karşı hareket etmektense partiden istifa etmeyi yeğ tuttuklarını bildirdiklerini hatırlarsınız.

Partimizin Merkez Komitesi, açıklanan durum içinde Petrograd'daki İşçilerle askerlerin yapacağı bir eyle-: mi uygun bulmadı. MK böyle bir eylemi uygun bulmadı, çünkü cephede · hükümetçe planlanan taarruzun serüvenci bir girişim aldığı, askerlerin hangi amaçlar uğruna ileri sürüldüklerini bilmeden taarruza girişemeyecekleri, devrim düşmanlarının Petrograd'da _ bizden bir eylem gelmesi halinde cephedeki taarruzun başarısızlığa uğramasının suçunu bizim üzerimize atacakları ortadaydı. Biz cephedeki taarruzun başarısızlığa uğramasındaki sorumluluğun gerçekte bu macerada suçlu olanlara düşmesini istedik .

Fakat eylem başladı. Makineli tüfekleri işletmelere delegeler gönderdiler. Saat altıya doğru büyük iççi ve asker kitlelerinin bir

eylemiyle karşı karşıya kaldık. Saat beşe doğru ben partinin Merkez Komitesi ve Konferansı adına, Sovyetler Merkez Yürütme Komitesinin toplantısında, **bir eyleme girişmeme kararı aldığımızı resmen bildirmiştim.** Eğer buna karşın biz eylemi örgütlemekle suçlanıyorsak, bu sadece aşağılık iftiracıların yayabileceği bir yalandır.

Eylem harekete geçti. Partinin, suçsuz olduğunu ilan ederek kenara çekilmeye hakkı var mıydı? Paha ciddi komplikasyonlar olasılığını dikkate almak zorunda olduğumuzdan, kendimizi suçsuz görmeye hakkımız yoktu; **proletarya partisi olarak eyleme müdahale etmek** ve silah zoruyla **İktidarı ele geçirme amacı gütmeksizin** ona sessiz ve örgütlenmiş bir karakter vermekle yükümlüydük.

Size İşçi hareketimizin tarihinden benzer olayları hatırlatmak istiyorum. 9 Ocak 1905'te Gapon, kitleleri Çar'a götürdüğünde ne cehenneme gidildiğini bildiği halde parti, kitle ile birlikte gitmeyi reddetmedi. Bir Gapon'un değil, bizim sloganlarımız . altında cereyan eden bu günkü hareket karşısında ilgisiz kalamazdık. Olasılı komplikasyonlara karşı korumak için, eylemi disiplin içinde tutan bir parti, bir düzenleyici olarak müdahale etmek zorundaydı.

Menşeviklerle sosyal devrimciler İşçi hareketinin yönetiminde hak iddia ediyorlar ama İşçi sınıfını idare edecek yetenekte kimselere benzemiyorlar. Bolşeviklere saldırmaları, **bir İşçi sınıfı partisinin. görevlerinin neler olduğunu hiç anlamadıklarını gösteriyor**. İşçilerin son eylemine gelince, İşçi sınıfından kopmuş insanlar gibi yargıda bulunuyorlar.

Gece, partimizin Merkez Komitesi, Petersburg Komitesi ve Askeri Örgüt, **askerlerle İşçilerin kendiliğinden olan bu eylemine karışmaya karar verdiler.** Menşeviklerle sosyal devrimciler 400 000 den fazla. askerin ve İşçinin bizi izlediklerini,

ayaklarının altındaki toprağın sallandığını görünce askerlerle İşçilerin bu eyleminin Sovyetlere karşı yapılmış bir eylem olduğunu ilan ettiler. 4 Temmuz **akşamı, Bolşevikleri devrim haini olarak ilan ettiler.** Menşeviklerle sosyal devrimcilerin devrime ihanet ettiklerini, devrimci birleşik cepheyi parçaladıklarını ve karşı devrimle bir ittifak kurduklarını iddia ediyorum. **Bolşeviklere vurdukları darbeler, devrime vurulmuş darbelerdi.** Menşeviklerle sosyal devrimciler 5 Temmuz günü sıkı yönetim ilan ettiler, bir karargâh_ kurdular ve her şeyi askeri kurula devrettiler. Sovyetlerin sınırsız İktidarı için savaşım veren bizler, Sovyetlerin silahlı bir muhalifi durumuna düştük. Bolşeviklerin birliklerinin Sovyetlerin birlikleriyle karşı karşıya gelebilecekleri bir durum doğdu. Böyle bir durumda bizim bir savaşıma girişmemiz delilik olur. Sovyetlerin liderlerine şunları söyledik: Kadetler çekilmişlerdir, İşçilerle bir blok oluşturun, hükümet Sovyetlere karşı sorumlu olmalıdır. Bununla beraber onlar haince bir işe giriştiler. Bolşeviklerin Sovyetlere karşı hücuma geçtiği yolunda kendilerine yalan söylediği birkaç cephe alayı ile pogrom kahramanlarını, harp okulu öğrencilerini ve kazakları bize karşı kullandılar. Bu koşullar altında bizim sosyal devrimcilerin bizi zorlamak istedik, bir savaşımı kabul edemeyeceğimiz doğaldır. Biz geri çekilmeye karar verdik.

5 Temmuz günü, Sovyetlerin Liber tarafından temsil olunan Merkez Yürütme Komitesiyle görüşmeler yapıldı. Liber şu koşulu öne sürdü: Biz, yani Bolşevikler, Kszesinska sarayından zırhlı otomobilleri geri çekeceğiz, deniz erleri Peter-Paulus kalesini bırakacaklar ve Kronstadt'a geri gidecekler. Biz Sovyetler MYK'nin parti örgütlerimizi, olasılı saldırılara karşı korumayı üzerine alması koşulu ile razı olduk, Liber, Merkez Yürütme Komitesi adına bize isteklerimizin yerine getirileceği, daimî yerler verilinceye kadar Kzesinska Sarayının emrimizde kalacağı hakkında güvence verdi. Biz sözümüzü tuttuk. Zırhlı

otomobiller geri çekildi, Kronstadt'lılar Kronstadt'a geri gitmeye razı oldular ama ancak ellerindeki silahlarla. Buna karşın Merkez Yürütme Komitesi, üzerine aldığı yükümlülüklerden bir tekini bile yerine getirmedi.

6 Temmuz günü sosyal devrimcilerin askeri görevlisi Kusmin telefonla Kszesinska Sarayının ve Peter-Paulus Kalesinin üç çeyrek saat içinde boşaltılması isteğinde bulundu ve aksi takdirde silahlı kuvvetleri yürüteceği tehdidini savurdu. Partimizin Merkez Komitesi kan dökülmesinden kaçınmak için her şeyi kullanmaya karar verdi. Merkez Komitesi beni Peter-Paulus Kalesine gönderdi. Oradaki deniz erlerinden oluşan garnizonu, durumun bizi Sovyetlerin karşısına çıkarabilecek şekilde değiştiğinden söz edere**k, hiçbir savaşa girişmemeleri için ikna etmeyi başardım.** Sovyetlerin, Merkez Yürütme Komitesi temsilcisi sıfatıyla Menşevik Bugdanov ile Kusmin'e gidiyorum. Kusrmin'in yanında her şey, topçusu, süvarisi, piyadesi savaşa hazır. Kusmin'i, silah zoruna baş vurulmaması için iknaya çalışıyoruz. Kusmin sivillerin durmadan işe karışmak suretiyle kendisini rahatsız etmelerinden hoşnut değildir. Sovyetler Merkez Yürütme Komitesinin ısrarlı isteğine uymaya, istemeyerek razı oluyor. Sosyal devrimci askerlerin, İşçilerle askerlere ve deniz erlerine bir ders vermek için kan istediklerini anlıyorum. **Biz onların şeytanca planlarını boşa çıkardık.**

Bu arada karşı devrim saldırıya geçti: **Pravda ile Trud Basımevi yıkıldı, yoldaşlarımız kötü muamele gördüler ve öldürüldüler, gazetelerimiz yasaklandı** vb. karşı devrimin başında Kadet Partisinin Merkez Komitesi, onun arkasında ise ordunun genel kurmayı ile subayları, yani, savaştan zengin oldukları için savaşı uzatmak isteyen aynı burjuvazinin temsilcileri bulunuyor.

arşı devrim günden güne kuvvetleniyordu. Aydınlanmak için Sovyetler Merkez Yürütme Komitesine kaç kere başvurmuşsak her seferinde, **zorbalıkları önlemenin olanak dışı hale**

geldiğine, İktidarın Merkez Yürütme Komitesinin değil, karşı devrime hâkim olan Katlet-asker kliğinin elinde bulunduğuna inandım.

Bakanlar kuklalar gibi kapaklanıyorlar. Sovyetler Merkez Yürütme. Komitesi yerine Moskova'daki olağanüstü konferans geçirilmek isteniyor. Buradaki 280 tane Merkez Yürütme Komitesi üyesi yüzlerce burjuva temsilcisi arasında yok olacaktır.

Bolşevizm'in büyümesi karşısında duyulan korkudan, Merkez Yürütme· Komitesi karşı devrimle yüz kızartıcı bir ittifak kuruyor ve onun bütün isteklerini yerine getiriyor: Bolşeviklerin teslim edilmesi, Baltık delegasyonunun tutuklanması, devrimci askerlerle İşçilerin silahsızlandırılması. Bütün bunlar çok basit şekilde yapılıyor: Yurt Savunucuları takımı, kışkırtıcı patlamalarla silahsızlandırma için bahane yaratıyor ve işe koyuluyor. Örneğin eyleme katılmamış olan Sestrorezk İşçilerine böyle yapıldı.

Her karşı devrimin birinci özelliği, İşçilerle devrimci askerleri silahsızlandırmasıdır. Bizde bu karanlık karşı devrimci iş, Sovyetler Merkez Yürütme Komitesinden Zereteli ile diğer sosyalist bakanları tarafından yaptırılmıştır. Bütün tehlike bunda yatmaktadır. Devrimi kurtarma hükümeti, devrimi boğmak suretiyle onu sağlamlaştırıyor.

Görevimiz, kuvvetleri toplamak, var olan örgütleri sağlamlaştırmak ve **yığınları zamansız eylemlerden alıkoymak,** etrafında toplanmaktadır. Bizi savaşa çekmek, karşı devrimin yararınadır, ama biz hiçbir tahrike kapılmamalıyız, **devrimci sabrının en yüksek derecesini göstermek zorundayız.** Partimiz Merkez Komitesinin, genel taktik çizgisi budur.

Güya **Alman parası için çalışıyorlar diye liderlerimize yöneltilen bayağıca iftira ile** ilgili olarak partinin Merkez Komitesi şu görüşü benimsiyor: Bütün burjuva ülkelerindeki proletarya partisinin devrimci! liderleri, ihaneti iftira yoluna baş vurularak suçlanmışlardır. Almanya'da bu Liebknecht'di, Rusya'da ise Lenin'dir. Rus burjuvazinin hoşuna gitmeyen kimselere karşı, denenmiş olan bu mücadele aracını kullanması, partinin Merkez Komitesini şaşırtmıyor. İşçiler, liderlerini lekesiz bulduklarını, onlarla dayanışma içinde olduklarını ve eyleminde **birlikte çalıştıklarını açıkça bildirmek zorundalar**. Liderlerimize karşı yürütülen tahrikler aleyhine yapılacak bir protesto planını, Petersburg Komitesinden İşçiler kendileri istemişlerdir. Petersburg Komitesi, tamamen İşçilerin imzaları ile dolacak olan böyle bir planı hazırlamıştır.

Muhalifimiz olan Menşeviklerle sosyal devrimciler, olayların kişiler tarafından değil, devrimin görünmez, etkileyici kuvvetleri tarafından yaratıldığını unuttular ve bu suretle de Ochrana'nın görüşünü benimsediler.

Pravda'nın 6 Temmuzdan beri yasaklandığını ve Trud basımevinin _mühürlendiğini biliyorsunuz. Bu arada inceleme bittikten sonra, basımevinin büyük olasılıkla tekrar serbest bırakılacağı; karşı casusluk örgütü tarafından bildiriliyor. Çalışmaları durdurulmuş olmakla beraber, Pravda ve basımevinin dizicilerine ve hizmetlilerine 30 000 ruble kadar bir ödeme yapılması gerekmektedir'.

Temmuz olaylarından, o zamandan beri olanlardan sonra a**rtık biz sosyal devrimcilerle Menşevikleri sosyalist olarak kabul edemeyiz.** İşçiler onlara şimdi sosyal zindancı diyorlar:

Bütün bunlara rağmen, hala sosyal zindancılarla birlik olmaktan söz etmek cinayet olur. Başka bir sloganın ortaya atılması gerekiyor: **Bir ölçüde devrimci namusunu daha koruyan ve**

karşı devrime karşı savaşmaya hazır olan sosyal devrimcilerle Menşeviklerin ve enternasyonalcilerin sol kanadıyla **birlik kurmak.**

Parti MK nin çizgisi budur.

16 Temmuz 1917

ŞİMDİKİ DURUM ÜZERİNE RAPOR

Stalin

RSDİP (BOLŞEVİK) PETROGRAT ÖRGÜTÜ OLAĞANÜSTÜ KONFERANSI ’NDA KONUŞMALAR
16—20 Temmuz 1917

Yoldaşlar ! Şimdiki durumun karakteristik özelliği, devlet İktidarı bunalımıdır.

Bu sorunun etrafında, diğer tali sorunlar kümelenmiştir. Devlet İktidarı bunalımı, Onun istikrarsızlığıyla belirlenmektedir: Hükümetin emirlerinin ya alayla ya da kayıtsızlıkla karşılandığı ve hiç kimsenin bunlara uymak istemediği ari gelmiştir.

Hükümete güvensizlik halkın ta içine nüfuz etmektedir. Devlet İktidarı tökezlemektedir. İktidar bunalımının temelinde yatan budur.

Bu, tanık olduğumuz üçüncü İktidar bunalımıdır. İlk bunalım, şimdi artık alaşağı edilmiş olan Çarlık İktidarının bunalımıydı. İkinci bunalım, Milyukov ve Guçkov’un Hükümet’ten istifaları ile sonuçlanan, birinci Geçici Hükümet’in bunalımıydı. Üçüncü bunalım, devlet İktidarı istikrarsızlığının doruğa vardığı koalisyon hükümeti bunalımıdır. Sosyalist bakanlar, Kerenski’ye makamlarını geri vermekte ve burjuvazi, Kerenski’ye duyduğu güvensizliği dile getirmektedir. Bir kabine kuruldu ve hemen ertesi gün kendini aynı istikrarsız durumda buldu.

Biz, Marksistler olarak, İktidar bunalımını yalnızca biçimsel açıdan değil, bilakis Öncelikle sınıfsal açıdan ele al malıyız. Devlet İktidarı bunalımı, sınıfların İktidar uğruna amansız, açık mücadelesi demektir. Birinci bunalımın sonucu, çiftlik sahiplerinin İktidarının yerine, proletaryanın ve küçük-

burjuvazinin çıkarlarını "temsil eden" Sovyetler tarafından da desteklenen burjuvazinin İktidarının geçme- siydi. İkinci bunalımın sonucu, büyük burjuvazi ve küçük burjuvazi arasındaki bir koalisyon hükümeti biçimini alan bir anlaşma idi. Birinci bunalımda olduğu gibi İkincisinde de İktidar organları, İşçilerin devrimci gösterileriyle mücadele etti (27 Şubat ve 20-21 Nisan). İkinci bunalım, Şovyetler'den "sosyalistlersin burjuva kabinesine girmesiyle Sovyetler "lehine" sonuçlandı. Üçüncü bunalımda ise askerler ve İşçiler, İktidarın emekçiler —küçük-burjuva ve proleter demokrasisi— tarafından ele geçirilmesi, bütün kapitalist un surların ise hükümetten uzaklaştırılması sorununu açıkça ortaya attılar.

Üçüncü bunalıma sebebiyet veren nedir?

Şimdi bütün "suç" Bolşeviklerin üzerine atılmaktadır. 3 ve 4 Temmuz gösterisi, güya, bunalımı şiddetlendiren nedenlerden biridir. Uzun zaman önce Karl Marx, devrimin her ileri adımının, karşı-devrimin karşı bir adımına, geri bir adımına sebebiyet verdiğini söylemiştir.

Bolşevikler, 3 ve 4 Temmuz eylemini devrimci bir adım sayıyorlar ve sosyalist dönekler tarafından kendilerine yapılan: ileriye 'doğru hare ketin öncüleri olma suçlamasını kabulleniyorlar. Ne var ki bu İktidar bunalımı, İşçilerin lehine çözülmedi. Bunda suç kimindir? Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler İşçileri ve Bolşevikleri destekleselerdi, karşı-devrimin defteri dürülecekti, ama onlar Bolşeviklere karşı saldırıya geçip, devrimin birleşik cephesini yerle bir ettiler ve bunalım, yalnızca Bolşevikler için değil, fakat aynı zamanda Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler için de elverişsiz koşullar altında ilerlemektedir.

Bunalımı şiddetlendiren, birinci etken buydu.

İkinci etken, Kadetlerin hükümetten istifasıydı. Kadetler, işlerin daha da kötüye gittiğini, ekonomik bunalımın da ha da yayıldığını ve az para olduğunu sezinlediler ve bu nedenle ortalıktan sıvışmayı kararlaştırdılar. Ayrılışları, Konovalov boykotunun bir devamıydı. Kadetler Hükümetin istikrarsızlığını anladıklarında, onu ilk terekedenlerdi.

Devlet İktidarı bunalımını gün yüzüne çıkaran ve şiddetlendiren üçüncü etken, ordularımızın cephedeki yenilgi- siydi. Savaş sorunu, şimdi ülkenin diğer iç ve dış meselelerinin merkezinde duran temel sorundur. Ve Hükümet, bu esas meselede başarısızlığa uğradı. Cephedeki saldırının maceracı bir girişim olduğu ta baştan açıktı. Yüzbinlerce adamımızın esir alındığına ve askerlerin düzensizlik içinde kaçtığına dair söylentiler var. Cephedeki “yıkımı” yalnızca Bolşevik ajitasyonuna atfetme, Bolşeviklerin etkisini abartmaktır. Hiçbir parti tek başına bu kadar etkili olamaz. 20 000 000 vatandaşı temsil eden Sovyetler’in Merkez Yürütme Komitesi ordu üzerindeki etkisini sürdüremezken, 200 000 kadar üyesi olan Partimizin, nasıl olup da ordunun “moralini bozduğunu” açıklayacak babayiğit çıksın ortaya! Mesele şudur ki, askerler, ne için dövüştüklerini bilmeden savaş yapmak istemiyorlar, yorgunlar, toprak dağıtımı sorunu hakkında kaygı duyuyorlar, vb. Bu koşullar al tında askerleri eyleme geçirmeyi ummak, mucizeye inanmaktır.

Sovyetler’in Merkez Yürütme Komitesi, ordu içinde ajitasyonu bizden daha geniş bir şekilde sürdürme olanağına sahipti ve gerçekten de bunu yaptı; gene de, savaşa karşı mücadele etme büyük kendiliğinden gücü, kendine yol açtı. Suç bizde değil, “suç”, her yurttaşa: Verilen savaş ne içindir? sorusuna bir yanıt isteme hakkı veren devrimdedir. Böylece, İktidar bunalımına üç etken sebebiyet vermiştir:

1) İşçilerin ve askerlerin, siyasetini aşırı sağ olarak gördükleri Hükümete duydukları hoşnutsuzluk;

2) burjuvazinin, siyasetini aşırı sol olarak gördüğü Hükümete duyduğu hoşnutsuzluk, ve

3) Cephedeki başarısızlıklar.

Bunlar, İktidar bunalımına neden olan yüzeydeki güçlerdir.

Ama tüm bunların temelinde, bunalıma neden olan bir yeraltı gücü vardır ki, bu da, ülkede savaş tarafından yaratılan ekonomik yıkımdır. Koalisyon hükümetinin İktidarını sarsan üç etken, ancak bu

zemin üzerinde ortaya çıkabilirdi. Eğer bunalım, sınıfların İktidar mücadelesiyse, biz Marksistler olarak sormalıyız: Şimdi hangi sınıf İktidara ilerliyor? Olgular gösteriyor ki, İktidara ilerleyen İşçi sınıfıdır. Kesin olan, burjuva sınıfının dövüşmeden onun İktidara gelmesine razı olmayacağıdır. Rusya'daki nüfusun çoğunluğu nu oluşturan küçük-burjuvazi kararsızdır, kâh bizimle, kâh Kadetlerle birleşip, böylece kefeye son ağırlığı koymaktadır. Şimdi tanık olduğumuz İktidar bunalımının sınıf içeriği budur.

Bu bunalımda yenilenler ve yenenler kimlerdir? Açık tır ki, bu kez İktidar, -Kadetlerin temsil ettiği burjuvazi tarafından gasp edilmektedir. Kadetler hükümetten istifa ettiğinde, çok kısa bir süre İktidar,

Sovyetler'in Merkez Yürütme Komitesinin eline geçti, fakat o, İktidardan feragat etti ve hükümet üyelerini bir kabine kurmakla görevlendirdi. Şimdi Merkez Yürütme Komitesi, hükümetin bir uzantısıdır, Bakanlar sürekli değişiyor, yalnızca Kerenski görev başında kaldı. Birisi iradesini dikte ediyor, gerek bakanlar ve gerek se Merkez Yürütme Komitesi, buna uymak zorundalar. Bunun, her şeyden önce Kadetlerinki olmak üzere, örgütlü burjuvazinin iradesi olduğu apaçıktır.

Bunlar kendi koşullarım dikte ediyorlar: Parti temsilcilerinden değil, "iş dünyasının temsilcilerinden" oluşan bir hükümet talep ediyor, 'Çernov' un tarım programının geri alınmasını, 8 Temmuz Hükümet Bildirisinde!40] değişiklik yapılmasını ve Bolşeviklerin tüm İktidar organlarından uzaklaştırılmasını talep ediyor. Merkez Yürütme Komitesi burjuvazinin önünde boyun eğiyor ve onun koşullarına razı oluyor.

Daha dün geri çekilme durumunda olan burjuvazi, bu gün Sovyetler'in Merkez Yürütme Komitesi'ne nasıl oldu da emir vermektedir? Mesele şudur ki, cephedeki yenilgiden sonra Hükümet yabancı bankalardaki itibarım yitirmiştir. Burada İngiliz Büyükelçisi Buhanan ve bankerlerin parmağı olduğunu ve "sosyalist" eğilimlerini terk etmedikçe Hükümete kredi vermeyi reddettiklerini gösteren, ciddiyetle dikkate alınması gereken bazı işaretler var.

Birinci neden budur.

İkinci neden, burjuva cephesinin devrim cephesinden daha iyi örgütlü olmasıdır. Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler, burjuvaziyle birleşip, Bolşeviklere karşı saldırıya geç tiklerinde, karşı-devrimciler devrimin birleşik cephesinin parçalandığını anladı. Başta Kadet Partisi Merkez Komitesi olmak üzere, emperyalist mali kliklerde ve askeriyede örgütlenen karşı-devrim, "anavatan savunucuları" na bir dizi talepler koydu. İktidarları için kaygıyla titreyen Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler, karşı-devrimcilerin bu taleplerini yerine getirmekte yarıştılar.

İşte, karşı-devrimin zaferinin üzerinde gerçekleştiği zemin budur.

Açıktır ki, şu anda, karşı-devrimciler Bolşevikleri yenmişlerdir, Çünkü Bolşevikler, Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler tarafından ihanete uğrayıp tecrit edilmişlerdir. Fakat aynı

şekilde açıktır ki, burjuvaziye karşı tayin edici savaşı verecek durumda olacağımız bizim için elverişli zaman da gelecektir.

Karşı-devrimin iki merkezi vardır. Biri, örgütlü burjuvazinin partisidir, "anavatan savunması"ndan yana olan Sovyetlerin ardına saklanan Kadetlerdir. Onun yürütme organı, subay kadrosunun bütün iplerini elinde tutan ünlü generallerin başını çektiği kurmay karargâhtır. İkinci merkez, İngiltere ve Fransa'ya bağlı olan ve kredinin bütün iplerini elinde tutan emperyalist mali kliktir. Kredileri idare eden Parlamentolar arası Komisyon üyesi Yefremov'un Hükümete getirilmesi bir rastlantı değildir.

Yukarıda sayılan tüm olgular, karşı-devrimin devrim üzerindeki zaferine neden olmuştur.

Neler beklenebilir? Savaş sürdükçe — ki sürecektir; sanayideki yıkım giderilmedikçe — ki giderilmeyecektir, çünkü bu, İşçilere ve askerlere karşı bastırıcı önlemler alınarak giderilemez, cesur önlemleri ise hâkim sınıflar alamazlar; köylüler toprak elde etmedikçe— ki elde etmeyeceklerdir; çünkü ılımlı programıyla Çernov bile Hükümete yakışma- maktadır — bütün bunlar sürüp gittikçe, bunalımlar kaçınılmaz olacak, kitleler tekrar tekrar sokağa dökülecek ve tayin edici çarpışmalar olacaktır.

Devrimin barışçıl gelişme dönemi sona ermiştir. Yeni bir dönem, keskin çelişkiler, çatışmalar ve mücadeleler dönemi başladı. Günler çalkantılı olacak, bunalımlar birbirini izleyecektir.

Askerler ve İşçiler sessiz kalmayacaklardır.

"Okopnaya Pravda"nın kapatılmasına karşı bile yirmi alay protestoda bulundu. Hükümetin içine yeni bakanlar tıkıştırmakla bunalım çözülmemiştir. İşçi sınıfı güçsüz bir duruma getirilememiştir.

İşçi sınıfı, düşmanlarının düşündüğünden daha aklı başında olduğunu kanıtlamıştır: Sovyetler'in kendisine ihanet etmiş

olduğunu anlayınca, 4 ve 5 Temmuzda çarpışmaya girmeyi reddetti. Tarım devrimi ise henüz yeni gelişmeye başlamaktadır.

Yaklaşan çarpışmaları layıkıyla ve örgütlü tarzda karşılamalıyız.

Esas görevlerimiz şunlar olmalıdır:

1) İşçileri, askerleri ve köylüleri sabra, metanete ve örgütlülüğe çağırmak;

2) örgütlerimizi canlandırmak, sağlamlaştırmak ve genişletmek;

3) hiçbir legal fırsatı tepmemek, çünkü hiçbir karşı devrim bizi gerçekten yeraltına süremez.

Sınırsız ve vahşi baskılar dönemi geçmiştir, bir "yasal" zulüm dönemi yerleşmektedir ve biz, yasanın bize tanıdığı her fırsatı iyice kavramalı ve kullanmalıyız.

Sovyetler'in Merkez Yürütme Komitesindeki çoğunluğun karşı-devrimle ittifaka giderek bize ihanet etmesi sonucu, Bolşeviklerin tecrit olmuş olduğu gerçeği karşısında, Sovyetlere ve onun çoğunluğuna, Menşeviklere ve Sosyal- Devrimcilere karşı tavrımızın nasıl olması gerektiği sorunu ortaya çıkmaktadır. Merkez Yürütme Komitesinin oturumunda Martov, Gotz ve Dan'ı, Kara Yüzler'in ve Kadetlerin bir toplantısında benimsenmiş kararlarla toplantıya gelmiş olmakla suçladı.

Bolşeviklere karşı yönelen takibatlar, onların yandaşsız kaldıklarını göstermektedir.

Önderlerimizin tutuklanması ve gazetelerimizin yasaklanması haberleri, Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler tarafından alkış tufanıyla karşılandı. Bundan sonra Menşevikler ve Sosyal-Devrimcilerle birlikten söz etmek, karşı-devrime el uzatmaktır.

Bunu söylüyorum, çünkü bazı yerlerdeki fabrikalarda, Menşevikler ve Sosyal-Devrimcilerin Bolşeviklerle bir ittifakının sağlanması için çabalar sarf ediliyor. Bu, devrime karşı mücadelenin üstü örtülü bir biçimidir, çünkü "anavatan savunucuları" ile bir ittifak, devrimin sonunu getirebilir. **Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler arasında karşı-devrime karşı mücadele etmeye hazır olan unsurlar vardır (Sosyal- Devrimciler arasında Kamkovcular ve Menşevikler arasında Martovcular) ve biz devrimci bir birleşik cephe çerçevesinde bunlarla birleşmeye hazırız.**

İlk kez 1923'te,

"Krasnaya Lyetopisy" (Kızıl Yıllıklar) dergisi No. 7'de yayınlanmıştır.

Sorulara Cevaplar ve kapanış Konuşması

RSDİP (BOLŞEVİK) PETROGRAD ÖRGÜTÜNÜN OLAĞANÜSTÜ KONFERANSINDAKİ KQNUŞMALAR
16-20 Temmuz 1917

BUGÜNKÜ DURUMA İLİŞKİN RAPOR (dan alıntılar EA)
Yoldaşlar!

Bu günkü durumun karakteristik özelliği devlet İktidarı bunalımıdır. Bu sorun etrafında diğerleri, ikincil sorunlar olarak kalıyor. Devlet İktidarının bunalımına kararsızlığa yol açıyor: Hükümetin emirlerinin alayla ya da umursamazlıkla karşılandığı ve kimsenin onlara uymak istemediği an gelmiştir. **Halkta hükümete karşı güvensizlik iyiden iyiye yerleşiyor**. **İktidar bunalımının temeli işte budur.**

(...)
Marksistler olarak bizler; İktidar- bunalımına **sadece şekil açısından değil,** her şeyden önce **sınıf açısından** bakmak zorundayız-. **Devlet İktidarı bunalımı, sınıfların İktidar için acımasız, açık bir savaşımı anlamına gelir.**
(…)
YAZILI OLARAK YÖNELTİLEN SORULARA CEVAPLAR

1. **Malsowki'in sorusu: Partimiz gelecekteki çatışmalara ve olasılı silahlı eylemlere ne ölçüde karışacaktır, silahlı bir protestonun başına geçecek midir?**
Stalin'in cevabı: Eylemlerin **silahlı eylemler olacağı kabul edilmeli ve her şeye hazır olmalı.** Gelecek **çatışmalar daha şiddetli olacaktır**, bunlar karşısında **parti kenara çekilemez.** Saln, Letonya Bölgesi adına partiyi, hareketin öncülüğünü üzerine almamakla suçladı. Fakat parti, hareketi **barışçıl yollarla yöneltmemeyi kendisine görev olarak kabul etmiş** olduğundan bu doğru değildir. İktidarı alma çabası

göstermediğimizden bizi eleştirebilirler. 3 ve 4 Temmuz günleri İktidarı ele geçirebilir ve İktidarımızı Sovyetlerin Merkez Yürütme Komitesine onaylattırabilirdik. Fakat **bizim İktidar iddiasında bulunup bulunamayacağımız kuşkuludur.** Cephe, taşra yerel Sovyetlerin birçoğu bize karşı baş kaldırdı. **Taşranın desteği. olmaksızın, İktidarın dayanağı olmazdı**. Eğer bu koşullar altında· İktidara el koymuş olsaydık kendimizi **güç duruma sokmuş olurduk.**

2. **İvanov'un sorusu: İktidar Sovyetlere, sloganına karşı tutumumuz ne olacaktır? Proletarya diktatörlüğü, demenin zamanı gelmemiş midir?**

Stalin'in cevabı: Eğer bir devlet iktidar bunalımı çözümlenmişse, bunun anlamı belli bir sınıfın verilen durumda burjuvazinin, İktidara gelmesi demektir. Eski, tüm İktidar Sovyetlere! sloganında kalabilir miyiz? **Tabii ki hayır.** Gerçekte burjuvazi ile sessizce el ele veren Sovyetlere İktidarı teslim etmek demek düşmanların işini görüvermek demektir. Eğer kazanırsak, İktidarı yalnız köyün en yoksul tabakalarınca desteklenen İşçi sınıfına teslim edebiliriz. Bizim, İşçi ve Köylü' Millet Vekiller Sovyetleri yerine maksada daha elverişli başka bir örgüt biçimini uygulama alanına koymamız gerekmektedir. Eski İktidar biçimi kalır, ancak biz bu sloganın sınıfsal içeriğini değiştiririz ve sınıf . mücadelesi diliyle şöyle deriz: Tüm İktidar, devrimci bir politika izleyecek olan İşçilerin ve en yoksul köylülerin eline.

3. **Tanımadık birinin sorusu:** İşçi ve Asker Millet Vekilleri Sovyetleri MYK, azınlığın çoğunluğa tabi olmak zorunda olduğu açıklarsa, tutumumuz ne olacaktır? Bu taktirde MYK'dan çekilecek miyiz, yoksa kalacak mıyız?

Stalin'in cevabı: Elimizde buna ilişkin bir karar bulunuyor. Sovyetler Merkez Yürütme Komitesinin **Bolşevik Grubu,**

yaptığı bir görüşmede bir cevap hazırlamıştır. Cevap anlam bakımından **şunları içermektedir**: Sovyetlerin MYK üyeleri olarak bizler, Merkez Yürütme Komitesinin bütün kararlarına uyuyoruz ve onlara karşı çıkmıyoruz, fakat **Sovyetlerin varlığının** partinin bağımsız varlığını ortadan kaldırmayacağına kuşku duymadığımız için, **partinin üyeleri olarak bağımsız olabiliyoruz**. Cevabımız yarınki Merkez . Yürütme . Komitesi toplantısında. bildirilecektir.

KAPAN'IŞ KONUŞMASI

Yoldaşlar!

Sovyetler Merkez Yürütme Komitesinin Bolşeviklere ilişkin kararı karşısında izlenecek tutum hakkında bir kararın kaleme alınması için, benim de dahil olduğum bir komisyon seçildi. Komisyon şu hususları kapsayan bir karar hazırladı: Sovyetlerin MYK üyeleri olarak bizler, çoğunluğa tabiyiz, fakat Bolşevik Partisinin üyeleri olarak bağımsız olabiliriz, Sovyetlerin MYK kararlarına karşı da.

Prochorow, proletarya diktatörlüğünden **partimizin diktatörlüğünü anlıyor.** Halbuki **biz köy kesiminin en yoksul tabakalarını beraberinde götürecek olan sınıf diktatörlüğünden söz ediyoruz.**

Tartışmada konuşanların açıklamalarındaki bir yanlışlık: **Şimdi biz bir gericilik, veya karşı devrim dönemi yaşıyor muyuz?** Devrim dönemlerinde gericilik yoktur. Eğer sınıflar birbirlerini İktidardan uzaklaştırırlarsa **bu bir gericilik değil, bir devrim, ya da karşı devrimdir**. İktidar bunalımını yaratan ve Charitonow'un sözünü ettiği dördüncü etmene, yani uluslararası etmene göre, bizim İktidar bunalımımızla sadece savaşın ve savaşa bağlı olan dış politika sorunlarının ilgisi vardır. Raporumda ben, **İktidar bunalımını yaratan etmen olarak savaşa en büyük önemi verdim.**

Küçük burjuvaziye gelince, artık bu bir birlik göstermiyor, içinde hızlı bir ayrılma olmaktadır (Petrograd Garnizonunun Köylü Millet Vekilleri Sovyet'i, Köylü Kongresi Yürütme Kongresine zıt düşmektedir).

Köyde kendi kendine bir mücadele olmakta ve köylü millet vekillerinin mevcut Sovyetlerine paralel olarak, kendiliğinden yeni Sovyetler kurulmaktadır. **Biz, köy kesiminde yükselmekte olan bu en fakir tabakaların desteğine güveniyoruz**. Ekonomik durumları gereği, bunlar yalnız bizimle gelebilirler. Köylük yerlerin; Köylü Kongresi Yürütme Komitesine Awxentjew gibi **proleter kanına susamış insanları gönderen tabakaları, bizim peşimizden gelmeyecekler ve bize dönmeyeceklerdir.** Zereteli **Lenin yoldaşın tutuklanma emrini bildirdiğinde bu insanların nasıl alkış tuttuklarını gördüm.**

Proletarya halkın azınlığını teşkil ettiği için proletarya diktatörlüğü olanaksızdır, diyen yoldaşlar, **çoğunluğun gücünü dış görünümüne göre yorumluyorlar.** Sovyetler de sadece örgütledikleri 20 milyon insanı temsil ediyorlar ama örgütlü olmaları sayesinde tüm halkı idare ediyorlar. Ekonomik bozukluğun bağlarını koparma gücünde olan **örgütlü bir İktidarın peşinden tüm halk gelir.**

Yoldaş Wolodarski, konferansın kabul ettiği kararı benden farklı yorumluyor, ancak nasıl bir görüşten hareket ettiğini anlamak zor.

Yoldaşlar, sloganımızı değiştirip değiştirmeyeceğimizi soruyorlar. Sovyetlerin İktidarına ilişkin sloganımız, şimdi artık geçmiş olan, **devrimin barışçıl gelişme dönemi için düşünülmüştü.** Şimdi artık, İktidarın alınması için **gerekli koşullardan birinin, bir ayaklanma ile** karşı devrimi yenilgiye uğratma olduğu gerçeğini unutmamamız gerekir. Biz Sovyetlere ilişkin **sloganımızı ortaya attığımızda, İktidar fiilen**

Sovyetlerin elinde bulunuyordu. Sovyetlere baskı yapmak suretiyle hükümetin oluşumundaki değişikliklerde etkili olabiliyorduk. Şimdi İktidar geçici hükümetin elinde bulunuyor. Sovyetlere **baskı yapmak suretiyle İktidarın barışçıl yolla İşçi sınıfına geçmesini bekleyemeyiz.** Önemli olan **müessese değil, müessesenin hangi sınıfın politikasını izlediğidir.** Biz kesin olarak, **çoğunlukta olduğumuz Sovyetlerden yanayız**, ve daha böyle Sovyetler oluşturmak için çaba göstereceğiz. Ama İktidarı karşı devrimle ittifak kuran Sovyetlere teslim etmek işte bunu yapamayız.

Yukarda söylenenlerin tümü özetlenerek, şunlar söylenebilir: H**areket sosyalist devrim yoluna girdiği için,** hareketin **barışçıl gelişme yolu kapanmıştır.** Köylük yerlerin en yoksul tabakaları hariç, küçük burjuvazi karşı devrimi desteklemektedir şimdi Bu nedenle İktidar Sovyetlere, sloganı bugün için eskimiştir.

İlk kez 1923'te Krasnaja LJewpisi' (Kızıl Yıllık) Dergisinde yayımlandı, No, 7.

Ne olmuştu?

Stalin
Raboçi i Soldat
İşçi ve Asker no. 1
23 Temmuz 1917
Tarih, 3 ve 4 Temmuz'du. İşçiler ve askerler, Tüm İktidar İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetlerine! talebiyle Petrograd sokaklarında beraberce alaylar halinde yürüyorlardı.

İşçilerin ve askerlerin istedikleri, ulaşmaya çabaladıkları neydi?

Sovyetler'i devirme mi? Kuşkusuz ki, hayır!

İşçilerin ve askerlerin istedikleri, Sovyetler'in, tüm İktidarı kendi ellerine geçirmesi ve İşçilerin, köylülerin, askerlerin ve denizcilerin ağır yaşam koşullarını hafifletmesiydi.
Onlar, Sovyetler'i zayıflatmak ya da yıkmak değil, **güçlendirmek istiyorlardı.**

Onlar, Sovyetler'in **İktidarı ele geçirdikten sonra** çiftlik sahipleriyle ilişkiyi kesmelerini, **toprakların derhal köylülere devredilmesini** ve meselenin sürüncemede bırakılmaması nı istiyorlardı.

Onlar, Sovyetler'in İktidarı ele geçirdikten sonra kapitalistlerle ilişkiyi kesmelerini ve f**abrikalarda ve işletmelerde çalışma koşullarını düzeltmelerini ve İşçilerin denetimini kurmalarını istiyorlardı.**

Onlar, Sovyetler'den, adil barış koşullarını ilan ettikten sonra, milyonlarca genç insanın canını almakta olan korkunç **savaşa nihayet bir son vermesini istiyorlardı.**

İşte, **İşçilerin ve askerlerin istedikleri bunlardı.**

Ama Yürütme Komitesi'nin önderleri, Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler, devrimin yolunda gitmek

istemiyorlardı.

Devrimci köylülükle ittifak kurmak yerine, **çiftlik sahipleri ile anlaşma yapmayı yeğlediler.**
Devrimci İşçilerle ittifak kurmak yerine, **kapitalistlerle anlaşma yapmayı yeğlediler.**
Devrimci askerler ve denizcilerle ittifak kurmak yerine, askeri subaylar ve Kazaklarla anlaşma yapmayı yeğlediler.

Onlar haince, Bolşevik İşçilerin ve askerlerin devrimin düşmanı olduğunu ilan ettiler ve karşı-devrime hizmet etmek için silahlarını bunlara çevirdiler.

Kör budalalar! Bolşeviklerin üzerine ateş açarken, devrimin üzerine ateş açmakta olduklarını ve karşı devrimin zaferi için yolu açmakta olduklarını göremediler.

İşte bu nedenle, o zamana kadar gizlenmekte olan karşı-devrimciler gizlendikleri inlerinden ortaya çıktılar.

Cephede bu noktada başlayan ve savunmacı siyasetinin tamamıyla felaket olduğunu ortaya koyan ihlal , karşı-devrimcilerin umutlarını daha da alevlendirdi.

Ve karşı-devrim, Menşeviklerin ve Sosyal-Devrimcilerin hatalarından yararlanmakta geri kalmadı.

Karşı-devrimin elebaşları, Milyukov takımı, bunların gözünü korkutup, tuzağa düşürdükten ve uysallaştırıp kendi saflarına kazandıktan sonra, devrime karşı bir kampanya başlattılar. Gazeteleri tahrip etmek ve yasaklamak, İşçileri ve askerleri silahsızlandırmak, tutuklamalar ve tartaklamalar, yalanlar ve iftiralar, satın alınmış polis ajanları tarafından Partimiz

önderlerine karşı yapılan iğrenç ve adi karalamalar — işte uzlaşma siyasetinin meyveleri bunlardır.

İşler öyle bir noktaya varmıştı ki, arsızlaşan Kadetler ültimatomlar yayınlayıp, gözdağı verir, terör estirir, Sovyetleri lekeler ve kötülerken, korkudan tir tir titreyen Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler mevzi ardına mevzileri teslim ediyorlar, Kadetlerin darbeleri altında yiğit bakanlar kuklalar gibi devriliyor ve devrimin... kurtuluşu... uğruna Milyukov'un yaratıklarına yerlerini bırakıyorlar.

Öyleyse, karşı-devrimin şenlik yapmasına şaşırmalı mı?

İşte işler şimdi bu durumdadır.

Ama bu uzun süre devam edemez.

Karşı-devrimin zaferi, çiftlik sahiplerinin bir zaferi demektir. Ama köylüler topraksız uzun süre yaşayamazlar. Bu nedenle, çiftlik sahiplerine karşı kararlı bir mücadele kaçınılmazdır.

Karşı-devrimin zaferi, kapitalistlerin bir zaferi demektir. Ama İşçiler, yaşam koşullarında somut bir iyileşme olmadan kendilerini rahat hissedemezler. Bu nedenle, kapitalistlere karşı kararlı bir mücadele kaçınılmazdır.

Karşı-devrimin zaferi, savaşın uzatılması demektir, ama savaş uzun süre devam edemez, çünkü bütün ülke savaşın yükü altında boğulmaktadır.

Bu nedenle karşı-devrimin zaferi kalıcı değildir ve sadece geçicidir.

Gelecek, yeni bir devrimden yanadır.

Sadece halk İktidarının tümüyle kurulması, köylülere toprak verebilir, ülkenin ekonomik yaşamına düzen getirebilir ve çok

ızdırap çekmiş olan Avrupa halklarının hasret duydukları barışı sağlayabilir.

Raboçi i Soldat (İşçi ve Asker) No. 1.

23 Temmuz 1917.

KARŞI-DEVRİMİN BİR ZAFERİ

Stalin
23 Temmuz 1917

Karşı-devrim kendini örgütledi. Tüm çizgi boyunca büyüyor ve saldırıyor. Karşı-devrimin önderleri, daha dün Hükümeti boykot eden Kadet beyefendiler, bugün ülkede patronlar gibi davranmak İçin dümen basma geri dönmeye hazırdırlar.

Hükümet partileri, Sosyal-Devrimciler ve Menşevikler ve onların devrimin kurtuluşu Hükümeti, son derece düzensiz olarak geri çekiliyor. Bunlar her türlü tavizi vermeye, her şeye razı olmaya hazırdırlar — **yalnızca emret.** Bolşevikler ve yandaşlarım teslim etmek mi?

— Baş üstüne, Kadet beyefendiler, buyurun alın Bolşevikleri.—

Baltık delegasyonu ve Kronstadt Bolşeviklerini teslim etmek mi?

— Emrinize amadeyiz, "Karşı-İstihbarat Teşkilatı"ndan beyefendiler, buyurun alın delegasyonu.—

Kadetlere hoş gelmeyen Bolşevik gazeteleri, İşçi ve asker gazetelerini kapatmak mı?

—Emriniz baş üstüne, Kadet beyefendiler, kapatacağız onları.—

Devrimi silahsızlandırmak, İşçileri ve askerleri silahsızlandırmak mı?

— Memnuniyetle, çiftlik sahibi ve kapitalist beyefendiler. Biz yalnızca Petrograd İşçilerini değil, fakat 3-4 Temmuz olaylarına katılmamış oldukları halde, Sestrotesk İşçilerini de silahsızlandıracağız.

Söz ve toplantı özgürlüğünü, kişi ve konut dokunulmazlığını kısıtlamak, sansür ve Okrana'yı yürürlüğe koymak mı?

— Hepsi olacak, karşı-devrimci beyler, eksiksiz hepsi.— Cephede ölüm cezasını yeniden getirmek mi?

— Memnuniyetle, doymak bilmez beyler...—

Sovyet tarafından kabul edilen zemin üzerinde duran Finlandiya Meclisini feshetmek mi?

— Hemen şimdi, çiftlik sahibi ve kapitalist beyefendiler.—

Hükümet programını değiştirmek mi?

— Emriniz baş üstüne, Kadet beyefendiler.—

Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler taviz verme yolunda ilerlemeye hazırdırlar, yeter ki Kadetlerle bir uzlaşmaya, herhangi bir pazarlığa varabilsinler...

Ama karşı-devrim giderek daha da küstahlaşıyor ve yeni yeni kurbanlar isteyip, Geçici Hükümeti ve Yürütme Komitesini utanılacak bir şekilde istifa etmeye sürüklüyor. Kadetlere hürmeten, lağvedilmiş olan Devlet Duması üyelerinden ve diğer ayrıcalıklıların üyelerinden oluşan, bu koro içinde Merkez Yürütme Komitesinin ise acıklı bir azınlık oluşturacağı, Moskova'da "Olağanüstü bir Meclis" toplanması öneriliyor. Akıllarını yitirmiş durumda olan bakanlar, portföylerini Kerenski'nin ayakları dibine yığıyorlar. Kadetlerin diktasına göre bir hükümet üyeleri listesi hazırlanıyor.

Kanla kazanılan özgürlük, Çarlık Duması'nın ve hain Kadetlerin yardımıyla boğazlanmak isteniyor işte devlet gemimizin şimdiki dümencileri tarafından sürüklenmekte olduğumuz utanç batağı budur...

Ama savaş sürüyor, cephedeki felaketleri daha da ağırlaştırıyor, ve bunlar, cephede ölüm cezasını

yemden getirmekle, durumu düzeltebileceklerini sanıyorlar. Kör budalalar! Onlar bir saldırının, ancak savaşın hedefleri ordu tarafından açıkça anlaşıldığı ve paylaşıldığı zaman, **ordu, kanını kendisi için hayati önemi olan bir dava uğruna döktüğünü bildiği zaman kitlenin desteğine sahip olabileceğini kavramıyorlar.** Onlar, askerlerin mitingler ve toplantılar dü-zenledikleri demokratik bir Rusya'da, bu bilinç olmadan bir kitle saldırısının .düşünülemeyeceğini

kavramıyorlar.

Ve ekonomik yıkım daha çok derinleşiyor, açlık, işsizlik ve genel perişanlıkla tehdit ediyor, onlar ise devrime karşı polisiye önlemlere başvurmakla ekonomik bunalıma son ve-rebileceklerini düşünüyorlar. Karşı-devrim böyle istiyor. Kör budalalar!

Onlar **burjuvaziye karşı, devrimci önlemler alınmadıkça ülkenin yıkımdan kurtarılamayacağını kavramıyorlar.**

Takibata uğratılan İşçiler, harap edilen örgütler, aldatılan köylüler, tutuklanan askerler ve denizciler, iftira atılan ve kötülenen proletarya partisinin önderleri, ve bunun yanısıra şenlik yapan, iftira atan ve küstahlaşan karşı-devrimciler — ve bütün bunlar devrimi "kurtarma" maskesi altında yapılıyor. İşte Sosyal-Devrimci ve Menşevik Partiler tarafından getirildiğimiz geçit budur.

Bütün bunlardan sonra hâlâ, devrimi boğazlayarak devrimi kurtaran bu efendilerle birleşmemizi öneren insanlar var (bkz. "Novaya Jizn"),

Bunlar bizi ne sanıyorlar?

Hayır efendiler, devrime ihanet eden insanlarla hiçbir alışverişimiz olamaz.

İşçiler, Temmuz günlerinin çetin ânında, kudurganlaşan karşı-devrimin devrim üstüne ateş açtığında sınıfın semtlerini terk etmeyen tek Partinin Bolşevikler olduğunu hiçbir zaman unutmayacaklar.

İşçiler o ümitsiz zamanda, hükümet partilerinin, Sosyal-Devrimciler ve Menşeviklerin, İşçileri, askerleri ve denizcileri ezen ve silahsızlandıranların kampında olduklarını hiçbir zaman unutmayacaklar.

İşçiler bütün bunları hatırlayacak ve gerekli sonuçlan çıkaracaklardır.

Raboçi i Soldat (işçi ve Asker) No. 1 23 Temmuz 1917.

İmza: K. Stalin

KADETLERİN BİR ZAFERİ

Raboçi i Soldat (İşçi ve Asker) No. 2

24 Temmuz 1917.
Stalin

Anlaşılan, yeni yeni Bakanların birbirini izlemesi henüz son bulmamıştır. Kadetler ile Kerenski arasındaki pazarlık hâlâ devam ediyor. Bir "kombinezon" diğerini izliyor.

Kadetler elbette ki hükümete katılacaklardır, çünkü çalgıyı çalan onlardır. Çernov muhtemelen kalacaktır. Anlaşılan Tsereteli artık "istenmiyor". Tsereteli, İşçileri silah sızlandırma amacıyla "gerekli" idi. Şimdi, İşçiler silahsızlandırıldığına göre, artık ona gerek yoktur. "Zenci işini bitirdi, gidebilir". Onun yerine Avksentyev geçecek.

Ama bu elbette bir **kişiler sorunu değildir.** Çernov, Tsereteli, ya da aynı cinsten bir başkası —hepsi aynı soydan değil mi? Bu sahte Zimmerwald'cilerin emperyalizm davasına Henderson ve Thomas'dan hiç de aşağı kalmayacak şekilde hizmet ettiklerini kim bilmez?

Ama, tekrar ediyorum, bu bir kişiler sorunu değildir.

Sorun şudur ki, tüm bu karışıklıkta, temelinde İktidar mücadelesi yatan bu makam veya benzeri şeyler yarışında, Kadetlerin çizgisi, iç siyasette karşı-devrim çizgisi ve dış siyasette "sonuna kadar savaş" çizgisi, üstünlük kazanmıştır.

Çünkü sorunun koyuluşu şöyleydi:

Ya savaşın sürdürülmesi ve böylece İngiliz ve Amerikan para piyasalarına tam bağımlılık, Kadetlerin egemenliği, devrimin dizginlenmesi, çünkü ne Kadetler ne de "Müttefik" sermaye, Rus devrimine yakınlık duyamaz.

Ya da İktidarın devrimci sınıfa geçmesi, Rusya'nın elini ayağını bağlayan Müttefik sermayenin, mali zincirlerinin parçalanması, barış koşullarının ilan edilmesi, karışıklığa itilen ulusal ekonominin, çiftlik sahiplerinin ve kapitalistlerin kârlarının sırtından eski haline getirilmesi.

Üçüncü bir yol yoktur, ve üçüncü bir yol arayan Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler, kaçınılmaz olarak gemiyi karaya oturtacaklardı.

Bu konuda Kadetler daha aklı başında-olduklarını kanıtladılar.

"Devlet İktidarı kesin olarak Zimmerwaldizm ve 'ütopik' sosyalizmin felaket getiren eğilimleriyle ilişkisini kesmelidir" diye yazıyor "Reç".

Başka bir deyişle: Koşulsuz savaş, sonuna kadar savaş.

"Kesin bir sonuç çıkarılmalıdır", dedi Nekrasov bilinen konferansta: Ya İktidarı kendiniz alın (Sovyet'i kastederek), ya da izin verin, İktidarı başkaları alsınlar!

Başka bir deyişle: Ya devrim ya da karşı-devrim.

Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler, devrimin yolunu terk etmişlerdir, dolayısıyla kaçınılmaz olarak

Kadetlerin, karşı-devrimcilerin hükmü altına girmek zorundaydılar.

Çünkü Kadetler, iç borçların güvencesi demektir.

Çünkü Kadetler, Müttefik sermaye ile dostluk, yani dış borçların güvencesi demektir.

Ve cephe gerisindeki ve özellikle cephedeki yıkım nedeniyle paraya öylesine gerek var ki... İşte "bunalım"ın tüm özü budur.

İşte, Kadetlerin zaferinin tüm anlamı budur.

Bu zaferin uzun süre dayanıp dayanmayacağını yakın gelecek gösterecektir.

Raboçi i Soldat (İşçi ve Asker) No. 2

24 Temmuz 1917.

Başmakale.

BÜTÜN EMEKÇİLERE, PETROGRAD'IN BÜTÜN İŞÇİ VE ASKERLERİNE

Stalin

Raboçi i Soldat (İşçi ve Asker) 2,

24 Temmuz 1917

Yoldaşlar!

Rusya çetin günler geçiriyor.

Sayısız kurbanlar talep eden savaşın üç yılı ülkeyi yorgunluktan tükenme durumuna getirmiştir.

Ulaşımın bozulması ve yiyecek kaynaklarının yıkımı, kitleleri açlıkla tehdit etmektedir.
Sanayinin yıkımı ve fabrikaların durması, ulusal ekonomiyi ta temellerine kadar sarsmaktadır.

Fakat savaş sürdükçe sürüyor, genel bunalımı şiddetlendiriyor ve ülkeyi büyük bir yıkıma götürüyor.

Ülkeyi "kurtarma" misyonuyla yükümlü olan Geçici Hükümet, görevini yerine getirme yeteneğinde olmadığını kanıtlamıştır. Dahası, **cephede bir saldırı başlatarak ve böylece ülkedeki genel bunalımın baş nedeni olan savaşı uzatarak işleri daha da kötüleştirmiştir.**

Sonuç, tam bir hükümet istikrarsızlığı durumu, yani herkesin hakkında yaygara kopardığı, fakat ortadan kaldırılması için hiçbir ciddi önlemin alınmadığı hükümet bunalımı ve hükümet otoritesinin yıkılması durumudur.

Kadetlerin hükümetten çekilmeleri, koalisyon kabinesinin son derece yapay ve pratikte sürdürülemez olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Cephedeki bilinen saldırıdan sonra ama ordularımızın geri çekilmesi, **saldırı siyasetinin nasıl mahvedici olduğunu gözler önüne sermiş** ve böylece bunalımı son derece şiddetlendirmiş, hükümetin prestijini zayıflatmış ve gerek kendi gerekse müttefik burjuvazideki kredisinden yoksun bırakmıştır.

Kritik bir durum ortaya çıktı.

Devrimin kurtarıcılarının önünde iki yol vardı.

Ya savaşın sürdürülmesi, "saldırı"nın devam ettirilmesi ve böylece iç ve dış istikraz sayesinde para elde etmek amacıyla İktidarın kaçınılmaz şekilde karşı-devrimci burjuvazi¬ ye devredilmesi, çünkü aksi taktirde burjuvazi hükümete katılmayacak, iç borçlanma arttırılamayacak, İngiltere ve Amerika kredi vermeyi reddedecekti; bu durumda ülkeyi "kurtarmak", Rus ve "Müttefik" emperyalist dolandırıcıların çıkarları hesabına, savaş masraflarının İşçilerin ve köylülerin sırtından ödenmesi demekti.

Ya da İktidarın İşçilere ve mülksüz köylülere geçmesi, ve devrimi ilerletmek ve toprağı köylülere devretmek, sanayide İşçi denetimini kurmak ve kapitalistlerin ve çiftlik sahiplerinin kazançlarının sırtından, çökmekte olan ulusal ekonomiyi yeniden yoluna koymak için demokratik barış koşullarının ilan edilmesi ve savaşın sona erdirilmesi.

Birinci yol, emekçiler üzerinde mülk sahibi sınıfların İktidarının güçlendirilmesine ve Rusya'nın İngiltere, Amerika ve Fransa'nın bir sömürgesi haline dönüştürülmesine götürür.

İkinci yol, Avrupa'da İşçi devrimi çağını açacak, Rusya'nın başına çorap ören mali bağlar ağını koparacak, burjuvazinin egemenliğini ta temellerine kadar sarsacak ve Rusya'nın gerçek kurtuluşu için yolu açacaktır.

3 ve 4 Temmuz gösterisi, sosyalist partilerin ikinci yolu, devrimi ileriye doğru geliştiren yolu benimsemeleri için İşçi ve asker kitlelerinin yaptığı bir çağrıydı.

İşte onun siyasi anlamı ve büyük tarihsel önemi burada yatmaktadır.

Ne var ki gücünü İşçi ve köylülerin devrimci eylemlerinden değil, fakat Kadet burjuvazisiyle yaptığı uzlaşmacı kombinezonlardan alan Geçici Hükümet ve Sosyal-Devrimci ve Menşevik bakanların partileri, birinci yolu, kendi karşı-devrime uyarlama yolunu tercih ettiler.

Göstericilere ellerini uzatmak, İktidarı ele geçirmek ve onlarla birlikte müttefik ve kendi emperyalist burjuvazisine karşı, devrimin gerçek kurtuluşu için mücadele yürütmek yerine, karşı-devrimci burjuvaziyle bir ittifak içine girdiler ve askeri öğrencileri ve Kazakları göstericilerin, İşçilerin ve askerlerin üzerine sürerek, silahları onların üzerine çevirdiler.

Böylece devrime ihanet edip, kapıları karşı-devrime ardına kadar açtılar.

Ve sefil ayaktakımı derinlerden çıkıp, namuslu ve soylu ne varsa hepsini silip süpürmeye başladı.

Ev aramaları ve tahribatlar, tutuklamalar ve tartaklamalar, işkence ve cinayet, gazetelerin ve örgütlerin yasaklanması, İşçilerin silahsızlandırılması ve alayların dağıtılması, Finlandiya Meclisi'nin dağıtılması, özgürlüklerin kısıtlanması ve ölüm cezasının geri getirilmesi, pogrom kahramanlarının ve hafiyelerin gemi azıya alan kudurganlığı, yalanlar ve iğrenç iftiralar, üstelik bütün bunların Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin örtülü rızasıyla yapılması — işte karşı-devrimin ilk adımları bunlardır.

Müttefik ve Rus emperyalistleri ve Kadet Partisi, yük sek rütbeli askerler ve askeri öğrenciler, Kazaklar ve hafiyeler — işte karşı-devrimin güçleri bunlardır.

Geçici Hükümet'in üye listeleri bu grupların diktasına göre hazırlanıyor ve bakanlar kuklalar gibi ortaya çıkıp kayboluyorlar.

Bolşeviklerin ve Çernov'un teslim edilmeleri, alayların ve deniz mürettebatının tasfiye edilmeleri, cephedeki askerlerin kurşuna dizilmeleri ve cephede birliklerin dağıtılmaları, Geçici Hükümet'in Kerenski'nin elinde bir oyuncağa dönüştürülmesi, Sovyetler'in Merkez Yürütme Komitesinin bu oyuncağın önemsiz bir aksesuarı haline gelmesi, "devrimci demokrasi" nin utanmadan haklarından feragat etmesi ve görevlerine yüzsüzce sırt çevirmesi bu grupların talimatıyla olmaktadır, çoktan feshedilen Çarlık Duması'nın haklarının iade edilmesi, bu grupların talimatıyla olmaktadır.

Bu o dereceye varıyor ki, Kışlık Saray'daki tarihi konferans ta (21 Temmuz), devrimin daha da dizginlenmesi için apaçık bir anlaşmaya (komplo!) varılıyor ve bunu açığa çıkaracaklarından korkulduğu için Bolşevikler konferansa çağrılmıyorlar.

Ve üstüne üstlük, kan pahasına kazanılan özgürlüğün tamamen boğazlanmak istendiği bir "Moskova

Konferansı" vaat edilmektedir.

Bütün bunlar, korkakça mevzi ardına mevzi teslim eden, aciz bir şekilde kendilerini ve kendi örgütlerini cezalandıran ve devrimin kazanımlarını canicesine ayaklar altına alan Menşeviklerin ve Sosyal-Devrimcilerin katılımıyla yapılmaktadır.

Demokrasinin "temsilcilerinin tavrı hiçbir zaman, şimdi olduğu gibi, bu tarihi günlerde olduğu gibi böyle alçakçasına olmamıştı.

Daha önce böylesine utanç verici bir batağa saplanmamışlardı!

O halde tüm bunlardan sonra, karşı-devrimin küstahlaşmasına ve şerefli ve devrimci olan ne varsa

çamura bu lamasına şaşılabilir mi?

O halde tüm bunlardan sonra, satılık uşakların ve alçak iftiracıların' Partimiz önderlerini açıktan açığa "**ihanetle suçlama" küstahlığını göstermelerine;** burjuva basının kalemşörlerinin arsızca bu çamuru sıçratmalarına, sözüm- ona savcılık yetkililerinin ise yüzsüzce "Lenin'e karşı dava" üzerine sözde delil yayınlamalarına vb. şaşılabilir mi?

Bu efendiler, anlaşılan, saflarımızı dağıtma, aramızda şüphe ve ümitsizlik tohumları ekme, önderlerimize karşı güvensizlik yayma spekülasyonu yapıyorlar.

Sefil paçavralar! Küstahlaşan burjuva güruhu **önderlerimizin adlarına çamur atmaya çalışırken,** önderlerimizin bugün İşçi sınıfının yüreğine her zamankinden daha yakın ve samimi olduğunu bilmiyorlar.

Satılmış çıkarcılar! Burjuvazinin uşaklarının iftiraları kabalaştıkça, İşçilerin önderlerine olan sevgisinin arttığı ve onlara güvenlerinin büyüdüğü bunların akıllarına gelmiyor; çünkü İşçiler deneyimlerinden biliyorlar ki, düşmanın proletaryanın önderlerine sövüp sayması, önderlerin proletaryanın davasına dürüstlükle hizmet ettiklerinin kesin bir işaretidir.

Baylar Aleksinski ve Burtsev, Pereverzev ve Dobronranov — **vicdansız iftiracıların utanç verici nişanı, hediyeniz olsun!** Bu utanç nişanını, bizi seçen Petrograd'ın 32 000 örgütlü İşçisinden kabul buyurun. Kabul buyurun ve mezara kadar taşıyın. Bunu hak ettiniz.

Ve siz baylar, kapitalistler ve çiftlik, sahipleri, bankerler ve vurguncular, papazlar ve hafiyeler, halklar için zincir hazırlayanlar — zaferi çok erken kutluyorsunuz, Büyük Rus Devrimini gömmeye çok erken başlıyorsunuz.

Devrim yaşıyor, ve bunu siz de hissedeceksiniz, sayın mezar kazıcıları.

Savaş ve ekonomik yıkım sürüyor, ve bunların açtığı yaralar vahşi baskılarla iyileştirilemez.

Devrimin yeraltı güçleri yaşıyor ve ülkeyi devrimcileştirme yolundaki yorulmaz çalışmalarını sürdürüyorlar.

Köylüler henüz toprak elde etmiş değiller. Savaşacaklar, çünkü toprak olmadan yaşayamazlar.

İşçiler işletmelerde ve fabrikalarda denetimi henüz elde etmiş değiller. Bunun için dövüşeceklerdir, çünkü sanayinin yıkımı bunları işsizlikle tehdit etmektedir.

Askerlere ve denizcilere, eski disiplin yeniden dayatılmak isteniyor. Onlar özgürlük için dövüşeceklerdir, çünkü özgürlüğü hak etmişlerdir.

Hayır, karşı-devrimci baylar, devrim ölmüş değildir, sadece gizlice etki göstermekte ve iki misli enerjiyle kendisini düşmanın üstüne çullanmak üzere yeni yandaşlar toplamaktadır.

Yaşıyoruz! Kızıl kanımız, harcanmamış gücümüzün ateşiyle kaynıyor!

Ve Batı'da, İngiltere ve Almanya'da, Fransa ve Avusturya'da — İşçi devriminin bayrağı daha şimdiden dalgalanmıyor mu, İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetleri daha şimdiden dalgalanmıyor mu?

Daha savaşlar olacak! Daha zaferler de olacak!

Tüm mesele, gelecek savaşları uygun ve örgütlü bir biçimde karşılamaya hazır olmaktır.

İşçiler!' Rus devriminin önderi olma şerefi size düşmektedir. Kitleleri etrafınızda birleştirin ve Partimizin bayrağı altında 'toplayın. Temmuz günlerinin çetin anlarında halk düşmanları devrimin üzerine ateş açarken, İşçi sınıfı semtlerini terk etmeyen tek partinin Bolşevik Partisi olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Bu çetin günlerde, Menşevikler ve Sosyal-Devrimcilerin, İşçilerin üzerine çullanan ve silahsızlandıranların kampında olduğunu aklınızdan çıkarmayın.

Bayrağımız altında toplanın yoldaşlar!

Köylüler! Önderleriniz umutlarınızı gerçekleştirmedi. Onlar, karşı-devrimin peşinden gittiler, siz ise topraksız kaldınız, çünkü karşı-devrim hüküm sürdüğü sürece sizler çiftlik sahiplerinin topraklarını elde edemeyeceksiniz. Sizin tek sadık müttefikleriniz İşçilerdir. Ancak onlarla ittifak içinde toprak ve özgürlüğü ele geçireceksiniz. Öyleyse, İşçilerin etrafında birleşin!

Askerler! Devrimin gücü halkın askerlerle ittifakında yatıyor. Bakanlar gelirler ve giderler, fakat halk kalır. O halde her zaman halkla beraber olun ve onun saflarında dövüşün!

Kahrolsun karşı-devrim! Yaşasın devrim!

Yaşasın sosyalizm ve halkların kardeşliği!

Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi (Bolşevik)

Petrograd Şehir Konferansı

"Raboçi i Soldat" (İşçi ve Asker) No. 2,24 Temmuz 1917.

İKİ KONFERANS

Raboçi i Soldat (İşçi ve Asker) No. 2,

24 Temmuz 1917.

Stalin

İki konferans. İkisi de şehir konferansı, Petrograd kon-feransları.

Biri Menşeviklerin bir konferansı. Diğeri Bolşeviklerin bir konferansı.

İlki topu topu 8000 İşçiyi temsil ediyor.

İkincisi 32 000 İşçiyi.

Birincisinde, iki parçaya bölünme noktasında olduğu için, kaos ve parçalanma hâkim.

İkincisinde, birlik ve dayanışma hâkim.

Birincisi gücünü Kadet burjuvazisiyle anlaşmalardan almaktadır. İşte tam da bu nedenden dolayı bölünmüştür, çünkü Menşevikler arasında burjuvazinin peşinden gitmeyi reddeden dürüst kişiler hâlâ vardır.

İkincisi ise gücünü burjuvaziyle yapılan kombinezonlar- dan değil, fakat İşçilerin kapitalistlere ve çiftlik sahiplerine karşı devrimci mücadelesinden almaktadır.

Birincisi, ülkenin kurtuluşu nu Bolşevizm'in kökünün kazınmasında ve devrime ihanette görüyor.

İkincisi ise bunu karşı-devrimin ve onun sosyalist ça-nak yalayıcılarının süpürülüp temizlenmesinde görüyor.

Bolşevizm'in tasfiye edildiği ve gömüldüğü söyleniyor. Fakat mezar kazıcısı baylar bizi gömmede aşırı acele-cilik

gösteriyorlar. Henüz sağız ve burjuvazinin sesimizi duy-duğunda uyanıp titremek için çok fırsatı olacak.

Bir tarafta, devrimden yana olan 32 000 birleşmiş Bol-şevik, diğer tarafta çoğunluğu devrime ihanet etmiş 8000 adet darmadağın Menşevik — seçimi kendiniz yapın, İşçi yoldaşlar!

"Raboçi i Soldat" (İşçi ve Asker) No. 2,

24 Temmuz 1917.

YENİ HÜKÜMET

Raboçi i Soldat (İşçi ve Asker) No. 3,

26 Temmuz 1917.

Stalin

Bakanların birbiri ardına gelip gitmeleri sona erdi. Ye-ni bir hükümet kuruldu. Kadetler, yarı-Kadetler, Sosyal- Devrimciler, Menşevikler—-işte hükümetin bileşimi budur. Kadet Partisi tatmin olmuştur. Başlıca talepleri kabul edilmiştir. Bunlar yeni hükümetin faaliyetlerinin temeli olarak hizmet edeceklerdir.

Kadetler, hükümetin Sovyetlerin zararına güçlendiril-mesini, hükümetin Sovyetlerden bağımsız olmasını istiyordu. Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin saflarından gelme "kötü çobanlar" tarafından yönetilen Sovyetler bu tavizi ka-bul etmişler ve böylece kendi ölüm fermanlarını imzalamış-lardır.

Biricik otorite olarak Geçici Hükümet — işte Kadetlerin elde ettikleri budur.

Kadetler, "ordunun sağlığına kavuşturulması", yani orduda "çelik disiplin"! ve ordunun yalnızca dolaysız ku-mandanlarına tabi olmasını, bunların da yalnızca hükümete tabi olmasını istediler.

Sosyal-Devrimciler ve Menşevikler tarafından yönetilen Sovyetler bu tavizi de kabullendiler ve böylece kendi kendilerini silahsızlandırdılar.

Sovyetler 'in ordudan yoksun bırakılması, ordunun yalnızca Kadet taraftarı unsurlardan oluşan bir hükümete tabi olması — işte Kadetlerin elde ettikleri budur.

Kadetler müttefiklerle kayıtsız-şartsız birlik talep ettiler. Sovyetler, "ulusal savunma"... yararına "kararlılıkla" bu yolu

tuttular ve "enternasyonalist" bildirgelerini unuttular. Bu arada 8 Temmuz programı denilen şey hükümsüz kaldı.

Acımasız savaş, sonuna kadar savaş — işte Kadetlerin elde ettikleri budur.

Kadetlerin kendilerini dinleyin:

Kadetlerin talepleri kesinlikle bütün hükümetin faaliyetlerinin temeli olarak kabul edilmiştir... Tam da bu nedenden dolayı, başlıca isteklerinin kabul edilmiş olduğundan, Kadet Partisi, özgül parti anlaşmazlıkları yüzün den tartışmayı uzatmanın artık mümkün olmadığını düşünmüştür." Çünkü Kadetler biliyor ki, şimdiki koşullar altında kötü ünlü 8 Temmuz programının demokratik unsurları için çok az zaman ve fırsat kalacaktır (bkz. "Reç").

Yeterince açık.

Bir zamanlar Sovyetler, devrimci reformlar yaparak ve Geçici Hükümeti bu değişiklikleri karar ve tebliğlerle sağ-lama bağlamaya zorlayarak yeni bir yaşamın inşasına çalışıyordu.

Bu Mart ve Nisan'da idi.

O zamanlar Geçici Hükümet, Sovyetlerin dümen suyun da gidiyordu ve devrimci olmayan bayrağını Sovyetlerin devrimci önlemlerine ödünç veriyordu.

Şimdi zaman değişti, Geçici Hükümet geri döndü ve karşı-devrimci "dönüşümler" yapmaktadır, Sovyetler ise kendilerini, bu "dönüşümleri" sulandırılmış kararlarla ses siz bir şekilde onaylamak "zorunda" görmektedirler.

Şimdi Merkez Yürütme Komitesi, tüm Sovyetlerin bu temsilcisi, Geçici Hükümet'in dümen suyunda gidiyor ve onun karşı-devrimci yüzünü devrimci lafazanlıklarla maskeliyor.

Anlaşılan roller değişmiş, ama Sovyetlerin yararına değil.

Evet, Kadetlerin "tatmin" olmak için nedenleri var. Bunun uzun sürüp sürmeyeceğini yakın gelecek gösterecektir.

Raboçi i Soldat (İşçi ve Asker) No. 3,

26 Temmuz 1917.

Başyazı.

BOLŞEVİK PARTİSİ'NİN 6. KONGRESİ

1917 Sovyet Devrimi 1. Bölümünden
Gorki, Molotov, Voroşilov, Kirov, Zhdanov, Stalin

Çeviren İsmail Arkın

Bolşevik Partisi'nin tarihi 6. Kongresi, Petrograd'da 26 Temmuz'da başladı ve 3 Ağustos 1917'ye kadar devam etti.

Bu kongreye bir rapor sunan]. M. Sverdlov, parti örgütlerinin sayısının, Nisan Konferansı'ndan beri 78'den 162'ye yükseldiğini söyledi. Parti üyeliği üç ay içerisinde üç kat artmıştı: 80 binden, 240 bine yükselmişti. Petrograd' da 41 bin, Moskova bölgesinde 5 O bin, Urallar'da 25 bin, Donhas'da 16 bin, Kiev bölgesinde 10 bin, Kafkaslar' da 9 bin, Finlandiya' da 12 bin, Baltık eyaletlerinde 14 bin, Volga bölgesinde 13 bin, Odessa bölgesinde 7 bin, Sibirya'da 10 bin, Minsk bölgesinde 4 bin, Kuzey bölgesinde 1500 ve nihayet, kara ve deniz kuvvetlerindeki parti örgütlerinde 26 bin parti üyesi vardı.

Bu dönemde Bolşevik basın da epeyce ilerlemişti. Partinin, günlük 320 bin tirajlı kırk bir gazetesi vardı. Bunlardan yirmi yedi tanesi Rusça, geri kalanı, Gürcü, Ermeni, Leton, Tatar, Leh dilleri ile öteki dillerde yayınlanıyordu.

Temmuz olaylarından sonra bunlardan sekizi- Partinin merkez organı Pravda da dahil- kapatılmıştı. Ama, kongreye kadar bunların yedisi yeni adlar altında yayınlanmaya başladı.

Bolşevik Partisi'nin kitleler üzerindeki etkisi büyük ölçüde artmıştı. Kongreye çeşitli bölgelerden gelen delegelerin sundukları raporlarda bu açıkça görülüyordu. Moskova'dan V. N. Podbelki şöyle diyordu:

Örgütümüzün halk üzerindeki büyük etkisi, bütün kitle hareketlerinin bizim sloganlarımız altında gerçekleşmesi

olgusunda kendisini göstermiştir . . . 18 Temmuz gösterisi, resmen Sovyet tarafından örgütlenmiş ve bizim sloganlarımızı kullanmıştır. Sovyetlerin belirlediği toplanma yerlerinde 20-30 kişilik zavallı gruplar ancak toplanabilmiş ama kitleler bizim bayraklarımızın ardından gitmiştir. Biz nerede miting yapmışsak, büyük kalabalıklar toplanmış, başka yerler boş kalmış ve ancak bizim flamalarımız görünüp hatiplerimiz konuşmaya başlayınca canlı bir hayata kavuşmuşlardır. *RSDIP (B) 6. Kongresi, Ağustos 1917*

Bolşevik Partisi'nin Nisan Konferansı'nda alınan kararlara uygun olarak, Moskova örgütü, çok sayıda çalışan insanı saflarına almıştı. Moskova Bolşevikleri, İşçilerin, Menşevikler ile Sosyalist Devrimcileri uzaklaştırdıkları çok sayıda sendikayı denetimleri altına almışlardı. Uzlaşmacılar her ne kadar Moskova Sovyeti'nde egemenliklerini sürdürmekte iseler de, Bolşeviklerin kitleler üzerindeki etkisi öylesine artmıştı ki, bu iki parti mensupları da çoğu kez Bolşeviklerin verdikleri kararı desteklemek durumunda kalıyorlardı. 25 Temmuz'da Moskova'da yapılan Asker Vekilleri Sovyeti ile İşçi Vekilleri Sovyeti'nin ortak toplantısında, Menşevikler ile Sosyalist Devrimciler, ölüm cezasının konmasına karşı Bolşeviklerin protestolarını desteklemek zorunda kaldılar. Moskova Fabrika Komiteleri'nin 23-28 Temmuz'da yaptıkları bir toplantıda, Menşevikler, kitlelerin baskısı ile İşçilerin üretimin denetimine katılma konusunda Bolşeviklerin önerisi lehinde oy kullandılar. Temmuz olaylarından sonra hükümetin estirdiği terör havası, Moskova Bolşeviklerinin etkilerinin artmasını engelleyemedi. Parti üzerindeki baskı ve takibat arttığı, kapalı ve açık toplantılar imkânsız hale geldiği halde, parti üyeliğinde herhangi bir azalma olmadı. Moskova Bolşevikleri, Lenin ile Bolşevik Partisi Merkez Komitesi'nin talimatlarına uyarak kitleler arasındaki çalışmalarını azi role sürdürüyorlardı. Bolşevik Kongresinde Moskovalı bir delege şu açıklamayı yapmıştı:

Sonuç olarak şunu önemle belirtmek isterim ki, Moskova ile Petrograd arasında ideolojik çalışmalarda tam bir birlik bulunmaktadır; bu durum, 20-21 Nisan bunalımında görüldüğü gibi, Temmuz günlerinde harekete geçme sorununda da gözlenmiştir. Bu birlik, önceden yapılan bir anlaşma ile sağlanmamıştır ve bu da bize tutumumuzun doğruluğunu kanıtladığı gibi, çalışmalarımızda bizlere büyük bir güven vermektedir.
RSDIP (B) 6. Kongresi, Ağustos 1917

Donhas'dan gelen delegeler, buradaki Bolşevik örgütündeki hızlı gelişmeleri anlatmışlar ve bütün toplantılarda Bolşevik kararlar kabul edilmiştir. Bolşevik etkiler İşçiler arasında yaygınlaşmış ve birçok fabrikada Sosyalist Devrimci ve Menşevik İşçiler Bolşevik Partisi'ne katılmıştır.

Bolşevik Partisi'nin Volga bölgesinde de etkisi artmış, Grozni'de parti üyesi sayısı Nisan Konferansı öncesinde 800 iken, 6. Kongrede bu sayı 2 bine yükselmiştir-: Ancak burada Bolşeviklerin çalışmaları çok güç koşullar altında yapılabilmiştir. Kentte bir Bolşeviklerle Savaş Derneği kurulmuş, Bolşeviklere 'Alman casusu' damgası vurulmuş, sonra da tahrik edilerek lümpen gruplarca dövülmüşlerdir. Bolşevikler, Çeçenleri Ruslar'a karşı kışkırtmakla suçlanmışlar, 9 Temmuz'da bir Kazak köyü, üç gün içerisinde bütün Bolşeviklerin köyden kovulması kararını almıştır. Bir öğretmen, sırf kocası Bolşevik olduğu için köyden kovulmuştur.

Ama İşçiler Bolşevik örgütünü desteklemeye devam etmişlerdir. Temmuz olaylarından sonra uygulanan baskıcı önlemler bile, İşçileri bu desteği vermekten caydıramamıştır. Grozni delegesi şunları söylemiştir:

Temmuz olayları, deyim yerindeyse, Partimizi kristalleştirmiştir; Partiye yakınlık duyan İşçileri saflarımıza katılmaya zorlamıştır.
RSDIP (B) 6. Kongresi, Ağustos 1917

Kafkaslar ötesinde Bolşevikler çok güç koşullar altında çalışmışlardı. Ama onlar, askerlerin desteğini kazanmayı başarmışlardı; yalnız Tiflis'te 80 bin asker bulunuyordu. Buna karşılık, Menşevikler ile Sosyalist Devrimcilerin etkisi altında bulunan Sovyet Bölge Yürütme Komitesi, kentten Bolşevik birlikleri çekip yerlerine başkalarını yerleştirdiler. Yeni gelen birlik, önce kent dışında tutuluyor ve burada Bolşeviklere karşı uydurma ve iftira ile beyinleri yıkanmaya çalışılıyordu. Ama bir süre sonra, onlar da, Bolşevikleşmeye başlayınca, yerlerine yenisi getiriliyordu. Bolşevik yayınlara el konuluyordu. Bir defasında Tiflis Sovyeti Yürütme Komitesi 40 bin Pravda'ya el koydu ve Kavkaski Raboçi (Kafkas İşçisi) gazetesinin kapatılması tehdidi Sovyet'in her toplantısında yinelendi. Transkafkasya delegesi şöyle diyordu:

Bizim oradaki çalışmamız adeta bir 'fedai' işi. Ama yine de biz etkinliklerimizi sürdürüyoruz. Gazetemiz bir asker gazetesine dönüştü: Cepheden çuvallar dolusu mektup ve binlerce sevgi telgrafı alıyoruz.
RSDIP (B) 6. Kongresi, Ağustos 1917

Nisan Konferansı ile 6. Kongre arasındaki geçen zamanda Bolşevik Partisi, kitle çalışmalarında büyük deneyimler kazandı. Alaylar ile fabrikalarda Zemlyaçestva diye tanınan dernekler kuruldu. Bu derneklerde politik konuşmalar düzenleniyor, bu toplantılara katılan askerlere politik literatür veriliyordu. Kronstadt'ta Bolşevik örgüt, bu derneğe bağlı yetişmiş ajitatörleri köylere ve kırsal bölgelere gönderiyordu.

Zemlyaçestva derneğinden başka bir de kulüpler kurulmuştu. Bolşevik Merkez Komitesi'nin askeri örgütü tarafından Petrog-

rad'da kurulan böyle bir kulüp vardı. Burada konuşmalar düzenleniyor ve Bolşevik Partisi'nin programı tartışılıyordu.

Garnizonlarda ve cephede, askerler arasındaki çalışmalar da büyük boyutlardaydı. Moskova'daki Bolşevik askeri örgütünün 2 binin üzerinde üyesi vardı. Moskova Bolşevikleri, cepheye ajitatörler ve sol literatür gönderiyorlardı. Bir ay içinde cepheden gelen 170 delege, ayrıca Bolşevik literatür talep etmişlerdi. Ve bütün bunlar, bu gibi yayınları izleme ve okumanın çok tehlikeli olduğu bir dönemde oluyordu.

Cephede ve özellikle Petrograd'a yakın kesimde, örneğin 12. Ordu'da, Bolşevik Partisi örgütleri, Temmuz gösterilerinin ezilmesinden kendilerini çabuk kurtarmışlardı. Generallerin Opoknaya Pravda'yı kapatmalarının hemen ardından, yeni bir gazete Opokni Nabat (Cephe Alarmı) yayma başlamıştı. 20 Temmuz'da Bolşevikler, 23 alaydan -Rus, Sibirya ve Letonya- delegelerin katıldıkları bir konferans toplamayı başarmışlardı. Bu konferans, Petrograd'a bir protesto çekerek, Geçici Hükümet'in ezme önlemlerini şiddetle kınamış ve tutuklanan bütün Bolşeviklerin serbest bırakılmasını istemiştir.

Letonya alaylarında 2 binin üzerinde Bolşevik vardı ve aslında bu Letonyalı Bolşevikler, 48 bin mevcudu bu alayın tamamının desteğine sahipti. 6. Kongrede Letonyalı bir delege şöyle diyordu:

Genelkurmay şimdi, ulusal alaylar kurulmasına izin verdiğine pişman olmuştur ama, 8. Letonya Alayı'nı dağıtmak için artık vakit çok geç. Letonyalı muharipler buna müsaade etmeyeceklerini ilan etmişlerdir. Sibirya alayları, eğer Letonya alayları dağılırsa onların dağılacaklarını, yoksa dağılmayacaklarını bildirmişlerdir. Letonya ve Sibirya alayları arasında tam bir fikir ve eylem birliği vardır ve eğer, Genelkurmay bizi, henüz erken gördüğümüz bir harekete kışkırtma

başaramaz ise, zamanı gelince, ., . Ordu'yu bir 'Kızıl Ordu'ya çevirebileceğimizi umut ediyorum.
RSDIP (B) 6. Kongresi, Ağustos 1917

Parti, politik çalışmalarını, büyük kitle politik örgütleri olan Sovyetlerde; büyük bir azim ve yoğunlukla sürdürüyor, Sosyalist Devrimciler ile Menşeviklerin güttüğü haince politikaları insanlara açıklıkla anlatıyorlardı. Bolşevikler, Sovyetlerin en alt kademelerini sel gibi kaplıyor ve üst kademelere doğru yükseliyorlardı. Alttan gelen basınca dayanabilmek için, küçük-burjuva liderleri, Sovyetlere yapılacak yeni seçimleri o eski ve denenmiş taktiklere başvurarak geciktirme yoluna sapıyorlardı. Ama Parti bu taktik manevralara ustaca karşı koyuyor ve bölge Sovyetlerindeki önemli noktalara yerleşiyorlardı. Böylece, 6. Kongreye kadar, Moskova'daki on bölge Sovyeti'nden altısında Bolşevikler tamamen egemenliği ele geçirmişlerdi. Sovyetlerden dışlanan Menşevikler ile Sosyalist Devrimciler, kent ve kırsal kesimdeki hükümet kuruluşlarına yerleşerek buralardan Bolşeviklerin etkisine karşı savaşıyorlardı.

Kent Duması gibi belediye kuruluşlarında bile Lenin'in yoldaşları önemli mevkileri ellerine geçirmeyi başarmışlardı.

Parti, gençlik arasında da yoğun bir çalışma içerisinde idi. 6. Parti Kongresi sırasında, Petrograd'daki Gençlik Derneği'nin 50 bin kadar üyesi vardı ve bu üyeler Bolşevik sloganları desteklemek için aktif bir çalışma içerisinde bulunuyordu. Partinin etkisi öteki büyük sanayi kentlerinde de gençler arasında aynı güçteydi. Parti kongresinde sunulan raporlar, partinin henüz, proletarya ile köylülüğün kitle örgütlerinde büyük çoğunluğa ulaşmadığını göstermekle beraber, · önemli noktalarda sağlam dayanaklar ele geçirdiğini gösteriyordu. Nisan Konferansı'ndan beri, parti üyeliği üç kat artmış ve parti, devrimci mücadele konusunda geniş deneyim kazanmış, kitleler arasındaki etkisi yükselmişti.

Kongre, yarı yasal olarak toplanmak zorundaydı. Kiralık ya da gönüllü hükümet casusları, kentte dört dönüyor, delegelerin nerelerde toplandıklarını keşfetmeye çalışıyorlardı. 29 Temmuz'da Geçici Hükümet, bir emir yayınlayarak, Savunma Bakanlığı ile İçişleri Bakanlığı'na, yapılacak toplantı ya da kongreleri yasaklama yetkisini tanıdı. Bu emir elbette yalnız Bolşevikleri hedef alıyordu.

Kongre, 157 konuşma ve oy verme, 112 yalnız konuşma hakkına sahip delegenin katılmasıyla, Petrograd'daki, Viborg kentinde toplandı ve daha sonra gizlilik amacıyla, Petrograd'ın diğer tarafındaki Narva Kapısı'na geçti. Delegelerden biri şöyle diyordu:

Toplantılar öyle bir gizlilik içerisinde yapılıyordu ki, her gün basılma ve tutuklanma tehdidi altında olan arkadaşlardan çoğu takma adlar kullanıyorlardı.
E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,

Tutuklanma tehlikesi öylesine gerçek ve yakındı ki, önemli bir şeyin hemen öne alınması ve kongrenin sonu beklenmeksizin Yürütme Komitesi'nin seçilmesi gerekiyordu. Yoksa komitenin seçilememe tehlikesi vardı. Bu gibi durumlarda acele davranmak şarttı. Sadece en önemli sorunlar ele alınmalıydı. Bu düşünceyle, parti programının tartışılıp değiştirilmesi olanaksızdı. Yeni program taslağının hazırlanması işi yeni seçilen Merkez Komite'ye görev olarak verildi.

Kongrede şu gündem kabul edildi:

1. Kongreyi toplayan Örgütlenme Bürosunun raporu

2. Merkez Komite'nin raporu

3. Yerel raporlar

4. Halihazır durum:

a) Savaş ve uluslararası durum

b) Politik ve ekonomik durum

5. Programın revizyonu

6. Örgütlenme

7. Kurucu Meclis seçimleri

8. Enternasyonal

9. Parti birliği

10. Sendika hareketleri ·

11. Seçimler

12. Çeşitli konular

Kongrede tartışılan ilk sorunlardan biri, Lenin'in mahkeme önüne çıkıp çıkmayacağı idi. Tartışmayı Sergo Orjonikidze açtı. O, Lenin'in mahkeme önüne çıkmasına kesinlikle karşıydı. Şöyle diyordu:

Onlar için önemli olan, devrimci partiyi elden geldiğince çok sayıda liderden yoksun bırakmaktır. Hiçbir koşu1 altında Yoldaş Lenin'i onlara teslim etmemeliyiz.
E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,

Orjonikidze'yi, Jerzinski destekledi:
Lenin'e, kendisini tutuklanmalarına izin vermemesini tavsiye eden yoldaşlarımızın tamamen haklı olduklarını, burada açıklıkla ve kesinlikle söylemeliyiz. İşçilerin kurdukları safları darmadağın etmek isteyen burjuva basınının bu kampanyasına açık bir cevap vermek zorundayız.9

Yalnız birkaç delege, Lenin'in mahkemeye çıkması lehinde konuştu. Voladarski ile Laskeviç, Lenin'in yargılanmasının,

hükümetin yargılanmasına dönüştürülebileceğini ve bundan da partinin karlı çıkacağını savundular.

Bolşevik Partisi Kongresi, Lenin'in mahkemeye çıkmaması kararını benimsedi ve böylece Stalin'in, Temmuz gösterilerinin ezilmesinden sonra takındığı tavrı doğrulamış oldu.

Kongre gündeminin belli başlı maddeleri, Stalin'in sunduğu iki rapor idi. Bunlar, Merkez Komite'nin politik raporu ile politik durum hakkındaki raporlardı. Bu raporların ilkinde, Temmuz olaylarının derin bir Leninist analizi yapılıyor ve o sırada partinin uyguladığı taktikler inceleniyor ve ardından da, Rusya'da proleter devrimin izleyeceği yol gözden geçiriliyordu. Stalin bu konuda şöyle diyordu:

Parti Merkez Komitesi'nin son iki buçuk aydır politik faaliyetlerine geçmeden önce, Merkez Komite'nin faaliyetlerini belirleyen temel bir gerçeği belirtmek isterim. Devrimimizin gelişme süreci, üretim süreci üzerinde uygulanacak denetimin biçiminde, ekonomik ilişkiler alanına müdahale sorunu ile, toprağın köylülere devri ve İktidarı burjuvazinin elinden alıp İşçi ve Asker Vekilleri Sovyetleri'ne devri konularını gündeme getirmiştir. Bütün bunlar, devrimimizin asıl niteliğini belirleyen sorunlardır. Devrimimiz artık, sosyalist bir İşçi devrimi niteliğini almıştır.
E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,

Merkez Komite'nin politik çizgisi üzerinde önemli bir itirazla karşılaşılmadı. Ancak, Merkez Komite ile eyaletler arasındaki temasın yeterli olmadığı belirtildi. Ne var ki, Preobrazhenski, öne sürülen bu görüşleri, Temmuz yenilgisinin, Petrograd proletaryasının eyaletlerden soyutlanmış olması gibi bir fikri ortaya atmasına yetti.

Kongre, beş çekimser oy ve karşı oy verilmeksizin Merkez Komite'nin faaliyetlerini tasvip etti ve raporu kabul edildi.

Stalin'in ikinci raporu, partinin yeni aşamada benimseyeceği taktiklere ayrılmıştı.

Ülkedeki politik durum, Temmuz günlerinden beri büyük ölçüde değişmişti. Şubat Devrimi'nden beri sürüp gitmekte olan sallanmadaki hükümet İktidarı, şimdi, adamakıllı sağa kaymıştı: Geçici Hükümet ile Sovyetlerin çifte İktidarı şimdi yerini sırf burjuva İktidarına bırakmıştı. Sağlanmış bulunan özgürlüklerin yerini şimdi, . Bolşeviklere karşı olağanüstü yasalar almıştı. Hükümet, devrimi silahtan arındırmak için elinden geleni yapıyordu. Devrimci alaylar dağıtılıyor, Kızıl Muhafızlar yeraltına itiliyordu.

Devrimin barışçı yoldan gelişme olanakları ortadan kalkmıştı. Devrim, ancak, İktidarın, burjuvazinin ellerinden zorla alınarak gelişebilirdi. Ve zorla İktidara el koyabilecek tek bir sınıf vardı: Bu sınıf, yoksul köylüler ile birlikte proletarya idi. Hala burjuvazinin denetiminde, hala Sosyalist Devrimciler ile Menşeviklerin denetiminde bulunan Sovyetler, burjuvazinin kampına geçmişti. Bu aşamada yalnız, karşıdevrimcilerin suç ortakları olarak hareket edebilirdi. Temmuz olayları sırasında görülenlerden sonra, Nisan' da öne sürülen Bütün İktidar Sovyetlere! sloganı, artık geçerliliğini yitirmişti. Ama, bu sloganın geri çekilmesi hiçbir zaman, Sovyetlerin İktidarı için mücadeleden vazgeçmek anlamına gelmezdi. Lenin, burada sözü edilen Sovyet’in, genellikle Sovyet olmayıp, devrimci mücadelenin organı olarak Sovyet olduğuna işaret etmiş ve bunun, devrimci gelişmenin belli aşamasındaki uzlaşmacı Sovyet olmadığını vurgulamıştır.

İşte Stalin'in üzerinde durduğu ve politik durum hakkında kongrede savunduğu son derece açık ve kesin rapor, Lenin’in bu görüşüne dayanıyordu. Devrimin gelişmesini anlatırken Stalin şu açıklamayı yapıyordu:

Bu arada savaş devam ediyor, ekonomik bozukluk yayılıyor, devrim devam ediyor ve gitgide daha fazla sosyalist b[r niteliğe bürünüyor. Devrim üretim alanına giriyor ve üretimin denetimi sorunu ortaya çıkıyor. Devrim tarım alanına giriyor ve yalnız toprağın değil, hayvanların ve tarım araçlarının da zoralımı söz konusu oluyor. : .

Bazı arkadaşlar, kapitalizm ülkemizde pek az geliştiği için, sosyalist devrim sorununu ortaya atmanın ütopya olduğunu söylediler. Eğer savaş içerisinde bulunmasak, ekonomik bozukluk olmasa, ulusal ekonominin temelleri bu kadar sarsılmış olmasa bu arkadaşlar haklı olabilirlerdi. Ama bu, ekonomik alana müdahale etme sorunu bütün ülkelerde zaten temel sorun olarak ortaya çıkıyor. Bu sorun, Almanya'da ortaya çıkmış ve kitlelerin doğrudan ve aktif katılımı olmadan çözümlenmiştir. Burada, Rusya'da durum farklı. Burada, ekonomik bozukluk vahim boyutlara ulaşmıştır. Öte yandan, savaş zamanında hiçbir yerde ülkemizde olduğu kadar özgürlük olmamıştır. Sonra, İşçiler arasında çok yüksek düzeyde bir örgütlenme var: Örneğin, Petrograd'daki maden İşçilerinin yüzde 66'sı örgütlenmiş durumda. Son olarak, hiçbir yerde proletaryanın, İşçi ve Asker Vekilleri Sovyetleri gibi geniş bir örgütü yok. İşte bütün bunlar, İşçi sınıfı kitlelerinin, ekonomik hayata müdahale etmeme olanağını dışlamaktadır. Ve bu, Rusya'da sosyalist devrim sorununu ortaya atmak için gerçek temeli oluşturuyor.
E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,

Stalin, raporunu şu sözlerle noktalıyor:

... 3 Temmuz'a kadar, barışçı bir zafer, İktidarın barış içinde Sovyetlere devri mümkündü. Şayet, Sovyetler Kongresi, İktidarı devralmaya karar verseydi, Kadetler, sanırım, Sovyetlere karşı harekete geçmeye cesaret edemezlerdi. Çünkü böyle bir hareket başarıya ulaşamazdı. Ama şimdi, karşıdevrim örgütlendi ve

yerini sağlamlaştırdı; bu durumda, Sovyetlerin İktidarı barışçı yollardan elde edeceğini söylemek budalalıktır. Devrimin barışçı dönemi sona ermiştir, barışçı olmayan bir dönem başlamıştır; bu bir çatışma ve patlama dönemidir.
E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,

Stalin'in sunduğu rapor ve karar sureti, uzun uzun tartışılmıştır. Bu tartışmalar şunu göstermiştir ki, Rus devriminin niteliği konusunda, Nisan Konferansı'nda partide mevcut bulunan görüş ayrılıkları henüz sona ermemiştir. Bazı delegeler, eski Bütün İktidar Sovyetlere! sloganının devamını savunmuşlar ve Lenin'in, Rus devriminin sosyalist bir devrim olduğu konusundaki temel tezine karşı çıkmışlardır. Stalin'e, Nogin şöyle karşı çıkmıştır:

Stalin Yoldaş'ın karar taslağı ile Nisan Konferansı'nın kararları arasında ne fark vardır? O sırada biz hala sosyalist devrime geçiş ile yüz yüzeydik. Yoldaşlar, yani ülkemiz iki ay içerisinde öyle büyük adımlar atmış ki, artık sosyalizm için hazır hale gelmişiz, bu mümkün mü?
E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,

Moskova delegesi N. S. Angarstki ise şöyle diyordu:
Burjuva devriminden sosyalist devrime atlamamız konusundaki Yoldaş Stalin'in görüşleri ile aynı kanıda değilim. Stalin, ülkedeki koşulların uygun olduğunu, Rusya'daki İşçilerin yüzde 70'inin örgütlü olduklarını falan. söylüyor ama bu, sosyalist devrim için yeterli değildir. Yedeğimiz yoktur. Yedek, köylülüktür ve o halen devrimcidir ama, ancak toprağı alana kadar böyle kalacaktır. Yoldaş Stalin'in önerdiği sıçrama, Marksist bir taktik değildir; bu, güvenilmesi olanaksız bir umutsuzluk taktiğidir.
E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,

Nogin'in tezlerini, Yurenev ile Volodarski de destekliyordu. Yuladoski şöyle diyordu:

Eğer partimiz, Stalin'in karar taslağını benimserse, proletaryanın köylülükten ve geniş halk kitlelerinden soyutlamasına doğru hızla ilerlemiş oluruz. Burada önerilen şey, temelde, proletaryanın diktatörlüğüdür.
E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,

Buna benzer bir eleştiriyi Zalenski öne sürüyor ve Stalin'in, 5 Temmuz'da İktidarın karşıdevrimcilerin eline geçtiği konusundaki iddiasının doğru olmadığım söylüyordu. Oysa bu Zalenski, gizlilik amacıyla ve tutuklanmak korkusuyla kongreye, Vladimir takma adıyla katılmıştı!

Yaşanan olaylar, devrim konusunda Lenin'in politikasına karşı. çıkanlara hiçbir şey öğretmemişti.

Burjuvazi ile köylülük arasında bir kopma kaçınılmazdır ve bu da ister istemez, İktidarın kimin elinde olacağı sorununu ortaya çıkartacaktır.
E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,

diyordu Nogin ve bu tutumu ile burjuva devriminin henüz tamamlanmadığı düşüncesini tekrarlıyor, köylülüğün zaten parçalanmış olduğunu, üst tabakanın çoktan burjuvazinin kampına girmiş bulunduğu gerçeğini inatla görmezlikten geliyordu.

Nisan Konferansı'nda Nogin, savaşın ortasındaki ekonomik bozukluğun, sosyalizme geçişi acil bir zorunluluk haline getirdiğini ve bu geçişin, ancak, yoksul köylüler ile birlikte proletarya tarafından gerçekleştirilebileceğini kavrayamamıştı. 6. Kongrede Nogin, tekrar sorunun bir sıçrama, üretken güçlerin geçen bir iki ay zarfında olgunlaşması olmadığını, ama devrimi, en devrimci sınıfın İktidarı ele geçirmesi zorunluluğu ile karşı karşıya bıra-

kan sınıfsal güçlerin şimdiki yeni durumu olduğunu anlayamamıştı.

Bolşevik Partisi'nin Nisan Kongresinde alınan karara karşı yapılan itirazlar üzerine, kongrede Stalin şöyle diyordu:

Ve şimdi sosyalizm konusunda Yoldaş Angarstki ile Nogin'e birkaç söz söylemek istiyorum. Nisan Konferansında bile, .biz ta o zaman, sosyalizme doğru adımlar atılması için zamanın geldiğini söylemiştik.
E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,

Bundan sonra Stalin, halihazır durum üzerinde Nisan Konferansı'nda alınan karardan pasajlar okumuştur:

Avrupa'nın en geri ülkelerinden birinde ve küçük köylü nüfusun ortasında iş görmekte olan Rus proletaryası, önüne, sosyalizme dönüşümü hemen gerçekleştirme amacını koyamaz. Ama bu söylenenlerden, İşçi sınıfının, burjuvaziyi desteklemesi gerektiği, ya da eylemlerimizi, küçük-burjuvazi için kabul edilebilir sınırlar içerisinde tutmamız gerektiği, ya da halka, pratik olarak olgunlaşan sosyalizme doğru bir dizi adımlar atmanın gerektiğini açıklama işinde proletaryanın öncü görevini reddetmemiz gerektiği sonucunu çıkartmak, büyük bir yanılgı ve bunun da ötesinde pratikte burjuvaziye tamamen teslim olmak anlamına gelir.
E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,

Bolşevik Partisi'nin Nisan Konferansı'nda saptanan çizginin, 6. Parti Kongresinin karar taslağında da devam ettiğine işaret eden Stalin, şöyle devam etti:

Yoldaşlar zamanın üç ay gerisinde kalmışlar. Bu üç ay süresince neler olup bitti? Küçük-burjuvazi tabakalara bölündü; alt tabaka, üst tabakayı terk ediyor; proletarya örgütleniyor ve ekonomik bozukluk yayılarak, İşçi denetiminin (örneğin, Petrograd'da,

Donetz bölgesinde, vb.) uygulanmasını daha da acil hale getiriyor. Bütün bunlar, Nisan ayında benimsenen tutumların doğruluğuna işaret ediyor. Ama yoldaşlar bizi geriye doğru sürüklemek istiyorlar.
E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,

Stalin'in karar taslağına karşı çıkanlara kongrede Molotov tarafından sert bir çıkış yapıldı. Yoldaş Molotov şöyle diyordu:

... Karşıdevrimci burjuvazinin zafer kazandığı ve bütün özgürlükleri yok etmekte olduğu, bu nedenle de, 3-5 Temmuz bunalımından beri, İktidarın barışçı yollardan Sovyetlere devrinin artık söz konusu olamayacağı apaçık ortadadır. Bu nokta üzerinde, yoldaşlar arasında bir görüş ayrılığı bulunmamaktadır.

Burada dönüm noktası, devrimin barışçı niteliğinin sona ermesinde yatıyor.
İktidar ancak kuvvetle alınabilir . ...
Proletarya ile yoksul köylülük, temsilcisi oldukları çoğunluğun yararına olarak, İktidarı almayı istiyor, İktidarı alabilecek durumdadır ve İktidarı alacaktır.
E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,

Buharin de Stalin'in raporunu eleştirenler arasındaydı. Devrimin gelecekteki gelişmesini birbirini izleyen iki aşamada gören Buharin şöyle diyordu:

Birinci aşama, toprak elde etmek isteyen köylülüğün katılımı ile olur; ikinci aşama, doymuş bulunan köylülüğün kopup ayrılmasından sonraki proletarya devrimi aşamasıdır ve bu aşamada Rus proletaryasını yalnız proleter unsurlar ile Batı Avrupa proletaryası destekleyecektir.

E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,

Görüldüğü gibi, Buharin'in dile getirdiği görüş, Nisan Konferansı'nda Kamenev'in savunduğu görüşe çok yaklaşıyordu: Ya proletarya köylülükle birlikte hareket edecek ve bu durumda, bu sosyalist bir devrim olmayacaktır; ya da proletarya ;yalnız başına hareket edecekti ve ancak o zaman bu, sosyalist bir devrim olacaktır.

Sorulara verdiği yanıtlarda, tartışmalar sırasındaki konuşmalarında ve karar taslağında yapılması istenen değişikliklere itirazlarında Stalin tekrar, devrimin içinde bulunduğu belli aşama konusunda ayrıntılı çözümlemelerde bulundu. Şöyle diyordu:

Biz şimdi, İktidarın, proletarya ile yoksul köylülüğe devri için bir talep öne sürüyoruz. Dolayısıyla bu bir biçim meselesi değil, İktidarın devredildiği bir sınıf meselesidir; bu bir Sovyetlerin bileşimi sorunudur . ... Şurası açıkça anlaşılmalıdır ki, kesin sonuca götürecek olan biçim sorunu değildir. Gerçekten kesin sorun, İşçi sınıfının, diktatörlük için yeterli olgunlukta olup olmamasıdır; bunun dışında her şey kendiliğinden gelecek, devrimin yaratıcı gücü tarafından oluşturulacaktır.
E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,

Stalin daha sonra, Bütün İktidar Sovyetlere! sloganının çekilmesinin asla, Kahrolsun Sovyetler! sloganı ile değiştirilmesi anlamına gelmediğine işaret etmiştir. Bolşevikler, Sovyetler Merkez Yürütme Komitesi'nden, oynadığı rol ne kadar sefilce olursa olsun istifa etmeyeceklerdi. Bolşevikler Sovyetlerde kalacaklar ve Sosyalist Devrimciler ile Menşeviklerin taktiklerini teşhir etmeye devam edeceklerdi.

Stalin bu tartışmalar sırasında, şöyle diyordu:
Asıl görev, şimdiki İktidarı devirme zorunluluğu fikrini yaymaktır. Bu fikir için biz henüz hazır değiliz. Ama buna hazırlanmalıyız. İşçiler, köylüler ve askerler, şimdiki İktidar

devrilmedikçe, özgürlüklerine ve de toprağa kavuşamayacaklarını anlamalıdırlar.
Ve şimdi yapılacak şey, İktidarı örgütlemek değil, İktidarı devirmektir; biz ne zaman İktidarı kendi ellerimize alırız, onu örgütleme olanağına da o zaman kavuşmuş oluruz.
E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,

Stalin, Buharin'in görüşlerini ciddi biçimde eleştiriyordu:
Buharin, nasıl bir gelecek öngörüyor? Çözümlemeleri temelden yanlış. Onun düşüncesine göre, birinci aşamada, biz bir köylü devri. mine yaklaşıyoruz. Ama bunun bir İşçi devrimi ile aynı ana rastlaması, çakışması kaçınılmazdır. Devrimin öncüsünü oluşturan İşçi sınıfının, aynı zamanda kendi talepleri için mücadele etmemesi düşünülemez. Bu nedenle ben, Buharin'in planının iyice düşünülmeden yapıldığı kanısındayım. Buharin'e göre ikinci aşama, artık toprağa kavuşmuş bulunan, bu nedenle de bir sorunu kalmamış olan köylüler olmaksızın, Batı Avrupa tarafından desteklenen bir proletarya devrimi olacaktır. Peki ama bu devrim kime karşı yapılacaktır? Buharin bu soruya, o oyuncak planında bir yanıt getirmiyor. *E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,*

Buharin, kapitalist emperyalistlerin, -Stalin'in söyleyişiyle- yalnız zengin mujikler ile bir blok oluşturduğunu unutarak, tüm köylülüğü tek bir kategori altında topluyordu. Yoksul köylüler, proletarya ile ve onun öncülüğünde yollarına devam ediyorlardı.

Preobrazenski'nin, tek bir ülkede sosyalizmin zafere ulaşamayacağı konusundaki Troçkist görüşüne de sert tepkiler oldu. Ülkedeki politik durum hakkında Stalin tarafından önerilen karar taslağı şöyleydi:

Bu devrimci sınıfların (proletarya ile yoksul köylülüğün) amacı, şimdiki durumda, devlet İktidarını kendi ellerine almak için her

türlü çabayı harcamak ve bu İktidarı, gelişmiş ülkelerin devrimci proletaryası ile ittifak halinde, barışa ve toplumun sosyalist yeniden kuruluşuna doğru yöneltmektir. *E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,*

Preobrazenski bu ifadeye karşı çıktı ve şu şekilde bir değişiklik yapılmasını önerdi:

Karar taslağının sonundaki ifadenin şu şekilde değiştirilmesini öneriyorum: 'İktidarı, barışa ve Batı'da bir proletarya devrimi olması halinde, sosyalizme doğru yöneltmektir.' *E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,*

Tek bir ülkede sosyalizmin zaferinin olanaksızlığı konusundaki Troçkist görüşü destekleyen Preobrazenski'yi eleştiren Stalin şöyle söylüyordu:

Kararın bu biçimde sona ermesine karşıyım. Rusya'nın, sosyalizme gidecek yolu açabilecek ülkenin ta kendisi olma ihtimali dışlanmamalıdır. Şimdiye kadar hiçbir ülke, Rusya'nın şu andaki yaşadığı özgürlük ortamına sahip olmadı; hiçbir ülke, üretim üzerinde İşçilerin denetimini benimsemeye kalkışmadı. Üstelik, bizim devrimimizin temeli, Batı Avrupa'nınkinden daha geniştir, zira orada proletarya, burjuvazi ile tamamen tek başına karşı karşıyadır. Burada ise İşçiler, köylülüğün yoksul tabakası tarafından desteklenmektedir . ... Yalnız Avrupa'nın bize yol gösterebileceği konusundaki o eski antika fikri bir yana bırakmalıyız. Bir dogmatik Marksizm, bir de yaratıcı Marksizm vardır. Ben ikincisinden yanayım. *E.Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,*

Stalin'in raporu ile ilgili olarak kabul edilen karar, daha önceki geçmiş- aşamayı incelemiş ve devrimin daha yüksek bir aşamaya nasıl ulaştırılacağı konusunda şu görüşe yer vermiştir:

1. Sınıf mücadelesinin gelişmesi ve emperyalist bir savaşın ortasında, cephedeki bunalım ile Rusya'nın her gün daha fazla müttefiklere bağımlılığı ile birlikte partiler arası ilişkiler, askeri yüksek kumanda kliğine dayanan karşıdevrimci emperyalist burjuvazinin diktatörlüğüne yol açmış ve bu diktatörlük, küçük-burjuva sosyalizminin liderliği tarafından oluşturulan sözde devrimci bir perde ile gözlerden saklanmıştır ....

Bu partilerin egemenliği altındaki Sovyetler, kaçınılmaz olarak çukura yuvarlanmışlar, devrim ya da devlet İktidarının organları olmaktan çıkmışlar ve aldıkları kararlar, yaptırım gücü olmayan tavsiyeler, dindarca arzular şekline dönüşmüştür. Bu arada, 'sosyalist' bakanları maşa olarak kullanan burjuvazi, Kurucu Meclis seçimlerini ertelemiş, köylülere toprak verilmesini engellemiş, ekonomik bozukluğa karşı verilecek savaşı sabote etmiş ve -Sovyetlerin çoğunluğunun onayı ile cephede bir saldırı için hazırlık yapmış, yani emperyalist savaşın devamından yana olmuş ve bütün . bu yollara başvurarak, karşıdevrim güçlerini örgütlemiştir. ...

6. Bütün bu olaylar göz önüne alındığında, bugün için devlet İktidarı artık fiilen, askeri kliğin desteklediği karşıdevrimci burjuvazinin ellerine geçmiştir. İşte bu emperyalist diktatörlük, politik özgürlüğü yok etmek için, sözü edilen önlemleri uygulamış, kitlelere karşı şiddet kullanmış, enternasyonal düşünmeye sahip proletaryayı zalimce izlemiş ve bütün bunlar olurken, Sovyetlerin merkez kuruluşu olan Merkez Yürütme Komitesi eli kolu bağlı kalmıştır.

Sovyetler, müthiş bir can çekişmenin acısını çekmektedir ve tüm devlet İktidarını ele almadığı için dağılma sürecini yaşamaktadır.

7. Devrimin ilk yükselişi sırasında ileri sürülmüş bulunan, İktidarın Sovyetlere devrini talep eden ve partimiz tarafından

savunulan bu slogan, devrimin barışçı bir şekilde gelişmesi için öne sürülen bir slogan olup, İktidarın ıstırapsız bir şekilde burjuvazinin elinden proletarya ya geçmesini öngörüyordu.

İktidarın barışçı bir gelişme ile ıstırapsız bir şekilde Sovyetlere devri artık imkânsız hale gelmiştir, zira İktidar artık fiilen, karşıdevrimci burjuvazinin ellerine geçmiş durumdadır. Şimdiki durumda biricik doğru slogan, karşıdevrimci burjuvazinin diktatörlüğünün tamamen tasfiye edilmesini talep eden slogandır. Yalnız devrimci proletarya, yoksul köylülüğün desteğiyle, bu görevi, bu yeni atılım görevini yerine getirebilir. *E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,*

Bu yeni slogan, hükümete karşı derhal harekete geçilmesini öngörmüyordu. Tam tersine, kararın bütünü, proletaryanın, karşıdevrimci burjuvazinin provokasyonlarına kapılmaması gereğini belirtir bir anlam taşıyordu. Karar, ülkede doğacak genel bir bunalımın, ayaklanma ve devrim için uygun koşulları yaratabileceği düşüncesiyle bütün devrimci güçlerin örgütlenme ve hazır durumda bulunma gereğine işaret ediyordu.

Karar, dört çekimser ve hiçbir karşı oy verilmeksizin kabul edilmişti. Savaşın emperyalist bir kıyım olarak yayılmakta bulunduğu vurgulanmış, yeni bir emperyalist devin, Amerika'nın savaşa katıldığına dikkatler çekilmişti. Müttefikler Amerika ile Çin'i de savaşa girmeye zorlamışlardı. Emperyalist güçler arasında kıyasıya mücadele, dünyanın hemen her yanına sıçramıştı.

Rus devrimi, bütün ülkelerin emperyalistleri için büyük bir tehlike olarak görülüyordu. Rusya'nın devrimci kitleleri, bu yağma savaşına gittikçe daha fazla karşı çıkıyorlar ve bütün ülkelerin proletaryasını bu konuda uyarıyorlardı. İşte bu yüzden, dünya emperyalizmi, Rus devrimine karşı bir kampanya açmış bulunuyor ve bu kampanyada bütün ülkelerin

uzlaşmacılarından destek görüyorlardı. Cephelerdeki Rus saldırısını onaylamakla Menşevikler ile Sosyalist Devrimciler, emperyalistlerin kampına girmiş oluyorlardı.

Raporun son kısmında, Bolşevik Partisi 6. Kongresi tarafından savaş konusunda şu hususlar karar altına alınıyordu:

9. Emperyalist savaşın tasfiyesi, önce proletarya ile yarı proletaryanın diktatörlüğünü kuran ve öteki ülkelerin savaşan proletaryasını (silahlı kuvvet dahil) her türlü araçla destekleme görevini yüklenen bir İşçi sınıfı ile karşı karşıya gelecektir. Özellikle, çok büyük bir olasılıkla, Rus devriminin yeni ve kaçınılmaz yükselişi, Batı'nın kapitalist ülkelerinde bir devrim gerçekleşmeden önce, İşçiler ile yoksul köylüleri İktidara getirerek bu görev ile karşı karşıya bırakmış olacaktır.

10. Bu nedenle tek çıkar yol-; uluslararası proletaryanın savaşın gerçek demokratik bir biçimde sona ermesini sağlaması ve Rusya'da da, İşçiler ile yoksul köylülerin İktidarı ele geçirmeleridir. Yalnız bu sınıflar, bütün ülkelerin kapitalistleri ile bağları kopararak, uluslararası proleter devrimin gelişmesini gerçekten destekleyerek yalnız savaşa değil, kapitalist köleliğe de son vermiş olacaklardır. *E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,*

Karşıdevrimci burjuvazinin diktatörlüğünü yıkma hedefini benimseyen Bolşevik Partisi 6. Kongresi, bunalımın sona erdirilmesi ve ekonomik hayatın, İşçi ve yoksul köylülerin yararına olmak üzere canlandırılması ve düzenlenmesi için ayrıntılı bir ekonomik plan hazırladı. 6. Kongre tarafından kabul edilen ekonomik durum ile ilgili kararda, kapitalistler ile toprak beylerinin kendi çıkarları yönündeki uygulamaları ve buna savunmacıların destek olması sonucu, ülkenin ekonomik çöküşün eşiğine geldiği vurgulanmıştır. Kongre, sanayi, tarım, maliye, belediye girişimleri vb. konularında, ülkenin bu bataktan

kurtulması için ayrıntılı önlemleri saptamış, İşçilerin üretim üzerindeki denetimleri, büyük malikanelerin zoralımı, toprağın, bankaların ve büyük sanayinin kamulaştırılması yolunda kararlar almıştır. Bolşeviklerin bu kesin ve vazgeçilmez talepleri, halk kitleleri tarafından büyük destek görmüştür. Ne var ki, bütün bu karar ve önlemler, savaşa son vermeksizin uygulanamazdı. Bu yağma ve toprak ilhakı savaşı, adil bir savaşa, bir iç savaşa dönüştürülmeliydi. 6. Kongrenin aldığı karar bu konuda şöyle diyordu:

Bu bunalımlı durumdan kurtulmanın tek yolu, savaşın sona erdirilmesi, üretimin savaşa dönük değil, savaşın yıktığı şeyleri düzeltmeye yönlendirilmesi ve bütün bunların bir avuç · mali oligarşinin değil, İşçi ve yoksul köylülerin çıkarları doğrultusunda gerçekleştirilmesi gerekir. Rusya'da üretimin genel çizgileriyle bu biçimde düzenlenmesi ancak, proletarya ile yarı-proleterlerin denetimi altında yapılacak bir örgütlenme ile mümkün olabilir ve bunun ilk koşulu da, devlet İktidarının bunların eline geçmesini gerektirir. *E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,*

Sosyalist Devrimciler ile Menşevikler devamlı olarak 1789 Fransız Burjuva Devrimi'nden söz ederler ve Fransız emekçilerinin, soylular ile bunların İngiliz, Prusyalı ve Rus müttefiklerine karşı giriştikleri mücadeledeki, fevkalade kahramanlık ve olağanüstü cesaret gösterdiklerini söylerler. Peki, Rus emekçileri, devrimin savunması için, niçin aynı cesaret, heves ve tutku ile mücadele etmesinler?

Sosyalist Devrimciler ile Menşevikler, bu mucizenin Fransa'da gerçekleşmesini olanaklı kılan koşullardan hiç söz etmezler. Fransız halkı kendi monarşist hükümetlerini imha ettiler. Kendi devrimcilerinin -Jacoben Partisi'nin- yönetimi altında Fransız emekçileri, feodalizmin bütün kalıntılarını temizlediler. Fransız köylüleri, toprağı, toprak beylerinin ellerinden aldılar. Fransız

devrimcileri, eski rejim ile hesaplaştılar ve halkı, kendi düşmanlarına karşı azirole yönelttiler. Bütün bunlar, Fransa'nın savaşını adil bir savaş, bir savunma savaşı yaptı. Devrimin azirole yürütülmüş olması, Fransa'nın ezilmiş sınıflarının, gerici Avrupa'ya karşı kahramanca, fedakarca ve büyük bir istekle verdikleri savaş için maddi koşulları yaratmış oldu.

Bu yağma savaşını bir iç savaşa dönüştürme ve Bolşeviklerin ekonomik platformunda ana hatlarıyla gösterilen önlemlerin uygulanması, ülkedeki mücadele gücünü iyiden İyiye artıracaktı. Ancak eski rejimi acımasızca yok ederek, ülkeyi Bolşevik platformuna uygun biçimde canlandırıp hayata geçirerek, Fransız devriminde olduğundan daha büyük mucizeler yaratmak mümkündür. Ve ancak kapitalizmin boyunduruğundan kurtulan bir halk, Bolşevik Partisi'nin öncülüğünde, gerçek devrimci canlanmayı başarabilir.

Ayrıca kongre, Bolşeviklerin sendika çalışmalarındaki etkinliklerini de dikkatle inceledi. Kongre, oportünistlerin öne sürdükleri, sendikaların tarafsız kalmaları teorisinin devrimci pratiğe ve gerçek bir proletarya devleti kurulmasına tamamen ters düştüğü gerçeğini de vurguladı. Savaş, sendikal hareket de dahil bütün İşçi hareketini ikiye bölmüştü. Savaşı destekleyen, bu yağma savaşında, burjuva anayurdun sözde savunulmasını isteyen sendikalar, aslın-da, emperyalizmden yana bir tavır içine girmiş oluyorlardı. Sadece, burjuvazi karşıtı bir sınıf çizgisi izleyen sendikalar, İşçilerin çıkarlarını koruma görevini yerine getirebiliyorlardı. Kongre bütün üyelerini sendikalara girmeye ve orada aktif olarak çalışmaya ve sendikaları militan sınıf örgütleri haline getirmeye çağırdı. Ancak bu suretle, karşıdevrimci burjuvaziye- k-arşı ekonomik 've politik bir mücadeleyi etkin bir biçimde vermek mümkün olabilirdi. Kongre kararında şöyle deniyordu:

Karşıdevrimin büyümesi ile büsbütün artan ülkedeki ekonomik bozulma ile mücadele etmek ve başladığımız devrimi zafere ulaştırmak için sendikaların, üretimin örgütlenmesine ve dağıtımın örgütlenmesine fiilen katılmaları ve aynı zamanda, ancak devrim dalgasında yeni bir yükselme ve yoksul köylülüğün desteğini alan proletaryanın diktatörlüğü altında bu önlemlerin yürütülebileceğini hatırdan çıkarmamaları gerekir.

Bütün bunları göz önünde bulunduran Kongre sendikaların bu önemli görevleri, militan sınıf örgütleri olarak başarabileceklerini ve bu sırada, proletaryanın politik sınıf partisi ile sıkı temas halinde olmaları gereğini vurgular. Kurucu Meclis seçimlerinde de sendikalar, sosyalist partinin zaferi için canla başla çalışmalı, proletaryanın sınıf çıkarlarını daima ön planda tutmalı, savaşın bir an önce sona erdirilmesini savunmalı ve bunun için de bütün ülkelerin egemen sınıflarına karşı kitlelerin girişecekleri devrimci mücadeleyi aktif olarak desteklemelidir. Savaşı en kısa zamanda sona erdirmek ve Enternasyonali yaratmak için, öteki ülkelerdeki sendikalar ile derhal temasa geçmeli, 'savaşa karşı savaş' mücadelesini hep birlikte el ele yürüterek, uluslararası kıyıma sosyalizm adına son vermelidirler.

Şunu unutmamak gerek: Uluslararası devrimci sosyalizm daima ve her yerde uluslararası emperyalizmin karşısındadır!

Kongre, gençlik sorununu da, Bolşevik Partisi'nin yedeği ve desteği olarak ele almıştır. Gençlik dernekleri ile ilgili olarak kararda şu cümleler yer almıştır:

İşçi sınıfının mücadelesinin, sosyalizm için doğrudan mücadele aşamasına geçtiği şu sırada kongre, genç İşçilerin sosyalist bir örgüt içerisinde örgütlenmesini ve sınıfsal bir dayanışma içerisinde bütünleşmesini acil bir görev olarak kabul eder ve bütün parti örgütlerinin bu işe azami dikkatle sarılmalarını talep

eder.

E. Yaroslovski, Ekim Arif esinde, RSDIP (B)'nin 6. Kongresi,

Kongre, başlarında Troçki'nin bulunduğu, Bölgeler-Arası ismiyle tanınan bir grubu partiye kabul etmişti. Bu grup, Menşevikler ile partiden ayrılmış bulunan bazı eski Bolşeviklerden oluşuyordu ve 1913 yılında kendi örgütlerini kurmuşlardı.· Savaş sırasında bu grup, savunmacılar ile bir kopma olmasına karşı çıkmışlar, Bolşeviklerin, emperyalist savaşı, iç savaşa dönüştürme sloganına karşı mücadele etmişler, emperyalist savaşta Çarlık hükümetinin yenilmesini amaçlayan politikayı reddetmişler ve Rusya'da sosyalizmin zafere ulaşacağı tezini kabul etmemişlerdir. Bu Bölgeler-Arası örgütün 191 7'deki üyeleri arasında L. Troçki, A. Lunaçarski, K. Yurenev, A. Joffe, M. Uritki ve V. Voladarski vardı. Devrimin gösterdiği gelişmenin etkisi altında bu örgüt üyeleri, Bolşeviklerin tutumlarının doğruluğunu görerek, savunmacılardan ayrılmışlar ve Bolşevik Partisi'nin 6. Kongresinde, Bolşeviklerin programını kabul ettiklerini bildirmişlerdir.

Şurasını da kaydetmek gerekir ki, 6. Kongrede, bu Bölgelerarası grup, Lenin'in karşıdevrimci hükümetin kuracağı mahkemeye çıkması talebinde bulunmuştur. Ayrıca bunlar, kongrede oportünist çizgiyi desteklemişler ve Stalin'in karar taslağı aleyhinde konuşmalar yapmışlardır.

Kongre yirmi bir daimî ve on yedek üyeli bir Merkez Komite seçmiştir. Bu üyeler şunlardı: Sergeyev Artyom, Berzin, Bubnov, Buharin, Jerzinski, Kamenev, Kollontay, Krestinski, Lenin, Milyutin, Muranov, Nogin, Rikov, Saumyan, Smilga, Sokolnikov, Stalin, Sverdlov, Troçki, Uritski, Zinovyev.

Bu 6. Kongre, Bolşevik Partisi'nin nasıl güçlü bir kuruluş haline geldiğini göstermiştir. Ne Sosyalist Devrimciler ile Menşeviklerin yalanları ne de hükümetin estirdiği terör,

Bolşevik Partisi'nin üye sayısının artmasını, etkisinin büyümesini önleyebilmiştir. Tamamen yeraltına irildiği halde, Bolşevikler, yasal ve yasal olmayan mücadele yöntemlerini bir arada büyük bir ustalıkla kullanmışlardır. Aslında bunda gösterdikleri ustalık, Çarlık yılları sırasında bu konuda kazandıkları deneyimlerin bir ürünüydü. Parti, kitlelerin, burjuvazi ile uzlaşmacıların etkilerinden nasıl kopartılıp ayrılabilecekleri konusunda parlak bir ders vermiştir. Bolşevikler, alaylarda, fabrikalarda, kooperatif örgütlerinde, sendikalarda ve her yerde aktif çalışmalar yapmışlar ve kitleleri Lenin'in sloganları etrafında birleştirmişlerdir.

6. Kongre, partinin tarihinde çok önemli bir yer tutar. Bu kongre, devrim dalgasında yeni bir yükselişin arifesinde yapılmıştır. Bolşeviklerin Nisan Konferansı, Partinin dikkatlerini, burjuva devriminin sosyalist devrime dönüştürülmesi üzerinde toplamıştır. 6. Kongre ise, dikkatleri silahlı bir ayaklanma üzerinde toplamıştır. Kongrenin bütün kararları tek bir amaca yönelmişti: Yani girilen aşamada devrimin zaferini sağlamak.

Lenin bu kongreye katılmadı. Geçici Hükümet sürekli peşindeydi ve saklanmak zorundaydı. Ama Lenin, kongre liderleri ile hep temas halindeydi ve onlara gerekli öğüt ve tavsiyelerde bulunuyordu. Lenin'in ruhu, düşünceleri, sağlam liderliği ile doğru ve kesin tavsiyeleri, kongrenin çalışmalarına ve Stalin'in konuşmalarına ışık tutmuştur. Stalin, Lenin'in amaç ve davasını ileri götürmüş ve partiyi, acil ve kesin görev etrafında toplamıştır: Burjuva hükümetinin devrilmesi ve İktidarın proletarya ile yoksul köylüler tarafından ele geçirilmesi.

1917 Sovyet Devrimi 1. Bölümünden
Gorki, Molotov, Voroşilov, Kirov, Zhdanov, Stalin

Çeviren İsmail Arkın

KURUCU MECLİS SEÇİMLERİ ÜZERİNE

Raboçi i Soldat

(İşçi ve Asker) No. 4,

27 Temmuz 1917.

Stalin.

Kurucu Meclis seçim kampanyası başlamıştır. Partiler şimdiden güçlerini seferber ediyorlar. Kadetlerin müstakbel adayları şimdiden tüm Rusya'yı geziyor ve başarı şanslarını iskandil ediyorlar. Sosyal-Devrimciler, seçimleri "örgütleme " amacıyla Petrograd'da bir vilayet köylü temsilcileri konferansı toplamışlardır. Halkçıların diğer bir grubu, aynı amaçla Moskova'da bir Tüm-Rusya Köylüler Birliği! kongresi toplamaktadır. Aynı zamanda, diğer şeylerin yanısıra, kırda seçim kampanyasını başarılı bir şekilde yürütmek amacıyla, kendiliğinden partisiz, "Köylü Temsilcileri Garnizon Sovyetleri" ortaya çıkmaktadır. Aynı amaçla, kıra yayın ve insan malzemesi sağlayan çok sayıda İşçi hemşerilik birlikleri gün yüzüne çıkmaktadır. Son olarak tek tek fabrikalar seçim ajitasyonu için kıra özel delegeler göndermektedir.

Burada, esas olarak askerlerden ve denizcilerden oluşan, Rusya'yı dolaşan ve köylülere şehirlerden haberler" getiren sayısız ferdi "delegelerin" sözünü bile etmiyoruz.

Anlaşıldığı kadarıyla, nüfusun en geniş kesimleri anın anlamının ve Kurucu Meclis'in büyük öneminin bilincindedirler.

Ve herkes, nüfusun çoğunluğunu oluşturan kırın tayin edici rolü oynayacağını ve eldeki bütün boş güçlerin gönderilmesi gereken yerin buralar olduğunu hissetmektedir.

Bütün bunlarla bağ içinde, tarım emekçilerinin —Partimizin kırdaki esas desteği— dağınık ve örgütsüz olmaları olgusu,

kırdaki çalışmamızı önemli ölçüde daha da karmaşık yapmaktadır. Şehir nüfusunun en örgütlü kesimi olan şehir İşçilerinin aksine, kır İşçileri en örgütsüz kitleyi oluştur maktadır. Köylü Temsilcileri Sovyetlerinde en başta doğal olarak "liberal çiftlik sahipleri ve kapitalistlerle" uzlaşmaya yatkın olan köylülüğün orta ve zengin kesimleri örgütlenmektedir. Kırın proleter ve yarı-proleter unsurlarını kendi peşinden sürükleyen ve onları uzlaşmacı Trudovik ve Sosyal-Devrimci partilerin etkisi altına sokan da bunlardır.

Tarımda kapitalizmin ve kırdaki sınıf mücadelesinin yetersiz gelişmesi bu tür bir uzlaşmacı siyaset için uygun koşullar yaratmaktadır.

Şimdi Partimizin görevi, köylülüğün en yoksul tabakalarını Trudovik'lerin ve Sosyal-Devrimcilerin etkisinden kurtarmak ve onları şehir İşçileriyle kardeşçe bir ailede birleştirmektir.

Bizzat yaşam, uzlaşma siyasetinin işe yaramazlığını adım adım açığa vurarak bu yönde çalışmaktadır. Parti fonksiyonerlerinin görevi, bu siyasetin zararlı olduğunu açığa çıkarmak amacıyla, Kurucu Meclis seçimlerine tüm gücümüzle müdahale etmek ve böylece köylülüğün en yoksul tabakalarının şehir proletaryası etrafında birleşmesini kolaylaştırmaktır.

Bu amaçla, kırda derhal Partimizin hücrelerini yaratmak ve onları şehirlerdeki Parti komiteleriyle sıkı bir şekilde birbirine bağlamak zorunludur. Her nahiyede, her kazada, her seçim bölgesinde, erkek ve kadın yoksul köylülerden oluşan parti grupları örgütlemeliyiz. Bu gruplar, ilgili vilayetin sanayi merkezlerindeki komitelerimize bağlanmalıdır.

Gruplara gerekli seçim malzemesi, yayın ve kadro sağlamak bu komitelerin görevidir.

Ancak bu tarzda ve bizzat kampanyanın seyri içinde şehir ve kır proleterlerinin gerçek birliğini yaratmak olanaklı olacaktır.

Biz, kapitalistlerle ve çiftlik sahipleriyle anlaşmaya karşıyız, çünkü biliyoruz ki İşçilerin ve köylülerin çıkarları böyle bir anlaşmadan ancak zarar görebilir.

Ama bu, bizim genelde her türlü anlaşmaya karşı olduğumuz anlamına gelmez.

Yaşamın kendisinin çiftlik sahiplerine ve kapitalistlere karşı devrimci mücadele yoluna sevk ettiği mülksüz köylülerin partisiz gruplarıyla anlaşma taraftarıyız.

Zenginlere değil yoksullara, burjuvazinin hükümetine değil halka ve her şeyden önce İşçi sınıfına karşı güvenle dolu olan askerlerin ve denizcilerin partisiz örgütleriyle anlaşma taraftarıyız. Partimizle birleşemeyecekleri ya da birleşmek istemedikleri için bu tür grup ve örgütleri uzağa itmek akılsızca ve zararlı olacaktır.

İşte bu nedenle, kırdaki seçim kampanyamız, bu tür grup ve örgütlerle ortak bir dil bulma hedefine, ortak bir devrimci platform hazırlama hedefine, bunlarla bütün seçim bölgelerinde "profesörleri" ve "bilginleri" değil, fakat halkın taleplerini sadakatle desteklemeye hazır olan köylüleri, askerleri ve denizcileri kapsayan birleşik aday listelerinin düzenlenmesi hedefine yönelmelidir.

Ancak bu yolla, kırın emekçi nüfusunun geniş tabakalarını devrimimizin önderi proletarya etrafında birleştirmek olanaklı olacaktır.

Böyle partisiz grupları uzun uzadıya aramanın gereği yoktur, çünkü her yerde günbegün ortaya çıkmaktadırlar.

Ve bunlar, Köylü Komitelerini toprak mülklerini tasarrufunda bulundurmaktan alıkoyan Geçici Hükümet'e duyulan güvensizliğin artması nedeniyle, ortaya çıkmaya devam edeceklerdir. Bunlar, Geçici Hükümet'in dümen suyunda ilerleyen Tüm-Rusya Köylü Temsilcileri Yürütme Komitesi'nin siyasetine duyulan hoşnutsuzluk nedeniyle büyüyorlar ve büyümeye devam edeceklerdir. Bunun bir örneği, yakın zamanda oluşmuş olan, şehrin tüm garnizonunu içine alan ve faaliyetinin ilk adımlarından itibaren Geçici Hükümet ve Tüm-Rusya Köylü Temsilcileri Yürütme Komitesi ile anlaşmazlığa düşen "Petrograd Köylü Temsilcileri Sovyeti" dir.

Köylülerin ve askerlerin bu tür partisiz örgütleriyle bir anlaşma temeli olarak hizmet edebilecek bir platform aşağı yukarı şöyle olabilir:

1 — Bizler, çiftlik sahiplerine, kapitalistlere ve onların "Halkın Özgürlüğü Partisi"ne karşıyız, çünkü onlar ve yalnızca onlar Rus halkının baş düşmanlarıdır. Zenginlere ve onların hükümetine hiçbir şekilde güvenilmemeli ve hiçbir destek sağlanmamalıdır!

2 — Bizler, güvenimizi ve desteğimizi İşçi sınıfına, sosyalizmin sadık savunucusuna veriyoruz; bizler, köylülerin, askerlerin ve denizcilerin İşçilerle birlikte çiftlik sahiplerine ve kapitalistlere karşı ittifakından ve anlaşmasından yanayız.

3 — Bizler, savaşa karşıyız, çünkü bu bir fetih savaşıdır. Savaş, Çar tarafından İngiliz ve Fransız kapitalistleriyle yapılan gizli anlaşmalar temelinde sürdürüldüğü sürece, ilhaksız barış hakkında yapılan tüm konuşmalar, boş gevezelikler olarak kalacaktır.

4 — Bizler, halkların emperyalist hükümetlerine karşı verecekleri kararlı mücadele sayesinde, savaşa derhal son verilmesinden yanayız.

5 — Bizler, sanayide kapitalistler tarafından şiddetlendirilen anarşiye karşıyız. İşçilerin sanayii denetlemesinden yanayız; bizzat İşçilerin ve onlar tarafından atanan bir hükümetin müdahalesiyle, sanayiin demokratik çizgilerde örgütlenmesinden yanayız.

6 — Bizler, şehirlere yeterli miktarda erzak ve kırsal bölgelere şeker, parafin, ayakkabı, tekstil ürünleri, madeni eşya ve diğer gerekli mallar sağlanabilmesi için şehir ve kır arasında normal bir ürün değiş-tokuşundan yanayız.

7 — Bizler, bütün toprakların —hazineye, Çara, hanedanın diğer mensuplarına, çiftlik sahiplerine, manastırlara ve kiliselere ait toprakların— tazminatsız olarak tüm halkın eline geçmesinden yanayız.

8 — Bizler çiftlik sahiplerine ait bütün boş toprakların, sürülüp ekilebilir toprakların ve otlakların derhal, demokratik bir şekilde seçilmiş Köylü Komitelerinin kullanımına verilmesinden yanayız.

9 — Bizler, şimdi çiftlik sahiplerinin elinde ya da ambarlarda bulunan canlı ve cansız bütün tarımsal envanterin, çift sürmek, biçmek, hasat yapmak vb. amacıyla kullanılmak üzere derhal Köylü Komitelerinin kullanımına verilmesinden yanayız.

10 — Bizler, çalışamayacak durumdaki bütün savaş malullerine, aynı zamanda dul ve yetimlere, insanca bir yaşam sürdürmeleri için yeterli yardım ödenmesinden yanayız.

11 — Bizler, sürekli orduya, bürokrasiye ve polis gücüne dayanmayan halk cumhuriyetinden yanayız.

12 — Sürekli bir ordu yerine, kumandanlarının seçimle işbaşına geldiği bir ulusal muhafız gücü talep ediyoruz.

13 — Sorumsuz bürokratik devlet memurları yerine, seçimle işbaşına gelen ve azledilebilen hizmetliler talep ediyoruz.

14 — Halkı vesayet altında tutan bir polis yerine, seçimle gelen ve azledilebilen bir milis gücü talep ediyoruz.

15 — Bizler, askerlere ve denizcilere karşı yönelik "emirlersin kaldırılmasından yanayız.

16 — Bizler, birliklerin dağıtılmasına ve askerlerin birbirine karşı kışkırtılmasına karşıyız.

17 — Bizler, İşçi ve , asker basınının takibata uğratılmasına karşıyız; gerek cephe gerisinde, gerekse cephede olsun, söz ve toplantı özgürlüğünün kısıtlanmasına karşıyız; yargısız tutuklamalara, İşçilerin silahsızlandırmasına karşıyız.

18 — Bizler, ölüm cezasının yeniden getirilmesine karşıyız.

19 — Bizler, Rusya'nın tüm halklarına, kendi yaşamlarını özgürce düzenleme hakkının verilmesinden ve bu halkların baskıya uğratılmamasından yanayız.

20 — Son olarak bizler, ülkede tüm İktidarın devrimci İşçi ve Köylü Temsilcileri Sovyetlerine geçmesinden yanayız.

Çünkü ancak böyle bir İktidar, ülkeyi savaş, ekonomik yıkım, pahalılık, ve halkın zaruretinden yararlanarak kendilerini zenginleştiren kapitalistler ve çiftlik sahipleri tarafından içine itildiği çıkmazdan kurtarabilir.

Parti örgütlerimizle köylü ve askerlerin partisiz devrimci grupları arasında bir anlaşma temeli olarak hizmet edebilecek olan platform işte kaba batlarıyla böyledir.

Yoldaşlar! Seçim zamanı yaklaşmaktadır. Çok geç olmadan işi ele alın ve seçim kampanyasını örgütleyin.

Erkek ve kadın İşçilerden, askerlerden ve denizcilerden oluşan gezginci propaganda grupları kurun ve bu platform konusunda kısa konferanslar düzenleyin.

Bu grupları yayınlarla donatın ve Rusya’nın dört bir köşesine gönderin. Bunların sesleri, yaklaşan Kurucu Meclis seçimleri için kırı ayağa kaldırsın.

Nahiyelerde ve kazalarda parti grupları kurun ve yoksul köylü kitlelerini bunların etrafında toplayın.

Kazalarda, nahiyelerde ve illerde Partinin devrimci ilişkilerini güçlendirme ve Kurucu Meclis’e adaylar gösterme amacıyla konferanslar düzenleyin.

Kurucu Meclis çok büyük bir öneme sahiptir. Ama Kurucu Meclis’in dışındaki kitlelerin önemi ölçülemeyecek kadar daha büyüktür. Güç, Kurucu Meclis’in' kendisinde değil, fakat mücadeleleriyle yeni bir devrimci hukuk yaratmakta olan ve Kurucu Meclisi ileriye götürecek olan İşçi ve köylülerde

yatmaktadır.

Şunu aklınızdan çıkarmayın: Devrimci kitleler ne kadar örgütlü olursa, Kurucu Meclis onların sesine o kadar daha dikkatli kulak verecek ve Rus devriminin geleceği o kadar güvence altına alınmış olacaktır.

Bunun için, seçimlerde ana görev, geniş köylü kitlelerini Partimiz etrafında birleştirmektir.

O halde iş başına, yoldaşlar!

Raboçi i Soldat

(İşçi ve Asker) No. 4, 27 Temmuz 1917.

Stalin.

MERKEZ KOMİTESİ HESAP VERME RAPORU - Stalin 6. Kongre

RSDİP (BOLŞEVİK) VI. KONGRESİNDE KONUŞMALAR

26 Temmuz — 3 Ağustos 1917

1 — MERKEZ KOMİTESİ HESAP VERME RAPORU

27 Temmuz

Yoldaşlar!

Merkez Komitesi'nin hesap verme raporu, Merkez Komitesi'nin geçen iki buçuk ay zarfındaki faaliyetlerini kapsıyor: Mayıs, Haziran ve Temmuz'un ilk yarısı.

Merkez Komitesi'nin Mayıs ayı içindeki faaliyetleri üç çizgi boyunca yürümüştür'.

Birinci olarak, yeni İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetleri seçimi şiarı yükseltildi. Merkez Komitesi, devrimimizin barışçıl bir çizgi boyunca geliştiği, yeni Sovyet seçimleriyle, İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetlerinin bileşiminin ve dolayısıyla hükümetin bileşiminin değiştirilebileceğinden yola çıktı.

Muhaliflerimiz, bizi İktidarı ele geçirmeye çalışmakla suçladılar. Bu bir iftiradır. Hiç de böyle bir niyetimiz yoktu. Biz, yeni Sovyet seçimleri yoluyla Sovyetlerin faaliyetlerinin karakterini geniş kitlelerin istekleri doğrultusunda değiştirme fırsatına sahip olduğumuzu söyledik. Hükümete değişik bir yol tutturmak için İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetlerinde tek oyluk bir çoğunluğun yeterli olacağı bizim için açıktı. Bunun için Mayıs ayındaki faaliyetlerimizin kilit noktasında yeni seçimler duruyordu. Sonunda Sovyet'in İşçi fraksiyonunun sandalye sayısının aşağı-yukarı yansını ve asker fraksiyonunun yaklaşık dörtte birini kazandık.

İkincisi, savaşa karşı ajitasyondur. Fr. Adler'in ölüm cezasına mahkûm edilmesi vesilesiyle ölüm cezasına ve savaşa karşı birçok protesto mitingleri düzenledik. Bu kampanya, askerler tarafından olumlu karşılandı.

Merkez Komitesi'nin faaliyetlerinin üçüncü alanı, Mayıs ayındaki yerel seçimlerdi. Petrograd Komitesi ile birlikte Merkez Komitesi, hem karşı-devrimin esas gücü olan Kadetlerle, hem de Kadetleri isteyerek veya istemeyerek izleyen Menşevikler ve Sosyal-Devrimcilerle savaşmak için her türlü çabayı sarf etti. Biz, Petrograd'da kullanılmış olan 800 000 oyun aşağı-yukarı %20'sini aldık.

Viborg Semt Duması'nı tümüyle kazandık. Asker ve denizci yoldaşlar Partiye olağanüstü hizmetlerde bulundular.

O halde Mayıs ayının olağan dışı özellikleri:

1) Yerel seçimler, 2) savaşa karşı ajitasyon ve 3) İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetleri seçimleridir.

Haziran. Cephede bir saldırıya hazırlanıldığı söylentileri askerleri huzursuz ediyordu. Askerlerin haklarını ortadan kaldıran bir dizi emir yayınlandı. Bütün bunlar kitleleri elektriklendirdi. Her söylenti, bir anda tüm Petrograd'a yayılıyor ve İşçiler ve özellikle askerler arasında kızgınlık yaratıyordu.

Saldırı söylentileri; Kerenski'nin askerlerin hakları üzerine emir ve bildirileri; yetkililerin adlandırdığı gibi Petrograd'ın gereksiz unsurların yükünden kurtarılması -ki devrimci unsurların Petrograd'dan uzaklaştırılmak istendiği açıktı; gittikçe daha açık gün yüzüne çıkan ekonomik yıkım — bütün bunlar İşçileri ve askerleri huzursuz ediyordu.

Fabrikalarda mitingler düzenleniyor ve bize kâh şu, kâh bu alay veya fabrikalar tarafından bir gösteri düzenleme önerisi yapılıyordu. 5 Haziran'da bir eylem, bir gösteri yapılması

planlanıyordu. Fakat Merkez Komitesi, o sırada hiçbir eylem yapılmamasını, fakat 7 Haziran'da semt, fabrika, işletme ve alay temsilcilerinin bir toplantı yapmasını ve eylem sorununun burada sonuca bağlanmasını kararlaştırdı.

Böyle bir toplantı yapıldı ve yaklaşık 200 kişi katıldı. Askerlerin özellikle huzursuz olduğu ortaya çıktı. Ezici bir çoğunlukla gösteri yapılmasına karar verildi. Eğer henüz yeni açılmış olan Sovyetler Kongresi bir mitinge karşı çıkacak olursa ne yapılacağı sorunu ortaya atıldı. Söz alan yoldaşların ezici çoğunluğu, hiçbir şeyin gösteriyi yapmaktan alıkoyamayacağı görüşündeydi. Bunun üzerine Merkez Komitesi, barışçıl bir gösteri düzenlemeyi üzerine almaya karar verdi. Askerlerin, silahlı bir biçimde ortaya çıkıp çıkmama yönündeki soruları üzerine, Merkez Komitesi silah taşınmaması kararı aldı. Askerler silahsız ortaya çıkmanın olanaksız olduğunu, çünkü silahların burjuva kesiminden gelecek aşırılıklara karşı tek etkin güvence olduğunu ve yalnızca kendilerini savunma amacıyla silahları getireceklerini söylediler.

9 Haziran'da Merkez Komitesi, Petrograd Komitesi ve Askeri Örgütün ortak , bir toplantısı yapıldı. Merkez Komitesi, Sovyetler Kongresi ve bütün sosyalist partilerin gösterimize karşı çıktıkları^ olgusu karşısında gösteriyi ertelemenin yerinde olup olmadığı sorusunu ortaya attı. Buna herkes tarafından olumsuz yanıt verildi.

Aynı günün gece yarısı Sovyetler Kongresi, bize karşı bütün otoritesinin ağırlığını kefeye koyduğu bir bildiri yayınladı.

Merkez Komitesi, 18 Haziran'da bizzat Sovyetler Kongresinin kitlelerin kendi iradelerini dile getirebilecekleri bir gösteri çağrısı yaptığını görünce, 10 Haziran'da yapılacak gösterinin 18 Haziran'a ertelenmesini kararlaştırdı.

İşçiler ve askerler, Merkez Komitesi'nin kararını dizginlenmiş bir hoşnutsuzlukla karşıladılar, fakat karara da uydular. Yoldaşlar,

10 Haziran sabahı Sovyetler Kongresi'nin delege olarak gönderdiği bir dizi konuşmacı, işletmelerde bir gösteri örgütleme çabasını tasfiye etmek için çabalarken, İşçilerin büyük çoğunluğunun yalnızca Partimizin konuşmacılarını dinlemek istemeleri karakteristiktir. Merkez Komitesi, askerleri ve İşçileri yatıştırmada başarılı oldu.

Böylece örgütlülüğümüz kanıtlanmış oldu.

Sovyetler Kongresi 18 Haziran için gösteri düzenlerken, aynı zamanda gösteride slogan özgürlüğüne izin verileceğini bildirdi. Belliydi ki Kongre, Partimize karşı savaş vermeğe karar vermişti. Biz bu meydan okumayı kabullendik ve önümüzdeki gösteri için güçlerimizi toplamaya başladık.

Yoldaşlar 18 Haziran gösterisinin nasıl geçtiğini bilmektedirler.

Burjuva gazeteleri bile göstericilerin ezici çoğunluğunun Bolşeviklerin sloganları altında yürüdüğünü yazdı. Ana slogan, Tüm İktidar Sovyetlere! idi. Göstericiler 400 000'den az değildi. Yalnızca üç küçük grup —Bund, Kazaklar ve Plehanov yandaşları— Geçici Hükümete Güven! sloganını atmaya cüret ettiler; ama onlar- da buna pişman oldular; çünkü bayraklarını indirmek zorunda bırakıldılar.

Partimizin gücünün ve etkisinin ne kadar büyük olduğuna Sovyetler Kongresi kendi gözleriyle kanaat getirdi.

Genel kanaat şuydu ki, 21 Nisan gösterisinden daha muhteşem olan 18 Haziran gösterisi iz bırakmadan geçip gitmeyecektir. Ve gerçekten de iz bırakmadan geçip gitmedi.

Reç, Sovyetlerin siyaseti kitleler tarafından onaylanmadığı için Hükümetin bileşiminde büyük ihtimalle önemli değişiklikler olacağını ileri sürdü. Ne var ki tam da o gün ordularımız cephede bir saldırı, başarılı bir saldırı başlattılar ve bu bağıntıda Kara Yüzler Nevski Bulvarı'nda mitingleri başladı. Bu durum,

Bolşeviklerin 18 Haziran gösterisinde kazandığı manevi zaferi yok etti. Bu ayrıca gerek Reç gerekse Sosyal-Devrimci ve Menşevik hükümet partilerinin resmi sözcüleri tarafından sözü edilen olası pratik sonuçları da yok etti.

Geçici Hükümet İktidarda kaldı. Başarılı saldırı olgusu, Geçici Hükümet'in kısmi başarıları ve birlikleri Petrograd'dan çekmek için bir dizi tasarı, askerler üzerinde etkisini gösterdi. Bu olgular onları, pasif emperyalizmin aktif emperyalizme dönüşmekte olduğuna ikna etti. Yeni bir fedakârlıklar döneminin başlamış olduğunun farkına vardılar.

Cephe, aktif emperyalizm siyasetine tepkisini, kendi yoluyla gösterdi. Yasaklamalara rağmen, bir dizi alay, hücuma geçilip geçilmeyeceği hakkında oy kullanmaya başladı. Başkomutanlık, Rusya'da hüküm sürmekte olan yeni şartlarda ve savaş hedeflerinin açık olmaması olgusu karşısında, kitleleri gözü kapalı bir şekilde hücuma kaldırmanın olanaksız olduğunu kavramadı. Tahmin ettiğimiz şey oldu: Saldırı başarısızlığa mahkûm oldu.

Haziran'ın ikinci yarısı ve Temmuz'un başı saldırı siyasetinin hakimiyetinde geçti. Ölüm cezasının yeniden getirildiği, bir dizi alayın dağıtıldığı, cephedeki askerlerin kötü muamelelere maruz bırakıldığı söylentileri dolaşmaktaydı.

Cepheden gelen delegeler, askerlerin dövüldüğü ve tutuklandığı haberleriyle geldiler. El bombacılar ve makinalı tüfekçiler alaylarından da benzer raporlar gelmekteydi. Bütün bunlar Petrograd İşçi ve askerlerinin yeni bir gösterisi için zemini hazırladı.

Şimdi 3-5 Temmuz olaylarına geliyorum. Her şey 3 Temmuz günü öğleden sonra saat üçte Petrograd Komitesi binasında başladı.

3 Temmuz, saat 15. Partimizin Petrograd Şehir Konferansı toplantıdaydı. Tamamen zararsız bir sorun —yerel seçimler— tartışılmaktaydı. Garnizondaki alaylardan birisinin iki temsilcisi geldi ve gündem dışı olarak, alaylarının bu akşam eyleme başlama kararı aldığını, cephede alaylar birbiri ardına dağıtılırken daha fazla sessiz kalmaya dayanamayacaklarını ve gösteriye katılmaya çağırmak üzere daha şimdiden delegelerini fabrikalara ve askeri birliklere gönderdiklerini açıkladılar. Buna cevaben, Konferans divanı temsilcisi Volodarski yoldaş, Partinin eylem yapmama kararı almış olduğunu ve alaydaki Parti üyelerinin Parti kararını çiğnemeye kalkışmamalarını söyledi.

Saat 16. Petrograd Komitesi, Askeri Örgüt ve Parti Merkez Komitesi, sorunu tartıştıktan sonra, eylem yapılmamasını kararlaştırdı. Bu karar Konferans tarafından onaylandı ve Konferans üyeleri, yoldaşları gösteriden vazgeçmeye ikna etmek için fabrikalara ve alaylara dağıldı.

Saat 17. Taurus Sarayı. Sovyetler'in Merkez Yürütme Komitesi'nin oturumu. Parti Merkez Komitesi'nin direktifi üzerine, Stalin yoldaş, olan şeyler hakkında Merkez Yürütme Komitesi Bürosu'na bir açıklama yapar ve Bolşeviklerin bir gösteriye girişmeme kararı almış olduklarını bildirir.

Saat 19. Petrograd Komitesi binasının önü. Birçok alay bayraklarıyla yaklaşıyor. Şiarları: Tüm İktidar Sovyetlere! Petrograd Komitesi binası önünde durup, örgütümüzün üyelerinin birkaç kelime söylemesini rica ederler. İki Bolşevik konuşmacı, Laşeviç ve Kurayev, mevcut siyasi durumu anlatıp, gösteriden vazgeçme yönünde çağrıda bulunurlar.

Bunlar İn aşağı! çığlıklarıyla karşılanırlar. Bunun üzerine örgütümüz üyeleri, askerlerden isteklerini Sovyetler' in Merkez Yürütme Komitesi'ne götürecek bir delegasyon seçmelerini ve sonra da alaylarına dağılmalarını teklif eder.

Bu teklif, sağır edici bir alkışla karşılanır. Bando, Marseillaise i çalmaktadır... Bu sırada Kadetlerin hükümetten istifa etmiş oldukları haberi şimşek hızıyla tüm Petrograd'ı dolaşmakta ve İşçileri huzursuzlandırmaktadır. Askerlerin arkasından, İşçi sıraları gözükür. Onların sloganları askerlerinkinin aynısıdır. Askerler ve İşçiler, Taurus Sarayı'na yürürler.

Saat 21. Petrograd Komitesi'nde. Fabrikalardan birbiri ardına delegeler gelir. Bunların -hepsi Parti örgütlerimizin devreye girip gösterinin yönetimini kendi ellerine almasını istemektedirler. Yoksa kan dökülecektir. Fabrikalardan ve işletmelerden delegeler seçilmesini, göstericilerin isteklerini Sovyetler'in Merkez Yürütme. Komitesi'ne iletmelerini ve kitlelerin, delegelerin raporlar mı dinledikten sonra, barışçıl bir şekilde dağılmalarını teklif eden sesler yükselir.

Saat 22. Taurus Sarayı. Petrograd İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti'nin İşçi Seksiyonu toplantısı. İşçilerin, gösterilerin zaten başlamış olduğunu rapor etmeleri üzerine, Seksiyonun çoğunluğu, aşırılıkları önlemek ve ona barışçıl ve örgütlü bir karakter vermek için gösteriye katılmaya karar verir. Bu kararı benimsemeyen azınlık, toplantıyı terkeder. Çoğunluk, biraz evvel alınmış olan kararı yürütmek üzere bir büro seçer.

Saat 23. Partimizin Merkez Komitesi ve Petrograd Komitesi, toplantı yerlerini, göstericilerin akşam saatlerinden beri aktıkları Taurus Sarayı'na taşırlar. Semtlerden ajitatörler ve fabrikalardan temsilciler gelir. Partimizin Merkez Komitesi, Petrograd Komitesi, Askeri Örgüt ve Ara Grup Komitesi temsilcileri ve Petrograd Sovyeti İşçi Seksiyonu' nun temsilcileri bir toplantı yaparlar. Semtlerden gelen raporlar şunları açıkça göstermektedir:

1 — İşçi ve askerlerin ertesi gün gösteri yapmaktan alıkoymak mümkün değildir;

2 — göstericilerin, yalnız kendilerini savunmak amacıyla, Nevski Bulvarı'ndan gelebilecek kışkırtıcı silahlı saldırılara karşı etkin bir garanti olarak silah taşıyacaklardır.

Silahlı insanlara ateş açmak pek o kadar kolay değildir.

Toplantı, devrimci-İşçi ve asker kitleleri Tüm İktidar Sovyetlere! sloganı altında gösteri yaparken, proletarya partisinin hareketten elini çekme ve uzak durma hakkının hiç olmadığına; kitleleri orta yerde bırakamayacağına, bilakis kendiliğinden harekete bilinçli ve örgütlü bir karakter kazandırmak için kitlelerle birlikte olmak zorunda olduğuna karar verir. Toplantı, İşçilere ve askerlere, askeri birliklerden ve fabrikalardan delegeler seçip, bunlar aracılığıyla Sovyetler'in Yürütme Komitesi'ne isteklerini bildirmelerini tavsiye etmeyi kararlaştırır. Bu karar doğrultusunda, bir örgütlü ve barışçıl gösteri! çağrısı yazılır. l54l Gece yarısı. Putilov işletmelerinden 30 000'den fazla İşçi, Taurus Sarayı'nı gelirler. Bayraklar. Şiarları: Tüm İktidar Sovyetlere! Delegeler seçilir. Delegeler Putilov İşçilerinin taleplerini Yürütme Komitesi'ne bildirirler. Taurus Sarayı'nın önünde toplanmış bulunan askerler ve İşçiler dağılmaya başlar.

4 Temmuz. Öğleden önce. İşçi ve asker korteji. Bayraklar. Bolşevik sloganlar. Kortej Taurus Sarayı'na doğru yürüyor.

Kortejin sonunda Kronstadt'tan binlerce denizci. Burjuva gazetelerine göre (Birjovka), göstericilerin sayısı en az 400 000'i bulmaktadır. Sokaklarda şenlik. Çevre sakinleri dostça alkışlarla göstericileri selamlamaktadır. Öğleye doğru taşkınlıklar başlar. Burjuva semtlerinden karanlık unsurlar kışkırtıcı ateş açarak İşçilerin gösterisine kara bir gölge düşürürler. İlk ateşi gösterinin düşmanlarının açtığını Birjeviye Vyedomosti bile inkâr etmeye kalkışmamıştır.

öğleyin tam saat 14'te, diye yazıyor (4 Temmuz, akşam baskısı), Sadovaya ile Nevski Bulvarı köşesinde, silahlı göstericiler sıralar halinde geçerken ve kalabalık bir halk kitlesi sessizce bunları izlerken, Sadovaya'nın sağ tarafından bir el ateş edildi ve bundan sonra yaylım ateşi başladı.

Ateşi ilk başlatanın göstericiler değil, kimliği meçhul kişiler olduğu, göstericilerin ateş açmayıp, bilakis göstericilere ateş açıldığı açıktır.

Ateş açmalar eş zamanlı olarak şehrin burjuva semtlerinin birçok , yerinde başladı. Provokatörler uyumuyorlardı.

Yine de göstericiler gerekli kendini savunmanın 'ötesine gitmediler.

Kesinlikle ne bir komplo ne de bir ayaklanma belirtisi vardı. Ellerindeki muazzam silahlı güçle göstericiler yalnızca tek tek binaları değil, bütün şehri kolayca ele geçirebilecekleri halde, hiçbir hükümet ya da kamu binası işgal edilmedi, hatta böyle bir girişimde bile bulunulmadı.

Saat 20. Taurus Sarayı. Parti Merkez Komitesi, Ara Grup ve Partimizin diğer örgütlerinin toplantısı. Devrimci İşçi ve askerler isteklerini göstermiş olduklarına göre, artık eylemi' durdurmak gerektiği kararma varıldı. Bu doğrultuda bir çağrı yazıldı. Gösteri bitmiştir... Parolamız: Metanet, sebat, sükûnet (bkz. Listok Pravdideki[55i çağrı).

Pravda'ya gönderilen bu çağrının 5 Temmuz'da çıkması mümkün olmadı, çünkü Pravda bürosu askeri öğrenciler ve gizli servis ajanları tarafından tahrip edilmişti.

Saat 22-23 arası. Taurus Sarayı. Sovyetler'in Merkez Yürütme Komitesi'nin oturumu. İktidar sorunu üzerine tartışma.

Kadetlerin Hükümetten istifasından sonra Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin durumu özellikle kritik bir hale gelmiştir: Burjuvazi ile bir bloka ihtiyaçları vardır ama bir blok kurma olanağı yoktur, çünkü burjuvazi artık bunlarla hiçbir anlaşma yapmak istememektedir. Kadetlerle bir blok kurma fikri bozguna uğramıştır. Bundan dolayı İktidarın Sovyetler tarafından ele geçirilmesi sorunu bütün şiddetiyle ortaya çıkmaktadır.

Üstelik cephemizin Almanlar tarafından yarıldığı hakkında söylentiler var; bu söylentiler henüz doğrulanmamıştır fakat huzursuzluğa neden olmaktadırlar.

Ayrıca, Lenin yoldaşa karşı çok-çirkin iftiralar içeren bir demecin yarın basında çıkacağı söylentileri var.

Sovyetler'in Merkez Yürütme Komitesi (Volhinya Alayının) askerlerini Taurus Sarayı'nı korumaları için göreve çağırır — kime karşı? Öğrenildiğine göre, güya Yürütme Komitesi'ni tutuklamak ve İktidarı gasp etmek için saraya gelmiş olan Bolşeviklere karşı. Bunlar, Sovyetlerin güçlendirilmesini ve ülkedeki tüm İktidarın bunlara geçmesini savunan Bolşevikler için söylenmektedir!

Sabaha karşı saat 2-3 arası. Sovyetler'in Merkez Yürütme Komitesi İktidarı üstlenmez. Sosyalist Bakanlara, yeni bir hükümet kurulması ve en azından birkaç burjuvanın bu hükümete alınması direktifini verir. Bakanlar, anarşiyle savaşmak üzere olağanüstü yetkilerle donatılırlar. Mesele açıktır: Şimdiye kadar gücünü burjuvaziyle şu ya da bu kombinezonlardan alan Merkez Yürütme Komitesi, özellikle korktuğu, burjuvaziyle kesin bir bozuşma zorunluluğuyla karşı karşıya gelince, burjuvaziyle birleşmek ve silahlarını devrimci İşçi ve askerlere karşı çevirmek için, İşçiler ve Bolşeviklerle kesin bir şekilde bozuşarak cevap veriyor.

Böylece devrime karşı bir kampanya açılmış oluyor.

Sosyal-Devrimciler ve Menşevikler, karşı-devrimi sevindirmek için, devrime ateş açıyorlar...

5 Temmuz. Gazeteler (özellikle Jivoye SlovoI3®], içinde Lenin yoldaşa karşı çok çirkin iftiralar bulunan bir yazı yayınlarlar. Pravda çıkmaz, çünkü 4 Temmuz gecesi tahrip edilmiştir. Kadetlerle bir blok arayan sosyalist Bakanların diktatörlüğü kurulur. İktidarı almak istememiş olan Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler, Bolşeviklerle hesaplaşmak amacıyla şimdi (kısa bir dönem için) İktidarı ele alırlar...

Caddelerde, cepheden gelmiş askeri birlikler görünürler.

Askeri öğrenciler ve karşı-devrimci çeteler, yakıp yıkma, arama yapma ve hınç alma eylemlerine girişirler. Aleksinski, Pankratov ve Pereverzev tarafından sahneye konulan Lenin'e ve Bolşevikler'e karşı cadı avı, karşı-devrim tarafından sonuna kadar kullanılır. Karşı-devrim her geçen saat hız kazanır. Diktatörlüğün merkezi, ordu kurmayıdır.

Gizli servis ajanları, askeri öğrenciler ve Kazaklar gemi azıya alırlar. Tutuklamalar ve tartaklamalar. Sovyetler'in Merkez Yürütme Komitesi'nin Bolşevik İşçilere ve askerlere karşı açık saldırısı, karşı-devrim güçlerinin iplerini koparmalarına yol açar...

Aleksinski ve şürekâsının iftiralarına karşı Partimizin Merkez Komitesi, İftiracıları Yargılayın! I57! başlıklı bir bildiri yayınlar. Merkez Komitesi'nin grev ve gösterinin iptal edilmesi çağrısı, (Pravda tahrip edilmiş olduğundan dolayı, Pravdada çıkamamıştı) özel bir bildiri olarak yayınlanır.

Diğer sosyalist partilerin böyle herhangi bir çağrılarının olmayışı çok çarpıcıdır. Bolşevikler tek başlarınadır.

Onlara karşı —Suvorin ve Milyukov'dan, Dan ve Çernov'a kadar— Bolşeviklerin Sağındaki bütün unsurlar el altından birleşmişlerdir.

6 Temmuz. Köprüler atılmıştır. Cellat Mazurenko'nun karma müfrezesi görev başındadır. Sokaklarda askeriye, karşı gelenleri ezmektedir. Fiilen sıkıyönetim hali vardır. Şüpheliler tutuklanmakta ve askeri merkeze götürülmektedir.

İşçiler, askerler ve denizciler silahsızlandırılmaktadır. Petrograd, askeriyenin keyfine terkedilmiştir. İktidardakiler her ne kadar sözüm ona bir çatışma başlatmayı istemiş olsalar da, İşçiler ve askerler provokasyona gelmez ve çatışmayı kabul etmezler. Peter-Paul Kalesi, kapılarını silahsızlandırıcılara açar. Petrograd Komitesi'nin binaları karma müfreze tarafından işgal edilir. İşçi semtlerinde aramalar yapılıp silahlara el konulmaktadır. Tsereteli'nin 11 Haziran'da, ilk başta çekinerek formüle edilen İşçilerin ve askerlerin silahsızlandırılması fikri, şimdi hayata geçirilmektedir.

İşçiler buruklukla onu Silahsızlandırma Bakanı diye adlandırırlar...

Trud basımevi tahrip edilmiştir. Listok Pravdi yayınlanır. Bir İşçi, Voyinov, Listoku dağıtırken öldürülür...

Burjuva' basını bütün çekingenliğini üstünden atar; Lenin yoldaşa karşı iftiraları gerçekmiş gibi gösterir ve devrime yönelttiği saldırılarını artık yalnızca Bolşeviklerle sınırlamaz, fakat bunu Sovyetlere, Menşeviklere, Sosyal-Devrimcilere kadar genişletir.

Bolşeviklere ihanet etmekle, Sosyal-Devrimciler ve Menşeviklerin kendilerine ihanet etmiş oldukları; karşı-devrimin güçlerini salıvererek ve onları başıboş bırakarak devrime ihanet ettikleri açık bir hale gelmiştir. Karşı-devrimci

diktatörlüğün özgürlüğe karşı cephe gerisinde ve cephede yürüttüğü kampanya tam yol ilerlemektedir. Daha dün devrimci Rusya'ya kusur bulan Kadet ve Müttefik basının şimdi aniden hoşnut görünmesi olgusundan, bastırma işine Rus ve Müttefik para babalarıyla birlikte giriştikleri sonucuna varılabilir.

RSDİP (BOLŞEVİK) VI. KONGRESİNDE KONUŞMALAR

26 Temmuz — 3 Ağustos 1917

Works, Vol. 3, March - October, 1917

SİYASİ DURUM UZERİNE RAPOR

Stalin
30 Temmuz 1917
RSDİP VI. KONGRESİNDEKİ KONUŞMALAR (BOLŞEVİKLER)
26 Temmuzdan 3 Ağustos 1917'ye kadar

(Geniş alıntılar EA)
Yoldaşlar!

Rusya'nın **siyasi durumunun sorunu demek,** devrimimizin geleceğinin, emperyalist savaş koşulları altında **onun başarılarının ve yenilgilerinin sorunu demektir.**

Devrimimizin asıl kuvvetlerinin Proletarya ile, savaş gereği **asker elbisesi giydirilmiş köylüler** olduğu daha Şubat ayında ortaya çıktı.

Öyle oldu ki, Çarlığa karşı savaşta bunlarla birlikte bir kampta, yakışık alırsa, onlarla bir koalisyon içinde başka kuvvetler de bulundular; Bunlar liberal burjuvazi ve müttefik sermayesiydi.

Proletarya; Çarlığın can düşmanı idi ve öyle de kalıyor.

Köylü kesimi proletaryaya inanıyordu ve Çarlık düşmeden toprak alamayacağını anladığı için proletaryanın izinden gitti.

Liberal burjuvazi Çarlık tarafından hayal kırıklığına uğratıldı ve ondan yüz çevirdi. Çünkü Çarlık onun için sadece yeni pazarlar elde etmekle kalmadı, eskilerini bile elde tutamadı.· Nitekim 15 vilayeti Almanya'ya kaptırdı.

(...)

Büyük bir savaş için küçük bir devrim!

İşçilerle köylüler ise aksine, toprak sahiplerinin yıkılmasından ve emperyalist burjuvazinin dizginlenmesinden sonra savaşa son

vermek ve barış işini güvence altına almak için eski düzenin köklü bir değişimi, bizde büyük devrim adı verilen değişim için çalışıyorlardı.

Büyük bir devrim ve barış!

Bu temel çelişki, üzerinde devrimimizin geliştiği temeli, bütün ve her türlü İktidar bunalımlarının temelini oluşturdu.

20-21 Nisan bunalımı bu çelişkinin ilk açık ifadesiydi. Eğer bu bunalımların tarihinde başarı her def asında geçici olarak emperyalist burjuvaziye düşmüşse, bu yalnız, karşı devrim cephesinin baştaki Kadetlerle örgütlü olması ile değil, daha başlangıçta geniş kitlelerin peşlerinden gittiği sosyal devrimcilerle Menşeviklerin kararsızlıklar içindeki emperyalizme eğilimli, anlaşmacı partilerinin her defasında **devrimci cepheyi ortada bırakarak burjuva kampına koşmaları** ve bu suretle karşı **devrim cephesi yararına bir üstünlük yaratmış olmalarıyla açıklanabilir.**

Nisanda bu böyle olmuştu.

Temmuzda bu böyle olmuştu.

Menşeviklerle sosyal devrimcilerin ön plana geçirdikleri, **emperyalist burjuvazi ile koalisyon ilkesi, uygulamada uğursuz bir yol olduğunu kanıtlamıştır.** Bunun sayesinde kapitalistlerle toprak sahiplerinin Katlet Partisi, Bolşevikleri bir yana ayırabilmiş ve aynı zamanda yine, Menşeviklerin ve sosyal devrimcilerin yardımıyla adım adım yerini sağlamlaştırmıştır .

Mart, Nisan ve Mayıs ayları boyunca süren, **cephedeki geçici sessizlik devrimin daha da geliştirilmesi için kullanıldı**. Ülkedeki genel. bunalımla ilerleme kaydeden ve savaşan ülkelerden, başka hiçbirinin sahip olmadığı özgürlüklerin varlığından yararlanan devrim gittikçe güçlendi ve **toplumsal**

sorunları gündeme getirdi. Ekonomik alana el atarak endüstride İşçi denetimini, toprağın millileştirilmesini, bir şeyleri olmayan köylülere tarım araçları sağlanılmasını, köyle şehir arasında normal bir değiş tokuşun örgütlenmesini, bankaların millileştirilmesini ve son olarak, proletarya ile köy kesiminin en yoksul tabakalarının İktidarı almalarını gündeme getirmiştir. Devrim doğrudan sosyalist değişimlerin gerekliliğine yaklaşmıştır.

(........)

Üçüncü bir yol yoktur.

Sosyal devrimcilerle Menşeviklerin, 3-4 Temmuz olaylarını silahlı eşkıyalık olarak öne sürmek gayretleri sadece gülünçtür. 3 Temmuz günü biz karşı devrime karşı μevrimci birlik cephesini önerdik. Bizim, tüm İktidar Sovyetlere ! sloganımız zaten bir devrimci birlik cephesi kurulması anlamına gelir. Fakat. burjuvazi ile bağlantılarını kaybedecekleri korkusundan, M**enşeviklerle sosyal devrimciler bize sırt çevirdiler** ve karşı devrimcilerin yararına devrimci cepheyi parçaladılar. Karşı devrimin zaferinde kimin suçlu olduğu sorulursa, suçlular sosyal devrimcilerle Menşeviklerdir. Bizim şanssızlığımız, Rusya'nın hala Kadetlerle anlaşan sosyal devrimcilerle Menşeviklerin geçici olarak arkasına takılmış bir küçük burjuva ülkesi olmasıdır. **Kitleler, burjuvazi ile anlaşma fikrinde hayal kırıklığına uğratılmadıkları sürece, devrim topallayacak ve sendeleyecektir.**

Şimdi karşımızda emperyalist burjuva ile devrimci generallerin bir diktatörlüğünü görüyoruz. Görünüşte bu diktatörlüğe karşı savaşan hükümet, bunları isteklerini yerine getiren ve halkın öfkesine karşı bir şemsiye olarak kullanılan bir kulisten başka bir şey değildir.

Kuvvetten düşürülen ve saygınlığını yitiren Sovyetler ise sonu gelmez ödünler verme politikasıyla sadece bu tabloyu tamamlıyorlar ve eğer bunlar da dağıtılmıyorsa gerekli ve çok elverişli maske olarak kullanılmalarındandır.

O halde durum kökünden değişti.

Bizim taktiğimizinde buna göre değişmesi gerekir.

Eskiden biz İktidarın Sovyetlere barışçıl yolla geçişinden yanaydık. Bu arada Sovyetler MYK'nin, burjuvazinin gürültü çıkarmadan yolu açması için, sadece İktidarı üzerine almaya karar vermesinin gerekli olduğu kabul edildi. Ve gerçekten de, **her defasında zor kullanılarak baskı yapılmasına rağmen** Mart, Nisan ve Mayıs aylarında Sovyetlerin her kararı yasa geçerliğindeydi. Sovyetlerin silahsızlandırılmasından ve (fiilen) basit meslek örgütlerine indirgenmesinden bu yana durum değişti. **Şimdi** Sovyetlerin kararlarına aldırılmıyor. **Şimdi İktidarı ele geçirebilmek için önce mevcut diktatörlüğün devrilmesi gerekiyor.**

Partinin şimdiki **güncel sloganı, emperyalist burjuva diktatörlüğünün yıkılması olmalıdır.**

Devrimin barışçıl dönemi kapandı. Savaşlar ve patlamalar dönemi başladı.

Hali hazır diktatörlüğün yıkılması sloganı ancak, bütün Rusya'da güçlü yeni bir politik gelişmenin başlaması koşulu altında gerçekleştirilebilir. Böyle bir gelişmenin kaçınılmazlığını ülkenin bütün gelişme seyri, devrimin hiçbir temel sorununun-çözülemememiş olması koşulu gösteriyor, çünkü toprak, İşçi denetimi, barış ve İktidar sorunları çözümlenmemiştir.

Baskı önlemleri devrimin hiçbir sorununu çözümleyemez, bunlar sadece durumun keskinleşmesine yararlar.

Yeni hareketin ana güçleri şehir proletaryası ile köylülerin en yoksul .tabakaları olacaktır. Esasen bunlar zafer halinde İktidarı ellerine alacaklardır.

Bugünün ilginç bir özelliği, karşı devrimci önlemlerin sosyalistlere uygulatılmasıdır. Sadece karşı devrim kendisine böyle bir kulis oluşturduğu için daha bir iki ay dayanabilir. Fakat devrimin güçleri geliştiği için patlamalar dönemi gelecek ve İşçilerle köyün yoksul tabakalarının harekete geçerek bütünleşecekleri, İşçi devriminin bayrağını açarak Avrupa'da sosyalist , devrim çağını başlatacakları an gelecektir.

Stalin

30 Temmuz 1917

RSDİP VI. KONGRESİNDEKİ KONUŞMALAR

KAPANIŞ KONUŞMASI- 31 Temmuz 1917

SDİP (BOLŞEVİK) VI. KONGRESİNDE KONUŞMALAR

26 Temmuz — 3 Ağustos 1917

KAPANIŞ KONUŞMASI

31 Temmuz

Yoldaşlar!

İlkönce meselenin özüne ilişkin bazı düzeltmeler yapmalıyım.

Yoldaş YaroslaVski, Rus proletaryasının en örgütlü proletarya olduğu yolundaki iddiama itiraz ediyor ve Avusturya proletaryasını gösteriyor. Ama, yoldaşlar, ben "kızıl", devrimci örgütlülükten söz ediyordum ve Rusya proletaryasında olduğu derecede bir Örgütlülük başka hiçbir ülkede yoktur

Angarski, benim **bütün güçlerin birleşmesi fikrini kabul ettirmek istediğimi** söylerken tümüyle ve bütünüyle haksızdır. Ama biz, **değişik nedenlerle de olsa,** yalnızca köylülük ve proletaryanın değil, ayrıca **Rus burjuvazisinin ve dış sermayenin de Çarlığa sırt çevirdiklerini görmezlikten gelemeyiz.** Bu bir olgudur. Ve **Marksistlerin bir olguyu görmek istememeleri iyi bir şey değildir**. Ama sonradan, ilk iki güç devrimi ileriye doğru geliştirme yolunu ve diğer ikisi ise karşı-devrim yolunu tuttular.

Şimdi meselenin özüne geliyorum. Sorunu en keskin şekilde Buharin koymuştur, ama o da bunu mantıksal sonucuna kadar götürmemiştir. Buharin, emperyalist burjuvazinin köylülerle bir blok oluşturduğunu iddia ediyor. **Ama hangi köylülerle?** Farklı köylüler var. Blok sağa yönelimli köylülerle kurulmuştur, ama **köylülüğün yoksul tabakalarını temsil eden alt katmanlar,** sol eğilimli köylüler de vardır. Ama bunlarla böyle bir blok oluşturulamazdı. Bunlar büyük burjuvazi ile bir blok

kurmamışlardır; onu siyasi olarak az gelişmiş olduklarından izlemektedirler; **kandırılıp, birlikte sürüklenmektedirler.**

Blok kime karşı yönelmektedir?

Buharin bunu söylemedi. Bu blok, Müttefik ve Rus sermayesinin, subay kadrosunun ve köylülüğün Çemov türü Sosyal-Devrimciler kılığındaki **üst kesimlerinin blokudur**. Bu blok, köylülüğün alt katmanlarına ve İşçilere karşı kurulmuştur.

Buharin'in perspektifi nedir? Onun tahlili temelden yanlıştır. Onun görüşüne göre biz, bir köylü devriminin ilk aşamasına doğru ilerlemekteyiz. Fakat bu, **kaçınılmaz olarak İşçi devrimiyle aynı zamana rastlamakta, çakışmaktadır.**

İşçi sınıfının, devrimin öncü müfrezesinin aynı zamanda kendi talepleri için dövüşmeyeceği düşünülemez. Ben bu yüzden, Buharin'in planının doğru tasarlanmadığını düşünüyorum. **Büharin'e göre ikinci aşama,** toprak elde etmiş ve memnun edilmiş köylülerin katılımının olmadığı, **Batı Avrupa tarafından desteklenen bir proleter devrimidir**. Ama bu devrim kime karşı yönelecektir? Buharin'in çocuksu planı, bu soruya yanıt vermiyor. Olayların tahliline başka yaklaşımlar önerilmemiştir.

Siyasi durum hakkında. Artık ikili İktidardan hiç kimse söz etmemektedir. Eskiden Sovyetler gerçek bir gücü temsil ediyordu; şimdi bunlar, kitleleri birleştiren organlar olmaktan öteye gitmemektedir ve herhangi bir güce sahip değillerdir. Tam da bu yüzden İktidarın bunlara "basitçe" devri mümkün değildir. Lenin yoldaş, broşüründe daha ileri gidiyor ve kesinlikle kanıtlıyor ki, **tüm İktidar sermayenin eline geçmiş olduğundan,** artık ikili İktidar yoktur; şimdi Tüm İktidar Sovyetlere! sloganını ileri sürmek, Don Kişot'luk yapmak olacaktır.

Eskiden Sovyetler'in Yürütme Komitesi'nin onayı olmadan hiçbir yasanın geçerliliği olmazken, şimdi ikili İktidarın sözü bile edilmemektedir. Bütün Sovyetleri ele geçirseniz bile İktidara sahip olamazsınız!

Semt Dumaları seçimleri sırasında Kadetlerle alay ettik, çünkü bunlar, oyların yalnızca %20'sini alan zavallı bir grubu oluşturuyorlardı. Şimdi onlar bizimle alay ediyorlar.

Niçin? Çünkü, Sovyetler'in Merkez Yürütme Komitesi'nin suç ortaklığıyla İktidar burjuvazinin eline geçmiştir.

Yoldaşlar İktidarın örgütlenmesi sorunu konusunda acele ediyorlar. Ama o, İktidar, henüz ellerinde değil ki!

Esas görevimiz, var olan İktidarı devirme zorunluluğunu propaganda etmektir. Buna henüz yeterince hazırlanmış değiliz.

Ama hazır olmak zorundayız.

İşçilerin, köylülerin ve askerlerin, şimdiki İktidar devrilmedikçe, ne özgürlüğü ne de toprakları elde edemeyeceklerini kavramaları zorunludur!

Demek ki ortaya çıkan **sorun, İktidarın örgütlenmesi değil, fakat İktidarın devrilmesi sorunudur;** İktidarı bir kez ele geçirdiğimizde, onu nasıl örgütleyeceğimizi de biliriz.

Şimdi Rusya'daki sosyalist dönüşümlerle bağıntılı olarak Angarski ve Nogin'in itirazlarına yanıt olarak birkaç söz.

Daha Nisan Konferansı'nda, sosyalizme doğru adımlar atmaya 'başlamanın zamanı geldiğini söyledik Şimdiki Durum Hakkında Nisan Konferansı 'nın kararının sonunu okur:

Avrupa'nın en geri ülkelerinden birinde, küçük-köylü nüfus kütlesinin içinde iş gören Rusya proletaryası, önüne sosyalist dönüşümleri derhal gerçekleştirme hedefini koyamaz. Ama

bundan, İşçi sınıfının burjuvaziyi desteklemek ya da faaliyetlerini küçük-burjuvazinin kabul edebileceği sınırlar içinde tutmak zorunda olduğu, ya da şimdi pratik olarak tamamen vakti gelmiş olan sosyalizme doğru bir dizi adımların aciliyetinin halka anlatılması işinde proletaryanın önder rolünden feragat etmesi gerektiği sonucunu çıkarmak **büyük bir hata ve hatta pratikte burjuvaziye tam bir teslimiyet olurdu.**

Yoldaşlar zamanın üç ay gerisindedirler. Bu üç ay içinde neler olmuştur? Küçük-burjuvazi ayrışmıştır, alt katmanlar üst katmanlardan ayrılmaktadır, proletarya örgütlenmektedir, ekonomik yıkım hızla yayılmakta ve İşçi denetiminin başlatılması sorununu aciliyetle gündeme getirmektedir (örneğin Petrograd'da, Donetz Havzası'nda vb.).

Bütün bunlar, ta Nisan'da benimsemiş olduğumuz tezleri doğrular niteliktedir. Ama yoldaşlar bizi geriye çekmek istiyorlar.

Sovyetler hakkında. İktidar Sovyetlere şeklindeki **eski sloganımızı geri çektiğimizde, bu, Sovyetlere karşı olduğumuz anlamına gelmez.** Tam tersine, Sovyetlerde, **hatta karşı-devrimi gizleme vasıtası olan Sovyetler'in** Merkez Yürütme Komitesi'nde **bile çalışabiliriz ve çalışmalıyız.**

Gerçi Sovyetlerin şimdi yalnızca kitleleri birleştiren organlar olduğu doğrudur, ama **biz kitleler nerdeyse ordayız** ve **atılmadıkça** Sovyetleri terk etmeyeceğiz. İktidar onların elinde olmadığı halde, fabrika komitelerinde ve belediye encümenlerinde kalmıyor muyuz? Sovyetlerin içinde kalıyoruz ama, Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin taktiğini **teşhir etmeye devam ediyoruz.**

Karşı-devrim, burjuvazimizin Müttefik sermaye ile ilişkisini tüm açıklığıyla ortaya çıkardıktan sonra, devrimci mücadelemizde üç

etkene dayanmamız gerektiği eskisinden daha açık hale gelmiştir: Rus proletaryası, köylülüğümüz ve uluslararası proletarya — çünkü devrimimizin kaderi Batı Avrupa hareketiyle sıkı sıkıya bağlıdır.

Stalin'in karar maddesi değişikliği önerisine cevabı

POLİTİK DURUM ÜZERİNE KARARININ 9. MADDESİNE YÖNELTİLEN SORU İÇİN PREOBRASHENSKİ'YE CEVAP

3 Ağustos 1917

Stalin kararın 9. maddesini okur:

9. Bundan böyle, devlet İktidarını kendi eline almak ve onu, ileri ülkelerin devrimci proletaryası ile beraberlik içinde--barışın ve toplumun sosyalist dönüşümünün hizmetine vermek için bütün güçleri toplamak, bu devrimci sınıfların ödevi olacaktır.

Preobrashenski: Ben kararın son cümlesi için başka bir metin öneriyorum: Onu barışın hizmetine ve **batıda bir proleter devrimi olması halinde** - sosyalizmin hizmeti ne vermek. Eğer komisyonun metnini kabul edersek, Bukharin'in kabul edilmiş olan kararıyla çelişmiş olur.

Stalin: Ben böyle **bir değişikliğe karşıyım**. Asıl **Rusya'nın sosyalizm yolunu açacak ülke olacağı olanak dışı değildir.** Şimdiye kadar savaş koşulları içinde bulunan hiçbir ülke Rusya gibi böyle bir özgürlük tatmamıştır, ve **hiçbir ülke üretime İşçi' denetimini getirmeyi denememiştir**. Bundan başka **bizim devrimimizin tabanı,** proletaryanın yalnız başına burjuva ile yüz yüze karşı durduğu batı **Avrupa'dakine nazaran daha geniştir.** Buna karşın bizde İşçiler köylük yerlerin en yoksul tabakaları tarafından destekleniyorlar. Son olarak, Almanya'daki Devlet aygıtı, bizim burjuvazinin, kendisi Avrupa sermayesine haraç ödemekle yükümlü tamam olmayan aygıtına

nazaran kıyaslanamayacak kadar daha iyi çalışıyor**. Yalnız Avrupa'nın bize yol gösterebileceği yolundaki köhne düşünceyi atmak gerekir.** Bir **dogmatik ve bir de yaratıcı Marksizm vardır. Ben sonuncusunun zemininde duruyorum**.

Başkan: Preobrashenski'nin değişiklik önergesini oyluyorum............. önerge reddedilmiştir. (*)

RSDİP-B'nin VI. Parti Kongresi Protokolü

Komünist Yayınevi, 1919

(*) Parti kongresinden ancak iki yıl sonra yayımlanan, RSDiP (B) VI. kongresinin protokolü'nün bilinen yetersizliği ve kısalığı dolayısıyla Redaksiyon, Stalin yoldaşın VI. parti kongresindeki konuşmalarının metinlerini saptarken, protokolün yanında, 1917 Temmuz ve Ağustos aylarında Rabotschi i Soldat _gazetesinin 7. ve 14., Proletari gaze'tesinin 3. sayılarında yayımlanan, Stalin yoldaşın parti kongresindeki konuşmalarına ilişkin resmi raporlardan da yararlanmayı uygun görmüştür .

KAPİTALİSTLER NE İSTİYOR?

Raboçi i Soldat

(İşçi ve Asker) No. 13,

6 Ağustos 1917.

Stalin

Geçtiğimiz günlerde Moskova'da Tüccarların ve Sana-yicilerin İkinci Tüm-Rusya Kongresi başladı. Kongre, milli-yetçilerin lideri, milyoner Ryabuşinski tarafından programatik bir konuşmayla açıldı.

Ryabuşinski ne dedi?

Kapitalistlerin programı nedir?

Özellikle şimdi, kapitalistlerin İktidara hükmettiği ve Menşevikler ve Sosyal-Devrimcilerin de bunlarla “yiğit güçler” olarak flört ettiği bugün, İşçilerin bunu bilmeye ihtiyacı vardır.

Çünkü kapitalistler, İşçilerin yeminli düşmanıdır; ama düşmanlarımızın hakkından gelebilmek için her şeyden ön-ce onları tanımamız gerekir.

O halde, kapitalistler' ne istiyorlar?

İktidar kimin elindedir?

Kapitalistler boş laf etmezler. Onlar eylem adamıdırlar. Devrimin ve karşı-devrimin· temel meselesinin İktidar sorunu olduğunu bilirler. Bu yüzden Ryabuşinski'nin konuşma-sına bu temel sorun ile başlaması şaşırtıcı değildir.

“Sadece bir İktidar müsveddesini temsil eden Geçici Hükümet’iniz”, diyor, “salahiyetsiz unsurların baskısı al-tındaydı. Ülkede fiilen bir siyasi şarlatanlar takımı işbaşına geçti. Halkın sahte Sovyet liderleri, (halkı) fe-lakete sürükledi, ve

şimdi tüm Rus imparatorluğu, cehen-nem çukurun un kenarındadır" ("Reç") .

"Ülkede bir siyasi şarlatanlar takımı (nın) işbaşına geç-tiği, bu şüphesiz doğrudur. Ama şu da en az bunun kadar doğrudur ki, bu şarlatanlar, Sovyet liderlerin arasında değil, fakat Ryabuşinskiler arasında; 2 Temmuz'da Geçici Hükümet'ten istifa edip, haftalarca Bakanlık portföyleri üze-rine pazarlığa girişip, Sosyal-Devrimci ve .Menşevik budala-ları hükümet kredilerinden yoksun. bırakma şantajıyla teh-dit edip, sonunda hedefine ulaşarak, . bunlara her istediğini yaptıran Ryabuşinski'nin arkadaşları arasında aranmalıdır.

Çünkü hükümete tutuklamaları ve terör baskınlarını, kurşuna dizmeleri ve ölüm cezasını zorla kabul ettirenler Sovyet liderleri değil, bu şarlatanlardır.

Hükümet üzerinde "baskı kullanan)) ve onu halkın ga-zabına karşı bir kalkana dönüştürenler, bu şarlatanlardır.

Rusya'da şimdi fiilen işbaşına geçenler, İktidara sa-hip olmayan Sovyet liderleri değil, bu şarlatanlardır.

Ama, burada şüphesiz mesele de bu değildir. Mesele sa-dece, daha dün kapitalistlerin yaltaklandıkları ve şimdi boz-guna uğramış olan Sovyetlerin, hala İktidarın bir parçacı-ğını elinde bulundurmasıdır, ve şimdi kapitalistler, kendi İktidarını daha adamakıllı pekiştirmek için bu son parçayı da Sovyetlerden almak istiyor.

Bay Ryabuşkinin sözünü ettiği şey her şeyden önce budur.

Kapitalistlerin ne istediklerini bilmek ister misiniz?

Tüm İktidar kapitalistlere - İşte istedikleri budur.

Rusya ya felaket getiren kimdir?

Ryabuşinski yalnızca bugünden söz etmiyor. O “geri dönüp geçmiş aylara da bir göz atmayana karşı değildir. Peki, bulduğu nedir? “Durumu özetlersek” diyerek, başka şey-lerin yanısıra şunu keşfediyor:

Kendimizi içinden kurta-ramayacağımız bir çıkmaza düşmüş bulunuyoruz... Beslen-me sorunu kesin bir çıkmaza girmiştir, Rusya'nın ekonomik ve mali yaşamı adamakıllı sarsılmıştır, vb.

Ve bundan sorumlu olanlar, diye öğreniyoruz, yine Sovyetler'den aynı yoldaşlardır, vesayet altına alınması gereken israfçılardır

Halk onların içyüzünü görmediği sürece, Rus toprakları, onların yoldaşça kucaklaması altında inleyecektir; ama onların içyüzünü gördüğünde, şöyle diyecektir: 'Siz, halkı kandırıyorsunuz!'

Rusya'nın bir çıkmaza itildiği, derin bir bunalımdan geçmekte olduğu, felaketin eşiğinde olduğu

şüphesiz doğru dur. Ama garip değil mi ki:

1) Savaştan önce Rusya'da tahıl bolluğu varken ve her 400-500 milyon pud ihraç ederken; şimdi savaş sırasında’ bir tahıl kıtlığı var ve aç kalmaya zorlanmaktayız.

2) Savaştan önce Rusya'nın devlet borçları' 9 milyar rubleyi bulurken ve yıllık faizini ödemek için toplam 400 milyon ruble gerekliyken, savaşın üç yılı içinde borçlar 60 milyar rubleye yükselmiştir, yalnızca faizini ödemek için yıl da 3 milyar ruble gerekmektedir.

Rusya'yı çıkmaza götüren şeyin savaş ve yalnız savaş olduğu açık değil mi?

Pekiyi ama Rusya'yı savaşa iten kim, kim: onu şimdi savaşa devam etmeye itiyor, yine Rjabuschinski ve Konowalow'dan, Miljukow ve Winawer'den başka kim?

Rusya'da birçok savurgan var ve bunlar Rusya'yı yıkıma götürüyorlar - bundan kuşku duyulamaz: Fakat bunları yoldaşlar arasında değil, yine Rjabuschinski ile Konowalow arasında, savaş siparişlerinde ve devlet borçlanmalarında milyonlarca kazancı ceplerine indiren kapitalistlerle bankerler arasında aramak gerekir.

Ve Rus halkı bunları bir kere görürse, esaslı şekilde hesaplaşacaktır bunlarla - buna güvenebilirsiniz. Tabii burada mesele bu değildir. Mesele, kapitalistlerin kendileri için karlı olan savaşı sonuna kadar sürdürme özlemi çekmeleri, fakat savaşın sonuçlarının sorumlulu-ğunu üzerlerine almaktan korkmaları, bundan dolayı da, devrimi savaşın dalgaları içinde kolayca boğdura-bilmek için, suçu yoldaşların üzerine atmağa çalışmalarıdır.

Bay Rjabuschinski'nin konuşması işte buraya varıyor.

Kapitalistlerin ne istediklerini bilmek istiyor musunuz.

Devrim üzerine tam zafer kazanıncaya kadar savaş, istedikleri budur.

Rusya'ya Kimler-İhanet Ediyor?

Rjabuschinski Rusya'nın kritik durumunu ana hatlarıyla anlattıktan sonra bir de bu durumdan çıkış yolu' getirdi. Fakat dinleyin ve görün, nasıl bir çıkış yolu olduğunu bunun:

Devlet halka ne ekmek, ne kömür,.ne de kumaş verdi. Durmadan bir çıkış yolu bulunması için belki, halkın sahte dostlarının, demokratik Sovyetlerin ve ko-mitelerin gırtlağına yapışacak olan kemikli eli, halkın sefaleti gerekecek

Dinleyin: Açlığın kemikli eli, halkın sefaleti gerek-li olacak

Görüldüğü üzere, Bay Rjabuschinski'lerin, demok-ratik Sovyetlerin ve komitelerin gırtlağına yapışmak için, Rusya'ya açlık ve sefalet bağışlaması kötü niyet değil.

Görüldüğü üzere, halkın zamansız bir savaşımını kışkırtmak ve böylece İşçi ve köylülerle daha başarılı bir şekilde hesaplaşmak için fabrika ve işletmeleri durdur-maları, işsizlik ve açlık yaratmaları fena bir niyet değil.

Rabotschaja Gaseta ve Djelo Narodanın tanıklığına göre ülkenin canlı kuvvetleri bunlar.

İşte Rusya'nın gerçek dönekleri, gerçek hainleri bunlardır.

Şimdi Rusya'da ihanetten çok söz ediliyor. Eski jan-darmalarla şimdiki gizli ajanlar, bu beceriksiz tutul-muşlar ve en aşağılık aracılar - bütün bunlar şimdi iha-net hakkında yazı yazıyorlar ve bu arada demokratik Sovyetleri ve komiteleri gösteriyorlar. Hainler üzerine olan yalan konuşmaların, çok deneylerden geçmiş Rus-ya'nın gerçek hainlerini gizlemek için sadece bir maske olduğunu İşçiler bilmeliler!

Kapitalistlerin ne istediklerini bilmek istiyor mu-sunuz--?

Onların para torbalarının çıkarlarının zaferi; Rusya'nı batışı pahasına da olsa. İstedikleri budur.

Rabotschi i Soldat (İşçi ve Asker) No. 13, 6 Ağustos 1917.

MOSKOVA KONFERANSI'NA KARŞI

Raboçi i Soldat

(İşçi ve Asker) No. 14,

6 Ağustos 1917

Stalin

Karşı-devrimin gelişmesi yeni bir aşamaya girmektedir.

Terör baskınları ve tahriplerden, kazanmış olduğu mevzileri sağlamlaştırmaya geçmektedir. Kan cümbüşünden ve taşkınlıklardan "anayasal gelişme"nin "yasal yoluna" girmektedir.

Devrim yenilebilir ve yenilmelidir, demektedirler karşı devrimciler.

Fakat bu yetmez. Ayrıca bunun için onay alınmalıdır.

Ve bu öyle sahnelenmelidir ki, bu onay "halkın", "ulus" un kendisi tarafından verilsin, hem de yalnızca Petrograd'da ya, da cephede değil, tüm Rusya'da verilsin. O zaman zafer, kalıcı bir zafer olacaktır. O zaman, şimdiye kadarki kazanımlar, karşı-devrimin gelecekteki zaferleri için bir temel olarak hizmet edebilecektir.

Fakat bu nasıl yapılacaktır?

Tüm Rus halkının tek temsilcisi olan Kurucu Meclis'in toplanmadı hızlandırılabilir ve savaş ve yıkım, terör baskınları ve tutuklamalar, tartaklamalar ve kurşuna dizmeler siyasetini onaylaması istenebilir.

Ama burjuvazi buna yanaşmayacaktır. Köylülerin çoğunlukta olacağı Kurucu Meclis'te karşı-devrimin siyasetinin ne

tanınmasını ne de onaylanmasını kabul ettiremeyeceğini burjuvazi bilmektedir.

İşte bu yüzden, burjuvazi Kurucu, Meclis'in ertelenmesini kabul ettirmek (daha şimdiden kabul ettirmiştir!) istemektedir.

Ve sonunda onu tamamen sonuçsuz kılmak için belki de ertelemeye devam edecektir.

O halde, "çıkış yolu" nedir?

"Çıkış yolu", Kurucu Meelis'in yerine "Moskova Konferanslara geçirmekte yatmaktadır.

"Çıkış yolu", Kurucu Meelis'in yerine "Moskova Konferansı "nı geçirerek, burjuvazinin ve çiftlik sahiplerinin üst tabakasının iradesini halkın iradesi gibi lanse etmekte yatmaktadır.

Tüccarların ve sanayicilerin, çiftlik sahiplerinin ve bankerlerin, Çarlık Duması üyelerinin ve daha şimdiden itaat altına alınmış olan Menşeviklerin ve Sosyal-Devrimcilerin bir konferansını toplamak, ve bu konferansı "Ulusal Meclis" olarak ilan ettikten sonra ondan emperyalizmin ve karşıdevrimin siyasetinin, savaşın yükünü İşçilerin ve köylülerin omuzlarına yıkma siyasetinin onaylanmasını almak — işte karşı-devrim için "çıkış yolu" burada yatmaktadır.

Karşı-devrim, kendine ait bir parlamentoya, kendine ait bir merkeze ihtiyaç duyuyor ve bunu yaratmaktadır.

Karşı-devrim, "kamuoyu"nun güvenine ihtiyaç duyuyor ve bunu elde etmektedir.

İşte sorunun özü budur.

Bu bakımdan karşı-devrim, devrimle aynı yolu izlemektedir.

Devrimden öğrenmektedir.

Devrimin kendi parlamentosu, kendi gerçek merkezi vardı ve örgütlü olduğunu hissediyordu.

Şimdi karşı-devrim, kendi parlamentosunu yaratmaya çabalıyor ve onu tam da Rusya'nın kalbinde, Moskova'da, —kaderin cilvesine bakın!— Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin elleriyle yaratıyor.

Ve bu, devrimin parlamentosunun, burjuva-emperyalist karşı-devrimin sıradan bir uzantısı derekesine düşürüldüğü, İşçilerin, köylülerin ve askerlerin Sovyetlerine ve Komitelerine karşı bir ölüm-kalım savaşı açıldığı zamana rastlamaktadır!

12 Ağustos'ta Moskova'da toplanacak olan konferansın, bu koşullar altında kaçınılmaz olarak; lokavtlarla ve işsizlikle tehdit edilen İşçilere, toprak "verilmeyen" köylülere, devrim günlerinde kazandıkları özgürlüklerden yoksun bırakılan askerlere karşı karşı-devrimci bir komplo organı haline

— bu konferansı destekleyen Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin . "sosyalist lafızları" ile kamufle - edilen bir komplo organı haline — dönüşeceğini kavramak zor değildir.

Dolayısıyla ileri İşçilerin görevi: ,

1) Konferansın yüzündeki halk temsilciliği maskesini yırtıp, onun karşı-devrimci, halk düşmanı Özünü gün ışığına çıkarmaktır;

2) Bu konferansı maskelemek için "devrimin kurtuluşu " bayrağını kullanan ve Rusya halklarını aldatan Menşevikleri ve Sosyal-Devrimcileri teşhir etmektir.

3) "Kurtarıcılarsın çiftlik sahiplerinin ve kapitalistlerin kârlarının kurtarıcılarının bu karşı-devrimci entrikalarına karşı kitle protesto, mitingleri düzenlemektir.

Devrim düşmanları, İşçilerin aldatılmaya izin vermeyeceklerini, devrimin savaş sancağının ellerinden kaçmasına izin vermeyeceklerini bilmelidir.

Raboçi i Soldat (İşçi ve Asker) No. 14,

Başyazı

BİR KEZ DAHA STOCKHOLM ÜZERİNE

Raboçi i Solditt (İşçi ve Asker) No. 15,

9 Ağustos 1917.

Stalin

Savaş sürüyor. Kanla lekelenmiş savaş arabası, tehdit- kâr ve karşı konulmaz bir şekilde ilerliyor. Bir Avrupa sa-vaşından adım adım bir dünya savaşma dönüşüyor ve yeni yeni devletleri birbiri ardına karanlık tuzağına düşürüyor.

Aynı zamanda Stockholm Konferansı'nın önemi azalı-yor ve gözden kayboluyor.

Uzlaşmacılar tarafından ileri sürülen "barış için savaş" ve emperyalist hükümetlere "baskı" uygulama "taktiği" "boş bir laf" a dönüşmüştür.

Uzlaşmacıların savaşın sona erdirilmesini çabuklaştır-ma ve çeşitli ülkelerin "çoğunluğu elinde bulunduran ana-vatan savunucuları" arasında yapılan bir anlaşma yoluy-la İşçi Entemasyonali'ni yeniden kurma çabaları, tam bir fiyaskoyla sonuçlanmıştır.

Menşevikler ve Sosyal-Devrimcilerin, etrafında sıkı bir emperyalist entrika ağı örülmekte olan Stockholm planı, ya aciz bir merasim ya da emperyalist hükümetlerin ellerinde bir oyuncak haline gelmek zorundadır.

Tüm-Rusya Sovyet Kongresi delegelerinin Avrupa tur-nesi!64] ve "anavatan savunucularının "sosyalist" diplo-masisi ve onlar tarafından İngiliz-Fransız sosyal-emperyalistlerinin temsilcileri eşliğinde verilen ziyafetlerin, İşçilerin uluslararası kardeşliğini yeniden kurmanın yolu olmadığı şimdi herkesçe açıktır.

Partimiz daha Nisan Konferansı'nda kendisini Stock-holm Konferansından ayırdığı zaman haklıydı.

Savaşın gelişmesi ve bütün dünyadaki durum kaçınılmaz olarak uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarını şiddetlendirmekte ve bir büyük sosyal çatışmalar çağı açmaktadır. Savaşı sona erdirmenin demokratik yolları burada ve yalnız burada aranmalıdır.

İngiliz ve Fransız sosyal-yurtseverlerinin görüşlerindeki bir "evrim"den, onların Stockholm'e gitme -kararlarından vb. söz edilmektedir. Fakat bu, gerçekten bir şey değiştirir mi? Rus, Alman ve Avusturyalı sosyal-yurtseverler de (hem de İngiliz ve Fransız sosyal-yurtseverlerinden önce!) Stockholm Konfe-ransına katılmayı kararlaştırmadılar mı? Ama onların bu kararının savaşın sona ermesini hızlandırmaya yardım et-miş olduğunu kim iddia edebilir?

Stockholm Konferansı'na katılan Scheidemann'ın partisi, bir saldırı yürüten ve Galiçya ve Romanya'yı işgal et-mekte olan hükümetini desteklemekten vazgeçmiş midir?

Barış için savaş" ve Stockholm Konferansı'ndan söz eden Renaudel ve Henderson'un partileri, aynı zamanda Me-zopotamya ve Yunanistan'ı işgal etmekte olan hükümetle-rini desteklemiyorlar mı?

Bu gerçekler karşısında, onların Stockholm'deki lafazan-lıklarının savaşı sona erdirme açısından ne değeri olabilir?

Savaş ve fetih siyasetini kararlı bir şekilde destekle-mek için bir paravana olarak dindar barış - sözleri — kitle-leri aldatmanın bu eski, çok eski emperyalist yöntemlerini kim bilmez ki?

Koşulların eskiye göre değişmiş oldukları ve dolayısıyla Stockholm Konferansı'na karşı tavrımızı değiştirmemiz ge-rektiği söylenmektedir.

Evet, koşullar değişmiştir, ama bunlar Stockholm Kon-feransı lehine değil, fakat kesinlikle aleyhine değişmiştir.

İlk değişiklik, savaşın bir Avrupa savaşından, genel bu-nalımı son derece genişleten ve derinleştiren bir dünya sa-vaşı haline gelmiş olmasıdır.

Dolayısıyla emperyalist bir barış ve hükümetler üzerin-de "baskı" yapma siyasetinin şansı, en alt düzeye inmiştir.

İkinci değişiklik, Rusya'nın cephede saldırı yolunu tut-ması ve ülkenin iç yaşantısını özgürlükleri kısarak saldırı siyasetinin gereklerine uydurmasıdır. Çünkü saldırı siyase-tinin, "maksimum özgürlük" le bağdaştırılamaz olduğu, devrimimizin gelişmesinin dönüm noktasına daha Haziran'da ulaşılmış olduğu artık kavranmalıdır. Ve "öyle olmuştur ki", Bolşevikler cezaevlerinde "yatarken", saldırının şampiyon-ları haline gelmiş olan "anavatan savunucuları" ise zindancı başı rolünü oynamaktadırlar.

Dolayısıyla, "barış için savaş" yandaşlarının durumu sa-vunulmaz hale gelmiştir, çünkü önceleri bir yalancı olarak teşhir edilme korkusu olmadan barıştan söz etmek müm-künken, şimdi ise, "anavatan savunucuları" tarafından desteklenen saldırı siyasetinden sonra "anavatan savunucularının dudaklarından çıkan barış lafları alay gibi gelmek-tedir.

Bütün bunlar neyi gösteriyor?

Stockholm'de barış hakkında "dostça" laf lamalar ve cephedeki kanlı fiillerin kesinlikle bağdaştırılamaz olduğu-nun kanıtlandığını, bunların arasındaki çelişkinin hemen apaçık göze çarpar hale geldiğini göstermektedir.

Bu yüzden, Stockholm Konferansı'nın çökmesi kaçınılmazdır.

Dolayısıyla, Stockholm Konferansı'na karşı tavrımız da bir ölçüde değişmiştir.

Önceleri, biz Stockholm planını teşhir ediyorduk. Şimdi teşhir edilmeye değmez, çünkü o kendi kendini teşhir etmektedir.

Önceleri, bu planın, kitleleri aldatmak için barışla oyun oynama olarak mahkûm edilmesi gerekliydi. Şimdi mahkûm edilmeye değmez, çünkü yere düşene vurulmaz.

Ama, buradan, Stockholm yolunun barış yolu olmadığı sonucu çıkar.

Barışa giden yol, Stockholm'den değil, fakat İşçilerin emperyalizme karşı devrimci mücadelesinden geçer.

Raboçi i Solditt

(İşçi ve Asker) No. 15, 9 Ağustos 1917.

MOSKOVA KONFERANSI NEREYE GÖTÜRÜYOR?

Proletari No., 1,

13 Ağustos 1917.

Stalin

Petrograd'dan kaçış

Moskova Konferansı başladı. Petrograd'da, devrimin merkezinde değil, fakat uzakta, "uyuklayan Moskova'da" başladı.

Devrim günlerinde önemli konferanslar, çoğunlukla Petrograd'da, Çarlığı yıkmış olan devrimin kalesinde yapılırdı.

O zamanlar Petrograd'dan korkulmuyordu, herkes oraya akın ederdi. Ama şimdi devrim günlerinin yerine, karşı-devrimin alacakaranlığı geçmiştir. Şimdi Petrograd tehlikelidir, şimdi ondan vebadan korkar gibi korkuyorlar ve... şeytanın kutsal sudan kaçtığı gibi kaçıyorlar — uzağa, "o kadar huzursuz olmayan" Moskova'ya, karşı-devrimcilerin karanlık işlerini daha kolay yapabileceklerini düşündükleri yere kaçıyorlar.

"Konferans, Moskova bayrağı altında duracaktır; Moskova fikirleri ve. Moskova duygulan, çürümüş, Rusya'yı zehirleyen bu irinli çıbanın, Petrograd'ınkilerden tamamen bambaşkadır" ("Veçemeye Vremya", ,11 Ağustos].

Böyle diyor karşı-devrimciler.

"Anavatan savunucuları" bunlara tamamen katılıyorlar. — Moskova'ya, haydi Moskova'ya !—diye birbirlerine fısıldıyorlar "ülkenin kurtarıcıları" ve Petrograd'dan tabanları yağlıyorlar. — Defolun gidin—, diye cevap veriyor devrimci Petrograd onlara. — Konferansınızı boykot ediyoruz! —. diye haykırıyor Petrograd İşçileri arkalarından.

Ve Moskova'dan ne haber? Karşı-devrimcilerin umutlarını doğrulayacak mı?

Öyle görünmüyor. Gazeteler, Moskova'daki bir genel grev hakkında haberlerle dolu. Moskova İşçileri greve gitmiştir. Moskova İşçileri de Petrograd İşçileri gibi Konferansı boykot etmektedirler. Moskova, Petrograd'ın gerisinde kalmamaktadır.

Yaşasın Moskova İşçileri!

Şimdi ne olacak, yeniden kaçmak mı?

Petrograd'dan Moskova'ya, ve Moskova'dan nereye?

Çarevokokşaisk'e belki?

Versay'cı bayların işleri karanlık, çok karanlık gözüküyor...

Konferans'tan "Sürekli ParIamento"ya!

Moskova Konferansı'nı hazırlarken, "kurtarıcı" baylar hiçbir şeye karar vermeyecek, hiçbir yükümlülüğü olmayan "olağan bir konferans" toplarmış gibi gözüktüler. Ne var ki "olağan konferans", giderek bir "Devlet Konferansı" ve sonra da bir "Büyük Katmanlar Meclisi" haline geldi ve şimdi Konferansın, yaşamımızın eh önemli sorunlarına karar verecek bir "Sürekli Parlamento"ya dönüştürülmesi hakkında kesin konuşmalar var.

"Eğer Moskova Konferansında", diyor Terek Kazaklarının atamanı Karavlov, "ülkeyi birleştirmek için bir merkez billurlaşmazsa, Rusya'nın geleceği karanlık olacaktır.

Ama ben inanıyorum ki, böyle bir merkez yaratılacaktır...Ve... böyle bir üs noktası ortaya çıkar çıkmaz, Moskova Konferansı yalnızca hayatiyete sahip bir organ olmakla, kalmayacak, fakat Cromwell zamanındaki 'Sürekli Parlamento' gibi çok uzun ve parlak bir varlık sürdürmenin her fırsatına da sahip olacaktır. Ben kendi hesabıma, Kazakların .temsilcisi olarak bu türden

birleştirici bir merkezi kuruluşunu tüm araçlarla teşvik edeceğim" ("Russkiye Vyedomosti", akşam baskısı, 11 Ağustos).

"Kazakların temsilcisi" böyle diyor.

Karşı-devrimi "birleştirme merkezi" olarak Moskova Konferansı—Karavlov'un uzun lafının kısası budur. Don Kazakları, temsilcilerine verdikleri direktifte aynı şeyi söylemektedirler:

"Hükümet, şimdiye kadar olduğu gibi herhangi bir parti tarafından değil, Moskova Konferansı ya da Devlet Duması'nın Geçici Komitesi tarafından oluşturulmalıdır. Böyle bir hükümete sınırsız yetki ve tam bağımsızlık tanınmalıdır. "

Don Kazaklarının Askeri Konseyi böyle söylüyor.

Ve "Kazakların bir güç olduğunu" şimdi kim bilmiyor ki? Kuşkuya yer olamaz: Ya Konferans yapılmayacaktır, ya da o kaçınılmaz olarak karşı-devrimin "Sürekli Parlamento"suna dönüşecektir.

Konferansı toplayan Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler, karşı-devrimin kendini örgütleme işini isteseler de istemeseler de kolaylaştırmışlardır.

Bunlar kimdir?

Bunlar kimdir, karşı-devrimin büyük şefleri?

Bunlar her şeyden önce askeri kliktir, Kazakların bazı kesimlerinin ve St. George Şövalyelerinin peşinden gittiği yüksek rütbeli ordu subaylarıdır.

Bunlar, ikinci olarak, taleplerinden vazgeçmedikleri taktirde halkı "açlık" ve "yoksulluk" la tehdit etmekte olan, Ryabuşinski'nin başını çektiği sanayi burjuvazimizdir.

Bunlar, son olarak, generalleri ve sanayicileri Rus halkına karşı, devrime -karşı birleştiren Milyukov'un partisidir.

Generallerin, sanayicilerin ve Kadetlerin 8-10 Ağustos arasında yaptıkları "Ön Hazırlık Konferansı" t68! bunu yeterince açığa çıkarmıştır.

"General Komilov adı herkesin ağzında", diye yazıyor "Birjovka". Konferansta, General Alekseyev'in başını çektiği askeri parti denilen partinin temsilcilerinin ve Kazak Birliği'nin delegelerinin etkisi hakimdir. General Alekseyev'in ilk oturumda yaptığı ve Konferans tarafından hararetli tezahüratla selamlanan konuşması Moskova Devlet Konferansında tekrar edilecektir" ("Veçemaya Birjovka",11 Ağustos).

Milyukov'un önerisi üzerine özel bir broşür olarak yayınlanacak olan konuşma işte bu konuşmadır.

Dahası:

"General Kaledin bir hayli dikkat çekiyor. Ona özel bir ilgiyle bakılıyor ve dinleniyor. Tüm askerler onun etrafında kümeleniyor" ("Veçemaya Vremya", 11 Ağustos).

Son olarak herkes, devrilmiş ve henüz devrilmemiş bu aynı generaller tarafından başı çekilen St. George Şövalyelerinin ve Kazak Birlikleri'nin ültimatomlarını biliyor.

Ve ültimatomlar derhal yerine getiriliyor, çünkü asker adamlar, "boş laf "tan hoşlanmazlar. Kuşkuya yer yoktur: Mesele bir askeri diktatörlüğün kurulmasına ve ona sıkı bir kalıp vermeye doğru gidiyor.

Yerli ve Müttefik burjuvazi onu "sadece" finanse edecektir.

"Sir George Buchanan'ın konferansa ilgi göstermesi" (bkz. "Birjovka") boşuna değildir, öyle gözüküyor ki o da Moskova'ya

gitmeye hazırlanıyor. Bay Milyukov'un hamhalatlarının zafer sarhoşu olmaları boşuna değildir.

Ryabuşinski'nin kendisini bir Minin, "ülke kurtarıcı" vb. sayması boşuna değildir.

Bunlar ne istiyor?

Bunlar karşı-devrimin tam zaferini istiyorlar. Ön Hazırlık Konferansı'nın benimsediği kararı dinleyin.

"Orduda disiplin yeniden kurulmalı ve İktidar subaylara geçmelidir,"

Başka bir deyişle: Askerleri dizginleyin!

"Birleşik ve güçlü bir merkezi hükümet, meslektaş kuruluşlarının sorumsuz yönetim sistemine son vermelidir."

Başka bir deyişle: Kahrolsun İşçi ve Köylü Sovyetleri!

Hükümet, "Komitelere, Sovyetlere ve bu türden benzeri örgütlere bağımlılığın bütün izlerini kararlılıkla silmelidir".

Başka bir deyişle: Hükümet yalnızca Kazak "Sovyetler"ine Ve St. George Şövalyeleri "danışmanlarına bağımlı olsun.

Karar, "Rusya'nın kurtuluşu"nun ancak bu yolla mümkün olduğunu ileri sürüyor.

Çok açık, değil mi?

Güzel uzlaşmacı baylar, Sosyal-Devrimciler ve Menşevikler, "yiğit güçler"in temsilcileriyle bir uzlaşma yapmaya hazır mısınız?

Yoksa fikir mi değiştirdiniz?

Mutsuz uzlaşıcılar...

Moskova'nın sesi.

Bu arada Moskova devrimci yükümlülüklerini yerine getiriyor. Gazetelerin yazdığına göre, Bolşeviklerin çağrısı üzerine Moskova'da, hem de hâlâ halk düşmanlarının peşinden sürüklenen Tüm-Rusya Yürütme Komitesi'nin kararma rağmen, daha şimdiden genel grev başlamıştır.

Yürütme Komitesi utansın!

Yaşasın Moskova'nın devrimci proletaryası!

Moskovalı yoldaşlarımızın sesi çınlasın, tüm zulmedilen ve köleleştirilenleri sevindirsin! .

Devrimi savunmak için dünyada hayatlarını vermeye hazır insanların hâlâ var olduğunu bütün Rusya öğrensin! .

Moskova grevdedir. Yaşasın Moskova!

Proletari No., 1,

13 Ağustos 1917.

Başyazı

KARŞI DEVRİM VE RUSYA HALKLARI

Stalin

Demokratik dönüşümlerin· yapıldığı devrim günlerinde hareket kurtuluş bayrağı altında ilerliyordu. Köylüler toprak sahiplerinin' egemenliğinden kurtuluyorlardı. İşçiler işletme müdürlerinin kaprislerin den kurtuluyorlardı. Askerler generallerin keyfi tutumlarından kurtuluyorlardı.

Kurtuluş hareketi ister istemez, Çarlığın yüz yıllar boyunca baskı altında tuttuğu Rusya halklarını da içine almak zorunda kalıyordu.

Halkların, haklarda eşitliğine ilişkin kararname, ulusal sınırlamaların fiilen kaldırılması, Ukrayna, Finlandiya, Beyaz Rusya kongreleri ve federatif cumhuriyet sorunu, ulusların kendi mukadderatlarını tayin etmelerinin resmen ilam ve hiçbir engel çıkarılmayacağı-dair olan resmi güvenceler-bütün bunlar Rus halklarının büyük kurtuluş hareketini gösteren şeylerdi.

Demokratik atılımlarla emperyalist burjuvazinin· sıkıştırıldığı ve toprak sahiplerinin ortadan kayboldukları devrim .günlerinde durum böyleydi.

Toprak sahiplerinin (generaller!) İktidara dönmeleri ve karşı devrimci burjuvazinin zaferiyle durum tamamen değişiyor.

Özerklik üzerine söylenen büyük sözleri ve engel olunmayacağına ilişkin resmi güvenceler unutuluyor. En inanılmaz engeller çıkarılıyor, halkların iç işlerine doğrudan karışmaya kadar ileri gidiliyor. Finlandiya'da gerekirse sıkı yönetim ilan edileceği korkusu verilerek Finlandiya eyalet meclisi kaldırılıyor (9 Ağustos tarihli (Wetscherneje Wremjan).

Bilinemeyen bir amaçla Ukrayna'nın özerkliğini kaldırmak için Ukrayna Sekretaryasına ve Radasına karşı saldırıya geçildi. Aynı

zamanda, karşı devrimci şovenist kuvvetleri salıvererek ulusal kurtuluş düşüncesini kan seli içinde boğmak, Rusya halkları arasın da bir uçurum, açıp, devrim düşmanlarını sevindirmek için aralarına düşmanlık tohumları ekmek amacıyla yeniden, eski iğrenç ulusal çatışmaları kışkırtma ve çirkin ((ihanetin-suçlaması yöntemlerine baş vuruluyor.

Böylece halkların bölünmez. kardeş bir aile halinde birleşmeleri çalışmasına öldürücü bir darbe indiriliyor.

Çünkü ulusal engellemeler politikasının, **halkları birleştirmeyip, aksine böldüğü ve onlar arasındaki bölücü eğilimleri kuvvetlendirdiğ**i kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Çünkü **karşı devrimci burjuvazi tarafından yürütülen ulusal köleleştirme politikasının,** burjuva basınının yalan yere ve iki yüzlüce o kadar gürültü kopardığı asıl o Rusya'nın (parçalanmasına) neden olmakla tehdit ettiği kendiliğinden ortaya çıkıyor;

Çünkü **milliyetleri karşılıklı olarak birbirlerine kışkırtma politikasının, halklar arasında karşılıklı güvensizliği ve düşmanlığı kuvvetlendirerek** tüm Rusya **proletaryasını parçalayan ve böylece devrimi temelinden sarsan iğrenç politikanın ta kendisi olduğu ·kendiliğinden ortaya çıkıyor.**

İşte bundan dolayıdır ki **bizim tüm sempatimiz, doğal olarak bu politikaya karşı mücadele eden, hakkı tam verilmemiş ezilen halklardan yanadır. ·**

İşte bu nedenledir ki, **biz kılıcımızın ucunu, halkın özerkliği maskesi altında emperyalist işgal** ve **zorla birleştirme politikası uygulayanlara karşı çeviriyoruz**. Biz halkların bir devlet bütünlüğü içinde birleşmesine kesinlikle karşı değiliz. Biz kesinlikle **büyük devletlerin küçük parçalara bölünmesinden yana değiliz**. Çünkü küçük devletlerin büyük devletler halinde

birleşmesi, **sosyalizmin gerçekleştirilmesini kolaylaştıran koşullardan biridir.**

Fakat, biz **bu birleşmenin mutlaka gönüllü olmasın dan yanayız**, çünkü ancak **böyle bir birleşme sağlam ve sürekli olur.**

Ama bunun için, her şeyden önce Rusya halklarının, Rusya'dan ayrılmaya varıncaya kadar, kendi geleceklerini belirleme halklarının tam ve koşulsuz olarak tanınması gerekir.

Bundan başka, sadece sözlerle ifade edilen bu tanınmanın, halklara şimdi hemen ülkelerini ve siyasal yapılarının biçimlerini ·kendi kurucu meclislerinde belirttirmek suretiyle işle pekiştirilmesi gerekir. Ancak böyle bir politika, halkların dostluğunu ve güvenini sağlamlayabilir.

Ancak böyle bir politika,· halkların gerçek bir birleşimine yol açabilir.

Kuşkusuz ki Rusya halkları da yanılabilirler, kendi yaşamlarım biçimlendirmede şu veya bu hataları işleyebilirler. Bunlara ve her şeyden önce bunların proleterlerine bu hataları göstererek eleştiri ve inandırma yoluyla bu hataların düzeltilmesine çalışmak, Rus Marksistlerinin ödevidir. Fakat hiç kimsenin ulusların iç ya şama zorla karışarak hatalarını zorla düzeltmeye hakkı yoktur. Uluslar iç yaşamlarına ilişkin işlerde tam e-gemenliğe ve kendi iradelerine uygun hareket etme hak kına sahiptirler.

Bunlar Rus halklarının, devrim tarafından açıklanan ve şimdi karşı devrim tarafından çiğnenen temel istekleridir.

Karşı devrim İktidarda bulunduğu sürece, bu isteklerin gerçekleştirilmesi düşünülemez.

Rusya **halklarının ulusal boyunduruktan kurtulmalarının tek yolu devrimin zaferidir**. - Bundan sadece bir sonuç çıkarılabilir: **Ulusal baskıdan kurtulma sorunu bir İktidar sorunudur**. Ulusal baskının kökleri toprak sahipleriyle emperyalist burjuvazinin egemenliğinde bulunmaktadır. İktidarı proletarya ile devrimci köylülerin eline vermek demek, Rusya halklarının ulusal boyunduruktan tam kurtuluşunun gerçekleştirilmesi demektir.

Ya Rusya halkları İşçilerin devrimci İktidar mücadelesini destekleyecekler ve **sonra kurtuluşa erişecekler; ya da onu desteklemeyip kurtuluşlarını hiç görmeyecekler.**

Proletari (Proleter) No. 1

13 Ağustos 1917

İki Yol

Stalin

Bu günkü durumun baş sorunu savaş sorunudur. Ekonomik sıkıntı ve besin sistemi; toprak sorunu ve si-yasi özgürlük, bütün bunlar bir tek genel savaş sorununun yan sorunlarıdır.

Gıda maddesi sıkıntısını doğuran nedir?

Ulaşım sistemini bozmuş olan ve şehri emeksiz bırakan uzun süreli savaş.

Mali ve ekonomik sıkıntıyı doğuran nedir? Rusya'nın bütün kuvvetlerini ve kaynaklarını em-miş olan bitmek bilmeyen savaş.·

Cephede ve memleket içindeki baskı önlemlerini yaratan nedir?

Sert bir disiplin isteyen savaş ve saldırı politikası. Burjuva karşı devriminin zaferini sağlayan nedir? Milyonlar isteyen tüm savaş süreci ve bu arada müttefik burjuvazisi tarafından desteklenen-yerli burju-vazinin devrimin elde ettiği en önemli başarılar yok edilmedikçe kredi vermeye reddetmesi.

Bunlar ve daha bunlara benzer şeyler.

Bu itibarla, savaş sorununun çözümü, şimdi ülkeyi. sık boğaz eden tüm bunalımların çözümü anlamına gelir.

Fakat bu nasıl yapılabilir?

Rusya'nın 'önünde iki açık yol bulunuyor.

Ya savaşın sürdürülmesi ve cephede başka saldırıla-ra girişilmesi, ki bunun anlamı, iç ve dış borçlanmalar- la para sağlanabilmesi için İktidarın ister istemez karşı devrimci burjuvaziye verilmesi demektir.

Bu takdirde ülkeyi. kurtarmak, emperyalizmin Rus ve müttefik haydutlarının çıkarları için savaş giderlerini İşçilere ve köylülere. (dolaylı vergileri) yüklemek anlamına gelir.· · · · ·

Ya da devrimin daha da geliştirilmesi suretiyle köylülere toprak verilmesi, endüstride İşçi denetiminin getirilmesi ve kapitalistlerle toprak sahiplerinin kazançları pahasına, yıkılan ekonominin düzeltilebilmesi için İktidarın İşçi ve köylülerin eline geçmesi, demokratik barış koşulları açıklanarak savaşa son verilmesi.

Bu takdirde ülkeyi kurtarmak emperyalist haydutların zararına olarak İşçilerle köylüleri savaşın mali yüklerinden kurtarmak anlamına gelir·.

Birinci yol, toprak sahipleriyle kapitalistlerin çalı- şanlar üzerinde diktatörlüğüne, ülkenin en ağır şekilde vergilendirilmesine, Rusya'nın yabancı kapitalistlere adım adım satılmasına (imtiyazlar!) ve Rusya'nın bir İngiltere, Amerika, Fransa kolonisine dönüşmesine götürür.

İkinci yol, batıda İşçi devrimi çağını açar, Rusya'yı saran mali bağları koparır, burjuva egemenliğinin temellerini sarsar ve Rusya'nın gerçek kurtuluş yolunu a-çar.

Birbirine karşıt iki sınıfın, emperyalist burjuva sınıfı ile devrimci proletarya sınıfının, çıkarlarını dile ge-tiren iki yol bunlardır.

Üçüncü bir yol yoktur.

Bu iki yolu birbiriyle uzlaştırmak, emperyalizmle sosyalizmi bağdaştırmak kadar olanaksızdır.

Burjuvazi ile anlaşma (koalisyon) politikası ister is-temez başarısızlığa mahkumdur

Sayın yurt savunucular, çıkış yolu demokratik bir platform temeli üzerine bir koalisyondur, diye yazıyorlar Moskova Konferansı dolayısıyla (İzwestia)

Bu doğru değildir, sayın anlaşmacılar!

Üç kez burjuvazi ile koalisyon gerçekleştirdiniz, ve her keresinde yeni bir İktidar bunalımına girdiniz.

Niçin?

Çünkü burjuvazi ile bir koalisyon kurmak yanlış bir yol olduğu için, çünkü, o bu günkü durumun kötülüklerini maskelediği için.

Çünkü bir koalisyon ya boş bir safadır veya emperyalist burjuvazinin elinde, sosyalistler eliyle kendi İktidarını sağlamlaştıran bir araçtır.

Şimdiki koalisyon hükümeti, iki kamp arasında bu-lunma deneyiminden sonra emperyalizmin tarafına geçmedi mi?

Karşı devrimin durumu sağlamlaştıktan sonra bu adımı atmak için bu dünyanın güçlülerinin onayını (kredisini de) almak amaciy1e değilse, niçin toplandı öyleyse (Moskova Konferansı).

Fedakarlıklarda, ·bulunma ve sınıfların kendilerini sınırlaması çağırısında bulunan Kerenski'nin, konferanstaki konuşmasının amacı nedir? Tabii, ki yurdun, ve savaşın yararına, eğer emperyalizmin sağlamlaştırılması için değilse şayet.

Ya Prokopowitsch'in, hükümetin işletmelerin yönetimine İşçilerin karıştırılmayacağına (İşçi denetimi!) ilişkin açıklaması?

Ya aynı bakanın, hükümetin toprak sorunu alanında hiçbir radikal reform girişiminde bulunamaya- cağına ilişkin açıklaması?

Ya Nekrassow'un, hükümetin özel mülke el koyma işine girişmeyeceğine ilişkin açıklaması?

Emperyalist burjuvazinin davasına hizmet etmek değilse, nedir bunlar?

Koalisyonun, Miljukow'la Rjabuschinski için sade- ce hoş ve yararlı bir maske olduğu açık değil mi?

Sınıflar arasındaki anlaşma ve uzlaşma yolunun kitleleri aldatan ve yanıltan bir yol olduğu açık değil mi?

Hayır, sayın anlaşmacılar! Artık kararsızlıkların anlaşmaların olamayacağı an gelmiştir.

Moskova'da şimdiden açıkça, karşı devrimcilerin bir komplosundan mı söz ediliyor. Burjuva basını Riga'nın teslimi üzerine söylentiler yayarak denenmiş şantaj metodunu deniyor. Böyle bir anda iki şeyden birini seçmek gerekir.

Ya proletaryadan yana, ya da proletaryaya karşı ol-mak.

Petrograd ve Moskova proletaryası, konferansı boykot ediyor ve bununla devrimin gerçek kurtuluş yolunu gösteriyor. .·

Onun sesine kulak verin, yoksa yoldan çekilin.

Proletary, No. 2,

August 15, 1917

Editorial

MOSKOVA KONFERANSININ SONUCU

Proletari (Proleter) No. 4,

17 Ağustos 1917

Stalin

Moskova Konferansı sona erdi.

Şimdi, "iki karşıt kamp arasındaki şiddetli çatışma" dan sonra, Milyukovlar ve Tsereteliler arasındaki "kanlı çarpışma " dan sonra, "dövüş" ün bittiği ve yaralıların toplandığı şu sırada şu soru sorulabilir: Moskova "çarpışması" nasıl sonuçlandı, kim kazandı ve kim kaybetti?

Kadetler memnundur ve ellerini ovuşturuyorlar. "Halkın Özgürlüğü Partisi" diyorlar, "kendi sloganları... ulusal sloganlar olarak... tanındığı için, kendisiyle övünebilir" ("Reç"), "Anavatan savunucuları" da memnunlar, çünkü "demokrasinin " ("anavatan savunucularının! diye okuyun) "zaferinden" söz ediyor, ve "demokrasinin Moskova Konferansından güçlenerek çıktığını" ("îzvestiya") iddia ediyorlar.

"Bolşevizm yok edilmelidir" diyor Milyukov Konferansta, "yiğit güçler"in temsilcilerinin hararetli alkışları arasında.

Bizim yapmakta olduğumuz budur, diye cevap veriyor Tsereteli, çünkü "daha şimdiden" Bolşevizm'e karşı "olağanüstü bir yasa çıkarmış bulunuyoruz". Üstelik "devrim" (karşı- devrim! diye okuyun) "Sol tehlikeye karşı mücadelede henüz deneyimsizdir" — önce biraz deneyim kazanalım.

Ve Kadetler, Bolşevizm'i tek darbede yıkmaktansa onu yavaş yavaş yıkmanın daha iyi olduğu ve bunu doğrudan değil, kendi elleriyle değil, fakat başkalarının eliyle, bu aynı -"sosyalistlerin", "anavatan savunucuları"nın eliyle yapmanın daha iyi olduğuna katılıyorlar.

“Komiteler ve Sovyetler lağvedilmelidir”, diyor General Kaledin “yiğit güçlersin temsilcilerinin alkışları arasında.

Çok doğru, diye cevap veriyor Tsereteli, ama henüz erkendir, çünkü “özgür devrim binası” (karşı-devrim! diye okuyun) “henüz tamamlanmadan önce bu iskele kaldırılmamalıdır “. Bırakın önce binayı “tamamlayalım”, o zaman Sovyetlerle birlikte Komiteler de ortadan kalkacaktır.

Ve Kadetler, Komiteleri ve Sovyetleri hemen ortadan kaldırmaktaysa, onları emperyalist mekanizmanın basit uzantıları rolüne indirgemenin daha iyi olduğuna katılıyorlar.

Sonuç “evrensel zafer şenliği” ve “memnuniyettir.

Gazetelerin şimdi “Sosyalist Bakanlar ve Kadet Bakanları arasında Konferans’tan öncekinden daha sıkı bir birlik vardır” (“Novoya Jizn”) diye yazmaları boşuna değildir.

Kimin kazandığını mı soruyorsunuz?

Kapitalistler kazanmıştır, çünkü Konferansta hükümet “İşçilerin fabrikaların yönetimine müdahale etmesine (denetim!) tahammül etmeyeceğine” söz vermiştir.

Çiftlik sahipleri kazanmıştır, çünkü Konferansta hükümet “toprak sorunu alanında hiçbir köklü reform getirmeyeceğine “ söz vermiştir.

Karşı-devrimci generaller kazanmıştır, çünkü Moskova Konferansı’nda ölüm cezası onaylanmıştır.

Kimin kazandığını mı soruyorsunuz?

Karşı-devrim kazanmıştır, çünkü Ryabuşinski ve Milyukov, Tsereteli ve Dan, Alekseyev ve Kaledin kılıklı ülkenin tüm “yiğit güçleri” ni etrafında toplayarak kendini tüm Rusya çapında örgütlemiştir.

Karşı-devrim kazanmıştır, çünkü halkın öfkesine karşı rahat bir siper olarak sözüm ona “devrimci demokrasi” yi tasarrufu altına almıştır.

Şimdi karşı-devrimciler artık yalnız değildir. Şimdi bütün “devrimci demokrasi” onlar için çalışmaktadır. Şimdi onların elinin altında, “anavatan savunucusu” bayların “yolundan sapmaksızın” işleyeceği “Rus ülkesinin” “kamuoyu” vardır. .

Karşı-devrimin taçlandırılması—-işte Moskova Konferansı’nın sonucu budur.

Şimdi “demokrasinin zaferi” gevezelikleri etmekte olan “anavatan savunucuları”, muzaffer karşı-devrimcilerin açıkça uşakları yapıldıklarını sezinlemiyorlar bile.

Bay Tsereteli’nin “yalvararak” sözünü ettiği ve Milyukov ve arkadaşlarının hiçbir itirazı olmadığı “dürüst koalisyon “ un siyasi anlamı bundan başka bir şey değildir.

Devrimci proletaryaya ve yoksul köylülüğe karşı “anavatan savunucuları”nın emperyalist burjuvazinin “yiğit güçler “ iyle bir “koalisyonu” — işte Moskova Konferansının sonucu budur.

“Anavatan savunucularımın bu karşı-devrimci “koalisyonsa uzun süre sevinip sevinemeyeceğini yakın gelecek gösterecektir.

Proletari (Proleter) No. 4,

17 Ağustos 1917.

Başyazı.

CEPHEDEKİ YENİLGİMİZ HAKKINDA İŞİN DOĞRUSU

Proletari (Proleter) No. 5,

18 Ağustos 1917.

Stalin

Aşağıda, ordularımızın cephedeki Temmuz yenilgisinin nedenleri hakkında belgesel nitelikte iki makaleden parçalar yayınlıyoruz.

Her iki makale de, gerek Arşeni Meriç'in ("Dyelo Naroda "daki) gerek V. Borisov'un "Novoye Vremya"dakit) makalesi, alçak unsurlar tarafından Bolşeviklere karşı yöneltilen ucuz suçlamalara itibar etmeden, Temmuz yenilgisinin nedenlerini objektif bir şekilde inceleme çabasındadır.

Bu nedenle bunların ikrarları ve açıklamaları bir - o kadar daha değerlidir.

A. Meriç esas olarak yenilgiden sorumlu olanları ele almaktadır. Öğrenildiğine göre suçlular, "eski polisler ve jandarmalar", her şeyden önce de, Tarıopol ve Çernoviç'i savunan orduyu dolaşan ve askerlere geri çekilmeleri için emir veren sahibi belirsiz "bazı otomobiller" deki kişilerdir. Bu otomobillerin ne olduğunu ve komutanların böyle apaçık bir provokasyona nasıl izin vermiş olabileceklerini yazar ne yazık ki söylemiyor. Ama yazar, bunun "provoke edilmiş bir geri çekilme" olduğunu, "önceden düşünülüp tasarlanan bir plana uygun olarak yapılan bir ihanet" olduğunu, soruşturmanın yürüdüğünü ve yakında "sırrın aydınlanacağını" açıkça ve kesinlikle söylüyor.

Ya Bolşeviklerden ne haber? "Bolşevik ihaneti"nden ne haber?

Bu konuda A. Meriç'in makalesinde bir tek satır, bir tek söz yoktur.

V. Borisov'un "Novoye Vremya"daki makalesi daha da ilginçtir. Suçlulardan çok, yenilginin nedenleriyle ilgileniyor.

O, "Bolşevizmin yenilgimizden sorumlu olduğu yolundaki temelsiz isnatı boşa çıkardığını", yenilginin Bolşevizm'e değil, fakat aydınlatılması ve ortadan kaldırılması gereken "daha derin nedenlere" bağlı olduğunu açıkça söylüyor. Ve bu nedenler nelerdir? Her şeyden önce, "generallerimizin tecrübesizliği", ordularımızın "donatım" zayıflığı ve askerlerin örgütsüzlüğü nedeniyle saldırı taktiğinin bizim için uygun olmadığı gerçeği. Sonra, uzun zamandan beri saldırıda

ısrar eden ve Haziran'da bunu kabul ettiren "amatör" (tecrübesiz) unsurların müdahalesi. Son olarak, cephedeki gerçek durumu dikkate almaksızın Hükümetin, Müttefiklerin bir saldırının zorunlu olduğu yolundaki öğüdüne uymadaki aceleciliği.

Kısacası: "Biz" saldırı için hiçbir bakımdan hazırlıklı değildik, ve bu, saldırıyı pahalıya patlayan bir macera haline getirdi.

Yani Bolşeviklerin ve "Pravda"nın sürekli olarak tehlikesine karşı uyarıda bulundukları, ve canı isteyenin onlara bu nedenle iftira attığı her şey doğrulanmaktadır. Daha dün bizi cephedeki yenilgiden sorumlu olmakla suçlayanların şimdi söyledikleri bunlardır.

Şimdi "Bolşeviklerin yenilgimizden sorumlu oldukları yolundaki temelsiz iftirayı boşa çıkarmak" gerektiğini söyleyen "Novoya Vremya"daki stratejik ve diğer açıklamalar ve tartışmalarla asla yetinmek eğiliminde değiliz. Ve aynı şekilde A. Meriç'in haberlerini ayrıntılı diye kabul etme eğiliminde de değiliz.

Ama şunu söylemekten sakınamayız: Eğer Bakanlığa ait "Dyelo Naroda" bile, yenilgiden aslen sorumlu olan kişiler hakkında

artık susmanın olanaksız olduğunu gördüyse, eğer daha dün Bolşevikleri yenilgiden sorumlu olmakla suçlayan Suvorin'in "Novoye Vremya"sı bile (o bile!) şimdi "Bolşevikleri bu isnattan aklama" nın zorunlu olduğunu kabul ediyorsa, bu sadece, güneşin balçıkla sıvanamayacağı-nı, yenilgi hakkındaki gerçeğin örtbas edilemeyecek kadar göze battığını, ve yenilgiden sorumlu olanların şimdi bizzat askerler tarafından gün ışığına çıkartıldığı gerçeğinin bizzat suçlayıcıların yüzüne çarpmak üzere olduğunu, ve artık sessiz kalmanın bizzat kendi başlarına felaket getireceğini göstermektedir...

Açıktır ki, yenilgiden sorumlu oldukları yolunda, Bolşeviklere karşı — "Novoye Vremya" takımı gibi —devrim düşmanlan tarafından yapılan ve —"Dyelo Nar oda" takımı gibi — devrim "dost"ları tarafından da desteklenen suçlama, kesinlikle çökmüştür.

İşte, bu beyefendilerin şimdi yenilgiden aslen kimin sorumlu olduğundan söz etmeye karar vermelerinin nedeni yalnız ve yalnız budur.

Batan gemiyi ilk terk eden akıllı farelere çok benziyorlar, değil mi?

Buradan hangi sonuçlar çıkmaktadır?

Bize, cephedeki yenilgi hakkında soruşturma yürütüldüğü anlatılıyor ve "sırrın yakında aydınlanacağına yemin ediliyor. Ama soruşturma sonuçlarının hasıraltı edilmeyeceğine, soruşturmanın tarafsız olarak yürütüleceğine ve suçluların hak ettikleri şekilde cezalandırılacağına dair ne gibi bir garantimiz vardır?

Bu yüzden ilk önerimiz: Bizzat askerlerin temsilcilerinin, soruşturma komisyonuna atanmalarının sağlanmasıdır.

Yalnızca bu, "provoke edilen geri çekilmeden kimin sorumlu olduğunun gerçekten açığa çıkarılmasını sağlayabilir!

İlk sonuç budur.

Bize, yenilginin nedenleri anlatılıyor ve eski "hatalar" ın tekrarlanmasına karşı uyarıda bulunuluyor. Ama "hataların gerçekten hata oldukları ve "kasıtlı bir plan" olmadıkları yolunda ne gibi bir garantimiz var? Tarnopol'ün "provoke edilmiş" tesliminden sonra, devrimin prestijini baltalamak ve onun yıkıntıları üzerinde nefret edilen eski düzeni yeniden kurmak amacıyla Riga ve Petrograd'ın tesliminin de "provoke" edilmeyeceğine kim kefil olabilir?

Bu nedenle ikinci önerimiz: Bizzat askerlerin temsilcilerinin, subaylarının eylemlerini denetlemelerini sağlamak ve bütün şüphelilere derhal yol vermektir. Ancak böyle bir denetim, devrimi geniş çaplı caniyane provokasyonlara karşı güvence altına alabilir.

İkinci sonuç budur.

Proletari (Proleter) No. 5,

18 Ağustos 1917.

AMERİKAN MİLYARLARI

Proletari (Proleter) No. 6,

19 Ağustos 1917.

Stalin

Moskova Konferansının sonucunun ne olduğu gittikçe netleşiyor.

“Russkiye Vyedomosti” l72! (17 Ağustos, akşam baskısı) şu haberi veriyor:

“Dün, Halkın Özgürlüğü Partisi Merkez Komitesi’nin bir oturumu yapıldı. Raporu Milyukov sundu ve MK üyelerine, Moskova Konferansı’nın sonuçlan üzerine görüş alışverişinde bulunmayı önerdi.

Konuşmacılar, koalisyon ilkesini tam ittifakla onayladı. Oturuma katılanların çoğunluğu, Moskova Konferansı’nın, ondan beklenebilecek olanın en fazlasını verdiğinde birleştiler.”

Yani Bay Milyukov’un partisi memnundur. Koalisyondan yanadır.

“Moskova Konferansı”, diye yazıyor “anavatan savunucuları “, “bu feci dönemde Rusya’da yiğit olan ne varsa hepsini!!) etrafında toplayan, devleti ayakta tutan gerçek bir güç olarak öne çıkmayı başarmış olan demokrasinin” (yani “anavatan savunucuları”nın) “bir zaferiydi” (“İzvestiya “ No. 146).

Anlaşılan, “Anavatan' savunucuları” Partisi de memnundur.

Her halükârda, memnunmuş gibi görünmektedir, çünkü o da koalisyondan yanadır.

Peki, ya Hükümetten ne haber? Moskova Konferansı’nı Hükümet nasıl değerlendiriyor?

“îzvestiya”ya (No. 146) göre, “Geçici Hükümet üyelerinin genel izlenimi” şöyledir:

“Konferans, kelimenin tam anlamıyla bir Devlet Konferansı idi. Genel olarak, Hükümetin hem iç hem dış siyaset çizgisi onaylanmıştır. Hükümetin ekonomik programına hiçbir itiraz getirilmemiştir. Aslında, Hükümetin toprak siyasetine de hiçbir saldırı olmamıştır.”

Tek kelimeyle, Hükümet de Konferanstan memnundur, Çünkü, görüldüğü kadarıyla, o da koalisyondan yanadır.

Mesele açıktır. Üç gücün — Hükümet, Kadetler ve “Anavatan Savunucuları” — oluşturduğu bir koalisyon kurulmak üzeredir.

Kerenski-Milyukov-Tsereteli markasını taşıyan “dürüst koalisyon” şu anda garanti sayılabilir.

İşte Moskova Konferansı’nın ilk sonucu budur.

Kapitalizm koşullarında, bir tek girişim bile sermayesiz yürümez. Başında hükümetin bulunduğu şimdi kurulan koalisyon, Rusya’daki en büyük girişimdir. O, gerekli sermaye olmaksızın bir saat, bir dakika bile varlığını sürdüremeyecektir.

Özellikle şu anda, savaş sırasında, sayısız kaynaklara gerek duyulduğu şu sırada şu soru ortaya çıkıyor: Bu yeni (yepyeni!) koalisyon hangi sermayeye dayanarak yaşamayı tasarlıyor?

“Birjovka”yı (17 Ağustos, akşam baskısı) dinleyin:

“Moskova Konferansı’nın dolaysız sonucu, ve özellikle Amerikalıların ona gösterdikleri sempatinin sonucu, haber verildiğine göre, Hükümete dışarıdan beş milyar rublelik bir devlet borcu sağlanması olasılığıdır. Borç, Amerikan pazarından sağlanacaktır. Bu borçlanma sayesinde, Geçici Hükümet’in asgari mali programı uygulanabilecektir.”

Yanıt açıktır. Koalisyon, Amerikan milyarlarıyla yaşayacaktır, sonra bu milyarlar için Rus İşçileri ve .köylüleri ter dökeceklerdir.

Amerikan emperyalist burjuvazisi tarafından finanse edilen, Rus emperyalist burjuvazisinin (Milyukov!), askeriyenin (Kerenski!) ve Rusya'nın "yiğit güçlerime dalkavukça hizmet etmekte olan küçük-burjuvazinin üst -tabakasının (Tsereteli!) koalisyonu — işte şimdiki tablo budur.

Amerikan sermayesinin Moskova Konferansı'na duyduğu ve beş milyar rublelik bir borçlanmayla desteklenen "sempati"— Konferansı toplayan takımın peşinde olduğu şey bu değil miydi?

Bir zamanlar Rusya'da, sosyalizm ışığının Batı'dan geldiği söylenirdi. Ve bu doğruydu; çünkü biz devrimi ve sosyalizmi orada, Batı'da öğrendik.

Rusya'da devrimci hareketin başlamasıyla durum bir ölçüde değişti.

1906'da, Rusya'daki devrim henüz gelişmekteyken, Batı, Çarlık gericilerine iki milyar ruble borç- vererek onun tekrar ayağa kalkmasına yardım etti. Ve Çarlık gerçekten de, Rusya'nın Batı'ya mali bakımdan daha fazla bağımlı kılınması pahasına güçlendi.

Bu vesileyle o sıralar, Batı'nın Rusya'ya sadece sosyalizm değil, fakat milyarlarca para biçimine bürünen gericilik de ihraç etmekte olduğu söylenirdi.

Şimdi daha da göze batan bir görüntü gözler önüne seriliyor.

Rus devriminin kazanımlarını elde tutmak için her çabayı sarf etmekte olduğu ve emperyalizmin onu ezmeye çalıştığı bir anda, Amerikan sermayesi, Rus devrimini alaşağı etmek ve böylece

Batı'da yükselen devrimci hareketi baltalamak için, Kerenski-Milyukov-Tsereteli koalisyonuna milyarlar sağlıyor.

Gerçek budur.

Batı'nın Rusya'ya ihraç etmekte olduğu şey sosyalizm ve kurtuluş değil, kölelik ve karşı-devrimdir. Bu inkâr edilemez.

Ama koalisyon bir ittifaktır. Kerenski-Milyukov-Tsereteli ittifakı kime karşı yönelmiştir? Açıkça, Moskova Konferansı'na katılmayanlara, onu boykot edenlere, ona savaş açanlara karşı, yani Rusya'nın devrimci İşçilerine karşı.

Amerikan kapitalistleri tarafından finanse edilen, Rusya'nın devrimci İşçilerine karşı yönelen, Kerenski-Milyukov - Tsereteli'nin "dürüst koalisyon" u — öyle mi "anavatan savunucusu " beyler?

Buna bir mim koyuyoruz.

Proletari (Proleter) No. 6,

19 Ağustos 1917.

Başyazı.

BUGÜN SEÇİM GÜNÜDÜR

Stalin

Proletari (Proleter) No. 7,

20 Ağustos 1917

Bugün şehir Duması seçimleri yapılıyor. **Seçimlerin sonucu sizlere bağlı, İşçi ve asker yoldaşlar.** Seçimler genel ve eşittir. Her bir kadın ve erkek İşçinin oyu, **her bir askerin oyu, bir kapitalistin,** bir ev sahibinin, bir profesör ya da memurun oyu gibi **aynı değeri taşır.** Eğer **bu hakkı kullanmasını bilmezseniz bunun suçu yalnız ve yalnız size aittir yoldaşlar.**

Sokaklarda çar **polislerine karşı savaşmasını bildiniz,** şimdi oyunuzu partimize vermek suretiyle **kendi çıkarınız için mücadele etmesini bilin.**

Karşı devrime karşı haklarınızı korumasını bildiniz, şimdi bu günkü seçimlerde ona **güvenmemeyi bilin.**

Devrim hainlerinin maskesini indirmesini bildiniz, şimdide onlara, ellerinizi çekin, diye seslenmesini bilin.

Her şeyden önce önünüze Miljukow'un partisi olan Halk Özgürlüğü Partisi çıkar.

Bu parti toprak sahipleriyle kapitalistlerin çıkarlarını savunuyor. Bu parti **İşçilere, köylülere ve askerlere karşıdır,** çünkü endüstri de İşçi denetimine, çiftlik sahiplerinin topraklarının köylülere verilmesine karşı ve cephedeki askerlere karşı ölüm cezasından yanadır. Bu parti daha Haziran başında cephede ülkemize yüz binlerce insan hayatına mal olan, hemen bir taarruz isteyen Kadet Partisiyle iş birliği içindedir. Kadet Partisi karşı devrimin zaferi, İşçilere, askerlere ve deniz erlerine karşı şiddet önlemleri için çalışan ve sonunda gerçekleştiren partidir. Miljukow'ın partisine oy vermek demek, aslında,

karısına, çocuklarına!· cephedeki ve cephe gerisi ülke içindeki **kardeşlerine ihanet etmek demektir. · .**

Yoldaşlar! Halk Özgürlüğü Partisine bir tek .oy yok!

Bundan başka önünüze. Yurt Savunucuları, yani Menşeviklerle Sosyal Devrimcilerin partileri çıkarlar.

Bu partiler şehirde ve köylük yerde mülk sahibi **küçük girişimcilerin çıkarlarını savunurlar.**

Bunun için, sınıf savaşımı ciddi bir karaktere bürününce toprak sahipleri ve kapitalistlerle birlikte İşçi, köylü ve askerlere karşı aynı kampta bulunurlar. Menşevik ve Sosyal Devrimci Partilerinin **burjuvazi ile birlik içinde** İşçilerle askerleri silahsızlandırıp Üzerlerine saldırdıkları Temmuz günlerinde durum böyleydi. Bu partilerin burjuva ile birlik içinde İşçilere ve cephe askerlerine karşı şiddet önlemlerini ve ölüm cezasını onayladıkları, Moskova Konferansı günlerinde durum böyleydi.·

Eğer karşı devrim bir zafer kazanmışsa bu, Sosyal Devrimci ve Menşevik Partilerinin toprak sahipleri ve kapitalistlerle bir anlaşma yapmak suretiyle devrimi boğmada **karşı devrime yardımcı olmaları sayesinde olmuştur.**

Eğer şimdi karşı devrim kuvvetleniyorsa bu, sosyal devrimci ve Menşevik partilerinin devrim bayrağı altında bunun buyruklarını yerine getirmek suretiyle onu **halkın öfkesi karşısında örtmeleri sayesinde oluyor.**

Bu partilere oy vermek demek bunların İşçilere ve yoksul köylülere karşı, **karşı devrimle olan birliğine oy vermek demektir. ·**

Bu partilere oy vermek demek, cephe gerisi ülke içindeki tutuklamaların ve cephedeki ölüm cezasının uygun olduğuna oy vermek demektir;

Yoldaşlar! Yurt Savunuculara, yani Menşeviklerle sosyal devrimcilere tek oy yok!

Nihayet önünüze Nowava Shisn grubu, 12 numaralı liste çıkar. Bu grup, **yaşam ve hareketle ilişki erini kaybetmiş, kökünden kopuk aydınların düşüncelerini dile getirir.** Onun için de sürekli olarak devrimle karşı devrim; savaşla barış, **İşçilerle kapitalistler, toprak sahipleriyle köylüler arasında gider gelir.**

Bir yandan İşçilerden yanadır, diğer yandan kapitalistlerden de kopmak istemez. Bundan dolayı İşçilerin ve askerlerin Temmuz gösterisinde utanmadan kenara çekildi;

Bir yandan köylülerden yanadır, diğer yandan toprak sahiplerinden de kopmak istemez. Bundan dolayı toprak sahiplerinin topraklarının hemen köylülere verilmesine karşıdır ve, toplanması belki temelli ertelenmiş olan Kurucu Meclisin beklenmesinden yanadır.

Nowaja Shisn grubu **lafta** barıştan yanadır ama işe gelince barışa karşıdır, çünkü emperyalist savaşı uzatacak olan özgürlük istikrazının desteklenmesini. ister.

Fakat özgürlük istikrazını destekleyenler savaşın uzamasına, **emperyalistlere yardım etmiş olurlar ve gerçekte enternasyonalizme karşı savaşırlar.**

Nowaja Shisn grubu **lafta tutuklamalara ve baskılara karşıdır** ama gerçekte baskılardan ve tutuklamalardan yanadır, çünkü bu grup hem baskılardan ve hem de tutuklamalardan yana olan yurt savunucular- la birlik kurmuştur.

Fakat yurt savunucuları ile birlik kuranlar karşı devrime yardım etmiş olurlar ve **gerçekte devrime karşı mücadele ederler.** ·

İnsanları söylediklerine göre değil, yaptıklarına. göre tanımayı öğrenin, yoldaşlar!

Partileri ve grupları verdikleri sözlere göre değil **davranışlarına göre değerlendirmeyi öğrenin.**

Eğer Nowaja Shisn grubu barış için mücadele etmeyi öneriyor, ama aynı zamanda özgürlük istikrazı nın da desteklemeyi istiyorsa, **bunun emperyalistlerin ekmeğine yağ sürmek demek olduğunu bilin.**

Eğer Nowaja Shism grubu arada bir Bolşeviklere göz kırpıyor, ama aynı zamanda yurt savunucuları destekliyorsa, bunun karşı devrimin ekmeğine yağ sürmek demek olduğunu bilin.

Bu tutarsız gruba, bunun 12 numaralı listesine oy vermek demek, karşı devrime hizmet eden Yurt savunucularının hizmetine girmek demektir.

Yoldaşlar! Nowaja Shisn grubuna bir tek oy yok!·

Bizim partimiz, köyde ve şehirde İşçilerin partisi dir; yoksul köylülerin partisidir, **ezilenlerin ve sömürülenlerin partisidir.**

Tüm burjuva partileri, tüm burjuva gazeteleri, tüm kararsız gruplar, ne olduğu .belirsiz **tüm gruplar, partimizden nefret ederler ve ona iftira ederler.**

Hangi nedenlerle?

Şu nedenlerle:

Yalnız bizim partimiz **kapitalistlerle toprak sahiplerine karşı, devrimci mücadeleden yanadır...**

Yalnız bizim Partimiz çiftlik sahiplerinin topraklarının hemen **köylü komitelerinin eline geçmesinden yanadır.**

Yalnız bizim partimiz, bütün kapitalistlere karşı, endüstride İşçi denetimini istemektedir.

Yalnız bizim partimiz, kapatçılara (spekülasyon), ve yağmacılara karşı **şehir ile köy arasındaki alışverişin demokratik örgütlenmesinden yanadır.**

Yalnız bizim partimiz, cephede ve cephe gerisi ülke içinde karşı devrimin tamamen temizlenmesinden yanadır.

Yalnız bizim partimiz, sapmadan **İşçilerle köylülerin ve askerlerin devrimci örgütlerini savunuyor.**

Yalnız bizim partimiz, **kararlı ve devrimci bir biçimde barış ve halkların kardeşliği için savaşıyor.**

Yalnız bizim partimiz kararlı ve tutarlı bir biçim **İktidarın İşçilerin ve yoksul köylülerin eline geçmesi için savaşıyor.**

Yalnız ve yalnız bizim partimiz, cephede ölüm cezasını destekleme ayıbıyla lekelenmemiştir.

Burjuvazinin ve toprak sahiplerinin bizim partimizden niçin nefret ettiklerinin nedenleri bunlardır.

Bugün niçin partimize oy vermek zorunda olduğunuzun nedenleri bunlardır.

Kadın ve erkek İşçiler, askerler

Oylarınızı bizim partiye 6 numaralı listeye verin!

Proletari (Proleter) No. 7,

20 Ağustos 1917

BİR PROVOKASYON DÖNEMİ

Proletaria (Proleter) No. 8,

22 Ağustos 1917.

Provokasyon, karşı-devrimin sınanmış bir silahıdır.

1848 Haziran kıyımı, 1871'de Paris'in teslim edilişi, devrime karşı bir mücadele aracı olarak cephe gerisinde ve cephede provokasyon — burjuvazinin bu sinsi yöntemlerini bilmeyen var mı?

Ama burjuvazi dünyanın hiçbir yerinde bu zehirli araca, bizde Rusya'da olduğu kadar böylesine yüzsüzce ve sınırsızca başvurmamıştır.

Ryabuşinski, yakın zamanda açıkça ve kamuoyu önünde, İşçileri ve köylüleri sindirmek için burjuvazinin son çare olarak "açlığın ve yoksulluğun kuru eli"nin yardımına başvurmaktan çekinmeyeceği yolunda tehdit savurmadı mı?

Ve işletmeleri ve fabrikaları kapatıp, on binlerce İşçiyi sokağa atarak burjuvazi, zaten laftan eyleme geçmiş değil midir?

Bunun bir katliam provoke etmek ve devrimi kanla boğmak için kasıtlı bir, plan değil de bir rastlantı olduğunu söylemeye kim cüret edebilir?

Ama provokasyonun esas alanı cephe gerisi değil, cephedir.

Daha Mart'ta bazı generallerin, Riga'nın teslimini planlamakta oldukları söyleniyordu. Bunlar "kendi .kontrolleri dışındaki nedenlerden" dolayı başarısızlığa uğradılar.

Bu yılın Temmuz'unda Rus kuvvetleri, Tarnopol ve Çernoviç'i boşalttılar. Burjuva basının ücretli uşakları, askerleri ve Partimizi sorumlu tutmakta ittifakla birleştiler. Ve sonra? Sonra, "geri çekilmenin provoke edilmiş" olduğu, "ihanetin tereyağından kıl

çeker gibi, kasıtlı ve tasarlanmış bir plana göre uygulandığı" ortaya çıktı. Burada, ordu mıntıkasında hızla dolaşan ve askerlere geri çekilmeyi emreden otomobilleri örgütleyen belli generallere kesin bir şekilde işaret ediliyor.

Karşı-devrimcilerin, ne yaptıklarını bilmeyen lakırdıcılar olduklarını söylemeye kim cüret edebilir?

Şimdi sıra Biga'dadır. Telgraf Riga'nın teslim edildiği yolunda haberler getirmektedir. Burjuva basının paralı uşakları, düzensiz bir şekilde kaçışmakta olduklarını iddia ederek daha şimdiden askerlere karşı bir kışkırtmaya başladı. Karşı-devrimci Genel Karargâh, "Veçemeye Vremya" ile birlikhalinde, suçu devrimci askerlere yüklemeye çalışıyor. Eğer bugün Nevski Bulvarı'nda "Kahrolsun Bolşevikler!" feryadıyla bir gösteri başlatılırsa, şaşmayacağız.

Oysa Riga mıntıkasındaki Yardımcı Komiser Voitinski' nin telgrafları, askerlere iftira edildiğine şüphe bırakmıyor.

"Tüm Rusya önünde", diyor Voitinski'nin telgrafı,"ben, bölüklerin sadakatle komutanlarının bütün emirlerine uyduklarına ve kesinlikle ölüme gittiklerine tanıklık ederim."

Bir görgü şahidi böyle yazıyor.

Ama Genel Karargâh, alayların firar ettiğini iddia etmeyi sürdürüyor ve askerlere iftira ediyor.

Ve burjuva basını cephede "ihanet" nakaratını söylemeye devam ediyor.

Karşı-devrimci generallerin ve burjuva basınının, belli bir planı yerine getirmek için askerlere iftira etmekte oldukları açık değil midir?

Bu plânla, Tarnopol ve Çemoviç'te sahneye konan planın iki su damlası gibi birbirine benzediği açık değil midir?

Ve son olarak, Rusya'da başlamış olan provokasyonlar dalgasının, emperyalist burjuvazinin diktatörlüğünün bir mücadele aracı olduğu ve bunun tamamen tasfiyesinin proletarya ve devrimci askerlerin ilk görevi olduğu açık değil midir?

"Proletaria (Proleter) No. 8, 22 Ağustos 1917. Başyazı.

SOSYAL-DEVRİMCİLER PARTİSİ İÇİNDE İŞ BÖLÜMÜ

Proletaria (Proleter) No. 9,

23 Ağustos 1917.

Stalin

Petrograd İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti'nin son toplantısında, Sosyal-Devrimciler ölüm cezasının kaldırılması için oy kullandı ve Bolşeviklerin tutuklanmasını protesto edenlere katıldılar.

Bu, kuşkusuz çok iyi ve övülmeye değer bir şeydir.

Fakat, bu konuda küçük bir soru sormaya hakkımız var.

Cephede ölüm cezasını kim getirdi, Bolşevikleri kim tutukladı?

Bunu yapan, (Kadetlerin ve Menşeviklerin hayırları yardımıyla) Sosyal-Devrimciler değil miydi? Yurttaş A. F. Kerenski, yani Başbakan, bildiğimiz kadarıyla Sosyal-Devrimciler Partisi'nin üyesidir. Onun ismi, Petrograd Şehir Duması seçimlerinde Sosyal-Devrimciler Partisi'nin aday listelerini süslemiştir.

Savaş Bakanı yardımcısı, yurttaş B. V. Savinkov da bildiğimiz kadarıyla Sosyal-Devrimciler Partisi'nin üyesidir.

Cephede ölüm cezasının geri getirilmesinden en başta sorumlu olanlar, tam da bu iki ünlü Sosyal-Devrimcidir.

(Bunlara General Kornilov da eklenmelidir, ne var ki o henüz bugüne kadar Sosyal-Devrimciler Partisi'ne girmiş değildir.)

Ayrıca, bildiğimiz kadarıyla, Tarım Bakanı, yurttaş Çernov da Sosyal-Devrimciler Partisi'nin üyesidir.

Ve son olarak, Kerenski'den sonra kabinede en önemli yeri işgal eden İçişleri Bakanı, yurttaş N. D. Avksentyev de Sosyal-Devrimeiler Partisi'nin üyesidir.

Ama cephede ölüm cezasını geri getiren ve Bolşevikleri tutuklayanlar, tam da tüm bu saygıdeğer Sosyal-Devrimcilerdir.

Şu sorulmalıdır: Sosyal-Devrimciler Partisi içinde ne menem bir iş bölümü vardır ki, bazı üyeleri ölüm cezasının getirilmesini şiddetle protesto ederken, diğerleri bu cezayı kendi elleriyle getiriyor?...

Garip bir iş! Otokratik sistemi yıkmamız pek yakın bir tarihte olmuştur, "Avrupai tarzda" yaşamaya başlamamız pek yakın bir tarihte olmuştur, fakat "Avrupacılığın" tüm kötü yanlarım bir anda benimsemiş bulunuyoruz. Herhangi bir burjuva-radikal partiyi alın, diyelim ki Fransa'da.

Böyle bir parti kendini muhakkak sosyalist olarak niteleyecektir: "Radikal Sosyalist" Parti, "Bağımsız Sosyalist" Parti vb. vb. Seçmenlerin, kitlelerin, "alt sınıflarsın önünde bu partiler her zaman, — özellikle seçimlerden önce ve özellikle de bir rakip, gerçek bir sosyalist parti tarafından zorlanmakta olduklarında — "sol" laflardan geçilmezler. Fakat aynı zamanda, bu aynı "Radikal Sosyalist", "Bağımsız Sosyalist " partilerin bakanları "tepede", seçmenlerinin sosyalist arzularını hiç dikkate almayarak, sessizce burjuva çalışmalarını sürdürürler.

İşte Sosyal-Devrimciler şimdi böyle davranıyorlar.

Ne mutlu bu partiye! Ölüm cezasını kim getirdi? — Sosyal-Devrimciler! Ölüm cezasına kim karşı çıktı? — Sosyal-Devrimciler! Dükkanlarında her mal bulunuyor...

Sosyal-Devrimciler bu yolla hem ünlerine halel getirmemeyi (kitle içindeki rağbetlerini yitirmemeyi), hem de parsa toplamayı (Bakanlık portföylerini elde tutmayı) umuyorlar.

Ama denilecektir ki, her parti içinde görüş ayrılığı vardır.

Bazı üyeler şöyle, diğerleri böyle düşünebilir.

Şüphesiz, ama görüş ayrılığı var, görüş ayrılığı var.

Eğer bazıları cellattan yana ve diğerleri buna karşıysa, bir parti içindeki bu tür "görüş ayrılıkları" nı uzlaştırmak epey zordur. Ve eğer, bundan da öte, partinin en sorumlu önderleri, yani hükümet bakanları cellattan yana ise ve görüşlerini derhal pratiğe geçiriyorlarsa, siyasi olarak düşünen her kişi, bu partinin siyasetini, parti tabanının iştirak ettiği şu ya da bu protesto kararıyla değil, bu bakanların eylemleriyle değerlendirecektir.

Utanç silinmiş değildir. Sosyal-Devrimciler Partisi, ölüm cezası partisi, İşçi sınıfı önderlerini tutuklayan zindancılar partisi olarak kalmaktadır. Sosyal-Devrimciler kendilerini hiçbir zaman, ölüm cezasını geri getirenlerin kendi partilerinin ileri gelenleri olduğu yolundaki utanç lekesinden kurtaramayacaklardır.

İşçi partisinin önderlerine en çirkin iftiraların atılmasını teşvik edenin kendi hükümetleri olduğu; Lenin'e karşı yeni bir Dreyfus olayını sahneye koymaya çalışanın kendi hükümetleri olduğu yolundaki lekeyi hiçbir zaman temizleyemeyeceklerdir...

Proletaria (Proleter) No. 9,

23 Ağustos 1917.

SARILARIN İTTİFAKI

Raboçi (İşçi) No. 1,

25 Ağustos 1917.

Stalin

Rus devrimi tecrit olmuş bir şey değildir. Batı'daki devrimci hareketle sımsıkı bağlıdır. Dahası, tarihi görevi dünya kapitalizminin ta temellerini paramparça etmek olan bütün ülkelerin proletaryasının yüce hareketinin bir parçasıdır. Devrimimizin her adımının bir yankı bulması ve kaçınılmaz olarak Batı'da - bir dalgalanma başlatması, zaferlerinin her birinin tüm dünyada devrimci hareketin canlanmasına ve gelişmesine yol açması ve bütün ülkelerin İşçilerini sermayeye karşı savaşmak için harekete geçirmesi tamamen anlaşılırdır.

Batı Avrupa emperyalizminin dolandırıcıları, bunu bilmiyor olamazlar. Bu yüzden onlar, Rus devrimine karşı bir ölüm-kalım savaşı açmaya karar verdiler.

İngiliz ve Fransız kapitalistleri, ta başından itibaren devrimimize karşı. bir kampanya başlattılar.

Onların yayın organları, "The Times" ve "Le Matin" daha o zamandan, devrimci Sovyetleri ve Komiteleri çamura bulayıp, dağıtılmalarını talep ediyordu.

İki ay sonra, İsviçre'deki gizli bir konferansta emperyalistler jöne "kabaran devrime" karşı mücadele önlemlerini tartıştılar ve darbelerini her şeyden önce Rusya'daki devrime karsı yönelttiler.

Şimdi de Riga'daki yenilgiyi bahane ederek, açık saldırıya geçiyorlar. Bütün suçu askerlerin üzerine yıkarak, Rusya'da karşı-devrimin daha da güçlendirilmesini talep ediyorlar.

"Birjeviye Vyedomosti"deki haberleri dinleyin:

İşte Paris'ten bir haber:

"İkinci ordunun geri çekilmesi ya da daha doğrusu savaşmaksızın kaçışı ve Riga'nın düşüşü burada ıstırap, öfke ve nefret nöbetine sebep oluyor.

'Matin', bu felaketin suçlusu olan Rus pasifistlerinin, eski çarın kötü danışmanları kadar yeteneksiz ve hatta zararlı olduklarını kanıtladıklarım ileri sürüyor.

Gazete, İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyet'inin bu acı somut derslere karşın, ordu komiteleri gibi saçma kurumları savunmaya devam etmedeki inatçılığını anlayamadığını açıklıyor."

işte Fransız kapitalistlerinin organı böyle yazıyor.

Ve, işte Londra'dan bir haber:

"Daily Chronicle" şöyle yazıyor: "Her şeyden önce orduda disiplin yeniden kurulmalıdır. Almanlar hızlı ve çok önemli zaferlerini, Galiçya ve Bukovina'yı işgal etmelerini sağlayan aynı nedenlere, yani Rus birlikleri arasında emirlere uyulmaması ve ihanete borçludurlar."

İşte İngiliz emperyalistleri böyle diyor.

"... Savaşmadan kaçış"... "saçma ordu komiteleri"... "disiplinin yeniden kurulması" (ölüm cezası bunlar için yeterli değildir!)... "Rus birlikleri arasında ihanet"...

Bu plütokratların, kanlarını döken Rus askerleri üzerine yağdırdığı iltifatlar işte bunlardır.

Görgü şahitleri tarafından, genel olarak "geri çekilmekte olsa da ordunun düşmana kuvvetle karşı koymakta olduğu" ve "yarılmanın olduğu alanlardaki birliklerin, kendilerine verilen görevleri kesinlikle ve şereflice yerine getirmekte oldukları"

oybirliğiyle doğrulanmasına rağmen, bunları söylemeye devam ediyorlar.

Ama kuşkusuz, söz konusu olan, yalnızca askerler üzerine yağdırılan küfürler ve çirkin iftiralar değildir.

Söz konusu olan, İngiliz ve Fransız kapitalistlerinin askerlere iftira etme yoluyla, emperyalizmin diktatörlüğünün kesin zaferini sağlamak amacıyla, Rusya'daki devrimci örgütlerin tamamen tasfiye edilmesi için cephedeki tersliklerden yararlanmaya çalışmakta olmalarıdır.

Meselenin püf noktası budur.

Eğer Purişkeviç ve Milyukov, Riga'nın düşmesi üzerine timsah gözyaşları döküyor, askerlere iftira ediyor ve'aynı zamanda Sovyetlere ve Komitelere sövüyorsa, bu onların çiftlik sahiplerinin ve kapitalistlerin kesin zaferini sağlamak için daha fazla bastırıcı önlemler talep' etme fırsatını ele geçirdiklerine sevindikleri anlamına gelir.

Eğer Batı'nın emperyalistleri, Riga'nın düşmesi üzerine "ıstırap nöbeti"nden söz ediyor, tüm suçu askerlere yüklüyor ve aynı zamanda "saçma ordu Komiteleri"ne sövüp sayıyorlarsa, bu onların Rusya'daki devrimci örgütlerin son kalıntılarını da parçalama fırsatını ele geçirmelerine sevindikleri anlamına gelir.

Kuzey Cephesinde yaşamlarım yitiren Rus askerlerine karşı yapılan ortak iftira ve yalan kampanyasının siyasi anlamı budur ve yalnızca budur.

Kanını dökmekte olan Rus devrimine karşı Riga'daki askeri yenilgiyi kullanmak amacıyla askerlere iftira eden yerli ve Avrupalı emperyalistlerin ittifakı — işte içinde bulunduğumuz durum budur.

İşçiler ve askerler buna bir mim koysunlar!

Bilsinler ki, ancak Batı'daki İşçilerle ittifak yaparak, ancak Batı'daki kapitalizmin temellerini sarsarak, Rusya' daki devrimin zaferine güvenebilirler!

Bunu bilsinler ve emperyalistlerin sarı ittifakının karşısına, bütün ülkelerin devrimci İşçi ve askerlerinin Kızıl ittifakım koymak için her çabayı göstersinler.

Raboçi (İşçi) No. 1,

25 Ağustos 1917.

Başyazı.

YA BİRİ YA DA DİĞERİ

Raboçi (İşçi) No-, 1,

25 Ağustos 1917.

Stalin

Olaylar sürüp gidiyor. Bir koalisyon diğerini, cephedeki baskıları cephe gerisindeki baskılar izliyor, ama "pek yararı olmuyor", çünkü günümüzün baş belası, ülkedeki genel yıkım artmaya devam ediyor ve gittikçe daha tehdit edici boyutlara ulaşıyor.

Ülke kıtlığın eşiğindedir. Kazan ve Nijni-Novgorod, Yaroslavl ve Ryazan, Har kov ve Rostov, Donetz Havzası ve Merkezi Sanayi Bölgesi, Moskova ve Petrograd, cephe ve cephenin hemen gerisi — bütün bu ve diğer bölgeler şiddetli bir yiyecek bunalımının acısını çekmektedir. Açlık kargaşaları daha şimdiden patlak vermiştir ve bunlar, karşıdevrimin ajanları tarafından, şimdilik beceriksizce de olsa, kullanılmaktadır...

Her yerde, "köylüler tahılı saklıyorlar" şeklinde yakınmalar duyuluyor.

Ama köylüler "budalalıktan" değil, fakat Hükümete olan inançlarım kaybetmiş oldukları ve ona artık "yardım etmek" istemedikleri için "tahılı saklıyorlar". Mart ve Nisan aylarında, köylüler Sovyetlere ve böylelikle de Hükümete güveniyorlardı ve tahıl hem şehirlere hem de cepheye bol bol akıyordu. Şimdi ise, çiftlik sahiplerinin ayrıcalıklarını koruyan Hükümete olan inançlarını kaybetmektedirler, — ve tahıl akışı durmuştur. Köylüler tahıllarını stok edip, "daha iyi günleri" beklemeyi tercih ediyorlar.'

Köylüler, kötülüklerinden değil, fakat onunla değiştirebilecekleri hiçbir şey olmadığı için "tahılı saklıyorlar".

Köylülerin patiskaya, ayakkabıya, demire, parafine, şekere ihtiyacı var, ama bu ürünler bunlara yeterli miktarda sağlanmıyor; ve mamul maddelerin yerini tutmayan ve üstelik değeri düşmekte olan kâğıt parayla tahılı değiştirmenin hiçbir anlamı yoktur.

Hem cephe hem de cephe gerisinin ihtiyaçlarını aynı şekilde karşılamak için çok çok yetersiz olan ulaşım sisteminin "bozukluğu" nun sözünü bile etmiyoruz.

Bütün bunlar, kırı en iyi emek güçlerinden yoksun bırakmakta ve ekim alanlarının azalmasıyla sonuçlanmakta olan sürekli seferberlikle birleşmekte ve kaçınılmaz olarak, hem ülkenin hem de ordunun eşit derecede acısını çektiği yiyecek ikmalinin yıkımına yol açmaktadır.

Aynı zamanda sanayideki yıkım da büyüyor ve yayılıyor, bu da karşılık olarak yiyecek sağlanmasının yıkımını artırma eğilimi göstermektedir.

Kömür ve gaz "kıtlığı", demir ve pamuk "bunalımları", tekstil, metalürji ve diğer tesislerin kapanmasına neden oluyor — işte şimdi ülkeyi sanayi felci, kitlesel işsizlik ve mal kıtlığı tehdidiyle karşı karşıya bırakan bilinen görüntü budur.

Zorluk, esas olarak savaş için üretim, yapan işletmelerin ve fabrikaların, aynı zamanda ülkenin ihtiyaçlarını da aynı ölçüde karşılayacak durumda olmamasında değil; fakat ayrıca sermayenin, ya fiyatları yükseltmek (vurgunculuk!) ya da artan hayat pahalılığı nedeniyle ücretlerini yükseltmeye uğraşan İşçilerin direncini kırmak (kapitalistlerin üretimi yavaşlatması!) ya da "ilk ve son olarak" İşçilerin "aşın taleplerine" bir son vermek amacıyla fabrikaları kapatarak (lokavtlar!) işsizlik yaratmak ve İşçileri ümitsizlikten doğan isyanlara sürüklemek için bu "kıtlıkları" ve "bunalımları" yapay olarak şiddetlendirmeleridir.

Donetz Havzası'ndaki kömür sanayicilerinin üretimi kıstıkları ve işsizliği körükledikleri hiç kimse için bir sır değildir.

Herkes biliyor ki, Trans-Hazar bölgesindeki pamukçular, pamuk "kıtlığı" hakkında bağırıp çağırırken, spekülasyon amacıyla milyonlar değerinde büyük miktarda pamuk stok etmektedirler. Ve bunların dostları, tekstil fabrikatörleri, bu vurgunculuğun meyvelerini paylaşır ve onu bizzat örgütlerken, ikiyüzlülükle pamuk kıtlığından yakmıyor, işletmelerini kapatıyor ve işsizliği artırıyorlar.

Ryabuşinski'nin, "açlığın ve yoksulluğun kuru eliyle" devrimci proletaryanın "boğazına sarılmak" yolundaki tehdidi herkesin hatırındadır.

Herkes, kapitalistlerin daha şimdiden laftan eyleme geçmiş olduğunu, Petrograd ve Moskova'yı yükten kurtarmayı ve bir dizi işletmeyi kapatmayı başarmış olduklarını bilmektedir.

Sonuç, yaklaşan bir sanayi felci ve kesin bir mal kıtlığı tehlikesidir.

Biz, şimdi Rusya'nın geçirmekte olduğu derin mali bunalımdan söz etmiyoruz bile. Üretici güçlerin gelişmesinin genel bir gerileme içinde olduğu bir zamanda, yıllık faizi üç milyar rubleyi bulan 50-55 milyar rublelik borç, Rusya mâliyesinin ağır durumunu yeterince özlü olarak belirtiyor.

Bazı yetenekli eller tarafından böylesine başarılı bir şekilde provoke edilen cephedeki son "terslikler", yalnızca genel görüntüyü tamamlamaktadır.

Ülke, karşı konulamayacak bir biçimde, benzeri görülmemiş bir felakete doğru gitmektedir.

Kısa bir dönemde bin bir bastırıcı önlem getiren fakat bir tek "sosyal reform" yapmayan Hükümet, ülkeyi ölümcül tehlikeden kurtarmakta kesinlikle yeteneksizdir.

Dahası, bir yandan emperyalist burjuvazinin iradesini yerine getiren ve diğer yandan da "Sovyetleri ve Komiteleri" bir an önce lağvetmekten sarfınazar eden Hükümet, hem Sağ'dan hem de Sol'dan genel bir hoşnutsuzluğun patlak vermesine yol açmaktadır.

Bir yandan, Kadetlerin başını çektiği emperyalist klik, devrime karşı "etkin" önlemler talebiyle hükümeti bombardıman etmektedir. Daha geçen gün Purişkeviç, "genel valiler", "askeri diktatörlük" ve "Sovyetlerin tutuklanması" zorunluluğundan söz ederken, yalnızca içtenlikle Kadetlerin arzularını dile getiriyordu. Bunlar, borsada rublenin kurunu büyük oranda düşürerek Hükümet'i baskı altına alan ve: "Rusya konuşmamalı, dövüşmelidir" ("Daily Express", bkz. "Russkaya Volya"!77], 18 Ağustos) diye ona yüklenen Müttefik sermayesi tarafından desteklenmektedirler.

Tüm İktidar yerli ve Müttefik emperyalistlere — işte karşı-devrimin sloganı budur.

Diğer yandan, topraksızlığa ve işsizliğe mahkûm edilmiş ve bastırıcı önlemlere ve ölüm cezasına maruz bırakılmış olan İşçi ve köylü kitleleri arasında derin bir hoşnutsuzluk kaynamaktadır. Uzlaşmacı partilerin gücünü ve prestijini baltalayan Petrograd seçimleri, daha dün uzlaşmacılara güvenen asker ve köylü kitlelerinin sola kayışını çok açık olarak göstermiştir.

Tüm İktidar, yoksul köylüler tarafından desteklenen proletaryaya— işte devrimin sloganı budur.

Ya biri, ya da diğeri!

Ya çiftlik sahipleri ve kapitalistlerle, ve o zaman karşıdevrimin tam zaferi.

Ya da proletarya ve yoksul köylülükle, ve o zaman devrimin tam zaferi.

Uzlaşma ve koalisyon siyaseti yenilgiye mahkûmdur.

Çıkış yolu nerededir?

Çiftlik sahipleriyle ilişki kesilmeli ve topraklar Köylü Komitelerine devredilmelidir. Köylüler bunu anlayacaktır ve o zaman tahıl da olacaktır.

Kapitalistlerle ilişkiyi kesmek ve bankalar, işletmeler ve fabrikalar üzerinde demokratik bir denetim örgütlemek gerekiyor. İşçiler bunu anlayacaktır, ve o zaman "emek üretkenliği" yükselecektir.

Vurguncular ve yağmacılarla ilişkiyi kesmek ve şehir ile köy arasındaki ticareti demokratik çizgiler üzerinde örgütlemek gerekiyor. Halk bunu anlayacaktır, ve o zaman açlık tasfiye edilecektir.

Rusya'yı her taraftan bir ağ gibi saran emperyalist bağları koparmak ve adil barış koşullarım ilan etmek gerekiyor.

O zaman ordu neden silah altında olduğunu anlayacak ve eğer Wilhelm böyle bir barışa razı olmazsa, Rus askerleri onunla aslanlar gibi dövüşecektir.

Tüm İktidarı proletaryaya ve yoksul köylülere "devretmek " gerekiyor. Batı'nın İşçileri bunu anlayacaktır ve kendi paylarına, kendi emperyalist kliklerine karşı saldırıya geçeceklerdir.

Bu, savaşın sonu ve Avrupa'da İşçi devriminin başlangıcı anlamına gelecektir.

Rusya'nın gelişmesinin ve bütün dünyadaki durumun gösterdiği çıkar yol budur.

Raboçi (İşçi) No-, 1,

25 Ağustos 1917.

TALEP EDİYORUZ

Raboçi (İşçi) No. 4,

28 Ağustos 1917.

Stalin

Olaylar hızla gelişiyor. Moskova Konferansı'nın ardından Riga'nın düşmesi ve baskı önlemleri talebi geldi. Cephedeki askerlere karşı başarısız bir iftira kampanyasından sonra bir "Bolşevik komplosu" hakkında kışkırtıcı söylentiler ve baskı önlemleri için yeni talepler geldi. Kışkırtıcı söylentilerin teşhir edilmesinden sonra, Geçici Hükümet'in azlini ve bir askeri diktatörlüğün ilanını talep eden Kornilov'un açık eylemi gelmektedir. Ve Temmuz günlerinde olduğu gibi Milyukov'un partisi, yani Halkın Özgürlüğü Partisi, Hükümetten istifa etmekte, böylece Komilov'un karşı devrimci komplosunu açıkça desteklemektedir.

Sonuç, bir askeri diktatörlüğün kurulması amacıyla Kornilov'un alaylarının Petrograd üzerine yürümesi, Kornilov'un Geçici Hükümet tarafından azledilmesi, Kerenski' nin bir bunalım olduğunu ilan etmesi, Kişkin'in, komploya karışan Kadet Partisinden istifası ve güya bir Devrim Direktuvarı'nın kurulmasıdır.

O halde:

Güya "Bolşevikleri alaşağı etmek" amacıyla Petrograd üzerine yürüyen Kornilov'a yolu açmak için, karşı-devrimin bir "Bolşevik kompİosu"na gereksinim duyduğu olgudur.

"Russkaya Volya" ve "Birjovka"dan "Novoye Vremya" ve "Reç"e kadar bütün burjuva basınının bu günlerde bir "Bolşevik komplosu" söylentileri yayarak Komilov'a yardım etmiş olduğu olgudur.

Kornilov'un şimdiki eyleminin, cephedeki "yenilgiler" den yararlanarak karşı-devrime "nihai" zaferi kazandırmak amacıyla Temmuz'dâ Tamopoİ'ü ve Ağustos'ta Riga'yı teslim eden karşı-devrimci generallerin bilinen entrikalarının sadece bir devamı olduğu olgudur.

Kadet Partisinin, Temmuz'da olduğu gibi şimdi de, cephedeki vatan hainleriyle ve cephe gerisindeki iğrenç karşı devrimcilerle aynı kamp içinde olduğu olgudur.

Partimiz, Kadetleri burjuva karşı-devriminin esin kaynağı ilan ederken haklıydı.

Partimiz, daha Haziran başında karşı-devrime karşı kararlı bir mücadele, ve "işin içine katılmış" kişilerin (Kaledin vd.) tutuklanmasını talep ederken haklıydı.

Karşı-devrim, ne dün ne de Kornilov komplosuyla başladı.

En azından ta Haziran'da Hükümet cephede saldın kararı aldığı ve bir baskı siyaseti izlemeye başladığında; karşı-devrimci generaller Tamopol'ü teslim edip, bütün suçu askerlere yüklediği ve ölüm cezasının cepheye geri getirilmesini sağladığında; Kadetler daha Temmuz'da Hükümeti sabote ederek ve Müttefik sermayesinin desteğine dayanarak Geçici Hükümet içinde kendi hegemonyalarını kurduğunda; Merkez Yürütme Komitesi'nin önderleri, Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler, Kadetlerle ilişkiyi kesmek ve Temmuz göstericileriyle birleşmek yerine silahlarını İşçilere ve askerlere doğru çevirdiklerinde başladı.

Bu bir olgudur, ve bunu inkârdan gelmek gülünç olur.

Şimdi koalisyon hükümetiyle Kornilov'un partisi arasındaki mücadelede, devrim ve karşı-devrim değil, fakat karşı-devrimci siyasetin iki farklı yöntemi karşı karşıyadır. Ve devrimin can düşmanı Kornilov'un partisi, Riga'yı teslim ettikten sonra, eski

rejimin yeniden kurulması için zemin hazırlamak amacıyla Petrograd üzerine yürümekte tereddüt etmemektedir.

İşçiler ve askerler, eğer Kornilov'un karşı-devrimci çeteleri devrimci Petrograd'da görünecek olursa, onları kesin bir şekilde t püskürtmek için tüm önlemleri alacaklardır.

İşçiler ve askerler, Rusya'nın başkentinin, devrim düşmanlarının kirli elleri tarafından pisletilmesine izin vermeyeceklerdir.

Onlar devrimin savaş sancağını canları pahasına savunacaklardır.

Ne var ki onlar, devrimin savaş sancağını, özünde onlara yabancı olan bir diktatörlüğün yerine, onlara daha az yabancı olmayan bir diğeri geçsin diye değil, fakat Rus devriminin kesin zaferinin yolunu açmak amacıyla savunacaklardır.

Bugün ülke ekonomik yıkımın ve savaşın pençelerinde boğulurken ve karşı-devrimin leş kargaları ülkenin sonunu hazırlarken, devrim onu çöküntü ve dağılmadan kurtarmak için gerekli güçleri ve araçları bulmak zorundadır.

Şimdi zorunlu olan şey, bir "egemen" grubun yerine bir diğerinin geçmesi, diktatörce davranışlar değil, fakat burjuva karşı-devriminin tamamen tasfiye edilmesi ve Rusya halklarının çoğunluğunun çıkarları doğrultusunda kararlı önlemlerin alınmasıdır.

Bu amaçla Bolşevik Partisi şunları talep etmektedir:

1 — Cephe gerisindeki ve cephedeki karşı-devrimci generallerin derhal görevden alınması ve yerlerine askerler ve subaylar tarafından seçilen komutanların getirilmesi ve genel olarak ordunun tepeden tırnağa tamamen demokratikleştirilmesi.

2 — Ordu içinde demokratik disiplin kurabilecek tek şey olan devrimci asker örgütlerinin yeniden kurulması.

3 :— Bütün baskı önlemlerinin, her şeyden önce ölüm cezasının kaldırılması.

4 — Çiftlik sahiplerinin topraklarının derhal Köylü Komitelerinin tasarrufuna devredilmesi ve yoksul köylülere envanter sağlanması.

5 — Denetim organlarında İşçi temsilcilerinin hâkim olmasıyla, 8 saatlik iş gününün ve fabrikalar, işletmeler ve

bankalar üzerinde demokratik denetim kurulmasının yasallaştırılması.

6 — Mali düzenin tamamen demokratikleştirilmesi, her şeyden önce sermayenin ve kapitalist mülkiyetin acımasızca vergilendirilmesi ve rezilane savaş kârlarına el koyulması.

7 — Şehirlerin yiyecek stoklarını ve kırsal bölgelerin gerek duydukları mamul maddeleri almaları için şehir ve kır arasında normal değişimin örgütlenmesi.

8 — Rusya halklarının kendi kaderlerini tayin hakkının derhal ilan edilmesi. .

9 — Özgürlüklerin geri verilmesi, bir demokratik cumhuriyetin ilan edilmesi ve Kurucu Meclis'in hemen toplanması.

10 — Müttefiklerle, yapılan gizli anlaşmaların feshedilmesi ve genel demokratik barışın koşullarının önerilmesi.

Parti, altı aydır savaşın ve genel yıkımın pençesinde boğulmakta olan devrimi kurtarmanın, bu talepler gerçekleştirilmediği sürece olanaksız olduğunu ilan eder.

Parti, bu talepleri sağlamanın tek çıkar yolunun kapitalistlerle ilişkiyi kesmek, burjuva karşı-devrimi tamamen tasfiye etmek ve ülkede İktidarı devrimci İşçi, köylü ve askerlere devretmek olduğunu ilan eder.

Ülkeyi ve devrimi çökmekten kurtarmanın biricik çıkar yolu, biricik imkânı budur.

Raboçi (İşçi) No. 4,

28 Ağustos 1917.

Başyazı

KOMPLO DEVAM EDİYOR

Raboçi (İşçi) No. 5, inci özel baskı, 28 Ağustos 1917.

Stalin

Bunlar kimdir?

Dün, Kadetlerin karşı-devrimin esin kaynağı' olduğunu yazmıştık. Biz bunu yalnızca "söylentiler" temelinde değil, fakat genel olarak bilinen olgular temelinde söyledik: Temmuz'da Tarnopolün "teslim edilmesi" ve Ağustos'ta Kornilov komplosu ile ilgili kritik anlarda Kadetlerin Hükümet-ten istifa etmeleri. Çünkü, hem Temmuz'da hem de Ağus-tos'ta, Kadetlerin Rus halkına karşı cephedeki vatan hain-leriyle ve cephe gelişindeki en kudurmuş karşı-devrimcilerle aynı kamp içinde olması bir raslantı olamazdı.

Bugün "İzvestiya" ve "anavatan savunucuları", Kadetlerle uzlaşmanın bu yeminli [yandaşları —ÇN], bizim Kadetler üzerine dünkü açıklamalarımızı kayıtsız-şartsız doğ-rulamaktadırlar .

"Anavatan savunucuları", "Lvov bunun" (yani askeri diktatörlüğün) "yalnızca General Kornilov tarafından de-ğil, fakat şu anda Genel Karargâh'ta bulunan belli bir kamu şahsiyetleri grubu tarafından da arzu edildiğini sak-lamadı" diye yazmaktadırlar ("İzvestiya")

O halde:

Genel Karargâh'ın karşı-devrimin kurmay karargâhı ol-duğu olgudur.

Karşı-devrimin genelkurmayının "belli kamu şahsiyet-lerinden" oluştuğu olgudur.

Bu "kamu şahsiyetleri" kimlerdir? Dinleyin:

“Kadet Partisi temsilcileriyle çok yakın ideolojik ve kişisel bağlan olan bir dizi kamu şahsiyetinin komploya karıştıkları kuşkuya yer bırakmayacak şekilde saptanmış-tır” (“İzvestiya”).

O halde:

Daha dün “Kadet Partisi temsilcilerinin” şahsında ül-kenin “yiğit güçleri”ni kucaklayan “anavatan savunucusu” beylerin bugün onları devrime karşı entrikalar düzenleyen-ler arasına koymaya zorlandıkları olgudur.

Entrikanın “Kadet Partisi temsilcileri” tarafından Ör-gütlendiği ve yönetildiği olgudur.

Partimiz, devrimin zaferi için ilk koşulun Kadetlerden kopma olduğunu ileri sürerken haklıydı.

Bunlar neyin spekülasyonunu yapıyorlar?

Dün, Kornilov’un partisinin Rus devriminin can düş-manı olduğunu; Riga’yı teslim ettikten sonra, Kornilov’un, sırf karşı-devrimin zaferini sağlama almak için Petrograd’ı da teslim etmekten çekinmeyeceğini yazmıştık.

Bugün “İsvestiya”da bu açıklamamızın kayıtsız-şartsız doğrulanmasını buluyoruz.

“İsyanın gerçek ruhu plan Genelkurmay Başkanı Ge-neral Lukomski, ‘Geçici Hükümet’in General Komilov’un talebini reddetmesi durumunda, cephedeki iç çatışmanın cephenin yanılmasına ve düşmanın en ummadığımız yer-lerde görülmesine yol açabileceğini’ belirtmektedir.”

Bu, sözgelimi, Petrograd’ı teslim etme tehdidine benze-miyor mu?

İşte daha da kesin bir açıklama:

“Anlaşılan General Lukomski, komplonun başarısını sağlama çabası içinde, doğrudan vatana ihanetten çekin-meyecektir, Onun, General Komilov’un talebinin redde-dilmesinin, cephede iç savaşa, cephenin açılmasına ve ayrı bir barış rezaletine yol açacağı yolundaki tehdidinde, komplonun başarısını sağlama almak için Almanlarla an-laşmaya varma konusundaki kesin kararlılıktan başka bir şey görülemez.”

Duyuyor musunuz? — “Almanlarla bir anlaşma”, “cep-henin açılması”, “ayrı bir barış”...

“Komploya karışan” ve “cephenin açılması” ve “Alman-larla anlaşma” tehdidini Genel Karargâh’taki varlıklarıyla himaye eden Kadetler — işte asıl “vatan ve yurt hainleri” bunlardır.

u “cephe açma” kahramanları, aylardır sürekli olarak Partimize sövüp saymışlar, onu “ihanet” le suçlamışlar ve “Alman altınlarından” söz etmişlerdir. Aylar boyunca ban-kaların “Novoye Vremya” ve “Birjovka”, “Reç” ve “Russka- ya Volya”daki sarı uşakları, bu çirkin iddiaları ağızlarına sakız etmişlerdir. Ve bir de. ne görelim? Şimdi “anavatan sa-vunucuları” bile, cephedeki ihanetin komutanların ve bun-ların esin kaynaklarının işi olduğunu kabul etmek zorunda kalmaktadırlar.

İşçiler ve askerler buna bir mim koysunlar!

Burjuva basının, askerlerin ve Bolşeviklerin “ihaneti” hakkındaki kışkırtıcı feryatlarının, generallerin ve Kadet Partisinden “kamu şahsiyetlerinin” gerçek ihaneti için yal-nızca bir kamuflaj olduğunu bilsinler.

Burjuva basını askerlerin “ihaneti” hakkında feryat etmeye başladığında, bunun, bu basının esin kaynaklarının ihaneti daha önceden planlamış' olduklarını ve suçu askerle-rin üzerine

yıkmaya çalıştıklarını gösteren kesin bir işaret olduğunu bilsinler.

İşçiler ve askerler bunu bilsinler ve doğru sonuçlar çı-karsınlar.

Bunların neyin spekülasyonunu yaptıklarını bilmek is-ter misiniz?

Bunlar, savaş yorgunu askerleri ayrı barış düşüncesiy-le ele geçirmeyi ve sonra bunları devrime karşı yürütmeyi umarak, “cephenin açılması” ve “Almanlarla anlaşma” nın spekülasyonunu yapıyorlar.

İşçiler ve askerler, Genel Karargâh’taki bu hainlere hiç merhamet gösterilemeyeceğini anlayacaklardır.

Komplo devam ediyor.;

Olaylar hızla gelişiyor. Yeni olgular ve söylentiler üst üste geliyor. Kornilov’un Almanlarla görüşmeler yapmakta olduğuna dair henüz doğrulanmamış söylentiler, var. Kornilovcu alaylar ile devrimci askerler arasında Petrograd ön-lerinde bir çarpışma olduğuna dair kesin konuşmalar var. Kornilov, kendini diktatör, Rus devriminin kazanımlarının mezar kazıcısı ve düşmanı ilan eden bir “bildiri” yayınla-mıştır.

Ve Geçici Hükümet, düşmanı düşman gibi karşılamak yerine, General Alekseyev’le görüşmeyi tercih etmekte ve Kornilov’la görüşmeler yapmayı, Rusya’ya açıkça ihanet et-mekte olan komplocuları savunmayı sürdürmektedir.

Güya “devrimci demokrasi” ise, “Moskova Konferansı’ nın çizgileri üzerinde ülkenin tüm yiğit güçlerinin temsil-cilerinin katılacağı” yeni bir “özel konferansa” hazırlanıyor

(bkz. “İzvestiya”).

Ve aynı zamanda, daha dün bir “Bolşevik komplosu” hakkında feryat eden Kadetler, bugün Kornilov planının teşhir edilmesine sinirleniyorlar ve “sağduyuya” ve “anlaş-maya” çağrıda bulunuyorlar (bkz. “Reç”),

Anlaşılan bunlar, bir Bolşevik komplosu konusunda fer-yat ederken, devrime ve Rus halkına karşı bizzat bir komplo hazırlayan bu “yiğit güçler” ile başka bir uzlaşma “sağla-mak” istiyorlar.

Ama uzlaşmacılar, ülkenin sahibini hesaba katmadan hesap yapıyorlar; çünkü ülkenin gerçek sahibi olan İşçiler ve askerler, devrimin düşmanlarıyla hiçbir konferans istemiyorlar. Bölgelerden ve askeri birliklerden gelen haberle-rin hepsi, İşçilerin güçlerini toplamakta olduklarını, asker-lerin silaha davranmaya hazır olduklarını gösteriyor. Belli ki İşçiler, düşmanla düşman gibi konuşmayı tercih ediyor.

Başka türlü de olamazdı: Düşmanla görüşme yapılmaz, dövüşülür.

Komplo devam ediyor — direnmeye hazırlan!

Raboçi (İşçi) No. 5, inci özel baskı, 28 Ağustos 1917.

BURJUVAZİ İLE BİR ANLAŞMAYA KARŞI

Stalin

"Raboçi" (İşçi) No. 9, 31 Ağustos 1917.

Çiftlik sahiplerinin ve kapitalistlerin karşı-devrimi kırılmıştır, ama henüz ezilmemiş tir.

Kornilovcu generaller yenilmiştir, ama devrimin zaferi henüz güvence altına alınmamıştır.

Niçin?

Çünkü uzlaşmacılar, düşmanla amansızca dövüşmek yerine, onunla görüşmeler yapıyorlar.

Çünkü "anavatan savunucuları", çiftlik sahipleri ve ka-pitalistlerle ilişkiyi kesmek yerine, bunlarla uzlaşıyorlar.

Çünkü Hükümet, bunları yasadışı ilan etmek yerine, bunları kabineye çağırıyor.

Güney Rusya'da General Kaledin devrime karşı bir ayaklanma örgütlüyor, buna rağmen arkadaşı General Alekseyev Genelkurmay Başkanlığına atanıyor.

Rusya'nın başkentinde Milyukov'un partisi açıkça karşı-devrimi destekliyor, fakat onun temsilcileri, Maklakovlar ve Kişkinler, Bakanlıklara atanıyor.

Devrime karşı bu caniyane tertiplere bir son vermenin zamanıdır!

Kararlılıkla ve ilk ve son olarak, düşmanlarla savaşılmalı, onlarla uzlaşılmamalı demenin zamanıdır!

Çiftlik sahiplerine ve kapitalistlere karşı, generallere ve bankerlere karşı, Rusya halklarının çıkarları için, barış için, özgürlük, için! — işte sloganımız budur.

Burjuvazi ve çiftlik sahiplerinden kopmak — işte ilk görev budur.

Bir İşçi-Köylü Hükümetinin kurulması — işte ikinci görev budur.

"Raboçi" (İşçi) No. 9, 31 Ağustos 1917.

BUNALIM VE DİREKTUVAR

Stalin

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 1, 3 Eylül 1917.

Kornilov komplosundan ve Hükümetin dağılmasından sonra, komplonun bozulmasından ve Kerenski-Kişkin kabi-nesinin kurulmasmdan sonra, Tsereteli ve Gotz'un yine ay-nı Kerenski ile "yeni" görüşmelerinden sonra, nihayet "ye-ni" (yepyeni!), beş kişilik bir hükümete sahibiz.

Beşli bir "Direktuvar": Kerenski, Tereşçenko, Verkovs- ki, Verderevski ve Nikitin — işte Kerenski tarafından "se-çilen", Kerenski tarafından onaylanan, Kerenski'ye karşı so-rumlu, İşçiler, köylüler ve askerlerden ise bağımsız olan "yeni" hükümet budur.

Bu hükümetin aynı şekilde Kadetlerden de bağımsız olduğu söyleniyor. Ama bu tamamen saçmadır, çünkü Hükümette Kadetlerin hiçbir resmi temsilcisinin olmaması durumu, yalnızca onun Kadetlere tam bağımlılığını gizleyen bir kamuflajdır.

Görünürde — Başkomutan olarak Sosyal-Devrimci Kerenski. Gerçekte ise, Genelkurmayın, ve böylece tüm cephe-nin denetimi, Kadetlerin adamı olan General Alekseyev'in elindedir.

Görünürde— "Sol" bir direktuvar, ve (gülmeyin!) Kadetlerden bağımsız. Gerçekte ise, Bakanlıkları yöneten ve bütün devlet işlerini fiilen yöneten kişiler, Kadetlerin ma-şalarıdır.

Lafta — Kadetlerden kopuş. Gerçekte ise, cephe geri-sinde ve cephede Kadetlerin adamlarıyla anlaşma. '

Kadetlerle ittifakı kamufle eden bir paravana olarak Direktuvar; çiftlik sahiplerinin ve kapitalistlerin diktatörlüğünü halkın öfkesinden koruyan bir maske olarak Kerenski diktatörlüğü — işte bugünkü tablo budur.

Ve önümüzde "yiğit güçlersin temsilcilerinin bir diğer konferansı durmaktadır; bu konferansta Tsereteli ve Avk-sentyev efendiler, bu müzmin uzlaşmacılar, Kadetlerle ya-pılan dünkü gizli uzlaşmayı İşçilerin ve köylülerin düşman-larını sevindirmek için açık ve kesin bir uzlaşmaya dönüş-türmeye çalışacaklardır.

Geçen altı ay içinde ülkemiz üç ağır İktidar bunalımı-na tanık olmuştur. Her defasında' bunalım, burjuvaziyle ya-pılan bir uzlaşmayla çözüldü ve her defasında işçiler ve köylüler aldatıldı.

Neden?

Çünkü, İktidar mücadelesine müdahale eden küçük-burjuva partiler, Sosyal-Devrimciler ve Menşevikler, her defa-sında çiftlik sahiplerinin ve kapitalistlerin yanında yer al-dılar ve böylece mücadeleyi Kadetlerin yararına karara bağ-ladılar.

Kornilov komplosu, Kadetlerin karşı-devrimci niteliğini adamakıllı açığa çıkardı. "Anavatan savunucuları", Kadet-lerin ihaneti hakkında üç gün yaygara kopardılar; karşı-devrimle daha ilk çatışmada yıkılan bir koalisyonun işe ya-ramazlığı hakkında üç gün yaygara kopardılar. Ve sonra? Tüm bunlardan sonra, tam da sövüp saymakta oldukları Kadetlerle üstü örtülü bir koalisyona razı olmaktan daha iyi bir şey bulamadılar.

Daha dün Merkez Yürütme Komitesi'ndeki "anavatan savunucusu" çoğunluk, kulis arkalarında Kadetlerle yapılan ve İşçilerin - ve köylülerin yaşamsal çıkarlarına boş veren anlaşmaların ürünü olan beşli Direktuvar'ı "destekleme"yi oylamayla karara bağladı.

İktidar bunalımının keskinleşmiş olduğu, İktidar mü-cadelesinin şiddetlenmiş olduğu bugün de, Kornilov'un yere serilmiş olduğu bir zamanda, Menşevikler ve Sosyal-Dev-rimciler, İktidarı elde tutmak için bir kez daha çiftlik sa-hiplerine ve

kapitalistlere yardım ettiler, karşı-devrimci Kadetlerin İşçileri ve köylüleri aldatmasına bir kez daha yar-dım ettiler.

İşte, Merkez Yürütme Komitesi'ndeki dünkü oylama-nın siyasi anlamı budur ve yalnızca budur. İşçiler bunu bilsinler, köylüler bunu t ilsinler ve gere-ken sonuçları çıkarsınlar.

Bugünkü 'maskeli koalisyon, aynen dünkü açık koalis-yonlar kadar kısa sürelidir: Çiftlik sahibi ile köylü arasında, kapitalist ile İşçi arasında hiçbir kalıcı anlaşma olamaz. İş-te bu nedenle, İktidar mücadelesi sona ermek şöyle dursun, gittikçe keskinleşmekte ve şiddetlenmektedir.

İşçiler, Sosyal-Devrimciler ve Menşevikler kitleleri hâ-lâ etkiledikleri sürece, bu mücadelede kaçınılmaz olarak ye-nilginin acısını çekeceklerini bilsinler.

İşçiler, İktidarı ele geçirmek için köylü ve asker kitle-lerinin uzlaşmacılardan, Sosyal-Devrimciler ve Menşevikler- den koparılması ve devrimci proletarya etrafında birleşti-rilmesi gerektiğini göz önünde tutsunlar.

Bunu unutmasınlar ve Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin ihanetini teşhir ederek, köylülerin ve askerlerin göz-lerini açsınlar.

Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin kitleler üzerinde-ki etkisine karşı amansız bir mücadele yürütmek, köylüleri ve askerleri proletarya partisinin bayrağı altında toplamak için yorulmaksızın çalışma yürütmek — işte bu son buna-lımdan çıkartılacak ders budur.

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 1, 3 Eylül 1917.

KENDİ YOLLARINDA

Stalin

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 3, 6 Eylül 1917.

Marx, Almanya'daki 1848 Devrimi'nin zayıflığını, diğer şeylerin yanısıra, devrimi bileyecek ve onu mücadele ateşi içinde çelikleştirecek güçlü bir karşı-devrimin olmamasıy-la açıklıyordu.

Biz Rusların bu konuda kaderimize yakınmamız için hiçbir neden yoktur, çünkü bir karşı-devrime, hem de ol-dukça esaslı bir karşı-devrime sahibiz. Ve Generallerin ve burjuvazinin karşı-devriminin en son eylemleri ve devrimci hareketin karşı dalgası, devrimin tam da karşı-devrimle yap-tığı savaşlarda geliştiğini ve güç kazandığını büyük bir can-lılıkla gösterdi.

Bu çarpışmaların ateşi içinde, öldü sanılan ve Temmuz ve Ağustos'ta burjuvazinin entrikalarıyla yıkılan Sovyetler ve Komiteler yeniden canlanmışlardır ve gelişmektedirler.

Devrimin karşı-devrim üzerinde zafer kazanacak düze-ye yükselmesi, bu örgütlerin omuzlarında olmuştur.

Kornilovcu karşı-devrimin düzensizlik içinde geri çekil-diği ve Kerenski'nin teklifsizce diğer kişilerin şöhretini kendine meletmekte olduğu şu anda, eğer bu örgütler — demir-yolcuların, askerlerin, denizcilerin, İşçilerin, posta ve telgraf hizmetlilerinin ve diğerlerinin "izinsiz" komiteleri — olmasaydı, eğer bunların devrimci inisiyatifi ve bağımsız mili-tan eylemleri olmasaydı, devrimin süpürülüp temizleneceği özellikle açık hale gelmiştir.

İşte bu yüzden bu örgütlere saygılı davranmak için daha çok neden vardır. İşte bu yüzden bu örgütleri güçlen-dirme ve genişletme çalışmamızı enerjik bir şekilde sür-dürmemiz için

daha çok neden vardır. Bu “izinsiz” komite-ler yaşasın ve gelişsin; güçlü ve muzaffer olsunlar!— işte devrim dostlarının sloganı böyle olmalıdır.

Ancak düşmanlar, ancak Rus halkının can düşmanları bu örgütlerin üstüne yürüyebilirler.

Oysa Kerenski Hükümeti, karşı-devrimin daha ilk hü-cumlarından bu yana, “izinsiz” komitelere sanık gibi dav-randı. Kornilov’a karşı mücadele etmekte yeteneksiz ve is-teksiz olan, kitlelerden ve kitle hareketinden, karşı-devrim-den korktuğundan daha çok korkan Kerenski Hükümeti, Komilovcu eylemlerin ilk gününden bu yana, Petrograd Hal-kının Karşı-Devrimle Mücadele Komitesi’nin yoluna engel-ler koydu. Ve Komilovizme karşı mücadeleyi sabote etmeyi tüm zaman. boyunca sürdürdü.

Ama bununla da kalmadı. Kerenski Hükümeti 4 Eylül’de, devrimci Komitelere karşı açık savaş açtığını bildi-ren ve bunları yasadışı ilan eden özel bir emir yayınladı. Bu Komitelerin faaliyetlerine “izinsiz eylemler” diyerek çamur atıyor ve şunları söylüyor:

“Gelecekte izinsiz eylemlere artık izin verilemez, ve Geçici Hükümet bunları izinsiz ve Cumhuriyete zarar ve-ren eylemler olarak değerlendirerek bunlarla mücadele edecektir.”

Görüldüğü kadarıyla Kerenski, “Direktuvar”ın yerine henüz bir “Konsüllük”ün geçmemiş olduğunu ve kendisi-nin Rusya Cumhuriyeti’nin ilk konsülü olmadığını unut-muştur.

Kerenski’nin, bu gibi emirler yayınlamak için önce, “Direktuvar” ve “Konsüllük” arasında daha gerçekleştirilmesi gereken bir hükümet darbesi olduğunu bilmediği ortadadır.

Kerenski, cephe gerisinde ve cephedeki “izinsiz” komi-telere karşı mücadelede ancak Kaledinlere ve Kornilovlara, ve yalnızca

bunlara yaslanabileceğini anlamıyor, bu arada her halükârda, bunların kaderini hatırlaması iyi olacaktır.

Biz, devrimci Komitelerin, kendilerini arkadan vurmak için Kerenski'nin yaptığı bu girişimi layıkıyla savuşturacak-larına eminiz.

Biz, devrimci Komitelerin kendi yollarından sapmaya-caklarından kesinlikle eminiz.

Ve eğer "Direktuvarın ve devrimci Komitelerin yolları kesinlikle ayrıldıysa, "Direktuvar" için daha fena ya!

Karşı-devrimci tehlike henüz geçmemiştir — yaşasın dev-rimci Komiteler!

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 3, 6 Eylül 1917.

KADETLERLE BOZUŞMA ÜZERİNE

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 3, 6 Eylül 1917.

Kornilov darbesinin yalnızca kötü bir yanı yoktu. Ya-şamdaki her şey gibi iyi bir yanı da vardı. Kornilov darbesi, tam da devrimin canına yönelikti. Buna kuşku yoktur. Ama devrimin canına kastetmeye çabalayarak ve toplumun bü-tün güçlerini harekete geçirerek, Kornilov darbesi bir yan-dan devrime hız verdi, onu daha çok faaliyete ve örgütlen-meye teşvik etti ve diğer yandan sınıfların ve partilerin ger-çek özünü ortaya çıkardı, yüzlerindeki maskeyi parçaladı ve bunların gerçek çehresini tanımaya yardım etti.

Nerdeyse yok olmuş olan cephe gerisindeki Sovyetlerin ve cephedeki Komitelerin bir anda yeniden canlanmalarını ve aktif hale gelmelerini Kornilov darbesine borçluyuz.

Şimdi herkesin, daha dün "şiddetle" Kadetlerle anlaş-ma yolları-arayanlar da dahil, Kadetlerin karşı-devrimci ni-teliğinden söz etmesini Kornilov darbesine borçluyuz.

"Tüm olup bitenlerden sonra", Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin bile, Kadetlerle bir koalisyonu artık caiz saymaması bir olgudur.

Kerenski tarafından oluşturulan Beşli Direktuvar'ın bile, Kadetlerin resmi temsilcileri olmadan yapabilmesi bir olgudur.

Kadetlerle bozuşmak, sanki "demokratik" partiler için bir emir haline gelmiştir.

Bu, Kornilov darbesinin iyi yanı olmuştur.

Ama Kadetlerle bozuşmak ne demektir?

Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin, belli bir partinin üyeleri olarak Kadetlerle "kesin" bozuştuklarını varsayalım.

Acaba bu, onların böylece emperyalist burjuvazinin temsilcisi olarak Kadetlerin siyasetiyle bozuştukları anlamına mı gelir?

Hayır, gelmez.

12 Eylül'de başlayacak olan Demokratik Konferans'ta, "anavatan savunucularının, Kadetlerin katılmadığı yeni bir hükümet kurduklarını ve Kerenski'nin bu karara boyun eğ-diğini varsayalım. Acaba bu, onların böylece emperyalist bur-juvazinin temsilcisi olarak ibadetlerin siyasetiyle bozuştuk-ları anlamına mı gelir?

Hayır, gelmez.

Fransız emperyalist cumhuriyeti, sermaye temsilcileri- nin nasıl, kendileri kabine dışı kalırken, küçük-burjuva "sosyalistlerinin" kabineye "girmesine" "izin verdiklerini" böylece perde arkasından ve başkaları aracılığıyla iş görebil-diklerini ve ülkeyi hiçbir engelle karşılaşmadan yağmalaya- bildiklerini gösteren sayısız örnekler sunmaktadır. Fransa'nın mali kodamanlarının nasıl "sosyalistleri" (Briand! Vi viani!) kabinenin başına geçirip, kendileri bunların arkasın-da durarak kendi sınıflarının siyasetini başarıyla yürüttük-lerini tarihten biliyoruz.

Rusya'da da, — diyelim ki Rusya'nın bağımlı hale gel-mekte olduğu Müttefik sermayesinin baskısı ya da diğer koşullar nedeniyle — tek olanaklı siyaset olarak bir Kadet siyaseti izlemenin, zorunlu olduğunu düşünecek olan Kadet- siz bir bakanlar kabinesinin var olması tamamen olanaklıdır.

Söylemeye gerek yok ki, bir zorunluluk durumunda Ka-detlerin böyle bir hükümete hiçbir itirazları olmayacaktır, çünkü sonuçta, Kadet siyaseti yürütüldüğü sürece, bunu ki-min yürüttüğü fark eder mi?!

Açıktır ki, sorunun ağırlık noktası, hükümetin personel bileşimi değil, onun siyasetidir.

Bu yüzden, kim Kadetlerle yalnızca görünürde değil, fa-kat gerçekten kopmak istiyorsa, her şeyden önce Kadetlerin siyasetinden kopmalıdır.

Ama Kadetlerin siyasetinden kopmak, böyle bir önle-min her şeye gücü yeten belli bankalara ciddi bir darbe olacağından korkmadan, çiftlik sahipleriyle kopmak ve bunla-rın topraklarım Köylü Komitelerine devretmek anlamına gelir.

Kadetlerin siyasetinden kopmak, bu amaçla kapitalist-lerin kârlarına el koyma zorunluluğundan korkmadan, ka-pitalistlerle kopmak ve üretim ve dağıtım üzerinde İşçi de-netimini kurmak anlamına gelir.

Kadetlerin siyasetinden kopmak, bu önlemin Müttefik emperyalist kliklere ciddi bir darbe olacağından korkma-dan, yağma savaşı ve gizli anlaşmalarla kopmak anlamına gelir.

Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler Kadetlerle böyle bir bozuşmayı göze alabilirler mi?

Hayır, alamazlar. Çünkü eğer alabilselerdi, "anavatan savunucusu" olmayı, yani cephede savaş ve cephe gerisinde sınıf barışı taraftarı olmayı bırakırlardı.

Durum böyle olunca, Menşeviklerin ve Sosyal-Devrimcilerin Kadetlerle bozuşma hakkındaki ardı arkası kesilme-yen yaygaraları neye varır?

Kadetlerle lafta bozuşmaya — başka bir şeye değil! Mesele şudur ki, Kornilov komplosunun çökmesinden ve Milyukov'un partisinin karşı-devrimci özünün teşhirinden sonra, bu partiyle açık bir anlaşma İşçiler ve askerler ara-sında tamamen gözden düşmüştür: Menşevikler ve Sosyal- Devrimciler böyle bir anlaşmaya girer girmez, göz açıp ka-payıncaya kadar, bir zamanki ordularının son kalıntılarını da kaybedeceklerdir. Bu yüzden, açık bir anlaşma yerine, gizli bir anlaşmaya girmek

zorundadırlar. Kadetlerle perde arkasında yaptıkları anlaşmayı saklama amacını taşıyan, Kadetlerle bozuştukları yolundaki yaygaraları işte bu yüz-dendir. Görünüşü kurtarmak için — Kahrolsun Kadetler! Gerçekte ise — Kadetlerle ittifak! Görünüşü kurtarmak için— Kadetlerin olmadığı bir hükümet! Gerçekte ise— "İktidar sahiplerine" kendi iradelerini dikte eden, yerli ve müttefik Kadetler için bir hükümet.

Fakat bundan çıkan şey, Rusya'nın, emperyalist burju-vaziyle açıkça anlaşmanın tehlikeli bir iş haline gelmekte olduğu bir siyasi gelişme dönemine girdiğidir. Biz, şimdi bi-leşiminde Kadetler olmayan, misyonu yine de emperyalist burjuvazinin iradesini sürdürmek olan bir sosyal-şöven hü-kümetler dönemindeyiz.

Geçen gün sahnede görünen "Direktuvar" böyle bir hükümet yaratmak için ilk girişimdi.

12 Eylül'de yapılması kararlaştırılan konferansın, eğer maskaralıkla sona ermezse, benzer ve muhtemelen "daha Sol" bir hükümet oluşturmaya çalışacağı beklenmelidir.

Bu Kadetsiz hükümetlerin maskesini yırtmak ve bun-ların gerçek Kadet niteliğini kitlelere teşhir etmek ileri İşçilerin görevidir.

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 3, 6 Eylül 1917.

Stalin

İKİNCİ DALGA

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 6,

9 Eylül 1917

Stalin

Rus devriminin ilk dalgası, Çarlığa karşı bir mücadele olarak başladı. O zamanlar devrimin esas güçleri İşçiler ve askerlerdi. Ama yegâne güçler onlar değildi. Bunların yanı- sıra liberal burjuvalar (Kadetler) ve İngiliz ve Fransız ka-pitalistleri de "faal" diler, birinciler, İstanbul üzerine yürü-mekteki yeteneksizliği nedeniyle Çarlığa sırt çevirdiler ve İkinciler, Çarlığın Almanya ile ayrı bir barış yapma arzusu nedeniyle ona ihanet ettiler.

Böylece gizli bir koalisyon niteliğinde bir şey ortaya çık-tı ve bunun baskısıyla Çarlık sahneyi terk etmeye zorlandı. Çarlığın devrilişini izleyen günde, gizli koalisyon, açık bir koalisyon haline geldi ve Geçici Hükümet ve Petrograd Sovyeti, Kadetler ve "devrimci demokrasi" arasında kesin bir anlaşma biçimine büründü.

Ama bu güçler tamamen farklı hedefler güdüyorlardı. Kadetler ve İngiliz ve Fransız kapitalistleri, kitlelerin dev-rimci coşkusunu, büyük bir emperyalist savaşın amaçları uğruna sömürmek için yalnızca küçük bir devrim yapmak isterlerken, İşçiler ve askerler, tam tersine, çiftlik sahiplerini devirmek ve emperyalist burjuvaziye gem vurmak, savaşa son verilmesini sağlamak ve adil bir barışı güvence altına almak amacıyla, eski rejimin tamamen yıkılması ve büyük bir devrimin tam zaferi için uğraşıyorlardı.

Bu temel çelişki, devrimin daha da gelişmesinin teme-lini oluşturdu. Aynı zamanda Kadetlerle koalisyonun dayanıksızlığını da önceden belirledi.

Ağustos'ta olan en sonuncusu da dahil olmak üzere, İktidar bunalımları denilen bütün şeyler bu çelişkinin dile gelmesiydi.

Ve eğer bu bunalımların akışı içinde başarı her defa-sında emperyalist burjuvazinin tarafında olduysa ve eğer her bunalımın "hallinden" sonra İşçiler ve askerler aldatıldıysa ve koalisyon şu ya da bu biçimde ayakta tutulduysa, bu yalnızca emperyalist burjuvazinin ve onların partileri-nin örgütlülüğü ve mali gücü nedeniyle değildir; aynı za-manda küçük-burjuvazinin ve onun partilerinin, Sosyal-Devrimci ve Menşevik partilerin — ki bunlar, genelde küçük- burjuva olan ülkemizde hâlâ küçük burjuvazinin geniş kit-lelerinin desteğine sahiptirler — yalpalayan üst kesimlerinin her defasında "barikatın öbür yanında" yer alıp, İktidar mücadelesini Kadetler lehine çözmeleri nedeniyledir.

Kadetlerle koalisyon, en büyük gücüne, koalisyon üyele-rinin bütünlüklü bir savaş cephesi kurdukları ve silahlarını "Bolşevik" İşçilere ve askerlere çevirdikleri Temmuz gün-lerinde ulaştı.

Bu bakımdan Moskova Konferansı, yalnızca Temmuz günlerinin bir yankısıydı. Bolşeviklerin konferansa alınma-ması ise, ülkenin "yiğit güçleri" ile yapılan "dürüst koalis-yonsun sağlamlaştırılmasının teminatı olacaktı, çünkü Bol-şeviklerin tecrit edilmesi, Kadetlerle koalisyonun kalıcılığı için zorunlu koşul olarak görülüyordu.

Kornilov isyanına kadarki durum buydu.

Kornilov'un eylemi tabloyu değiştirdi.

Daha Moskova Konferansı'nda açık hale geldi ki, Ka-detlerle ittifak, yalnızca... Bolşeviklere karşı değil, fakat tüm Rus devrimine, devrimin kazanmalarının ta varlığına karşı Komilovlar ve Kaledinlerle bir ittifak haline gelme tehdi-dini taşımaktaydı. Moskova Konferansının boykot edilmesi ve

Moskova İşçilerinin protesto grevi, bu toplantının karşı-devrimci karakterini teşhir etti ve komplocuların planlarını suya düşürdü; bu anlamda yalnızca bir uyarı değildi, aynı zamanda, hazırlıklı olmaya çağrıydı. Çağrının boşlukta yan-kılanan bir ses olarak kalmadığını biliyoruz: bir dizi şehir derhal protesto grevleriyle cevap verdi...

Bu uğursuz bir işaretti.

Kornilov isyanı, yalnızca birikmiş olan devrimci öfke selinin kapaklarını açtı, yalnızca geçici olarak zincire vu-rulmuş olan devrimi serbest bıraktı, onu hızlandırdı ve ileriye yöneltti.

Ve burada, karşı-devrimci güçlere karşı verilen savaşın— sözlerin ve vaadlerin doğrudan mücadele içinde gerçek işlerle denendiği — ateşi içinde, kimlerin devrimin gerçek dostu ve kimlerin düşmanı olduğu, kimlerin İşçilerin, köylüle-rin ve askerlerin gerçek müttefiki olduğu ve kimlerin onların davasına ihanet ettiği açığa çıkmıştır.

Çok farklı malzemelerden büyük bir zahmetle derilip çatılan Geçici Hükümet, Kornilov isyanının tam da ilk dar-besinde bağlantı yerlerinden patladı.

"Üzücü" ama gerçektir: Koalisyon, "devrimi kurtarma" konusunda laf ebeliği yaparken bir güç gibi gözüküyor, ama devrimi ölümcül tehlikeden gerçekten kurtarma meselesi söz konusu olduğunda bir hiç olduğu ortaya çıkıyor.

Kadetler Hükümetten istifa ettiler ve Kornilovculârla dayanışmalarını açıkça gösterdiler. Her tondan ve her türden emperyalistler,' bankerler ve fabrikatörler, işletme sa-hipleri ve vurguncular, çiftlik sahipleri ve generaller, "Novoye Vremyaanın kalemşörleri ve "Birjovka"nın korkak provokatörleri — hepsi, başta Kadet Partisi olmak üzere, İngiliz ve Fransız emperyalist klikleriyle ittifak içinde, devri-me ve

devrimin kazanımlarına karşı, karşı-devrimcilerle ay-nı kamp içinde bulunuyorlardı.

Kadetler le ittifakın, köylülere karşı çiftlik sahipleriyle, İşçilere karşı kapitalistlerle, askerlere karşı generallerle it-tifak anlamına geldiği ortaya çıktı.

Milyukov'la uzlaşan herkesin Kornilov'la uzlaştığı ve devrime karşı çıkması gerektiği ortaya çıktı, çünkü Milyukov ve Kornilov "bir"dir.

İşte yeni devrimci kitle hareketinin, Rus Devriminin ikin-ci dalgasının temelinde yatan da bu doğrunun belli belirsiz sezilmesiydi.

Ve eğer ilk dalga Kadetlerle yapılan koalisyonun zafe-riyle sona erdiyse (Moskova Konferansı), ikinci dalga bu koalisyonun yıkılmasıyla, Kadetlere karşı açık savaşla başladı.

Generallerin ve Kadetlerin karşı-devrimine karşı mü-cadele içinde, cephe gerisinde ve cephede, nerdeyse yok ol-muş olan Sovyetler ve Komiteler yeniden canlanıyor ve . güç-leniyorlar.

Generallerin ve Kadetlerin karşı-devrimine karşı mü-cadele içinde, İşçilerin ve askerlerin, denizcilerin ve köylü-lerin, demiryolu, posta ve telgraf İşçilerinin yeni devrimci komiteleri ortaya çıkıyor.

Bu mücadelenin ateşi içinde Moskova'da ve Kafkasya' da, Petrograd'da ve Urallar'da, Odesa ve Harkov'da yeni ye-rel İktidar organları ortaya çıkıyor.

Bunun nedeni, şu son birkaç gün içinde kuşkusuz sola kaymış olan — ki bu kuşkusuz hiç de önemsiz değildir — Sosyal-Devrimciler ve Menşevikler tarafından alınan yeni kararlar değildir.

Bunun nedeni, burjuva basının hayaletiyle "Dyen" ve "Volya Naroda"nın korkak dar kafalılara şantaj yaptığı "Bolşevizmin zaferi" de değildir.

Bunun nedeni, Kadetlere karşı mücadele içinde ve bun-ların iradesine rağmen, karşı-devrimin güçlerini açık savaş-ta yenmiş olan yeni bir İktidarın doğmasıdır.

Bunun nedeni, bu yeni İktidarın, savunmadan saldırı-ya geçerken, kaçınılmaz olarak çiftlik sahiplerinin ve kapi-talistlerin hayati çıkarlarına el uzatması ve böylece geniş iş-çi ve köylü kitlelerini kendi etrafında toplamasıdır.

Bunun nedeni, bu "tanınmayan" İktidarın bu şekilde davranması sonucu, şeylerin kendi mantığı ile "yasallaşma" sorununu gündeme getirmeye zorlanmasıdır, ve karşı-devrimci komplocularla olan yakın akrabalığı ortaya çıkmış olan "resmi" İktidarın, anlaşıldığı kadarıyla, ayaklarının altın-daki toprağın kaymakta olduğudur.

Ve son olarak bunun nedeni, yeni şehirlere ve bölgelere hızla yayılmakta olan devrimin bu yeni dalgası karşısında, dün hâlâ Kornilov karşı-devrimine kesin savaş vermekten çekinen Kerenski Hükümeti'nin, bugün cephe gerisinde ve cephede Kornilov ve Kornilovcularla birleşmekte olması ve aynı zamanda devrimin ocaklarının, "izinsiz" İşçi, köylü ve asker Komitelerinin dağıtılmasını "emrediyor" olmasıdır.

Ve Kerenski, Kornilovlarla ve Kaledinlerle ne kadar çok birleşirse, halk ile hükümet arasındaki uçurum o kadar ge-nişler, Sovyetler ile Geçici Hükümet arasında bir kopma o kadar olası hale gelir.

Eski uzlaşmacı sloganların ölüm hükmünü bildiren şey, tek tek partilerin kararları değil, bu olgulardır.

Biz hiçbir şekilde Kadetlerden kopma derecesini abart-ma eğiliminde değiliz. Biliyoruz ki bu kopma hâlâ biçimsel-dir. Ama başlangıç için böyle bir kopma bile ileriye doğru atılmış büyük bir adımdır. Gerisini Kadetlerin getireceği varsayılmalıdır. Bunlar şimdiden Demokratik Konferansı boykot ediyorlar. Merkez Yürütme Komitesi'nin kurnaz stra-teji uzmanlarının "kendi ağlarına takmak" istedikleri tica-ret ve sanayi temsilcileri, Kadetlerin izinden yürüyorlar. Bun-ların daha ileriye gidip, işletmeleri ve fabrikaları kapatma-ya devam edecekleri, "demokrasi"nin organlarına kredi ver-meyi reddedecekleri ve ekonomik yıkımı ve yiyecek kıtlığını kasten şiddetlendirecekleri varsayılmalıdır. Ve "demokrasi", ekonomik yıkımın ve yiyecek kıtlığının üstesinden gelme çabasında, kaçınılmaz olarak burjuvaziyle kararlı bir müca-dele içine çekilecek ve Kadetlerle arasındaki kopmayı daha da derinleştirecektir...

Bu perspektifle ve bu bağıntıda görüldüğünde, 12 Eylül'de toplanacak olan Demokratik Konferans özellikle semptomatik bir öneme bürünmektedir. Sonucun ne olacağı, İktidarı "alıp" almayacağı, Kerenski'nin "boyun eğip" eğme-yeceği— bütün bunlar henüz cevaplandırılmayacak olan sorulardır. Konferansa önayak olanlar belki de bazı kurnaz "uzlaşma" formülleri bulmaya çalışabilirler. Ama kuşkusuz bunun hiçbir önemi yoktur. Devrimin temel sorunları, özel-likle İktidar sorunu, konferanslarla halledilemez. Ama bir şey kesindir: Konferans son birkaç günün olaylarının sonu-cunu çıkaracak, güçler dengesini saptayacak, Rus devriminin şimdiden geçmişte kalmış ilk dalgası ile, ilerleyen ikinci dalgası arasındaki farklılığı ortaya çıkaracaktır.

Ve göreceğiz ki:

O zaman, ilk dalga zamanında, savaş Çarlığa ve onun kalıntılarına karşıydı. Şimdi, ikinci dalga zamanında savaş, Çiftlik sahiplerine ve kapitalistlere karşıdır.

O zaman -— Kadetlerle ittifak. Şimdi — Kadetlerle bo-zuşma.

O zaman—Bolşeviklerin tecrit edilmesi. Şimdi — Kadetlerin tecrit edilmesi.

O zaman — İngiliz ve Fransız sermayesiyle ittifak ve savaş. Şimdi — ondan büyüyen bir kopma ve barış, adil ve genel bir barış.

Demokratik Konferans neye karar verirse versin, dev-rimin ikinci dalgasının yolu bu ve yalnızca bu olacaktır.

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 6,

9 Eylül 1917

Stalin.

YABANCILAR VE KORNİLOV KOMPLOSU

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 8, 12 Eylül 1917.

Stalin.

Kornilov komplosuyla bağıntı içinde son günlerde yabancıların Rusya'yı kitle halinde terk ettikleri görülmektedir. Burjuva basınının kalitesiz yazarları bu olguyla "barış söylentileri" ve hatta Petrograd ve Moskova'da "Bolşevizmin zaferi" arasında bir ilişki olduğunu ima etmeye çabalıyorlar. Ama sarı basının bu yüzeysel ve kaba manevrası, terkin asıl nedenini okuyucudan saklamak için tasarlanmıştır. Asıl neden, belli yabancıların Kornilov komplosuna karıştığı , ve şimdi bu cesur takımın akıllıca, sorguya çekilmekten kaçmaya çabaladığı yolundaki inkâr edilemeyen gerçektir.

Vahşi Tümen e Petrograd'a kadar refakat eden zırhlı arabaların içinde bulunanların yabancılar olduğu biliniyor.

Genel Karargâh'taki bazı büyük elçilik temsilcilerinin sadece Kornilov komplosunu bilmekle kalmadıkları, fakat Komüov'a onu planlamada yardım da ettikleri biliniyor.

İngiltere'den gelişinde doğruca Moskova Konferansı'na giden ve sonra Genel Karargâh'ın yolunu tutan The Times'ın ve Londra'daki emperyalist kliğin ajanı maceracı Aladin'in, Kornilov isyanının esin kaynağı ve birinci kemanı olduğu biliniyor.

Daha Haziran'da Rusya'daki en önemli büyük elçiliğin önde gelen belli bir temsilcisinin, Kaledin ve diğerlerinin karşı-devrimci entrikalarıyla kesin olarak ilişki kurduğu ve bunlarla ilişkisini patronlarının fonlarından gelen önemli para yardımlarıyla desteklediği biliniyor.

The Times ve Le Tempsin, Kornilov isyanının başarısızlığından duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemediği, dev-rimci Komitelere ve Sovyetlere sövüp saydığı ve bunları yer-diği biliniyor.

Geçici Hükümet'in cephedeki komiserlerinin, Rusya'da Orta Afrika'daki Avrupalılar gibi davranmakta olan belli yabancıları kesin bir şekilde uyarmak zorunda kaldığı bili-niyor.

Yabancıların kitle halinde çıkışlarının bu türden ön-lemler nedeniyle başladığı, ve değerli tanıkların ellerin-den kaymasına izin vermeyi istemeyen Rus yetkililerin, top-tan çıkışa karşı önlemler almaya zorlandığı ve Buchanan'ın (bizzat Buchanan'ın!), açıkça teşhir olmaktan korkarak, önlemler alıp, İngiliz yabancı azınlığının üyelerine Rusya'yı terk etmeleri talimatını verdiği biliniyor. Buchanan şim-di, İngiliz Elçiliğinin Petrograd'daki İngiliz yabancı azınlı-ğın bütün üyelerine Rusya'yı terk etmeleri talimatını ver-diği yolundaki söylentileri kategorik olarak, yalanlı-yor (bkz. "Reç"), Ama en başta, bu garip "yalanlama" sa-dece "söylentiler"i doğrulamaktadır. İkinci olarak, belirli yabancılar ("hepsi" değil, ama belirli!) daha şimdiden ay-rıldıktan —yani sıvıştıktan— sonra, şimdi bu sahte yalan-lamalar neye yarar?

Tekrarlıyoruz: Bütün bunlar eski ve bayattır.

Hatta dilsiz taşlar bile bunu haykırmaktadır.

Ve eğer, tüm bunlardan sonra, bazı Hükümet çevre-leri ve özellikle burjuva, basını suçu Bolşeviklerin üzerine atıp meseleyi örtbas etmeye çalışıyorlarsa, bu, bu çevrele-rin ve bu basının yüreğinin derinliklerinde belirli ya-bancıların karşı-devrimci planlarına tümüyle yakınlık duy-duğunu gösteren kesin bir işarettir.

Sosyalist düşüncenin organı Dyenin söylediklerini dinleyin:

Yabancıların — İngilizlerin ve Fransızların — Rusya’ dan toplu çıkışları vesilesiyle Geçici Hükümet' çevrelerin-de, ülkedeki dengesiz durumu göz önüne alarak yabancıların herhangi bir tatsızlığa hedef olmamayı yeğleme-lerinin şaşırtıcı olmadığı esefle söylenmiştir. Bolşeviklerin tam zaferi durumunda yabancı güçlerin temsilcilerinin Rusya’yı terk etmeyi yeğleyeceklerinden söz edilmesi ne yazık ki asılsız değildir” UDyen”, 10 Eylül).

Bolşevizm hayaletinden korkmuş olan dar kafalıların organı işte böyle yazıyor.

Geçici Hükümet’in hiç, kimsece bilinmeyen belli çevreleri, hem de esefle, böyle söylemektedirler.

Bütün ülkelerdeki sarı unsurların birleşmekte ve Rus devrimine karşı bir komplo kurmakta olduklarına; banker basınının adi yazarlarının bir Bolşevik tehlikesi konusun-da yaptıkları gürültülü ve yalan konuşmalarla bu çalışmayı kamufle etmeye çalıştıklarına: hiç kimsenin bilmediği Hükümet çevrelerinin, Fransız ve İngiliz emperyalistle-rinin iradelerine boyun eğerek, ikiyüzlülükle Bolşevikleri hedef gösterdikleri ve tabanları yağlayan canileri Rusya’da-ki dengesiz durum konusundaki yalan gevezelikleriyle be-ceriksizce himaye etmeye çalıştıklarına hiç kuşku yoktur.

Ne tablo!

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 8, 12 Eylül 1917.

Stalin

DEMOKRATİK KONFERANS ÜZERİNE

Stalin

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 10, 14 Eylül 1917.

Demokratik Konferans bugün başlıyor.

Biz, niçin- bir Sovyet Kongresinin değil d e, bir konfe-ransın toplandığını tartışmayacağız. Tarihin zor bir anın-da bir Sovyet Kongresine değil de burjuva unsurların ka-tıldığı bir konferansa başvurmakla, Sovyet Kongresi tara-fından seçilen Merkez Yürütme Komitesi'nin, yalnızca kaba bir biçimsel suç işlemediği, fakat ayrıca devrim karşıtı sı-nıfların iradesini devrimci sınıfların iradesinin yerine izin verilemez bir şekilde geçirdiği için de suçlu olduğuna hiç-bir kuşku yoktur. Besbelli ki, Merkez Yürütme Komitesi ön-derleri, ne pahasına olursa olsun, seçim hakkı ayrıcalığına sahip olanları buyur etme "düşüncesinde idiler.

Aynı zamanda, İktidar sorununa karar verme misyo-nunda olan bir konferansta, doğrudan veya dolaylı olarak karşı-devrimcileri destekleyen mülk sahibi unsurlara söz hakkı verilirken, neden açık mücadelede karşı-devrim güç-lerini yenen birçok İşçi ve asker Sovyeti'nin söz hakkının inkâr edildiğini de tartışmayacağız. Devrimler tarihinde genelde burjuvazi, İşçilerin ve köylülerin tek başına, ken-di canları pahasına savaşmalarına memnuniyetle izin ver-miş, fakat muzaffer İşçilerin ve köylülerin zaferin mey-velerinden yararlanmalarını ve İktidarı kendi ellerine geçir-melerini engellemek için her defasında önlemler almıştır. Biz, Merkez Yürütme Komitesi'nin bu konuda burjuvazinin örneğini izleyerek kendisini tamamen rezil edeceğini düşünmüyorduk.

Taşradaki, cephe gerisinde ve cephedeki, Merkezi Rusya'da ve Harkov'daki, Donetz Havzası ve Sibirya'daki, Şa-mara ve Dvinsk'teki bir dizi İşçi ve asker örgütlerinin dev-rim haklarına

karşı yapılan bu çirkin tecavüzü şiddetle pro-testo etmeleri gayet anlaşılırdır.

Ama, tekrar ediyoruz, bunun üzerinde tartışmayacağız. Esas konuya geçelim.

Konferans, “devrimci bir devlet İktidarının örgütlen-mesi” için zorunlu koşulları tanımlamak amacıyla toplan-mıştı.

O halde, İktidar nasıl örgütlenecektir?

Kuşkusuz, sadece sahip olduğunuz şeyi örgütleyebilirsi-niz— İktidar başkalarının elinde olduğu zaman onu örgütleyemezsiniz. Kendisinin sahip olmadığı, Kerenski’nin elin-de toplanmış olan, ve Kerenski’nin halihazırda bir kez Petrograd’daki “Sovyetlere ve Bolşeviklere” karşı cepheye sür-müş olduğu bir İktidarı örgütlemeye girişen bir konferans — -böyle bir konferans, laftan işe geçmek için yaptığı ilk gi-rişimde kendisini en aptalca bir durumda bulabilir.

Çünkü ikisinden biri:

Ya konferans her şeye rağmen gerçekten İktidarı “ele geçirir” — ve o zaman kazanılmış olan devrimci İktidarın örgütlenmesi tartışılabilir ve tartışılmalıdır.

Ya da konferans İktidarı “ele geçirmez”, Kerenski ile bozuşmaz — ve o zaman İktidarın örgütlenmesini tartışmak kaçınılmaz olarak gevezelik derekesine düşmek zorundadır.

Ama varsayalım — bir an için varsayalım — ki, bir mu-cizeyle İktidar ele geçirilmiştir ve geri kalan tüm şey onu örgütlemektir. Şu soru ortaya çıkıyor: İktidar nasıl örgüt-lenmelidir? Hangi temel üzerine inşa edilmelidir?

— Burjuvazi ile koalisyon temeli üzerinde!— diye ce-vap veriyor koro halinde Avksentyevler ve Tsereteliler.

— Burjuvaziyle koalisyon yapılmaksızın kurtuluş ol-maz! — diye feryat ediyor "Dyen", "Volya Naroda" ve em-peryalist burjuvazinin diğer papağanları.

Ama burjuvaziyle zaten altı aylık bir koalisyonumuz var. Bu koalisyon bize, daha büyük yıkım ve açlık eziyeti, savaşın uzatılması ve ekonomik çöküntü, dört İktidar bunalımı ve Kornilov isyanı, ülkenin tükenmesi ve Batı'nın mali boyunduruğundan başka ne vermiştir?

Uzlaşmacı efendiler için bu yeterli değil midir? Koalisyonun gücünden ve kudretinden, devrimin "te-melini genişletmek "ten vb. söz ediliyor. Ama neden burjuva-ziyle koalisyon, Kadetlerle koalisyon, Kornilov isyanının ilk nefesinde duman gibi toz oldu? Kadetler Hükümet'ten firar etmediler mi? Burada koalisyonun "gücü" ve devrimin "te-melini genişletme" nerede?

Uzlaşmacı efendiler, firarilerle bir ittifak yaparak "devrimi kurtarma"nın olanaksız olduğunu hiç anlamayacaklar mı?

Kornilov isyanı günlerinde devrimi ve devrimin kazanımlarını koruyanlar kimdi?

Liberal burjuvazi" miydi acaba? Ama bunlar, devrime ve onun Komitelerine karşı Kornilovcularla aynı kamptay-dılar. Milyukov ve Maklakov şimdi açıkça söylüyorlar bunu.

Belki de "ticaret ve sanayi sınıfları" ydı? Ama onlar da Komilov'la aynı kamptaydılar. Kornilov'un genel karargâ-hında olan Guçkov, Ryabuşinski ve diğer "kamu şahsiyet-leri" şimdi açıkça söylüyorlar bunu.

Uzlaşmacı beyler, burjuvaziyle koalisyonun Kornilovlarla ve Lukomskilerle bir ittifak anlamına geldiğini hiç an-lamayacaklar mı?

Kapitalist lokavtçıların üretimi kasten kıstıkları olgu-larla sabitken, sanayiin büyüyen yıkımından söz ediliyor... Vurguncu tüccarların pamuğu, kömürü vb. istif ettikleri olgularla sabitken, hammadde kıtlığından söz ediliyor... Spekülasyoncu bankaların tahıl şevkini yapay olarak durdur-dukları olgularla sabitken, şehirlerdeki açlıktan söz ediliyor... Uzlaşmacı efendiler, burjuvaziyle koalisyonun, mülk sahibi unsurlarla koalisyonun, dolandırıcılar ve vurguncularla bir ittifak, yağmacılar ve lokavtçı kapitalistlerle bir ittifak anlamına geldiğini hiç anlamayacaklar mı?

Ancak çiftlik sahipleri ve kapitalistlerle mücadele ede-rek, ancak her türden emperyalistlerle, mücadele ederek, an-cak bunlarla mücadele edip onları yenerek, ülkenin açlık-tan ve yıkımdan, ekonomik tükenişten ve mali iflastan, çök-me ve yozlaşmadan kurtarılabileceği açık değil midir?

Ve Sovyetler ve Komiteler, devrimin ana lekeleri olduk-larım kanıtladıklarına göre, isyancı karşı-devrimi yendik-lerine göre,— bundan açıkça, onların ve yalnızca onların, şimdi ülkedeki devrimci İktidarın esas taşıyıcıları olmaları gerektiği sonucu çıkmıyor mu?

Devrimci İktidarın nasıl örgütleneceğini mi soruyorsu-nuz?

Fakat o şimdiden, konferanstan bağımsız olarak ve bel-ki de konferansa rağmen, karşı-devrime karşı verilen mü-cadele içinde, burjuvaziyle gerçek bir bozuşma temelinde ve burjuvaziye karşı mücadele içinde — devrimci İşçilerin, köy-lülerin ve askerlerin saflarından — kendini örgütlemektedir.

Bu devlet İktidarının unsurları, cephe gerisindeki ve cephedeki devrimci Komiteler ve Sovyetlerdir.

Bu devlet İktidarının nüvesi, konferansta biçimlenmesi olası olan Sol kanattır.

Konferans bu devrimci devlet İktidarının kristalleşmesi sürecini ya onaylayacak ve tamamlayacaktır, ya da Kerenski'nin merhametine sığınacak ve sahneden ayrılacaktır.

Merkez Yürütme Komitesi daha dün Kadetlerle koa-lisyonu reddederek, devrimci yolu tutma girişiminde bu-lundu.

Kadetler ama, ciddiye alınacak tek burjuva partisidir. Uzlaşmacı efendiler, koalisyon yapabilecekleri başka hiçbir burjuva çevresi olmadığını anlamayacaklar mı?

Bunlar bir seçim yapma cesaretine sahip olacaklar mı?

Göreceğiz.

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 10,

14 Eylül 1917.

İKİ ÇİZGİ

Stalin

Devrimin **temel sorunu İktidar sorunudur**. Devrimim niteliği, gidişi ve sonucu tam olarak, İktidarın kimin elinde bulunduğu, hangi sınıfların İktidarda olduğu ile belirlenir. İktidar bunalımı denilen bunalım, sınıfların İktidar mücadelesinin açığa vurmasından başka bir şey değildir Devrimci bir çağa asıl damgasını vuran şey bundaki İktidar mücadelesinin en keskin açık bir nitelik kazanmasıdır. Bizdeki süreğen ve de üstelik savaş, bunalım ve kıtlıkla şiddetlenen İktidar bunalımı, bundan doğuyor. Bu günlerde İktidar sorununun konuşulmadığı bir tek konferans ve kongre olmadığı gerçeği de bundan ileri geliyor.

Bu Alexandra Tiyatrosunda toplanan Demokratik konferansta da konuşulmak zorunda kalındı.

Bu Konferansta **İktidar sorunu ile ilgili olarak iki çizgi ortaya kondu.**

Birinci çizgi, Kadet Partisiyle açık koalisyon çizgisidir. Bunu Menşeviklerle sosyal devrimci saflarında yurt savunucular ileri sürüyorlar. Konferansta bunun savunmasını, koyu anlaşmacı Zereteli yaptı.

İkinci çizgi , Kadet Partisinden temelli kopma yanlısı olan çizgidir. Bu, partimiz ve sosyal devrimci, Menşevik saflarından olan enternasyonalistler tarafından öne sürülüyor. Bunun konferanstaki savunmasını Kemenew yaptı.

Birinci çizgi, halk üzerinde emperyalist burjuva İktidarının kurulmasına götürür. Çünkü Kadetlerle koalisyon kurmanın, kendisine toprak verilmeyen köylü üzerinde büyük toprak sahibinin egemenliğini, işsizliğe mahkûm edilen İşçi üzerinde kapitalistin egemenliği , savaşa, sıkıntıya, açlığa ve yok olmaya

terkedilmiş çoğunluk üzerinde azınlığın egemenliği demek olduğunu koalisyon hükümeti denemesi göstermiştir.

İkinci çizgi, büyük toprak sahipleriyle kapitalistler üzerinde halk İktidarının kurulmasına götürür.

Çünkü Kadet Partisinden kopmak demek, köylüye toprak, İşçiye kontrol ve çalışan çoğunluğa haklı bir barış sağlamak demektir.

Birinci çizgi, mevcut hükümete güven ifade ediyor ve tüm İktidarı ona bırakıyor.

Güvensizlik ifade eden **ikinci çizgi,** İktidarın İşçi, köylü ve asker Sovyetlerinin gerçek temsilcilerine geçmesi için mücadele çizgisidir.

Birbiriyle **uzlaşmaz bu iki çizginin** uzlaştırılmasını hayal eden insanlar var.

Örneğin bunu, konferansta Kadetlere karşı, fakat şayet (!) çıkarlarından vaz geçerlerse(!) kapitalistlerle koalisyondan- yana çıkan Tschernow yapıyor. Ancak burada söz konusu olan tutumun çelişkili oluşu değil, bunun yardımıyla Zereteli takımının gizlice Kadet Partisiyle bir koalisyonu getireceğidir.

Çünkü bu tutum Kerenski 'ye, konferansın platformundan hareketle hükümeti, sonradan uygulamaya

koymak üzere, istenen her platformu imzalamaya hazır olan Buryschkin ve Kischkin gibi çeşitli insanlarla tamamlama yolunu açıyor.

Çünkü işte asıl bu iki yüzlü tutum eline istişari ön parlamento şeklinde bir silah vermek suretiyle Kerenski'nin Sovyetlere ve komitelere karşı mücadelesini kolaylaştırıyor.

Tschernow'un çizgisi Zereteli'nin çizgisinin aynısıdır, sadece bu birkaç saf kimseyi koalisyonun ağına sürmek için kurnazca maskelenmiştir.

Konferansın Tschernow'un izinden gideceğini kabul ettirecek sebepler var.

Bununla beraber konferans baş vurulacak son yer değildir.

Yukarıda açıklanan **her iki çizgi**, gerçekte var olanı ifade ediyorlar. Ve **gerçekte bizim bir değil, iki devlet İktidarımız var.** Bir resmi İktidar, yani Komite ve resmi olmayan İktidar, **yani Sovyetler ve komiteler.**

Daha şimdilik bilinçli ve açık amaçlı olarak yürütülmeyen bu iki İktidar arasındaki mücadele, bu günki durumun karakteristik özelliğidir.

Konferansın İktidar sorununu Komitenin yararına kararlaştıracak çareyi bulmak için toplandığı açıktır.

Fakat **maskeli ya da maskesiz,** sayın anlaşmacılar şunları bilmeliler: Komite yanını tutanlar **burjuva İktidarını kurarak ister istemez işçi ve asker kitlelerle anlaşmazlığa düşerler ve Sovyetlerle komitelere karşı cephe almak durumunda kalırlar.**

Son sözün devrimci komitelerle Sovyetlere ait sayın anlaşmacıların bilgileri dışında olamaz

Two Lines
Rabochy Put No. 12, September 16, 1917
Works, Vol. 3, March - October, 1917

TÜM İKTİDAR SOVYET'LERE!

Stalin

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 13, 17 Eylül 1917.

Devrim yürüyor. Temmuz günlerinde üzerine ateş açı-lan ve Moskova Konferansında “mezara taşman” devrim, eski engelleri yıkarak ve yeni bir İktidar yaratarak tekrar ayağa kalkıyor. Karşı-devrimin siperlerinin ilk hattı ele ge-çirilmiştir. Kornilov’dan sonra, Kaledin de geri çekiliyor. Savaşın ateşi içinde, nerdeyse yok olmuş olan Sovyetler yeniden canlanıyor. Bunlar, dümenin başındaki yerlerini alı-yor ve devrimci kitlelere önderlik ediyorlar.

Tüm İktidar Sovyetlere! — işte yeni hareketin sloganı budur.

Kerenski Hükümeti, yeni harekete karşı mücadeleye gi-rişiyor. Kornilov isyanının ta başlangıcında devrimci Komi-teleri dağıtmakla tehdit etti ve Kornilov darbesine karşı mücadeleye “otorite gaspı” diye kara çaldı. O zamandan beri, Komitelere karşı mücadele giderek şiddetlendi ve şim-di açık bir savaş haline gelmiştir.

Simferopol Sovyeti, Kornilov komplosuna katılanlar- dan birini, yeterince bilinen Ryabuşinski’yi tutukluyor. Bu-na yanıt olarak ise Kerenski Hükümeti, “Ryabuşinski’nin serbest bırakılması için önlemler alınmasını ve onun yasa-dışı tutuklanmasından sorumlu olan kişilerden hesap so-rulmasını” emrediyor (“Reç”).

Taşkent’te tüm İktidar Sovyet’in eline geçiyor, eski yet-kililer azlediliyor. Kerenski Hükümeti ise buna, “şu an için gizli tutulan, ama Taşkent İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti’nin küstah önderlerinin akıllarını başlarına getirecek etkiye sahip olan bir dizi önlem” le yanıt veriyor (“Russkiye Vyedomosti”).

Sovyetler, Kornilov ve suç ortakları olayının dikkatli ve tam olarak incelenmesini talep ediyor. Kerenski Hükü-meti ise bu talebe yanıt olarak, "incelemeyi önemsiz bir bi-reyler çevresiyle sınırlıyor ve Kornilov-'un suçunun yalnızca bir isyan olarak değil, vatana ihanet olarak nitelendirilme-sini olanaklı kılacak bazı çok önemli kaynakları kullanmı-yor" (Şubnikov'un raporu, "Novova Jizn").

Sovyetler, burjuvaziyle kopmayı, en başta da Kadetler- le kopmayı talep ediyorlar. Kerenski Hükümeti ise buna ya-nıt olarak, Kişkinlerle ve Konovalovlarla görüşmeler yapı-yor, bunları Hükümete katılmaya çağırıyor ve Hükümetin Sovyetlerden "bağımsız" olduğunu ilan ediyor.

Tüm İktidar emperyalist burjuvaziye! — işte Kerenski Hükümeti'nin sloganı budur.

Kuşkuya yer yoktur. İki İktidar var: Kerenski ve Hü-kümetinin İktidarı, ve Sovyetlerin ve Komitelerin İktidarı.

İçinde bulunduğumuz anın karakteristik özelliği, bu iki İktidar arasındaki mücadeledir.

Ya Kerenski Hükümetinin İktidarı — ve böylece çiftlik sahiplerinin ve kapitalistlerin egemenliği, savaş ve ekono-mik yıkım.

Ya da Sovyetlerin İktidarı — ve böylece İşçilerin ve köy-lülerin egemenliği, barış, ve ekonomik yıkıma son verilmesi.

Sorun bizzat yaşam tarafından böyle ve yalnızca böyle konmaktadır.

Bu sorun, devrim tarafından her İktidar bunalımında ortaya atılmıştı. Ve her seferinde uzlaşmacı efendiler açık bir cevap vermekten kaçındılar, İktidarı düşmanın eline tes-lim ettiler. Bir Sovyet Kongresi yerine bir konferans topla-dıklarında,

uzlaşmacılar yeniden bundan kaçınmak ve ik-tidarı burjuvaziye teslim etmek istediler. Ama yanlış hesap yaptılar. Cevap vermekten kaçınmanın artık imkânsız ol-duğu zaman gelmiştir.

Yaşamın koyduğu açık soru, açık ve kesin bir cevap talep ediyor.

Sovyetlerden yana mısınız, yoksa onlara karşı mısınız? Uzlaşmacı beyler seçimlerini yapsınlar.

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 13, 17 Eylül 1917.

DEVRİMCİ CEPHE ÜZERİNE

Stalin

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 14, 19 Eylül 1917. Başyazı.

Dyelo Nar oda Sosyal-Devrimcileri Bolşeviklerden hoşnut değiller. Bolşeviklere sövüp sayıyorlar, Bolşeviklere- iftira ediyorlar, hatta Bolşevikleri tehdit ediyorlar. Ne yüzünden? Onların **Dizginsiz demagojileri,** fraksiyonel sekterlikleri, **bölücü siyasetleri,** ve devrimci **disiplinleri olmaması yüzünden**. Kısacası: Bolşeviklerin Dyelo Naroda Sosyal-Devrimcileri ile **birliğe karşı olmaları gerçeği yüzünden.**

Dyelo Naroda Sosyal-Devrimcileri ile bir birlik!... Ama açıkçası, böyle bir birlik şimdi olanaklı mıdır? Kendiniz karar verin.

Petrograd'daki Demokratik Konferans'ın boş tartışmalarla kendini tükettiği ve Konferansa önayak olanların devrimin kurtuluşu için telaşla formüller uydurdukları, Kerenski Hükümeti'nin ise Buchanan ve Milyukov'un teşvikiyle kendi yolunda gitmeyi sürdürdüğü bir sırada, Rusya'da belirleyici süreç cereyan etmektedir—-**varlığını sürdürmek için müthiş bir mücadele vermekte olan yeni bir İktidarın, gerçekten halkçı ve gerçekten devrimci bir İktidarın büyümesi.** Bir yanda, devrimin başında duran; henüz ezilmemiş, sadece geri çekilmiş olup, akıllıca Hükümetin ardına saklanmakta olan karşı-devrime karşı sürdürülen mücadelenin başında duran Sovyetler vardır. Öte yanda ise, karşı-devrimcileri koruyan, Kornilovcularla (Kadetler!) anlaşan, Sovyetlere savaş ilan eden ve ezilmemek için bunları ezmeye çalışan Kerenski -Hükümeti var.

Bu mücadelede zaferi kim kazanacaktır? Şimdi sorunun özü işte budur.

Ya **Sovyetlerin İktidarı**, ve bu, devrimin zaferi ve adil bir barış demektir. Ya da Kerenski Hükümeti'nin İktidarı, bu ise **karşı devrimin zaferi ve sonuna kadar savaş** — Rusya'nın sonu — demektir.

Konferans, konuyu karara bağlamadan, yalnızca bu mücadeleyi, elbette büyük gecikmeyle, yansıtmaktadır.

Bu nedenle de **şimdi esas olan şey,** devrimin kurtuluşu için **genel formüller hazırlamak değil**, fakat Sovyetlere Kerenski Hükümeti'ne karşı sürdürdükleri **mücadelelerinde doğrudan destek** sağlamaktır.

Bir birleşik devrimci cephe mi istiyorsunuz? Sovyetleri destekleyin, Kerenski Hükümeti'yle ilişkiyi koparın, ve birlik kendiliğinden gelecektir. Bir birleşik cephe, t**artışmaların bir sonucu olarak değil,** fakat **mücadele süreci içinde oluşur.**

Sovyetler, Kadet komiserlerine yol verilmesini talep ediyor. Ama Kerenski Hükümeti, bu istenmeyen komiserleri bunlara zorla kabul ettiriyor ve zora başvurma tehdidinde bulunuyor... **Kimden yanasınız,** Dyelo Narodadan yurttaşlar, Sovyetlerden mi, yoksa Kerenski'nin komiserlerinden mi?

Taşkent'te **çoğunluğu** Sosyal-Devrimcilerden oluşan Sovyet, İktidarı ele geçirmiş ve eski memurlara yol vermiştir. Ama Kerenski Hükümeti Taşkent'e bir cezalandırma seferi gönderiyor ve eski yetkililerin geri getirilmesini, Sovyet'in cezalandırılmasını vb. talep ediyor...

Kimden yanasınız, Dyelo Narodadan yurttaşlar, Taşkent Sovyeti'nden mi, yoksa Kerenski'nin cezalandırma seferinden mi?

Hiçbir cevap yok. Çünkü Dyelo Naroda yandaşları tarafından Bay Kerenski'nin **bu karşı-devrimci uygulamalarına karşı** hiçbir protesto, hiçbir mücadele eylemi bilmiyoruz.

İnanılmaz, ama gerçektir. Petrograd Sosyal-Devrimcisi Kerenski, Direktuvar'da oturup, kendini makineli tüfeklerle silahlandırmakta ye Taşkent Sovyet'indeki Sosyal-Devrimcilere karşı yürüyüşe geçmektedir, oysa Sosyal-Devrimciler Partisi'nin merkez yayın organı Dyelo Naroda, sanki hiç üstüne vazife değilmiş gibi, derin bir sessizliği sürdürüyor. **Sosyal-Devrimci Kerenski, Taşkent'in Sosyal-Devrimcileriyle bıçak bıçağa gelmeye hazırlanıyor**, oysa Dyelo Naroda açıkça tarafsız kalmaya karar vererek, Kerenski'nin **pogrom emrini sessizce geçiştirerek yayınlıyor!**

Fakat ne türden bir partidir ki bu, merkez yayın organının açık suç ortaklığıyla üyeleri birbiriyle boğaz boğaza geliyor?

Devrimci cephenin birliğinden söz ediliyor. Ama kimlerle birlik?

Sessiz kaldığı için kendisine ait hiçbir fikri olmayan Sosyal-Devrimciler Partisi ile mi? Sovyetleri mahvetmeye hazırlanan Kerenski grubu ile mi?

Ya da devrim ve devrimin kazanmaları uğruna yeni bir İktidar yaratmakta olan Sosyal-Devrimcilerin Taşkent grubu ile mi?

Taşkent Sovyeti'ni desteklemeye hazırız, devrimci Sosyal-Devrimcilerle aynı saflarda dövüşeceğiz, **onlarla bir birleşik cephe oluşturacağız.**

Ama Dyelo Narodadan yurttaşlar, aynı zamanda hem Taşkent grubunu hem de Kerenski'yi desteklemenin olanaksız olduğunu hiç anlamayacaklar mı? Çünkü **her kim Taşkent grubunu desteklerse, Kerenski ile ilişkisini koparmalıdır.**

Onlar Kerenski Hükümetiyle ilişkiyi kesmeyerek ve **tarafsızlığı sürdürerek**, kendi Taşkentli yoldaşlarının davasına ihanet ettiklerini hiç anlamayacaklar mı? Bolşeviklerle bir birleşik cephe istemeden önce, ya Kerenski ile, ya da Sol Sosyal-Devrimcilerle

kesinlikle ilişkilerini keserek, ilk başta kendi evleri içinde, kendi öz partileri içinde birlik kurmak zorunda olduklarını hiç anlamayacaklar mı ?

Bolşeviklerle bir birleşik cephe mi istiyorsunuz? O zaman Kerenski Hükümeti ile ilişkiyi kesip, Sovyetleri İktidar mücadelelerinde destekleyin, ve o zaman birlik olacaktır.

Komilov isyanı günlerinde birlik neden öylesine kolayca ve basitçe kurulmuştu? Çünkü o zaman **birlik, bitmek bilmeyen tartışmaların bir sonucu olarak değil,** fakat karşı-devrime karşı **doğrudan bir mücadelenin akışı içinde ortaya çıkmıştı.**

Karşı-devrim henüz ezilmemiştir. **Yalnızca geri çekilmiştir** ve Kerenski Hükümetinin ardında saklanmaktadır. Eğer devrim muzaffer olmak istiyorsa, karşı-devrimin siperlerinin bu ikinci hattını da ele geçirmek zorundadır. Ve bu **zaferin en yüksek noktası** kesinlikle, Sovyetlerin İktidar mücadelesinde başarıları olacaktır. Kendini barikatın öbür tarafında bulmak istemeyen, Sovyetlerin ateşine hedef olmak istemeyen, devrimin zaferini isteyen, Kerenski Hükümeti ile ilişkiyi kesmeli ve Sovyetlerin mücadelesini desteklemelidir.

Devrimci cephenin birliğini mi istiyorsunuz?

O zaman Direktuvar'a karşı Sovyetleri destekleyin, karşı-devrime karşı **mücadeleyi kararlı bir şekilde ve sonuna kadar destekleyin** — bunu yapın, ve **birlik, olayların gelişimi içinde**, basit ve doğal olarak, kendiliğinden, Kornilov isyanı sırasında olduğu gibi, elde edilecektir.

Sovyetlerle misiniz, yoksa onlara karşı mısınız? **Seçiminizi yapın**, Dyelo Narodadan yurttaşlar!

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 14,

19 Eylül 1917. Başyazı.

ZİNCİR HAZIRLIYORLAR

Stalin

Raboçİ Put (İşçi Yolu) No. 19, 24 Eylül 1917.

Uzlaşma mekanizması harekete geçmiştir. Kışlık Saray, bu siyasi randevuevi, müşterilerle doludur. Kimler yok ki! MoskovalI Kornilovcular ve Petrogradlı Savinkovcular, Kor- nilovcu "Bakan" Nabokov ve silahsızlandırma şampiyonu Tsereteli, Sovyetlerin can düşmanı Kişkin ve kötü ünlü lo- kavtçı Konovalov, Siyasi Firariler Partisi'nin (Kadetler!) temsilcileri ve Berkenheim cinsinden kooperatif ağaları, Ce-zalandırma Seferi Partisi'nin (Sosyal-Devrimciler!) temsil-cileri ve Duşeçkin tipinden sağcı Zemstvocular, Direktuvar' dan siyasi pezevenkler ve "kamu şahsiyetleri" çevrelerinden bilinen para babaları — işte sayın müşteriler bunlar.

Bir yanda Kadetler ve sanayiciler.

Diğer yanda "anavatan savunucuları" ve kooperatifçiler.

Orada destek olarak sanayiciler ve Kadetİerin ordusu.

Burada destek olarak kooperatifçiler ve "anavatan savunucuları"nın ordusu, çünkü "anavatan savunucuları" Sovyetleri kaybettikten sonra, eski mevkilerine, kooperatif-çiliğe geri çekilmek zorunda kaldılar.

"Kendinizle Bolşevikler arasına, sınır çizgisi çekin", ve zaman "burjuvazi ve demokrasi ortak bir cepheye sahip olacaktır", diyor Kişkin "anavatan savunucuları"na.

Emriniz baş üstüne—, diye yanıt veriyor Avksentyev, — ama önce bir "devlet adamı tavrı" saptayalım.

“Burjuvazi en az demokrasi kadar, Bolşevizm’in büyümesini hesaba katmalıdır ve bir koalisyon hükümeti kur-maya çalışmalıdır” diye sufle veriyor Berkenheim Avksentyev’e.

Emriniz baş üstüne diye yanıt veriyor Avksentyev.

Duyuyor musunuz: Demek ki koalisyon hükümetine Bolşevizm’e karşı, yani Sovyetlere, yani İşçilere ve askerlere karşı mücadele etmek için gerek var.

— Ön Parlamento bir “danışma- organı” olmalıdır, ve hükümet ondan “bağımsız” olmalıdır—, diyor Nabokov.

— Emriniz baş üstüne—, diye yanıt veriyor Tsereteli, çünkü o, “Geçici Hükümet’in... Ön Parlamento’ya resmen sorumlu olmaması ”nı kabul ediyor (“Reç”),

— Hükümeti kuracak olan Ön Parlamento değildir, ter-sine Hükümet, “onun bileşimini, yetkilerini ve iç tüzüğünü saptayarak” Ön Parlamentoyu kuracaktır-—, deniyor Kadetlerin deklarasyonunda.

— Kabulümüzdür —, diye yanıtlıyor Tsereteli, “Hükü-met bu kurumu onaylamalıdır” (“Novaya Jizn”) ve “yapı-sını” kararlaştırmalıdır (“Reç”),

Ve Bay Kerenski, Kışlık Saray’daki bu namuslu tellal, otoriter bir şekilde sesini yükseltiyor:

1 _ “Devlet İktidarını örgütleme ve kabineyi [geniş-leterek — ÇN1 tamamlama hakkı şimdi yalnızca Geçici Hükümet’e aittir.”

2 — “Bu Konferans” (Ön Parlamento), “bir parlamen-tonun fonksiyonlarına ve haklarına sahip olamaz.”

3 — “Geçici Hükümet bu Konferansa karşı sorumlu olamaz” (“Reç”).

Kısacası, Kerenski Kadetlerle “tamamıyla uyuşmakta-dır”, ve “anavatan savunucuları” “Emriniz baş üstüne” demektedirler — daha ne istiyorsunuz?

Kışlık Saray’dan çıkarken Prokopoviç boşuna şunu açık-lamadı: “Anlaşmaya varıldığı söylenebilir.”

Daha dün Konferansın Kadetlerle koalisyona karşı ol-duğunu ilan ettiği doğrudur. Ama müzmin uzlaşmacılar bu-nu dert ediyorlar mı? Müzmin uzlaşmacılar, onların bir Sovyetler Kongresi yerine bir Konferans toplayarak devrimci demokrasinin iradesini tahrif etmeye karar vermiş oldukla-rını gördüklerine göre, niçin Konferansın kendisinin irade-sini tahrif etmesinler? Zor olan yalnızca ilk adımdır.

Daha dün Konferansın, Ön Parlamento’nun hükümeti “kuracağı” ve hükümetin Ön Parlamento’ya karşı “sorum-lu” olacağı yolunda bir kararı uygulamaya koyduğu doğru-dur. Ama koalisyon serpildiği sürece, müzmin uzlaşmacılar bunu dert ederler mi — ve Konferans kararlarına gelince, koalisyon aleyhine ağır bastıkları zaman bunların ne yararı var?

Zavallı “Demokratik Konferans”!

Zavallı saf ve güvenen delegeler!

Önderlerinin tam ihanet yolunu tutacağını bekleyebilirler miydi?

Partimiz, güçlerini kitlelerin devrimci hareketinden de-ğil burjuva siyasetçilerinin uzlaşmacı kombinezonlarından alan küçük-burjuva Sosyal-Devrimciler in ve Menşeviklerin bağımsız bir siyaset izleyemeyeceklerini iddia ederken hak-lıydı.

Partimiz, uzlaşma siyasetinin mutlaka devrimin çıkar-larına ihanet etmeye götüreceğini söylerken haklıydı.

Şimdi herkes, "anavatan savunucuları" kampından bu siyasi müflislerin, devrim düşmanlarını sevindirmek ama-cıyla Rusya halkları için kendi elleriyle zincir hazırladıklarını anlıyor.

Kadetlerin hoşnut olmaları ve zafer ümidiyle ellerini ovuşturmaları boşuna değildir.

Uzlaşmacı beylerin yüzlerinde suçlu bir ifadeyle "kırbaçlanmış itler gibi" dolaşmaları boşuna değildir.

Kerenski'nin. bildirilerinde bir zafer havasının duyul-ması boşuna değildir.

Evet, onlar zafer havasındalar.

Ama "zaferleri" güvenilmezdir ve zafer havaları geçi-cidir, çünkü ev sahibini, yani halkı hesaba katmadan hare-ket ediyorlar.

Aldatılan İşçilerin ve askerlerin nihayet son sözlerini söyleyecekleri ve onların düzmece "zafer"ini iskambil şato-su gibi yıkacakları saat yakındır.

Ve ondan sonra eğer koalisyon hurdasının artıklarıyla birlikte kendi "anavatan savunucusu" süprüntüleri havaya uçurulursa, uzlaşmacı efendiler kızmak için kendilerinden başka kimseyi bulamayacaklardır.

Raboçİ Put (İşçi Yolu) No. 19, 24 Eylül 1917

BURJUVA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN HÜKÜMETİ

Stalin

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 21,

27 Eylül 1917. Başyazı.

Konferans sahtekârlıklarından ve Hükümet'in utanç verici çökmesinden sonra, Moskova borsa tellallarıyla sohbetler den ve Sir Buchanan'a gizli ziyaretlerden sonra, Kışlık **Saray'daki dostluk toplantılarından ve uzlaşmacıların bir dizi ihanetinden sonra** nihayet yeni (yepyeni!) bir Hükümet kuruldu.

Kabinenin nüvesi olarak altı kapitalist Bakan ve bunların iradesini uygulayarak hizmet edecek olan **on sosyalist Bakan.**

Henüz Hükümet Deklarasyonu yayınlanmamıştır, ama **temel ilkeleri bilinmektedir:**

Anarşiyle mücadele (**Sovyetlere karşı diye okuyun**!),

ekonomik yıkımla mücadele, (**grevlere karşı diye okuyun**!),

ordunun savaş yeteneğinin yükseltilmesi, (**savaşın devamı ve disiplin diye okuyu**n!).

Kerenski-Konovalov Hükümeti'nin programı genelde işte budur.

Anlamı: Köylüler toprak elde etmeyecektir, İşçiler denetimi elde etmeyecektir ve Rusya barışa kavuşmayacaktır.

Kerenski-Konovalov Hükümeti, bir **savaş ve burjuva diktatörlüğü hükümetidir.**

On sosyalist Bakan, ardında İşçiler, köylüler ve askerler **üzerindeki egemenliğini güçlendirmey**e çalışacak olan emperyalist burjuvazinin bulunduğu **bir paravanadır.**

Kornilov'un dolaysız ve generallere özgü bir şekilde başarmak istediği şeyi, **yeni hükümet** bizzat **sosyalistlerin eliyl**e adım adım ve gürültü patırtı yapmadan başarmaya çalışacaktır.

Burjuva diktatörlüğü, proletaryanın ve devrimci köylülüğün diktatörlüğünden neyle ayrılır?

Burjuva diktatörlüğünün, azınlığın çoğunluk üzerinde, çoğunluğa karşı ancak şiddet uygulayarak gerçekleştirilebilecek olan ve **çoğunluğa karşı bir iç savaşı gerektiren egemenliği olmasıyla.** Oysa azınlık üzerinde çoğunluğun egemenliği olarak proletarya ve devrimci köylülüğün diktatörlüğü, iç savaşsız tamamen yapabilir. Ama bundan şu sonuç çıkar ki, yeni hükümetin siyaseti, askerleri İşçilere karşı, veya cepheyi cephe gerisine karşı kışkırtmak ve devrimin gücünü kanla boğmak için provoke edilmiş başarısız kısmi eylemler kışkırtma siyaseti olacaktır.

Ayrıca, burjuvazinin diktatörlüğünün, aynı zamanda kitleleri aldatmak için **uygun bir kamuflaja gereksinme duyan** gizli, örtülü ve perde arkası bir diktatörlük olmasıyla. Oysa proletaryanın ve devrimci köylülüğün diktatörlüğü, içişlerinde aldatmaya ya da dış işlerinde gizliliğe başvurmaya hiç ihtiyaç duymayan, açık bir diktatörlüktür, **kitlelerin diktatörlüğüdür.** Ama bundan şu sonuç çıkar ki, burjuva diktatörlerimiz, ülkemizin en hayati sorunlarını, örneğin savaş ve barış sorununu, **kitlelerin arkasında, kitlelerin katılımı olmadan,** kitlelere karşı bir komplo sayesinde çözmeye uğraşacaktır.

Kerenski-Konovalov Hükümeti'nin daha ilk adımları, bunun böyle olacağını açıkça kanıtlamıştır. Kendiniz karar verin. Dış işlerindeki başlıca önemli mevkiler, önde gelen Kadet-Kornilovculara sunulmuştur. Tereşçenko Dışişleri Bakanı, Nabokov Londra Büyükelçisi, Maklakov Paris Büyükelçisi,

Yefremov da şimdi uluslararası (şimdilik!) bir barış konferansının toplanmakta olduğu Bern Büyükelçisi olmuştur. Ve kitlelere yabancı, evet **kitlelere açıkça düşman olan bu kişiler,** milyonlarca askerin hayatının tehlikede olduğu **savaş ve barış sorununa karar verecekler!**

Ya da devamla: Gazetelere göre, Kerenski, Tereşçenko, Verkovski bugün Genel Karargâh'a hareket ediyorlar, orada Tereşçenko'nun da katılacağı cephede genel durum tartışmasının yanısıra, yabancı güçlerin Genel Karargâh' taki askeri temsilcilerinin de bir toplantısı olacaktır (Biryovka, akşam baskısı)... Ve bütün bunlar, Bay Tereşçenko'nun Sanço Panza'sı olarak ünlü Tsereteli'yi de beraberinde götüreceği Müttefik Konferansı için bir ön hazırlıktır. **Emperyalizmin bu sadık uşakları,** yerli ve Müttefik emperyalistlerin çıkarlarından başka ne hakkında dedikodu edebilir? Ve bunların savaş ve barış hakkındaki kulis arkası tartışmaları, **halkın çıkarlarına karşı bir komplodan** başka neye varabilir?

Kuşkuya yer yoktur. Kerenski-Konovalov Hükümeti, emperyalist burjuvazinin diktatörlüğünün bir hükümetidir.

İç savaşı provoke etmek — işte iç siyaseti **budur**.

Savaş ve barış sorununu **kapalı kapılar ardında halletmek** — işte **dış siyaseti budur.**

Rusya **nüfusunun çoğunluğu üzerinde azınlığın egemenliğini pekiştirmek — işte hedefi budur.**

Rus devriminin önderi olarak **proletaryanın görevi,** bu Hükümetin maskesini yırtıp, **onun gerçek** karşı-devrimci **yüzünü kitlelere göstermektir**. Asker ve köylü kitlelerini etrafında toplamak ve onları vakitsiz eylemlerden alıkoymak, proletaryanın görevidir. Saflarını sıklaştırmak,

yorulmak bilmeksizin yaklaşan çarpışmalara hazırlanmak, **proletaryanın görevidir.**

Başkentteki İşçiler ve askerler, Kerenski-Konovalov Hükümetine güvensizliklerini dile getirerek ve kitleleri kendi Sovyetleri etrafında toplanmaya ve kısmi eylemlerden sakınmaya çağırarak (bkz. Petrograd Sovyeti'nin kararı! daha şimdiden ilk adımı atmıştır.

Söz sırası şimdi taşradadır.

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 21,

27 Eylül 1917. Başyazı.

RUS KÖYLÜLERİ VE MANKAFALAR PARTİSİ

Stalin

'Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 21,

27 Eylül 1917

Kısa süre önce, Sosyal-Devrimciler Partisi içinde, Hükümetin Sovyetlere karşı mücadelesi temel sorununda kesin bir fikir birliği olmadığım yazmıştık. Sosyal-Devrimcilerin sağ kanadı anarşist Sovyetlerin (Taşkent'i anımsayın!) paramparça edilmesini talep eder ve cezalandırma seferleri örgütlerken, Sol kanat ise Sovyetleri desteklerken, Hamlet'vari kuşkulara düşen Çernovcu Merkezin kendine ait herhangi bir fikri yoktu ve tarafsızlık gözetmeyi yeğledi. Doğru, Merkez sonradan akımı başına toplayıp, Sosyal-Devrimci Parti üyelerini Taşkent Sovyet'inden geri çağırdı ve böylece cezalandırma seferi siyasetini destekledi. Fakat bu geri çağırmanın yalnızca Sosyal-Devrimci Partinin gözden düşüşünü gösterdiğini kim bilmiyor? Sosyal-Devrimcilerin Taşkent Sovyet'ini terk etmediği, Sovyet'in eylemenin, değil, Kerenski Hükümeti ve uşaklarının eylemlerinin karşı-devrimci olduğu görülmedi mi?...

Fakat Sosyal-Devrimciler kendilerini bu işten güç bela kurtarırken, bir' başka hatta daha da adi bir işin içine sürüklendiler: Onların sözüm ona Ön Parlamento'da toprak sorunundaki oylarını kastediyoruz.

Ön Parlamento'da 14 Ağustos Deklarasyonu konusundaki tartışma sırasında Sol Sosyal-Devrimciler bütün çiftlik topraklarının Köylü Komitelerinin yönetimine verilmesini önerdiler. Bu önerinin desteklenmesinin demokratların görevi olduğunu söylemeye gerek var mı? Ya da toprak meselesinin devrimimizin temel meselesi olduğunu söylemeye gerek var mı? Ve ne görüyoruz? Bolşevikler ve Sol Sosyal-Devrimciler

toprakların köylülere devredilmesini önerirken ve Sağ Sosyal-Devrimciler ve Liberdanlar ise bu öneriye karşı çıkarken, Çernovcu Merkezin yine kendi fikri yoktu ve çekimser kaldı!

Köylü Bakanı Çernov, çiftlik topraklarının köylülere devredilmesinden yana olmaya cesaret edemeyip, sorunun karara bağlanmasını, köylülerin iradesini tahrif edenlere bıraktı.

Rus devriminin kritik bir anında, Sosyal-Devrimciler Partisi, tarım devriminin ve tam sosyalizmin partisi, köylülerin temel sorununda hiçbir kesin fikre sahip olmadığını kanıtladı!

Gerçekten de atıp tutan bir mankafalar partisi!

Zavallı Rus köylüleri...

'Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 21,

27 Eylül 1917.

İŞÇİLERE KARŞI SÜREK AVI

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 22, 28 Eylül 1917.

Stalin

Bir hafta önce burjuva basını, Donetz Havzası İşçilerine karşı bir kışkırtma başlattı. "Anarşi", "tesisleri tahrip et-mek", büro personelini "tutuklamak ve tartaklamak"— yoz burjuva gazetelerinin onlar üzerine yaymadığı hiçbir hayali itham kalmadı. Daha o zamandan Donetz İşçilerine karşı bir sürek avının planlanmakta olduğu ve Hükümetin bunun yo-lunu açmakta olduğu görülebilirdi. Ve gerçekten de Hükü-met, burjuvazinin uşaklarının ulumalarına "sağır kalma-dı". İşte bir. burjuva diktatörlüğü hükümeti bu işe yarar. Basında bildirildiğine göre, Geçici Hükümet'in Baş Ekono-mik Komitesi, kuşkusuz Kerenski'nin "iyiliksever rızasıyla", "Harkov ve Donetz Havzasına diktatörce yetkilerle donatıl-mış bir şahsiyetin... gönderilmesini amaca uygun gördü. Bu kişiye, sanayicilerin fabrikaların faaliyetini sürdürmele-rini teşvik etmesi ve İşçi kütlesini teskin etmek amacıyla etkide bulunması yolunda talimat verilecektir. Hükümet oto-ritesinin hizmetindeki bütün cebir araçları bu kişinin em-rine verilecektir" ("Torgovo-Promişlennaya Gazeta"t84! 26 Eylül).

Dikkat edin: Bir "diktatör" ve elinde "cebir araçları"... Şimdilik ismi belli olmayan bu "diktatör" kime karşı yolla-nıyor? Üç aydır üretimi kasten kısan ve böylece işsizliği caniyane artıran ve şimdi açıkça ve herkesin önünde lokavtlar düzenleyip, ülkenin ekonomik yaşamını yıkımla tehdit eden Donetz işverenlerine karşı' mı?

Kuşkusuz, hayır!

Bas Ekonomik Komite, suçun işverenlerde' değil, tama-men "kötü niyetli tahrikçilerde" olduğunu açıktan söylüyor. Çünkü

“eldeki bilgilere göre, aşırılıklar kötü niyetli tahrikçi gruplar tarafından kışkırtılmıştır” (aynı yerde).

Elinde “cebir araçları” olan “diktatör” her şeyden önce tam da bunlara karşı gönderilmektedir.

Ama bu hepsi değil. “Birjovka”ya göre, Fabrikatörlerin Harkov Konferansı şu kararlara varmıştır:

1 — “Büro personelinin ve İşçilerin işe alınması ve iş-ten atılması yalnızca ve yalnızca işletmelere ait bir hak ilan edilecektir.”

2 — “İşçi ‘Temsilcileri Sovyet’inin yönetime ve üretim üzerinde denetime müdahale etmesine izin verilemez.”

3 — “İşletmeler, İşçi Temsilcileri Sovyeti, onun yürüt-me komiteleri ve sendika üyelerinin bakım masraflarını ve ödeneklerini üstlenemezler.”

4— “Hiçbir ücret artışı, İşçilerin durumunu hafiflet-mez” (“Birjeviye Vyedomosti”, 27 Eylül).

Kısacası: Sanayiciler İşçilere ve bunların örgütlerine savaş ilan ediyorlar.

Söylemeye gerek yok ki, lokavtçı Konovalov’un Hükü-meti İşçilere karşı bu mücadelenin başına geçme [fırsatını —ÇN] kaçırmayacaktır.

Ama İşçiler savaşmadan teslim olmayacaklarına göre, elinde “cebir araçları” olan bir “diktatörse gereksinim var.

Bütün sır budur.

Savunma için çalışan işletmelerin askerileştirilmesi pro-jesini hazırladığından dolayı Savinkov’a karşı-devrimci den-mişti.

Kornilov, bu projenin pratikte gerçekleştirilmesini talep ettiği için ihanetle suçlanmıştı.

İşçi kitlelerine savaş açmak ve onların örgütlerini ezmek için Donetz Havzasına "kestirmeden" "tüm cebir araçlarıy-la" donatılmış, yetkileri sınırsız bir diktatör gönderen bir hükümete ne ad vereceğiz?

"Sosyalist" Bakan beyler buna ne diyecekler?

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 22 , 28 Eylül 1917.

DAHA ÇOK BEKLERSİNİZ

Stalin

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 23,

29 Eylül 1917.

Başyazı.

Şimdiki anın karakteristik özelliği, Hükümet ve kitleler arasında uzanan geçit vermez uçurum, devrimin ilk aylarında var olmayan ve Kornilov isyanının bir sonucu olarak ortaya çıkan bir uçurumdur.

Çarlık üzerinde zaferden sonra, devrimin daha ilk günlerinde İktidar emperyalist burjuvazinin eline geçti, İktidara gelen İşçiler ve askerler değil, fakat bir avuç Kadet emperyalistiydi. Bu nasıl oldu, ve burjuvazinin bu bir avuç temsilcisinin egemenliği aslında neye dayanıyordu? Mesele şudur ki, İşçiler, esas olarak ama askerler, burjuvaziye güven duyup, onunla ittifak içinde ekmek ve toprak, barış ve özgürlük elde etmeyi umdular. Kitlelerin burjuvaziye duydukları bilinçsiz körü körüne güven—işte burjuvazinin egemenliğinin o zamanlar dayandığı şey buydu. Burjuvaziyle koalisyon, yalnızca bu güvenin ve bu egemenliğin ifadesiydi.

Fakat devrimin altı ayı boşuna geçmemiştir. Burjuvaziyle koalisyonun kitlelere verdiği şey, ekmek yerine açlık, ücretlerin artması yerine işsizlik, toprak yerine boş vaatler, özgürlük yerine Sovyetlere karşı savaş, barış yerine Rusya tükeninceye kadar savaş ve Tarnopol ve Riga'da Kornilovcuların ihaneti olmuştur. Kornilov isyanı, Kadetlerin ihanetini ve bunlarla uzlaşma siyasetinin getirdiği felaketi ortaya koyarak, yalnızca altı aylık koalisyon deneyiminin sonucunu çıkarmıştır.

Bütün bunlar kuşkusuz iz bırakmadan geçip gitmemiştir. Kitlelerin burjuvaziye duydukları bilinçsiz körü körüne güven yok olmuştur. Kadetlerle koalisyonu, bunlarla ilişkiyi kesmek izlemiştir. Burjuvaziye duyulan güveni, ona duyulan nefret izlemiştir. Burjuvazinin egemenliği güvenilir dayanağını yitirmiştir.

Gerçi buna rağmen, anavatan savunucularının uzlaşma oyunlarının yardımıyla hile ve sahtekarlıkla, Buchanan ve Kadet Korniloveularının' desteğiyle ve İşçilerin ve askerlerin meydanda olan güvensizliklerine rağmen uzlaşmacılar, eski burjuva diktatörlüğünün yeni bir hükümetini derip-çatmayı ve miyadı dolmuş ve iyice hırpalanmış koalisyonu sahtekârca yollardan yenilemeyi başarmışlardır.

Ne var ki, birincisi, bu koalisyon kansız ve cansızdır, çünkü Kışlık Saray'da kurulduğu için, ülkede ancak direniş ve öfkeyle karşılanmaktadır.

İkinci olarak, bu hükümet istikrarsızdır, çünkü ayaklarının altında, ona karşı nefretten başka bir şey duymayan kitlelerin güveni ye sempatisi biçiminde sağlam bir zemin yoktur.

Bu nedenle Hükümet ve ülke arasında geçit vermez bir uçurum uzanıyor. Ve eğer bu Hükümet yine de İktidarda kalıyorsa, azınlığın iradesini uygulayan bu hükümet, ona açıkça düşman olan bir çoğunluğu yönetmeye niyetleniyorsa, açıktır ki yalnızca bir tek şeye — kitlelere karşı zor kullanmaya — güvenebilir. Böyle bir hükümetin başka hiçbir desteği yoktur ve olamaz.

Bu yüzden Kerenski-Konovalov Hükümetinin ilk adımının Taşkent Sovyet'ini dağıtmak olması bir rastlantı değildir.

Hükümetin daha şimdiden Donetz Havzasındaki İşçi hareketini bastırmaya kalkışması ve oraya esrarengiz bir diktatör yollaması da bir rastlantı değildir.

Dünkü toplantısında şu kararı alarak köylü huzursuzluklarına karşı savaş açması da bir rastlantı değildir:

Doğrudan görevi anarşiyle savaşmak ve huzursuzlukları bastırmak olacak olan Geçici Hükümet'e ait yerel komiteler kurmak (Birjovka).

Bunların hiçbiri rastlantı değildir.

Kitlelerin güvenine sahip olmayan, fakat yine de İktidarda kalmayı isteyen burjuva diktatörlüğünün bir hükümeti, anarşi ve huzursuzluklar olmadan varlığını sürdüremez, çünkü onlarla savaşarak varlığını haklı çıkarmaya çalışmaktadır. Düşlerinden biri, Bolşeviklerin bir isyan düzenlemeleri, veya köylülerin çiftlik sahiplerini yağmalamaları ya da demiryolu İşçilerinin cepheyi ekmeksiz bırakan felaket getirici bir grevi zincirlerinden boşandırmalarıdır... Köylüleri İşçilere karşı, cepheyi cephe gerisine karşı kışkırtmak ve böylece silahlı müdahale zorunluluğu yaratmak ve bu şekilde, sağlam olmayan yerini daha bir süre için güçlendirmek amacıyla bütün bunlara gerek duymaktadır. Çünkü artık anlaşılmalıdır ki, ülkenin güveninden yoksun olan ve kitlelerin nefretiyle çevrilmiş bulunan bu Hükümet, iç savaş kışkırtıcısı bir hükümetten başka hiçbir şey olamaz. Geçici Hükümet'in yarı-resmi organı Reçin, Bolşeviklere, iç savaş ilan etme anını seçme fırsatı vermemek için Hükümet'i uyarması ve Hükümet'in onlar (Bolşevikler) genel bir saldırı için uygun bir an seçene kadar sabırla beklememesini öğütlemesi boşuna değildir (Reç, Çarşamba) .

Evet, onlar halkın kanma susamışlardır...

Fakat umutları boşunadır ve çabalan gülünçtür.

Devrimci proletarya, bilinçli ve örgütlü halde zafere doğru ilerlemektedir. Tam ittifakla ve güvenle köylüler ve askerler

onun etrafında toplanıyorlar. Tüm İktidar Sovyetlere! çağrısı her zamankinden daha güçlü çınlıyor.

Kışlık Saray'daki kâğıttan koalisyon... bu basınca dayanabilir mi?

Dağınık ve vakitsiz Bolşevik eylemleri mi istiyorsunuz?

Daha çok beklersiniz, Kornilovcu beyler.

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 23,

29 Eylül 1917.

Başyazı.

KâĞITTAN BİR KOALİSYON

Stalin

Rahoçi Put (İşçi Yolu) No. 24, 30 Eylül 1917

Ekonomik yıkımdan söz ediliyor. Ekonomik yıkım üze-rine yazılıp çiziliyor. Sık sık "anarşist" zihniyetli İşçilere işaret edilerek, ekonomik yıkım hayaletiyle şantaj yapılı-yor. Fakat hiç kimse yıkıma, çoğunlukla, fabrikaları kapa-tan ve İşçileri işsizliğe mahkûm eden kapitalistler tarafın-dan sebebiyet verildiğini ve onun kasten şiddetlendirildiği- ni açıkça kabul etmek istemiyor. "Birjovka" bu konuda bazı ilginç haberlere sahip:

"Moskova ili Pavlovski Posad'da Rus-Fransız Pamuk Dokuma Anonim Şirketinin fabrikasında, Bakan Prokopoviç'in başkanlığında, Orekhovo-Zuyevo bölgesi komisyonu tarafından yapılan sözleşmenin yerine getirilmemesi üze-rine bir anlaşmazlık ortaya çıktı. Bu fabrikada yaklaşık 4000 İşçi çalışıyor. İşçi Komitesi. Çalışma Bakanlığı'nın dik-katini, işverenin hakem mahkemesinin kararına uymayı reddetmesi ve emek üretkenliğini kasten düşürmesi yü-zünden çok ciddi bir durumun ortaya çıktığına çekti. Dört ay boyunca görüşme yapıldı ve şimdi işletmenin ka-patılması tehlikesi had safhaya vardı. Bununla aynı sıra-da Rus-Fransız; firmasının yönetimi, bir yazıyla Fransız Büyükelçiliği'ne başvurarak, İşçilerin hakem mahkemesinin kararma uymayı reddettiklerini ve aşırdıkları ve mülkü harap etme tehdidinde bulunduklarını açıkladı. Fransız Büyükelçiliği, Dışişleri Bakanlığı'ndan, anlaşmazlığın çö-zülmesine yardımcı olmasını rica etti."

Ve sonra? Sonra anlaşıldı ki, gerek "fabrika yönetimi" gerekse "Fransız Büyükelçiliği", lokavtçı kapitalistleri aklamak için İşçilere iftira etmişlerdir.

Dinleyin:

"Durum, Çalışma Bakanlığı Moskova Komiserinin bil-gisine sunuldu, ve o, anlaşmazlığı yerinde inceledikten sonra Çalışma Bakanlığı'na, fabrika yönetiminin sistema-tik olarak hakem mahkemesi kararlarını yerine getirmek-ten kaçındığını bildirdi. Çalışma Bakanlığı Moskova Ko-miserinin raporu, Dışişleri Bakanlığı'na iletildi."

Görüldüğü gibi, karşı-devrim Bakanlığının komiseri bi-le İşçilerin haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştır.

Ama hepsi bu değil. Aynı "Birjovka", bir başka, daha da ilginç bir olayı yazıyor:

"Çalışma Bakanlığına Moskova'dan ulaşan bilgiye gö-re, A. V. Smirnov fabrikasının yönetimi, üç bin İşçi çalış-tıran tesisin hammadde ve yakıt yokluğu ve zorunlu hale gelen bir genel tamirat nedeniyle kapatılacağım açıkla-mıştı. Moskova Yakıt Dairesi ve Moskova İşletme Kon-feransı temsilcilerinden oluşan bir komisyon, fabrikanın İşçi komitesiyle birlikte bir soruşturma yaptı ve çalışma-nın sürmesi için yeterli hammadde olduğundan ve fabri-kanın onarımı çalışmaya ara vermeden sonuçlandırılabileceğinden dolayı, fabrikanın kapatılması için gösterilen nedenlerin asılsız olduğunu gördü. Bunun üzerine İşçiler fabrika sahibini tutukladılar. Zerristvo Meclisi fabrikaya el koyulmasını salık verdi. Pokrovski Yürütme Komitesi ve Geçici Hükümet'in kaza komiseri, anlaşmazlığın halledil-mesine yardım ediyorlar."

Olgular bunlardır.

Sosyal-Devrimci ve Menşevik uzlaşmacılar, ülkenin "yi-ğit güçleri" yle bir koalisyon zorunludur diye var güçleriyle bağırıyorlar ve açıkça Moskova sanayicilerini gösteriyorlar.

Ve anlatmak istedikleri şeyin, Kışlık Saray'da bir sözlü ko-alisyon değil, tersine ülkede gerçek bir koalisyon olduğunu sürekli vurguluyorlar...

Soruyoruz:

İşsizliği kasten artıran fabrikatörlerle, bunları Geçici Hükümet'in komiserlerinin hayırhahı yardımlarıyla bu yüz-den tutuklayan İşçiler arasında herhangi bir gerçek koalisyon olabilir mi?

Bıkıp usanmadan lokavt suçlularıyla yapılacak bir ko-alisyona övgüler düzen "devrimci" gevezelerin aptallıkları-nın bir sınırı var mıdır?

Bu gülünç koalisyon borazancıları, şimdi, kâğıt üzerin-de yapılmış, Kışlık Saray'ın duvarları ardında kararlaştı-rılmış ve peşinen yenilgiye mahkûm bir koalisyon dışında bir koalisyonun imkânsız olduğunu anlamıyorlar mı?

Rahoçi Put (İşçi Yolu) No. 24,

30 Eylül 1917

KIRLARDA AÇLIK - FABRİKALARDA AÇLIK

Stalin

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 26, 3 Ekim 1917

Şimdi herkes şehirlerdeki beslenme bunalımından bah-sediyor. Açlığın "kuru eli"nin hayaleti, sezdirmeden şehir-lerde avına yaklaşıyor. Ama hiç kimse açlığın şimdi kırsal alanlarda yayıldığını kabul etmek istemiyor. Hiç kimse şim-di "tarımsal huzursuzluklar"ın ve "ayaklanmalarsın yarı-sından çoğunun itici nedeninin açlık olduğunu anlamak istemiyor.

işte bir köylünün tarımsal "huzursuzluklar" konusun-daki bir mektubu:

"Sizden, biz 'cahil insanlara, köylülere', kargaşalıkla-rın nedenini açıklamanızı rica edeceğim. Sizler, bunun ta-mamen sokak serserilerinin, avarelerin ve sarhoş kişilerin işi olduğunu düşünüyorsunuz, fakat birazcık yanılıyorsu-nuz. Bu serserilerin ve avarelerin işi değil, fakat açlıktan sarhoş olan halkın işidir. Örneğin, ben size Murom kazasını, Arejino nahiyesini anlatabilirim. Bizi burada açlıktan öldürmek istiyorlar. Kişi başına ayda iki buçuk kg. un elde ediyoruz. Bunu bir düşünün ve kendinizi bizim yerimize koyun. Bununla nasıl yaşanır? Kargaşalıklarda sadece şaraptan sarhoş olmuş kişiler yok, biz kendimiz 'açlıktan sarhoş' olmuşuz" Cbkz. "Birjovka").

Burjuva "Dyen" ve "Russkaya Volya"nın pejmürde kalemşörleri, kırlar zenginlik içindedir, köylünün hali vakti yerindedir vb. şeyler söyleyerek sürekli çıkışmaktadırlar. Oy-sa olgular, kırların açlıktan ve bitkinlikten, iskorbüt ve aç-lığın sebep olduğu diğer hastalıklardan inlediğini inkâr edi-lemeyecek şekilde göstermektedir. Ve zaman geçtikçe kır-lardaki koşullar daha yorucu oluyor, çünkü Kerenski-Konovalov Hükümeti kırlara yiyecek yerine cezalandırma

seferle-ri yollamayı planlıyor ve yaklaşan kış köylülere yeni ve daha ağır zorluklar vaad ediyor.

Aynı köylü yazıyor:

“Kış eşikte bekliyor, nehirler donacak ve o zaman bi-ze açlıktan ölmekten başka yapacak iş kalmayacak. Tren istasyonu çok-uzaktır. Dışarı çıkıp yiyecek elde edeceğiz. Bize ne derseniz deyin, fakat açlık bizi böyle yapmaya zorluyor” (“Birjovka”),

İşte bir köylünün dokunaklı öyküsü.

Sosyal-Devrimcilerin ve Menşeviklerin saflarından uzlaşmacılar, koalisyonun ve bir koalisyon hükümetinin herke-si koruyan faziletinin tellallığını yaptılar. Şimdi bir “koalis-yon” a ve bir “koalisyon” hükümetine sahibiz. Ama soru-yoruz:

Hani bu hükümetin herkesi koruyan fazileti?

Açlık çeken kırlara cezalandırma, seferleri dışında ne verebilir?

Uzlaşmacı efendiler, bu köylünün yazdığı açık sözlü mektubun, kurmuş oldukları koalisyonun ölüm kararını bildirdiğini anlamıyorlar mı?

FABRİKALARDA AÇLIK

Fabrika bölgelerinin çektiği ıstırap daha da ağırdır. Bu, açlığın sanayi nüfusunu ilk ziyareti değildir, fakat hiçbir zaman böylesine kudurgan olmamıştı. Savaştan önce yılda 400-500 milyon pud buğday ihraç eden Rusya, şimdi, savaş zamanında kendi İşçilerini besleyememektedir. Fabrikalar işlemez duruma geliyor, İşçiler işyerlerinden ayrılıyorlar, çün-kü sanayi bölgeleri ekmeksizdir, yiyeceksizdir.

İşte çeşitli yerlerden gelen bazı haberler:

“Şuya’dan gelen bir telgraf: Kaza’nın her yerinde ke-~ reste fabrikaları durdu. Hiç ekmek yok. Koryukova şeker rafinerisi,

kapanmak tehlikesiyle karşı karşıya, çünkü iş-çiler hiçbir gıda maddesi bulamıyorlar. Şeker pancarı çü-rümeye başlamıştır. Smolensk ilindeki Yartsevo eğirme ve dokuma fabrikasının 12 000 İşçisi korkunç derecede kötü bir durumdadır. Un ve tahıl stoklan tamamen tükenmiş-tir. Vilayet Beslenme Komiteşi yardım edecek durumda de-ğildir. Yiyecek alamayan İşçiler galeyana geliyor. Huzur-suzluklar kaçınılmazdır. Tver ili Kuvşinov kâğıt fabrika-sının ihtiyarlar heyeti telgraf çekiyor.- İşçiler açlığın eşi-ğinde. Hiçbir yerde ekmek yok. Derhal yardım rica ediyo-ruz. Viçuga'daki Morokin fabrikası yönetimi telgraf çeki-yor: Yiyecek durumu tehdit edici. İşçiler açlık çekiyor ve yerlerinde duramaz hale geliyorlar. Erzak sağlanması için acil önlemlere gerek var. Aynı şirketin fabrika komitesi Bakanlığa aşağıdaki telgrafı göndermiştir: Daha şimdiden açlıktan ölmekte olan İşçiler için hemen un istiyoruz."

Olgular bunlardır.

Tarım bölgeleri, fabrika bölgelerinden son derece az miktarda mamul mal elde ettiklerinden yakmıyorlar. Bu yüzden fabrika bölgelerine o ölçüde az tahıl veriyorlar. Ama sanayi alanlarındaki tahıl kıtlığı, İşçilerin fabrikalardan ay-rılmasına yol açıyor, fabrikaların çalışmasını kısıtlıyor ve böylece kırlara yollanan malların miktarı daha da azalıyor, bu da fabrikalara akan buğday miktarının daha da azal-masına, daha kötü bir açlığa ve İşçilerin fabrikalardan da-ha çok ayrılmalarına yol açıyor.

Soruyoruz:

İşçileri ve köylüleri sarmakta olan bu kısır döngüden, bu acımasız kıtlıktan çıkış yolu nedir?

Sözüm ona koalisyon hükümetinin, açlık çeken sanayi bölgelerine gizlice yollamakta olduğu kötü ünlü "diktatörler" den başka sunacak neyi var?

Uzlaşmacı baylar, kendilerinin hâlâ desteklemekte oldukları emperyalist burjuvazinin, Rusya'yı, yağmacı savaşı durdurmaktan başka çıkışı olmayan bir çıkmaza sürükle-diğini anlıyorlar mı?

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 26,

3 Ekim 1917.

KENDİ KENDİNİ KIRBAÇLAMAK

Stalin

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 27, 4 Ekim 1917.

Kısa süre önce Taşkent'te, şimdilerde Rusya'da "eşine çok rastlanan" "çok sıradan" bir olay meydana geldi. Olayların devrimcileştiren mantığından etkilenen Taşkent İşçi-leri ve askerleri, eski bileşimiyle Sovyetlerin Yürütme Komitesi'ne olan güvensizliklerini dile getirdiler, yeni bir Dev-rimci Komite seçtikten sonra Kornilovcu yetkilileri devir-diler ve bunların yerine başkalarını atayıp, İktidarı kendi ellerine aldılar. Bu, Geçici Hükümet'in atılgan yiğitlerinin "anarşist" Taşkent Sovyeti üstüne savaş açmaları için ye-terli olmuştur. Doğrusu, olgular, Sovyet'in çoğunluğunun Anarşist değil, Sosyal-Devrimcilerden oluştuğunu gösteriyor. Fakat bu, Geçici Hükümet'in "pasifleştirme stratejisyenleri"ni ne alâkadar eder!

Ve uysalca Kerenski'nin peşinden giden "Dyelo Naroda"nın Sosyal-Devrimci Hamlet'leri, Taşkent Sovyetini ciddi ciddi "karşı-devrimci" ilan edip, Sosyal-Devrimcilerin Taş-kent Sovyetinden geri çağrılmasını talep ettiler ve Türkis-tan'da "devrimci bir düzensin zorunluluğunu ilan ettiler.

Yetmişlik Merkez Yürütme Komitesi bile, yoksul Taş- kentlilere tekme atmanın zorunlu olduğunu düşündü...

Yalnızca bizim Partimiz, devrimci Taşkent Sovyetini Hükümetin ve ajanlarının karşı-devrimci saldırılarına kar-şı gayretle ve hiçbir koşula bağlı olmadan destekledi.

Ve ne görüyoruz?

O günden beri sadece birkaç hafta geçti, "öfkeler yatıştı"; Taşkent'ten daha dün gelen bir delege, Taşkent "olayı"nın gerçek hikayesini bize anlattı — ve Taşkentlilerin, Geçici

Hükümet'in ajanlarının karşı-devrimci çabala-rına rağmen devrimci görevlerini gerçekten yerine getirdik-leri ortaya çıkıyor.

Petrograd İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti, Taşkentli yoldaşlarına güvenlerini gösteren bir kararı oybirliğiyle al-mıştır ve "bütün fraksiyonların" oyuyla "Sovyet, Taşkent devrimci demokrasisinin haklı taleplerini seve seve destek-lemeye tamamen hazır olduğunu dile getirmektedir". Sos- yal-Devrimciler Partisi adına oylama gerekçelerini ortaya koyan Şirokova, partinin, Bolşevik kararı lehinde oy vere-ceğini ilan etmiştir.

Ya Sosyal-Devrimcilerin Taşkent Sovyet'inden geri çağ-rılmasına ne denir? Bu Sovyet'in "karşı-devrimci niteliğine" ve "uygunsuz tavrı"na ne olmuştur?

Bütün bunlar şimdi unutulmuştur...

Çok iyi, Sosyal-Devrimcilerin "değişen davranışlarını ve fikirlerini" hoş karşılıyoruz: Hiç olmamaktansa, varsın geç olsun.

Ama "Dyelo Naroda"nm önderleri on beş gün önce Taş-kent Sovyetine korkakça sırt çevirdiklerinde, bizzat kendi-lerini merhametsizce kırbaçladıklarını anlamıyorlar mı?

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 27,

4 Ekim 1917.

KURUCU MECLİS'İ KİM SUYA DÜŞÜRÜYOR

Stalin

Rahoçi Put (İşçi Yolu), No. 28, 5 Ekim 1917.

Uzlaşıcı gevezeler, Ön Parlamento hakkında ortalığı la-fa boğarken ve onların yol arkadaşları, Bolşeviklere karşı yiğitlik taslar ve onları Kurucu Meclisi torpidolamakla suçlarken, karşı-devrimin eski tüfekleri daha şimdiden Kurucu Meclisi gerçekten torpidolamanın ilk güç denemesini yapı-yorlar.

Daha bir hafta önce, "Don Kazakları"nm önderleri, "halkın hazır olmadığı" gerekçesiyle Kurucu Meclis seçim-lerinin ertelenmesini önerdiler.

İki gün sonra, Kadet "Reç"in yakın işbirlikçisi "Dyen", "tarımsal huzursuzluk dalgasının... Kurucu Meclis seçim-lerinin gecikmesine neden olabileceğini" ağzından kaçırdı.

Ve dün, şimdi Geçici Hükümeti yöneten aynı takımın, Moskova'daki "kamu şahsiyetlerinin de Kurucu Meclis için seçimlere gidilmesini "olanaksız buldukları" haberi ulaştı:

"Devlet Duması üyesi N. N. Lvov, teknik ve siyasi ne-denlerden dolayı, ülkedeki anarşi karşısında seçimlerin şimdi yapılmasının olanaksız olduğunu açıkladı. Ve Kuzmin-Karavayev, Hükümetin Kurucu Meclis için hazır ol-madığını, daha hiçbir yasa tasarısının hazırlanmamış ol-duğunu ekledi."

Apaçık ki burjuvazi, Kurucu Meclis seçimlerini engelleme niyetindedir.

Apaçık ki, şimdi kendini Geçici Hükümet içinde emni-yete almış ve kendisi için karşı-devrimci Ön Parlamento gö-rünümünde "demokratik" bir kamuflaj yaratmış olan burjuvazi, Kurucu Kurucu Meclis'in toplanmasını bir kez daha "ertelemek" için yeterince güçlü olduğunu düşünmektedir.

“İzvestiya” ve “Dyelo Naroda”nın uzlaşıcı beyefendile-rinin elinde bu tehlikeye karşı koymak için ne vardır?

Eğer Geçici Hükümet “ülkenin sesine kulak vererek” ve “kamu şahsiyetleri” nin ayak izlerini takip ederek Kurucu Meclis seçimlerini erteliyorsa, bunların ellerinde buna karşı koymak için ne vardır?

Kötü ünlü Ön Parlamento mu acaba? Ama Kornilov’un planına uygun olarak meydana getirilen ve misyonu Ke- renski Hükümeti’nin çıbanlarını .gizlemek olan Ön Parla-mento, tam da toplanması ertelenecek olan Kurucu Maclis’in yerine geçmek için yaratılmıştır. Kurucu Meclis uğruna mücadelede bu Komilovcu düşük ne yapabilir?

Bunak Merkez Yürütme Komitesi mi acaba? Ama bir gün demiryolu İşçilerine, diğer gün Sovyetlere çifte atan kit-lelerden kopuk bu kurum ne gibi bir otoriteye sahip olabilir?

“Dyelo Naroda”nın hakkında öylesine iğrenç bir iki-yüzlülükle söz ettiği “büyük Rus devrimi” mi acaba? Ama “Dyelo Naroda” ukalâlarının kendileri de devrimin Kurucu Meclis ile bağdaştırılamaz olduğunu söylüyorlar (“ya dev-rim ya Kurucu Meclis”!). Kurucu Meclis uğruna mücadele-de “devrimin kudreti” hakkında boş konuşmalar ne gibi bir güce sahip olabilir?

Burjuvazinin karşı-devrimci saldırılarına karşı koyula-cak güç neredededir?

Bu güç, büyüyen Rus devrimidir. Uzlaşıcılar buna inan-mıyorlar. Ama bu, Rus devriminin gelişmesini, kırsal bölge-lere sıçrayıp yayılmasını ve çiftlik sahipleri İktidarının te-mellerini silip süpürmesini önlemiyor.

Sovyet Kongresine karşı mücadele eden ve Kornilovcu Ön Parlamento’yu güçlendiren Menşevikler ve Sosyal- Devrimciler,

bununla Kurucu Meclisi torpidolamak için bur-juvaziye yardım ediyorlar. Ama bilsinler ki, eğer bu yolda gitmeye devam ederlerse, gelişen devrimle karşı karşıya gel-mek zorunda kalacaklar.

Rahoçi Put (İşçi Yolu), No. 28,

5 Ekim 1917

DEVRİME KARŞI KOMPLO

Stalin

Raboçi Put (işçi Yolu) No. 27, 28 ve 30 4, 5 ve 7 Ekim 1917.

Burtsev geçenlerde “Obşçeye Dyelo”da, “Kornilov komp-losu diye bir şey hiç olmadığını”, Kornilov ile Kerenski Hü-kümeti arasında, amacı Bolşeviklerin ve Sovyetlerin kökünü kazımak olan askeri bir diktatörlük kurmak için “yalnızca sözlü bir “anlaşma” olduğunu yazdı. Bu görüşünü pekiştir-mek için Burtsev, “Obşçeye Dyelo” No. 6’da, komplonun tarihçesini anlatan birçok belgeden oluşan Kornilov’un “Me-morandum” unu yayınlıyor. Burtsev’in tüm bu girişiminin acil hedefi, Kornilov için uygun bir atmosfer yaratıp, ona karşı bir mahkeme davasını imkânsız kılmaktır.

Kornilov’un materyalini ayrıntılı saymaktan uzağız. Kornilov’un kendisini vatana ihanet suçlamasından aklama-ya çalıştığı gerçeği bir yana, örneğin komploda yer almış olan belli kişileri ve örgütleri, en başta da, tanıkların ifade-lerine göre hiç de ikinci dereceden sayılmayacak bir rol oy-namış olan Genel Karargâh’taki belli Büyükelçilik temsil-cilerini belirtmekten kaçmıyor. Kornilov’un “Memorandum” unun, bundan- belki de çok önemli pasajları çıkarmış olan Burtsev’in hafiye kaleminden geçtiği de belirtilmelidir. Yi-ne de Memorandumun belgesel kanıt olarak değeri büyüktür ve eşit ağırlıkta başka görgü tanıklarının ifadeleri ortaya çıkana kadar, bunu belgesel bir kanıt olarak göreceğiz.

Bu yüzden bu belgeyi okuyucularımızla birlikte tartış-manın gerekli olduğunu düşünüyoruz.

Bunlar kimdir?

Kornilov’un danışmanları ve esin kaynakları kimdir, komplocu niyetlerini en başta kimlere açmıştır?

Kornilov şöyle diyor:

“M. Rodziyanko, Prens G. Lvov ve P. Milyukov’u, ülke-nin durumunun, ülkeyi ve orduyu tamamen çökmekten kurtarmak için gerekli önlemlerin tartışılmasına katılma-ya davet etmek istedim ve onlara 29 Ağustossan geç ol-mamak kaydıyla Genel Karargâh’ta olmalarını belirten çağrı telgrafları yollandı.”

Bunlar, bizzat Kornilov’un ikrarına göre, onun baş da-nışmanlarıydı.

Ama hepsi bu değil. Danışmanların ve esin kaynakları-nın yanında, Kornilov’un umut bağladığı, güvendiği ve komployu bunlarla gerçekleştirmeye niyetlendiği baş işbir-likçiler de vardı.

Dinleyin:

“Başkan olarak Başkumandan, bakan ve ikinci başkan olarak Kerenski, Savinkov, General Alekseyev, Amiral Kol-çak ve Filonenko’dan oluşan bir ‘Ulusal Savunma Konse-yi’ planı hazırlandı. Bu savunma Konseyi, tek kişi dikta-törlüğü arzulanmayan bir şey sayıldığı için, kollektif bir diktatörlük uygulayacaktı. Öngörülen diğer bakanlar Bay-lar Taktamişev, Tretyakov, Pokrovski, İgnatyev, Aladin, Plehanov, Lvov ve Zavoiko idi.”

Kornilov’a ilham veren ve ondan ilham alan, halkın ardında Kornilov’la birlikte komplo düzenleyen ve Moskova Konferansı’nda ona alkış tutan sayın komplocuların uğur-suz takımı işte bunlardı. Halkın Özgürlüğü Partisi’nin Baş- kaJıı olarak Milyukov; Kamu Şahsiyetleri Konseyi Başkanı olarak Rodziyanko; sanayicilerin başı olarak Tretyakov; Sosyal-Devrimciler arasındaki “anavatan savunucularının başkanı olarak Kerenski; Menşevikler arasındaki “anavatan savunucularının üstadı olarak Plehanov; Londra’daki meç-hul

bir firmanın ajanı olarak Aladin— işte Kornilov dar-besinin umudu ve güveni, karşı-devrimin kalbi ve sinirleri bunlardı.

Tarihin bunları unutmayacağını ve çağdaşların da bun-lara hak ettiklerini vereceğini umalım.

Bunların hedefleri

Bunların hedefleri "açık ve basit"tir: "Ordunun savaş-ma yeteneğini artırmak" ve "Rusya'yı kurtarma" amacıyla "sağlıklı bir cephe gerisi yaratmak".

Ordunun savaşma yeteneğini artırmanın bir aracı ola-rak, diyor Kornilov,

"askerî harekâtlar sahnesine ölüm cezasını derhal ge-ri getirme zorunluluğuna işaret ettim."

Sağlıklı bir cephe gerisi yaratmak için ise, diye devam ediyor Kornilov,

"ordunun cephe gerisinden aldığı takviye, ahlaksız, eği-tilmemiş ve propaganda yoluyla kışkırtılmış asker çetele-rinden oluştuğu sürece, ordunun savaşma yeteneğini ye-niden kurmak için alınacak hiçbir önlemin arzulanan et-kiyi sağlamayacağı düşüncesinden hareket ettiğim için, ölüm cezasının ve devrimci askeri mahkemelerin iç bölge-lere de genişletilmesinin zorunlu olduğuna işaret ettim."

Ama hepsi bu değil. Komilov'un fikrince, "savaş hedef-lerine ulaşmak için"... üç orduya sahip olmak zorunluydu: "Biri siperlerdeki ordu, diğerleri cephe gerisindeki işgücü ordusu ve demiryolcular ordusu". Başka bir deyişle, bütün sonuçlarıyla birlikte askeri "disiplin" i, ülke savunması için çalışan işletmeleri ve demiryollarını da kapsayacak şekilde genişletmek "zorunluydu"; yani bunları askerileştirmek "zorunluydu".

Ve böylece cephede ölüm cezası, cephe gerisinde ölüm cezası, fabrikaların ve demiryollarının askerileştirilmesi, ül-kenin “askeri” bir kamp haline dönüştürülmesi v e, bütün bunların da üstünde, Kornilov’un başkanlık ettiği bir askeri diktatörlük — bu komplocular çetesinin hedeflerinin işte bunlar olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu hedefler, daha Moskova Konferansından önce kötü bir ün kazanmış olan özel bir “rapor” da açıklanmıştı. Bun-lar, “Kornilov’un talepleri” adı altında Kornilov’un telgraf-larında ve “Memorandum” unda bulunmaktadır.

Bu “talepler” Kerenski Hükümeti’nce biliniyor muydu? Kuşkusuz biliniyordu.

Kerenski Hükümeti, Kornilov’la anlaşma içinde miydi? Besbelli ki öyle.

“Daha önceden Baylar Savinkov ve Filonenko tarafın-dan imzalanmış bulunan Ordunun ve Cephe Gerisinin Mo-ralinin Düzeltilmesi İçin Alınacak Önlemler Hakkında Genel Rapor’u imzaladım”, diyor Komilov, “ve Raporu Ke-renski, Nekrasov ve Tereşçenko beylerden oluşan Geçici Hükümet’in gayri-resmi bir konferansına sundum. Rapor incelendikten sonra, bana, Hükümetin önerilen bütün ön-lemlere katıldığı, fakat bunların uygulanmasının, Hükü-met önlemlerinin temposuna ait bir sorun olduğu bildi-rildi.”

24 Ağustos’tâ Komilov’a; “Geçici Hükümet önümüzdeki birkaç gün içinde taleplerinizi kabul edecektir” diye izahat-ta bulunan Savinkov da aynı şeyi ‘söylemektedir.

Kornilov’un hedefleri, Halkın Özgürlüğü Partisince bi-liniyor muydu?

Kornilov’la hemfikir miydi?

Besbelli ki öyle. Çünkü Halkın Özgürlüğü Partisi'nin merkez organı "Reç", "General Kornilov'un ideallerini tamamen paylaştığını" açıkça belirtmiştir.

Partimiz, Halkın Özgürlüğü Partisi'nin burjuva dikta-törlüğünün bir partisi olduğunu ileri sürerken haklıydı.

Kornilovcularm yedikleri ilk darbeyi atlattıkları şu an-da, 'İktidardaki komplocular yeniden, "ordunun savaşma ye-teneğinin artırılması" ve "sağlıklı bir cephe gerisinin yaratılması"ndan söz etmeye başladılar.

İşçiler ve askerler, "ordunun savaşma yeteneğinin artırılması"nın ve "sağlıklı bir cephe gerisinin yaratılmasının cephede ve cephe gerisinde ölüm cezası anlamına geldiğini unutmamalıdırlar.

Bunların yolu

Bunların yolu da hedefleri gibi "açık ve basit"tir: Bolşevizm'in kökünü kazımak, Sovyetleri dağıtmak, Petrograd'ı özel askeri bir valilik yapmak ve Kronstadts silahsızlandır-mak. Kısacası — devrimi ezmek. İşte Üçüncü Süvari Kol-ordusu bunun için gerekliydi. İşte "Vahşi Tümen" bunun için gerekliydi.

İşte Savinkov'un Kornilov'la Petrograd askeri vilaye-tinin sınırları üzerine yapılan bir müzakereden sonra Kornilov'a söyledikleri:

"Böylece, Lavr Georgiyeviç, Geçici Hükümet önümüz-deki birkaç gün içinde sizin taleplerinizi kabul edecektir, fakat Hükümet Petrograd'da ciddi karışıklıkların ortaya çıkabileceğinden korkuyor. Kuşkusuz biliyorsunuz ki, aşağı yukarı Ağustos'un. 28 ya da 29'unda Petrograd'a Bolşeviklerin ciddi bir eylemi beklenmektedir. Geçici Hükümet ta-rafından kabul edilecek olan taleplerinizin yayınlanması, kuşkusuz, Bolşeviklerin eylemini hızlandıran' bir şey ola-caktır. Elimizde

yeteri kadar birlik olmasına karşın, bun-lara tam olarak güvenemeyiz. İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti'nin yeni yasaya karşı ne tavır takınacağını henüz bilmediğimiz için, buna daha da az güvenebiliriz. O da Hükümete karşı çıkabilir, ve o zaman birliklerimize hiç güvenemeyiz. bu yüzden, Üçüncü Süvari Koiordusu'nun Ağustos sonunda Petrograd'a çekilmesi ve Geçici Hükümet'in emrine verilmesi için emir vermenizi rica ederim. Eğer Bolşeviklerin yanısıra işçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti üyeleri de eyleme geçerlerse, bunlara karşı da ope-rasyon yürütmek zorunda kalacağız."

Ve Savinkov, buna karşı en kararlı ve en acımasız bir şekilde davranılması gerektiğini ekliyor. Buna verdiği ce-vapta General Kornilov, "daha başka bir hareket tarzı dü-şünemeyeceğini; eğer Bolşevikler ve İşçi ve Asker Temsil-cileri Sovyeti eyleme geçerse, bunların çok büyük bir gay-retle bastırılacağını" söylüyor.

Bu önlemlerin doğrudan icrası için, Üçüncü Süvari Kolordusu'nun ve yerli tümenin komutanı General Krimov'un önüne Kornilov tarafından "iki görev" koyulur:

"1 — Benden" (Komilov'dan) "ya da doğrudan olay yerinde Bolşeviklerin eyleminin başladığı haber alınır alın-maz, kolordu derhal Petrograd üzerine sevk edilerek şe-hir işgal edilecek, Petrograd garnizonunun Bolşevik hare-kete katılan birlikleri silahsızlandırılacak, Petrograd hal-kı silahsızlandırılacak ve Sovyetler dağıtılacaktır.

2 — Bu görevin yerine getirilmesinden sonra General Krimov, topçu desteğinde bir tugayı Oranienbaum'a gön-derecek ve tugay yerine vardığında, Kronstadt garnizo-nundan, kalenin silahsızlandırılması ve kıt'a yakasına çe-kilmesi talep edilecektir.

Kronstadt kalesinin silahsızlandırılması ve garnizonun boşaltılması için Başbakanın rızası 8 Ağustos'ta alındı ve bu konuda bir rapor Başbakan'ın kararıyla birlikte Deniz Karargâhı

tarafından Amiral Maksimov'un mektubuyla birlikte Başkomutanın Kurmay Başkanına gönderildi."

Devrime ve onun kazananlarına karşı bu uğursuz komp-locular takımının benimsediği yol işte budur.

Kerenski Hükümeti, bu şeytanca planı yalnızca bilmekle kalmıyor, fakat kendisi bunun ayrıntılı bir şekilde hazırlanmasında yer alıyor ve Komilov'la birlikte bunun yürütülmesi için hazırlanıyordu.

O zamanlar Savaş Bakanlığı'nı yöneten Savinkov bu-nu açıkça dile getiriyor, ki onun herkesçe bilinen bu açık-lamasını henüz hiç kimse yalanlamamıştır.

İşte burada:

"Tarihsel doğruluğu yeniden tesis etme uğruna şunu açıklamayı görevim sayarım ki, Başbakan'ın direktifi üze-rine, Petrograd'da sıkıyönetimin ilan edilmesini sağlamak ve hangi taraftan gelirse gelsin Geçici Hükümet'e .karşı herhangi bir isyan girişimini bastırmak için sizden" (Kornilov'dan) "bir Süvari Kolordusu rica ettim..."

Yeterince açık.

Kadet Partisinin Kornilov'un planından haberi var mıydı?

Kuşkusuz, vardı.

Çünkü Komilov isyanının hemen öncesinde, partinin merkez organı "Reç", 'hararetle bir "Bolşevik ayaklanması" konusunda kışkırtıcı söylentiler yayıyor ve bu şekilde Kor-nilov'un Petrograd ve Kronstadts işgal etmesinin yolunu düzlüyordu.

Ve Kornilov'un "Memorandum"-undan açıkça görüldü-ğü gibi, Kadet Partisinin temsilcisi Bay Maklakov, Petrog- rad'ın işgal edilmesi için yapılan planlar üzerine, Savinkov ve Kornilov

arasında geçen bütün müzakerelerde "şahsen" yer almıştır. Bildiğimiz kadarıyla, Maklakov o zamanlar ne Geçici Hükümet'e bağlı, ne de onun içinde herhangi bir res-mi makamı işgal etmiyordu. Eğer kendi partisinin temsil-cisi olarak katılmadıysa, başka hangi sıfatla bu müzakere-lerde yer almış olabilir?

Bunlar olgulardır.

Partimiz, Kerenski Hükümeti'nin bir burjuva karşı-dev- rimi hükümeti olduğunu, Kornilovculara güvendiğini ve Kornilovculardan yalnızca belli bir "belirsizlik" le ayrıldığını ileri sürerken haklıydı.;

Partimiz, karşı-devrimin ideolojik ve politik iplerinin Kadet Partisinin Merkez Komitesinde birleştiğini ileri sürerken tamamen haklıydı.

Eğer Petrograd ve Mogilev komplocularının karşı-devrimci planı başarıya ulaşmadıysa, bunda kabahat ne Ke-renski ve Kornilov, ne de Maklakov ve Savinkov'daydı, ter-sine, tam da bunların "dağıtmaya" hazır oldukları, fakat karşı koymaya güçlerinin yetmediği Sovyetlerdeydi.

Şimdi Kornilovcuların kendilerine geldikleri ve uzlaş-macıların yardımıyla hileyle İktidara sokuldukları şu anda, Sovyetlere karşı mücadele sorunu tekrar gündeme gelmek-tedir. İşçiler ve askerler, eğer Karnilovcuların hükümetine karşı' Sovyetlerin mücadelesini desteklemezlerse, askeri bir diktatörlüğün demir ökçesi altına düşme tehlikesiyle karşı karşıya olduklarını unutmamalıdırlar.

Emperyalist burjuvazinin bir diktatörlüğü

Devrime karşı komplo düzenleyenlerin — Kornilov ve Milyukov, Aladin ve Filonenko, Kerenski ve Prens Lvov, Rod-ziyankö ve Savinkov — kurmak için elbirliğiyle çalıştıkları bu

“kollektif diktatörlük” nedir? Bunu hangi siyasi biçime büründürmek istediler?

Bu “kollektif diktatörlüğü” kurmak Ve örgütlemek için hangi siyasi kurumlan gerekli gördüler?

Bırakalım belgeler konuşsun:

“General Kornilov, Filonenko’ya, vahim durumdan tek çıkış yolunun bir askeri diktatörlüğün ilan edilmesi ol-duğunu düşünüp düşünmediğini sordu.

Filonenko verdiği yanıtta, var olan durum karşısında sorun pratik olarak düşünülürse, diktatör sıfatıyla düşü-nebileceği tek kişinin General Kornilov olduğunu söyle-di. Ama Filonenko, tek kişi diktatörlüğüne karşı şu itiraz-ları ile sürdü. General Kornilov siyasi durum hakkında yeterli bilgiye sahip değildir, ve onun diktatörlüğü, kamarilla denilen bir şeyin egemenliğine yol açacaktır. De-mokratik ve cumhuriyetçi unsurlar buna, ve dolayısıyla tek kişi diktatörlüğüne de karşı çıkacaklardır.

General Kornilov: Ama eğer hükümet hiçbir önlem almazsa ne olacaktır?

Filonenko: Bir Direktuvar oluşturularak bir çıkış yo-lu bulunabilir. Hükümet üyelerinden oluşan, yalnızca fev-kalade güçlü iradesi olan insanların mensup olabileceği küçük bir savaş kabinesi oluşturulmalıdır. ‘Ulusal Savun-ma Konseyi’ ya da başka bir isim alabilecek olan—isim önemli değildir— bu kabine, zorunlu bir koşul olarak Kerenski’yi, General Komilov’u ve Savinkov’u içermelidir. Bu küçük kabine önüne en birinci görev olarak ülkenin savunmasını koymalıdır. Direktuvar projesi, bu biçimiyle, Hükümet için kabul edilebilir olmalıdır.

Kornilov.- Haklısınız. Gerek duyulan şey, bir Direktuvar’dır, hem de mümkün olduğu kadar çabuk...” (“Novoye Vremya”).

Ve devamla:

“Başkan olarak Başkomutan ve başkan yardımcısı ola-rak A. F. Kerenski, ve Bay Savinkov, General Alevseyev, Amiral Kolçak ve Bay Filonenko’dan oluşan bir Ulusal Sa-vunma Konseyi planı hazırlandı.

Bu Savunma Konseyi, tek kişi diktatörlüğü arzulan-mayan bir şey sayıldığı için, kollektif bir diktatörlük uy-gulayacaktı” (“Obşçeye Dyelo”),

O halde, Direktuvar, Kornilov-Kerenski “kollektif diktatörlüğümün bürüneceği siyasi biçim olacaktı.

Şimdi herkes görmektedir ki, Kornilov “isyanının” başarısızlığından sonra, bir Direktuvar yaratmakla, - Kerenski, bu aynı Komilov diktatörlüğünü başka araçlarla, kurmak-taydı.

Şimdi herkes görmektedir ki, yetmişlik Merkez Yürütme Komitesi, o ünlü gece oturumunda, Kerenski’nin Direktuvar’ından yana olduğunu ilan ettiğinde, General Kornilov’un karşı-devrimci planına oy vermişti.

Şimdi herkes görmektedir ki, “Dyelo Nar oda” ukalâla-rı, ağızları köpürerek Kerenski’nin Direktuvar’ını savunur-ken, faikına varmadan, açık ve gizli Kornilovcuları coşkun-ca sevindiriyor ve devrime ihanet ediyorlardı.

Partimiz, Direktuvar’ın, karşı-devrimci diktatörlüğün maskelenmiş bir biçimi olduğunu ileri sürerken haklıydı.

Ama tek başına Direktuvar’la”bir yere varılmaz”. Kar- şı-devrimin üstadları, demokratizmin meyvelerini tatmış olan bir ülkeyi, bir tür “demokratik” örtü olmaksızın, sırf bir Direktuvar yardımıyla “yönetmenin” olanaksız olduğu-nun farkına varmamış olamazlar. Bir Direktuvar biçimine bürünmüş “kollektif bir diktatörlük”— elbette! Ama niye örtüsüz olsun?

Bunu herhangi bir "Ön Parlamento" ile ört-mek daha iyi olmaz mı? Devlet İktidarı Direktuvar'ın elinde olduğu sürece, bırakın bir "demokratik Ön Parlamento" olsun ve bırakın konuşsun! Direktuvar için bir paravana olarak hizmet edecek ve Direktuvar'ın ona karşı (gülme-yin!) "sorumlu" olacağı bir "Ön Parlamento" fikrini ilk önerenlerin, Kornilov'un vekili Bay Zavaiko, Londra'daki meçhul bir şirketin ajanı Bay Aladin ve Milyukov'un arka-daşı olan Kornilov'un "zat-ı alileri" olduğu bilinmektedir.

Bırakalım belgenin kendisi konuşsun:

"General Komilov ve çevresi, bir Direktuvar yaratıl-ması konusunda ısrar ederken, onu ülkeye karşı sorumlu olmayan bir şey olarak düşünmediler.

M. M. Filonenko, Aladin'in bir Kurucu Meclis'in toplan-masına kadar, hükümetin ona karşı kayıtsız-şartsız sorum-lu olacağı bir temsili organ önerisinin en sıkı savunucu-larından biriydi.

Aladin'in planına göre bu temsili organa: IV. Devlet Duması'nın üyeleri (sağ kanadı ve bütün pasif kalmış üye-leri hariç), ilk üç Duma'nın sol unsurları, İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetleri Merkez Yürütme Komitesi'nin bir delegasyonu (Parti temsilcilerinin sayısı sınırlanmaksızın) ve bizzat temsili organın kendisi tarafından atanacak olan, Breşko Breşkovskaya, Kropotkin, Figner ve diğerle-ri gibi en itibarlı devrimcilerden 10-20 kişi mensup ola-caktı. Yani bir 'Ön Parlamento' fikrine ilk varan A. F. Aladin'dir" ("Novoye Vremya"),

O halde "Ön Parlamento", Kornilov-Kerenski "kollektif diktatörlüğü" için "demokratik" bir destek olarak hizmet görecek olan "temsili organ" olacaktı.

Bir Kurucu Meclis'in "toplanmasına kadar" hükümetin ona karşı "sorumlu" olacağı bir organ olarak "Ön Parla-mento"; Kurucu

Meclis toplanana kadar onun yerini tuta-cak olan “Ön Parlamento”; Kurucu Meclis’in toplanması er-telenirse, onun yerim alacak olan “Ön Parlamento”; Kuru-cu Meclis’in toplanmasını ertelemek için “yasal zemin” (se-vinin, siz avukatlar!) sağlayacak olan “Ön Parlamento”; Kurucu Meclis’e saldırmak için bir araç olarak “Ön Parla-mento” — işte devrime karşı komplo kuranların karşı-devrimci “demokrasi” lerinin tüm anlamı buydu.

Şimdi herkes görmektedir ki, iki gün sonra toplanacak olan Kornilovcu “Ön Parlamento”yu “onaylamakla” Kerenski, devrime karşı komplo kuranların karşı-devrimci planını yalnızca başka araçlarla sürdürmektedir.

Şimdi herkes görmektedir ki, “Ön Parlamento” yu örgütlemekle ve bu amaçla bir dizi sahtekarlık yapmakla, Avksentyevler ve Banlar, açık ve gizli Kornilovcular için çalıştılar, devrime ve devrimin kazanımlarına karşı çalıştılar.

Şimdi' herkes görmektedir ki, bir yandan Kurucu Mec-lis çağrısında bulunur ve diğer yandan ama aynı zamanda Kornilovcu “Ön Parlamento” yu pekiştirirlerken, “Dyelo Naroda” ukalâları, Kurucu Meclis’in suya düşürülmesi doğrul-tusunda çalışmaktadırlar.

“Demokratik Konferans” çı “sorumlu” gevezelerin, Tse-reteli ve Çernovlarm, Avksentyev ve Danların kanıtladıkları tüm şey, ancak Komilov’ım öğrencileri olabildikleridir.

İlk sonuç

İncelenen belgelerden açıkça görülüyor ki, “Kornilov olayı”, Geçici Hükümete karşı bir “isyan” değildi ve yalnız-ca hırslı bir generalin “macerası” da değildi, fakat devrime karşı kaideli bir komploydu, örgütlü ve inceden' inceye dü-şünülmüş bir komploydu.

Bu komplonun örgütleyicileri ve esin kaynakları, ge-neraller arasındaki karşı-devrimci unsurlar, Kadet Partisi-nin temsilcileri, Moskova "kamu şahsiyetleri"nin temsilcile-ri, Geçici Hükümet'in "en sırdaş kılınmış" üyeleri ve —son fakat aynı derecede önemli!— belli Büyükelçiliklerin (ki bunlar hakkında Kornilov'un "Memorandum" u hiçbir şey söylemiyor) belli temsilcileriydi.

Tek kelimeyle, Moskova Konferansı'nda Kornilov'u "Rus-ya'nın kabul edilen önderi" olarak "sevinçle selamlayanların" hepsi.

"Kornilov komplosu", Rusya'nın devrimci sınıflarına karşı, proletaryaya ve köylülüğe karşı emperyalist burjuva-zinin bir komplosuydu.

Komplonun amacı, devrimi ezmek ve emperyalist burju-vazinin diktatörlüğünü kurmaktı.

Komplocular arasında farklılıklar vardı, ama bunlar önemsiz, sadece nicel farklılıklardı. Farklılıklar "Hüküme-tin önlem alma temposu" ile ilgiliydi: Kerenski dikkatli ve tedbirli davranmak istiyor, Kornilov ise "doğrudan doğruya üzerine atılmak" istiyordu. Fakat esas olan şey konusunda hemfikirdiler: Budala kişiler için bir aldatmaca olarak, "de-mokratik" bir "Ön Parlamento" ile örtülmüş bir Direktuvar'ın "kollektif diktatörlüğü" biçiminde emperyalist burjuvazinin diktatörlüğünün kurulması.

Emperyalist burjuvazinin diktatörlüğünün karakteristik özelliği nerede yatar?

Her şeyden önce, böyle bir diktatörlüğün, savaş heveslisi ye sömürücü bir azınlığın, barımın hasretini çeken emekçi çoğunluk üzerindeki egemenliği olmasında. Kornilov'un "Me-morandum" unu okursanız, hükümet üyeleriyle yapılan "gö-rüşmelere" bir göz atarsanız, orada devrimi bastırmak için

önlemlere, burjuva sistemini güçlendirme ve emperyalist sa-vaşı uzatma araçlarına değinildiğini görürsünüz; fakat top-rak isteyen köylüler, ekmek isteyen İşçiler, barışın hasretini çeken vatandaşların çoğunluğu hakkında tek kelime bul-mazsınız. Dahası, "Memorandum" un tümü, kitlelerin demir bir mengene içinde tutulması gerektiği, ve Hükümet'in diz-ginlerinin küçük bir grup diktatörün elinde olması, gerek-tiği önkoşulundan yola çıkmaktadır.

İkinci olarak, emperyalist burjuvazinin diktatörlüğünün, kitleleri kandırmak için tasarlanan, el altından yürütülen, gizli ve maskeli bir diktatörlük olmasında. "Memorandumu okursanız, komplocuların kendi meşum planlarını ve gizli entrikalarını yalnızca kitlelerden değil, kendi mesai arka-daşlarından ve partili "arkadaşlarından bile nasıl gayretle saklamaya çalıştıklarını anlayacaksınız. Kitlelerin gözünü boyamak için, "demokratik" bir Ön Parlamento planı tasar-lanmıştı, çünkü cephe gerisinde ve cephede ölüm cezası ge-tirilirken, ne gibi bir demokrasi olabilir? Kitlelerin gözünü boyamak için, "Rus Cumhuriyeti" yaftası korunmuştu, çün-kü beş diktatörden oluşan küçük bir grup, her şeye gücü yeten İktidarken, ne gibi bir cumhuriyet olabilir?

Son olarak, emperyalist burjuvazinin diktatörlüğünün, kitlelerin baskı altında tutulmasına dayanan bir diktatör-lük olmasında. Böyle bir diktatörlüğün,' kitlelerin sistemli olarak baskı altında tutulmasından başka hiçbir "güvenilir" desteği yoktur ve olamaz. Cephe gerisinde ve cephede ölüm cezası, sanayi işletmelerinin ve demiryollarının askerileşti-rilmesi, idam mangaları — işte bu diktatörlüğün cephaneliği bunlardır. Şiddet destekli "demokratik" aldatma; şiddetin "demokratik" aldatma ile gizlenmesi — işte emperyalist bur-juvazinin diktatörlüğünün başı ve sonu.

Komplocuların Rusya’da kurmak istedikleri, tam da böyle bir diktatörlüktü.

İkinci sonuç

Komplonun nedenlerini, tek tek kahramanların kötü ni-yetlerinde arama eğiliminde asla değiliz. Komployu, ona ön-ayak olanların İktidar hırsına yorma eğiliminde de değiliz. Karşı-devrimci komplonun nedenleri daha derinlerde yatı-yor. Bunlar, emperyalist savaşın koşullarında aranmalıdır. Bunlar, bu savaşın gereklerinde aranmalıdır. Karşı-devrimci komplonun geliştiği ortamı, Haziran’da Geçici Hükümet ta-rafından benimsenen, cephede bir saldırı başlatma siyasetin-de aramalıyız. Her yerde, bütün savaşan devletlerde, emper-yalist savaş atmosferinde bir saldırı siyaseti, özgürlüklerin kaldırılmasını, savaş hali ilan edilmesini, “demirden disip-linin” kurulmasını zorunlu kılmıştır, çünkü maksimum öz-gürlüğün olduğu bir yerde, kitleleri, dünyanın kanını emen vampirler tarafından yönetilen mezbahalara, cezasını çek-meden sürüklemek olanaksızdır. Bu konuda Rusya bir is-tisna olamazdı. '

Yerli ve yabancı emperyalist kliklerin baskısı altında, Haziran’da cephede saldırı ilan edildi. Askerler, ses çıkarma-dan saldırıya geçmek istemediler. Alaylar dağıtılmaya baş-landı. Bu önlem etkisiz kaldı. Bunun üzerine ordunun “sa-vaşacak halde olmadığı” ilan edildi. Ordunun “savaş yete-neğini geliştirmek” için Kornilov (yalnızca Kornilov değil!), önce askerlerin mitinglerini ve toplantılarını yasakladıktan sonra, cephede ölüm cezasına ilişkin yasanın yürürlüğe kon-masını talep etti. Cephe gerisindeki askerler ve İşçiler bunu protesto ettiler ve böylece cephedeki askerlerin haksızlığa karşı öfkelerini şiddetlendirdiler. Bunun üzerine, burjuvazi tarafından desteklenen cephedeki generaller, ölüm cezasının cephe gerisine de getirilmesini ve fabrikalarla demiryollarının

askerileştirilmesini talep ettiler. Diktatörlük ve komplo planı, bu önlemlerin yalnızca mantıksal bir gelişimiydi. Kornilov'un "Memorandum" unda öylesine kaba ve canlı bir şe-kilde tasvir edilen "demir disiplinin yeniden sağlanması" ve karşı-devrimin gelişmesinin kısa tarihçesi işte budur. Karşı-devrim, emperyalist savaş 'koşulları içinde bir -saldırının gerekliliklerinden doğarak, cephede başladı. Komplonun ama-cı, zaten var olan karşı-devrimi tüm Rusya'ya yaymak, onu örgütlemek ve kalıba dökmekti.

3 Haziran Çarlık Duması'nın azılı gericileri, daha Haziranın başlangıcında, müttefiklerle sıkı koordinasyon için-de, "derhal" bir saldırı talep ettiklerinde, ne istediklerini biliyorlardı. Karşı-devrimin bu sınanmış üstatları, bir sal-dırı siyasetinin kaçınılmaz olarak karşı-devrime yol açacağı-nı biliyorlardı.

Partimiz, o sıralar Sovyet Kongresi'ndeki açıklamasın-da, cephede bir saldırının devrim için hayati bir tehdit ola-cağını ikaz ettiğinde, haklıydı.

Partimizin açıklamasını reddeden "anavatan savunu-cusu" önderler, böylece siyasi yetersizliklerini ve emperyalist burjuvaziye ideolojik bağımlılıklarını bir kez daha kanıtla-dılar.

Bundan çıkan sonuç nedir?

Yalnız bir tek sonuç vardır. Komplo, emperyalist savaşın ve saldırı siyasetinin gerekliliklerinden doğan -karşı-devrimin bir devamıydı. Bu savaş ve bu siyaset sürdükçe, her zaman karşı-devrimci komplolar tehlikesi de olacaktır. Dev-rimi bu tehlikeden korumak için, emperyalist savaş durdu-rulmalı, saldırı siyasetinin her türlü olasılığı ortadan kal-dırılmalı ve demokratik barış kazanılmalıdır.

Üçüncü sonuç

Kornilov ve onun “suç ortakları” tutuklanmıştır. Hükümet tarafından kurulan tahkikat komisyonu “son hızla” ça-lışmaktadır. Geçici Hükümet en yüksek yargı organı pozunu takınmaktadır. Kornilov ve “suç ortakları” na “isyancılar” rolü, “Reç” ve “Novoye Vremya” takımına ise Kornilov’un müdafileri rolü biçilmiştir. “İlginç bir yargılama olacak” diyor sansasyon meraklıları. “Dava birçok önemli şeyi açığa çıkaracak” diyor “Dyelo Nar oda” büyük bir edayla.

Kime karşı isyan? Kuşkusuz, devrime karşı! Ama dev-rim nerede? Kuşkusuz, Geçici Hükümet içinde; çünkü is-yan Geçici Hükümet’e karşı başlatıldı. Ve bu devrim kim-lerden oluşuyor? “Ölümsüz” Kerenski’den, Kadet Partisinin temsilcilerinden, Moskova'nın “kamu şahsiyetlerinin tem-silcilerinden ve bu bayların gerisindeki bilmem hangi Sir’ den. Birinci ses: “Ama bunların arasında Kornilov eksik de-ğil mi?” İkinci ses: “Kornilov orda niye olsun ki? Ona da-vacı sandalyesinde oturması söylenmiştir...”

Ama perdeyi indirelim. Kornilov gerçekten devrime kar-şı bir komplo tezgahlamıştır. Ama o yalnız başına değildi. Esin kaynakları vardı — Milyukov ve Rodziyanko, Lvov ve Maklakov, Filanenko ve Nabokov. İşbirlikçileri vardı — Kerenski ve Savinkov, Alekseyev ve Kaledin. Bu bayların ve ben-zerlerinin şimdi rahat rahat dolaşıyor olmaları, ve yalnızca dolaşmakla da kalmayıp, üstelik “bizzat” Kornilov Anayasası’na göre ülkeyi “yönetiyor” olmaları, bir peri masalına benzemiyor mu? Ne de olsa Kornilov, Rus ve İngiliz-Fransız emperyalist burjuvazisinin desteğine sahipti ve bunların çı-karları için bütün bu Kornilovcu işbirlikçiler, şimdi ülkeyi “yönetiyor” lar. Kornilov’u tek başına yargılamanın acınacak ve gülünç bir maskaralık olduğu açık değil mi? Diğer yandan, devrime karşı komploda baş suçlu olan emperya-list burjuvazi mahkemeye

nasıl getirilebilir? İşte Adalet Ba-kanlığındaki ukalâ lonca ustalarının çözmesi gereken bir sorun!

Açıktır ki sorun, gülünç yargılama değildir. Sorun, Kor-nilov isyanından sonra, gürültülü tutuklamalardan ve "sı-kı" tahkikattan sonra, İktidarın yeniden tamamen Kornilovcuların eline "düşmüş olması" dır. Kornilov'un silah zoruyla başarmaya çalıştığını, şimdi İktidardaki Kornilovcular başka araçlarla da olsa, derece derece, ama inatla başarıyorlar. Hatta Kornilovcu "Ön Parlamento" ya bile varlık kazandırılmıştır.

Sorun şudur, ki, devrime karşı komplonun başarılı "tas-fiyesinden sonra, bizlerin yine komplocular heyetinin, aynı Kerenski'nin ve Tereşçenko'nun, Kadet Partisinin ve "kamu şahsiyetleri" nin aynı temsilcilerinin, aynı Sir'lerin ve onla-ra benzeyen generallerin İktidarı altına "düşmüş olmamız" dır. Yalnızca Kornilov eksiktir. Ama, o zaman, her önemli hükümet meselesinde parmağı olan ve, öyle görünüyor ki, Antant Konferansı'nda Rusya'yı —yoksa İngiltere'yi mi?— temsil etmek üzere olan Sir Alekseyev, Kornilov'dan daha mı kötü?

Sorun, bu komplocular "hükümeti"nin daha fazla hoş görülemeyeceğidir.

Sorun, bu komplocular "hükümeti"ne, devrimi yeni komploların ölümcül tehlikesiyle karşı karşıya bırakmayı göze almadan güvenilemeyeceğidir.

Evet, devrime karşı komplo kuranlardan hesap sorul-malıdır. Ama bu ne sahte ne de gülünç bir hesap sorma olmalıdır, gerçek bir hesap sorma, bir halk mahkemesi ol-malıdır. Ve dava konusu, şimdiki komplocular "hükümeti" nin çıkarlarını korumaya çalıştığı emperyalist burjuvazinin elinden İktidarın alınması olmalıdır. Dava konusu, Kornilovcu unsurların radikal bir şekilde tüm İktidar organlarından tepeden tırnağa tamamen temizlenmesi olmalıdır.

Yukarıda, emperyalist savaş durdurulmadıkça ve de-mokratik bir barış sağlanmadıkça, devrimi karşı-devrimin komplolarından korumanın olanaksız olduğunu söyledik. Ama şimdiki "Hükümet" dümende durduğu sürece, demok-ratik bir barış asla düşünülemez. Böyle bir barış sağlamak için, bu hükümet "yıkılmalı" ve başka bir hükümet "kurul-malıdır".

Bu amaçla İktidar, yeni, devrimci sınıfların, proletar-ya ve devrimci köylülüğün eline devredilmek zorundadır. Bu amaçla İktidar, devrimci kitle örgütlerinin, İşçi, Asker ve Köylü Temsilcileri Sovyetlerinin ellerinde toplanmak zorundadır.

Devrimi Kornilov komplosundan kurtarmış olanlar yal-nızca bu sınıflar ve örgütlerdi. Ve devrimin zaferini güven-ce altına alacak olan da onlardır.

Emperyalist burjuvazinin ve ajanlarının, komplocuların yargılanması tam da bu olacaktır.

İki soru

İlk soru. Birkaç hafta önce gazetelerde, Hükümetin (Kornilov'un değil, Hükümetin!) devrime karşı komplosu ko-nusunda skandal yaratan ifşaatlar yayınlanmaya başladığı zaman; Merkez Yürütme Komitesi'ndeki Bolşevik fraksiyo-nu, "Kornilov destanı" sırasında Geçici Hükümet üyesi olan Avksentyev ve Skobelev'e yönelik bir soru sordu. Soru, Avk-sentyev ve Skobelev'in, şereflerini korumak ve demokrasiye karşı görevlerini yerine getirmek istiyorlarsa, Geçici Hükümet'i suçlayan ifşaatler konusunda vermek zorunda kala-cakları ifade ile ilgiliydi. Tam da aynı gün, fraksiyonumu-zun sorusu Merkez Yürütme Komitesi Bürosu tarafından yinelendi ve böylece "tüm devrimci demokrasinin" sorusu haline geldi. O zamandan* bu yana bir ay geçti, her biri diğerinden daha skandal yaratıcı ifşaatler birbirini izliyor, ama Avksentyev ve Skobelev, sanki dillerini. yutmuş, sanki bu onları hiç ilgilendirmiyormuş gibi,

sessizliklerini sürdü-rüyorlar. Okuyucularımız, bu "sorumlu" yurttaşların, en ba-sit nezaket kurallarını hatırlayıp, "tüm devrimci demokra-si" tarafından kendilerine yöneltilen soruya artık cevap ver-melerinin zamanı olduğunu düşünmüyorlar mı?

İkinci soru. Kerenski Hükümeti hakkındaki yeni ifşaatlerin tam doruk noktasında, "Dyelo Naroda", okuyucuları-nı, bu hükümete şu ya da bu şekilde "katlanmaya" ve Ku-rucu Meclis'in toplanmasını "beklemeye" çağırdı. "Ülkeyi kurtarma" amacıyla bu hükümeti kendi elleriyle yaratan insanların ağızlarından şimdi böyle "katlanma" çağrıları duymak kuşkusuz eğlendiricidir. Gerçekten de bu Hüküme-ti bu amaçla mı kurdular? — dişini sıkıp "kısa bir süre" "katlanmak" için mi?... Ama Kerenski Hükümeti'ne "kat-lanmak" ne demektir? Milyonlarca halkımızın alınyazısını, devrime karşı komplo kuranların eline vermek demektir. Savaş ve barış sorununa karar vermeyi, emperyalist burju-vazinin ajanlarının eline bırakmak demektir. Kurucu Meclis'in kaderini, hep pusuda bekleyen karşı-devrimcilerin eli-ne bırakmak demektir. Siyasi kaderini, devrime karşı komp-lo kuranların "hükümeti" ne bağlayan "sosyalist" bir par-tiye ne isim verilir? Sosyal-Devrimciler Partisi'nin önderle-rinin "saflığından" söz ediliyor. "Dyelo Naroda"nın "miyop-luğundan" söz ediliyor. Sosyal-Devrimcilerin "sorumlu" ön-derlerinin bu "faziletlerden" yoksun olmadıklarına kuşku yoktur. Ne var ki... okuyucularımız, siyasette saflığın iha-netle sınırdaş bir suç olduğunu düşünmüyorlar mı?

Raboçi Put (îşçi Yolu) No. 27, 28 ve 30 4, 5 ve 7 Ekim 1917.

KUZEY BÖLGESI SOVYETLERI KONGRESI

1917 Sovyet Devrimi 2. Bölümünden

Gorki, Molotov, Voroşilov, Kirov, Zhdanov, Stalin
Çeviren ; Özlem Koşar

10 Ekim'de, Merkez Komite toplantısı devam ederken, delegeler, Kuzey Bölgesi Sovyetleri Kongresi için Smolni'de toplanmaya başlamışlardı. Sverdlôv, örgütçülere ve önderlere, açılışın 11 Ekim'e ertelenmesi gerekebileceğini haber vermişti. Bunu takiben, 10 Ekim akşamüstü sadece bir başlangıç konferansı yapıldı, Vekiller Kurulu seçildi ve gündem belirlendi. Petrograd, Moskova, Novgorod, Staraya Russa, Boroviçi, Reval, Yuryev, Arşengel, Volmar, Kronstadt, Gatçina, Çarskeye Selo, Çudovo, Sestrorestsk, Schlüsselburg, Viborg, Helsingfors, Narva, Abo ve Kotka'dan delegeler gelmişti. Petrozavodsk, Tikvin, Pavlovsk, Venden ve Pskov'dan ise hiç temsilci yoktu.

Toplam **94 delegeden 5l'i Bolşevik, 24'ü Sol. Sosyalist Devrimci, 4'ü Maksimalist Sosyalist Devrimci, biri Enternasyonalist Menşevik, l0'u Sağ Sosyalist Devrimci ve 4'ü Savunmacı Menşevik'ti.**

Lenin bu kongreye özel bir önem veriyordu. 8 Ekim'de Kuzey Bölgesi Sovyetleri Kongresine katılan Bolşevik yoldaşlara özel bir mektup yazdı. Mektupta, **kongrenin İktidarı almaya ve ayaklanmayı başlatmaya hazır olmasını bildiriyordu:**

Bütün Rusya Sovyetleri Kongresini **beklememeliyiz,** Merkez Yürütme Komitesi onu Kasıma kadar erteleyebilir, diye yazıyordu. Bu arada Kerenski'nin daha fazla Komilovcu asker toplamasına izin vermemeliyiz. *V. I. Lenin, Kuzey Bölgesi Sovyetleri Kongresine Katılan Bolşevik Y oldaşlara Bir Mektup,*

Daha fazla beklenemezdi. Zaman, karar alma değil, eyleme geçme zamanıydı. Lenin şunları yazıyordu:

Bu artık Petrograd, Moskova, Helsingfors, Kronstadt, Viborg ve Reval'in karar vermesi gereken bir ayaklanma sorunudur. Petrograd ve çevresi; işte ayaklanmanın karar verilmesi, yayılması, mümkün olduğunca hızlı ve enerjik olarak hazırlanılması gereken yer burası. *V. I. Lenin, Kuzey Bölgesi Sovyetleri Kongresine Katılan Bolşevik Yoldaşlara Bir Mektup,*

Daha sonra Lenin kısaca **ayaklanma planını özetledi**. En yakın garnizondan alayların Petrograd'a getirilmesini, Kronstadt'tan, Helsingfors'tan ve Reva!' den donanmaların çağrılmasını, Kornilov birliklerinin ezilmesini, iki başkentin de ayaklanmasını ve Kerenski Hükümeti'nin indirilmesini, savaş halindeki ülkelere derhal barış teklifinde bulunulmasını ve toprağın köylülere dağıtılmasını teklif etti.

Devrimin önderi aynı zamanda **ayaklanma sloganını da yükseltti**.
Kerenski, İktidarın Sovyetlere geçmesini, bu İktidarın derhal barış önerisi yapmasını ve toprağın derhal köylülere dağıtılmasını engellemek için, kendisi Moskova'ya kaçarken Petrograd'ı Almanlara teslim etmek için Kornilovcu askerleri tekrar Petrograd'a getirdi! İşte bu, en geniş biçimde duyurmamız gereken, gerçek bir başarıyla karşılanacak ayaklanmanın sloganıdır. *V. I. Lenin, Kuzey Bölgesi Sovyetleri Kongresine Katılan Bolşevik Yoldaşlara Bir Mektup,*

Lenin'in mektubu kongre'deki Bolşevik grubun toplantısında tartışıldı. Grup 11 Ekim sabahı Merkez Komite'nin nihai oturumundan sonra, Bolşeviklerin genellikle toplantılarını yaptıkları Smolni'deki 18 numaralı geniş odada toplandı.

Benimsenen önlemleri içeren bir rapor, Merkez Komite adına hazırlandı. **Ayaklanma sözünü kullanmadan,** konuşmacı, **artık İktidarın Sovyetlere geçmes**i konusunda genel geçer konuşmalar zamanının geçtiğini, bunun gerçekleşmesi için

ne'yapmak gerektiğine karar verilmesi zamanının geldiğini belirtti. Belki de Kongre, ayaklanmayı başlatacak örgüt olacaktı.

Kongrenin önderleri, Sverdlov'dan Merkez Komite'nin aldığı kararın gereğini öğrenmişlerdi. Kongredeki Bolşevik delegelerin çoğu da bundan haberdardı. Böylece bu **rapor onları ayaklanma sorunuyla yüz yüze getirdi.** Herkes kritik anın geldiğinin farkındaydı.

O akşam üzeri Kongre açıldı.

Tartışmaya katılan konuşmacıların sesleri şevk ve heyecanla titriyordu. Petrograd Sovyeti temsilcisi, Petrograd'ı tehdit eden tehlikeden söz ederken, Geçici Hükümet'in Petrograd garnizonunun üçte ikisini geri çekme niyetinde olduğunu beyan etti.

Onun ardından sözü Baltık Dananınası'ndan bir denizci aldı. Şöyle dedi: Garnizonu Petrograd'dan geri çekmek devrime ihanet demektir.

Delegelere hitaben şöyle devam etti:

Baltık Donanması size diyor ki: Burada kalın ve devrimin çıkarlarını savunun. Burada kalın ve devrimi koruyun!

Bu konuşmanın son sözleri müthiş bir alkışla karşılandı. Kongre Baltık Dananınası'na bir selamlama mesajı gönderdi.

Moskova temsilcisi, tehlike anında Moskova garnizonunun ve **proletaryanın oturup olaylara seyirci kalmayacağını söyledi.**

Finlandiya'da Sovyetler çoktan devrimci güç odakları haline geldi, diye belirtti Fin Bölge Komitesi temsilcisi. Bölge Komitesi, diye ekledi, hükümet yetkililerinin çalışmalarını kontrol ediyor. Bölge Komitesi komiserinin onayından geçmeden, Geçici

Hükümet'in tek bir işi bile görülmüyor. *V. I. Lenin, Kuzey Bölgesi Sovyetleri Kongresine Katılan Bolşevik Yoldaşlara Bir Mektup,*

Delegeler birbiri ardına Kongreye hitap ettiler. Petrograd, Helsingfors ve Kronstadt Sovyetleri delegeleri Kongreyi selamladılar; hepsi en kısa zamanda IL Sovyetler Kongresinin toplanma zorunluluğunu vurguladılar.

Aniden, **Menşevik** Mukanov'un, Menşevik grubun Kongreden çekilme zorunluluğu hissettiğini açıklayan bir bildiri sunmasıyla Kongrenin militan atmosferi sinir bozucu bir hal aldı.

Bu açıklamanın delegeler üzerinde yarattığı etki, açıklamayı yapanların umduğunun tam tersi oldu. Açıklamayı alayla karşılayan Kongre, bu konu üzerinde tartışmayı bir sonraki oturuma erteledi ve talihsiz Menşevik sözcü, kürsüyü şaşkın şaşkın terk etti. Onun ardından, Viborg garnizonundan Golovoy adında bir Bolşevik söz aldı:

Viborg'da şu an **İktidar Sovyetlerin elinde.** Sovyetler Telgraf Ofisi'ni ele geçirdiler ve kıta komutanı ile kalenin komutanını kovdular.39

Ryabuşinski isimli delegenin açıklamalarına göre, Reval'de de aynı militan hava egemendi.

İşbirlikçiler yine de çabalarını sürdürdüler. Novgorod delegasyonu adına Menşevik Abromoviç acil bir konuda konuşma talep etti. Kuzey Cephesi Ordusu Yürütme Komitesi'nden delegasyonuna gelen bir telgrafta, **Kongreden çekilmeleri emrediliyordu.**

Ancak delegeler çekilmek istemediler. Boroviçi delegesi Krilov kürsüye çıktı ve Abromoviç'i azarlayarak işbirlikçi Yürütme Komitesi'nin emirlerine uymayı reddettiğini ve kongreyi, Boroviçi garnizonunun, Kuzey Kongresinin öne sürdüğü

talepleri silah gücüyle destekleyeceği40 konusunda garanti verdi.

Ve tekrar kürsüye birbiri ardına askerler, denizciler, İşçiler çıkmaya başladı. **Askerlerin çoğu, ordunun önlerine koyduğu sayısız engeli aşarak gizlice Kongreye katılmaya gelmişlerdi.** Hepsi haykırmak için acele ediyordu:

Bütün İktidar Sovyetlere! .

Volinia Alayı temsilcisi yükselen kahkahalar ve alkışlar arasında Petrograd garnizonu adına konuştu ve şunları söyledi:

Şu anki hükümet İktidarda kaldığı sürece, alay, Petrograd'dan çekilmeyecektir. Gitmek zorunda kalırsak, Geçici Hükümet'i beraber götürürüz. *Sovyetler Kuzey Bölge Konferansı Konuşmalar*

Askerlerin ve İşçilerin talepleri, **köylü örgütlerinin temsilcileri tarafından da tamamen destekleniyordu.** Petrograd Köylü Vekilleri Sovyeti Yürütme Komitesi temsilcisi, **İktidarın- derhal Sovyetlere geçmesi çağrısında bulundu**. Petrograd köylülerinin talebi, Hersonlu köylülerin zor hayat şartlarını anlatan ve kendilerinin Geçici Hükümet' e hiç güvenleri olmadığını bildiren ve **Sovyetler İktidarı alana dek** tek bir gram tohum bile toplamayacaklarını söyleyen Herson bölgesi köylü delegesi tarafından da desteklendi. *Kuzey Bölgesi Sovyetleri Kongresi, Raboçi Put, no: 35, 13 Ekim 1917.*

Kongrenin bu ilk oturumu, donanmanın, garnizonların ve kuzey bölgesindeki fabrikaların devrimci savaşçı ruhunu ve topyekûn Bolşevik saflarda oldukları gerçeğini açığa çıkarmış oluyordu. Karşıdevrimciler ve işbirlikçiler bile istemeye istemeye bunu kabul etmek zorunda kalmışlardı. Dyen ve Utro Rossii gibi burjuva gazeteler, ilk gün gelişmelerini verdikleri haberlerinde, Kongrede Bolşeviklerin egemenliğini kabul etmişlerdi. *İşçi ve Asker Vekilleri Sovyeti Bölge Kongresi, Dyen, no: 187, 12 Ekim 1917.*

Kongrenin militan ruhu işbirlikçileri korkutmuştu. Ertesi sabah tüm gazeteler, Sovyet Merkez Yürütme Kongeresi'nden geçen bir karara göre Kongrenin yetkisiz olduğu haberini geçiyorlardı. O ana kadar Sosyalist Devrimci ve Menşevik Merkez Yürütme Komitesi, Kongrenin toplanmasına hiçbir itirazda bulunmamışlardı, ancak Kongrenin Bolşevik bileşimi ve gerçek devrimci karakteri açığa çıkmaya başladıkça bir protesto dalgası yayıldı. Merkez Yürütme Komitesi, Kongreye yalnızca özel bir konferans olarak yaklaşılabileceğini, çünkü bu konuda hiç yetkisi olmayan Helsingfors Sovyeti tarafından toplandığını, Moskova Sovyeti'nden bir temsilcinin hazır bulunduğunu ama kuzey bölgesinden pek çok Sovyet'in temsil edilmediğini ve son olarak da Merkez Yürütme Komitesi'nin böyle bir kongrenin toplanacağından haberdar olmadığı açıkladı.

Ertesi sabah 12 Ekim'de, işbirlikçiler gözleri parlayarak Kongreye geldiler. Memnuniyetle ellerini ovuşturuyor ve Merkez Yürütme Komitesi'nin Kongreyi yetkisiz kılan açıklamasını içeren sabah gazetesini zaferle sallayarak lobilerde fısıldaşıyorlardı. Oturum açıldığında Menşevikler söz istediler. İlk konuşmacı **Bogdanov**, Menşeviklerin, Merkez Yürütme Komitesi'nin kararına istinaden Kongrenin bundan sonraki gelişmelerinde rol oynamayacaklarını bildirdiler. **Kongrede sadece bilgi edinmek amacıyla bulunacaklardı.**

Menşeviklerin bu açıklaması delegeler tarafından hiç de sempatiyle karşılanmadı. Sağdan soldan işimize bakalım! diyen sabırsız sesler yükseliyordu.

Sağ Sosyalist Devrimciler bile Menşevikleri açık açık desteklemeye cesaret edemediler.

Bolşevik grubun harekete geçmesiyle Kongre, Merkez Yürütme Komitesi'nin hain davranışını ifşa eden bir karar çıkarttıktan sonra politik durumu tartışmaya geçti.

Bolşeviklerin, İktidarın derhal Sovyetlere geçmesi önergesi **Sol Sosyalist Devrimcileri korkutmuştu.** Kolegayev korkakça şu şikayette bulundu:

Bolşevikler İktidar sorununun sokakta çözülmesini istiyorlar, bu sorunu parlamenter yollarla çözmeyi reddediyorlar. *İşçi ve Asker Vekilleri Sovyeti Kuzey Bölge Kongresi, Reç, no: 241, 13 Ekim 1917.*

Ancak bu Sol Sosyalist Devrimcilerin liderine, Şişkov adında Kronstadtlı bir denizci olan, kendi partisinin bir sıra neferi karşı çıktı. Şişkov' a göre Bolşevikler ve Sol Sosyalist Devrimciler birlikte savaşıp İktidarı almalıydılar. 33. Ordu Birliği temsilcisi, kongreye okuduğu bu birlikten gelen yazıda, barışın bir an önce sağlanmasını, özel mülk topraklara el konulmasını, büyük sermayenin ve yüksek gelirlilerin vergilendirilmesini beklediklerini bildiriyordu. *Cephenin Sesi, Raboçi Put, no: 37, 15 Ekim 1917.*

Kongre toplantısında aşağıdaki karar çıkarıldı:

Koalisyon hükümeti ülkeyi parçalamış, kana bulamıştır. Sözde Demokratik Konferans korkunç bir fiyaskoyla sonlanmıştır. Burjuvaziyle iş birliği şeklindeki hain politika; İşçiler, askerler ve politik bilinç kazanmış köylülerce reddedilmiştir. . Yalnızca en kararlı ve Sovyetlerin birleşik hareketinin ülkeyi ve devrimi kurtarabileceği ve merkezi otorite sorununu çözebileceği an gelmiştir. Kongre, bölgedeki tüm Sovyetleri harekete geçmeye çağırıyor. *Kuzey Bölgesi Sovyetler Kongresi, Raboçi Put, no: 35, 13 Ekim 1917.*

Bolşevik temsilcilerden biri, askeri ve politik durum üzerine ayrıntılı bir raporla, denizci, asker ve İşçi delegeleri, Lenin'in ve Merkez Komite'nin silahlı ayaklanma ile ilgili kararları konusunda bilgilendirdi. Ayaklanma sözcüğünü kullanmamıştı ama Kongrenin toplandığı koşullara uygun sözcüklerle, Geçici

Hükümet'in düşürülmesi ve Sovyetlerin İktidarı alması gerektiğini, bildirdi.

Petrograd Bolşeviklerinden bir temsilci, Petrograd'da tüm silahlı güçlerin kontrolünde olacak bir Askeri Devrimci Komite'nin oluşturulduğunu Kongreye bildirdi. Buna cevap olarak Sol Sosyalist Devrimcilerin temsilcisi, grubunun Askeri Devrimci Komite önerisini desteklediğini belirtti.

Kongre, kuzey bölgesindeki tüm garnizonlara, uygun savaş düzeni için tüm önlemleri almaları için bir bildiri yayımladı. Ayrıca tüm yerel Sovyetlere bir çağrıda bulunarak, kendilerine Petrograd Sovyet'ini örnek almalarını ve devrimin askeri savunmasını organize etmek için askeri devrimci komiteler oluşturmalarını salık verdi.

Kongre toprak sorununa özel bir önem veriyordu. Bu nedenle İktidarı alma savaşını desteklemeleri için köylülere bir çağrı yayımladı. Çağrıda şöyle deniyordu:

Köylüler bilmelidir ki, siperlerdeki, kışlalardaki, savaş gemilerindeki oğulları, fabrikalardaki İşçiler onların tarafındadır ve devrimci İşçilerin, askerlerin ve denizcilerin toprak için, özgürlük için ve sadece barış için ayağa kalkacağı nihai kavga günü yaklaşmaktadır. İşçiler ve köylüler; Köylü, İşçi ve Asker Vekilleri Sovyetlerinin hükümetini kuracaklardır. *Kuzey Bölgesi Sovyetler Kongresi, Raboçi Put, no: 35, 13 Ekim 1917.*

Bolşeviklerin önerisiyle, Bütün Rusya Sovyetleri Kongresini toplamak ve bölgedeki bütün Sovyetlerin faaliyet merkezi olarak hizmet etmek üzere Kuzey Bölgesi Komitesi oluşturulması kararı benimsendi. Komite, **11 'i Bolşevik, 6'sı Sol Sosyalist Devrimci olmak üzere 17 üyeden oluşuyordu.**

Kongrenin kapanmasına yakın, salonda pek çok delege toplandı. Kürsü sanki aniden bir süngü çemberine alınmış gibiydi. Bunlar,

kongreyi selamlamaya gelmiş Letonya Tüfekçi Alayı'ydı. Alayın sözcüsü şunları söyledi:

Devrimin ilk gününden beri Letonyalılar 'Bütün İktidar Sovyetlere!' sloganını benimsemiştir ve bugün devrimci Petrograd bu sloganı hayata geçirmeye hazırlanırken Letonyalı tüfekçiler, 40 bin güçlü asker, tam destek vermeye hazırdır. *Kuzey Bölgesi Sovyetler Kongresi, Raboçi Put, no: 35, 13 Ekim 1917.*

Letonyalı sözcüyü Obuhov Atölyesi'nden bir temsilci takip etti.

Bizim fabrika Bolşevikleri yürekten destekliyor. *Kuzey Bölgesi Sovyetler Kongresi,*
Raboçi Put, no: 35, 13 Ekim 1917.

Tüm delegeler sadece ve sadece bir düşünceyi ifade ettiler, o da sonuna kadar kararlılıkla savaşmak. Letonyalılar, denizciler ve Petrogradlı İşçiler, hepsi ayaklanma çağrısında bulundular ve salonu dolduran yüzlerce adam bu çağrıya alkışlar, çığlıklar ve hep -bir ağızdan Enternasyonal Marşını söyleyerek cevap verdiler.

İşbirlikçi Merkez Sovyet Yürütme Komitesi, Kongreyi gözden düşürmeye çalışıyordu; Kongrenin benimsediği kararların kargaşaya neden olacağını iddia etti.

İşbirlikçiler, Kongrenin İşçilere, askerlere ve köylülere yaptığı II. Bütün Rusya Sovyetleri Kongresi seçimlerini kendi ellerine alma çağrısının kendilerine gizlice indirilmiş bir tokat olduğunun farkındaydılar. Onları en çok korkutan da buydu.

Kuzey Bölgesi Sovyetleri Kongresi henüz toplantı halindeyken, Sosyalist Devrimci-Menşevik Merkez Yürütme Komitesi'nin yayın organı olan Izvestia'da **Sovyet Örgütünde Kriz başlıklı bir yazı yayımlandı.** Bir paragrafında şöyle deniyordu:

Sovyetler eski rejime karşı savaşta muhteşem bir örgüttü, ama **yeni bir rejim kurma işini üstlenebilecek kapasitede değiller; uzmanlıkları yok**, ilişki kurabilecek beceri ve yetenekleri yok ve son olarak örgütleri yok. *Sovyet Örgüt Krizi, İşçi ve Asker Vekilleri Merkez Idari Komitesi Gazetesi, no: 195, 12 Ekim 1917*

Bolşeviklerin kazandığı başarılardan korkmuş Sosyalist Devrimciler ve Menşevikler, kitleleri, politik örgüt olarak Sovyetlerin ülkeyi yönetebilecek yetenekte olmadığına ikna etmeye çalışıyorlardı. Yukarıda sözü edilen makalenin ilerleyen bölümlerinde şöyle deniyordu:

Sovyet Vekillerini, demokrasinin sığınabileceği geçici barınaklar olarak kurduk. Şimdi, bu barınakların yerine, yeni sistemin kalıcı binalarını inşa ediyoruz ve doğal olarak, insanlar yavaş yavaş bu barınakları terk edip daha uygun binalara geçiyorlar, çünkü binalar kat be kat inşa edilmiştir. *Sovyet Örgüt Krizi, İşçi ve Asker Vekilleri Merkez İdari Komitesi Gazetesi, no: 195, 12 Ekim 1917.*

işbirlikçiler, dehşetle sağa sola saldırıyorlar, yükselen devrimci fırtınanın dehşetiyle feryat ediyorlardı. Korku ve panik içinde, burjuvazi hükümetin iplerini daha sıkıca eline alana ve ülkedeki duruma hâkim olana kadar Sovyetleri, kitleleri devrimden uzak tutmak için bir araç olarak gördükleri işbirlikçi politikalarının sınıfsal içeriğini açığa vuruyorlardı.

Burjuvazi dalkavuklarının bu bağlılığı, efendileri tarafından derhal takdir edilmişti. Karşıdevrimin önemli yayın organlarından biri olan Russkaya Volya, daha önce bahsettiğimiz Izvestia'daki makaleye şu sempatik yorumu yapıyordu:

Daha çok kısa süre öncesine kadar ... Sovyetler hakkında ... en saygılı sözlerle bahsedilirdi. Sovyet örgütlerini eleştirmek, karşıdevrim manifestosu olarak görülürdü. Sonunda, 'karşı devrimcilerin' 'burjuva' yayınları değil ama Sovyet Merkez

Yürütme Komitesi'nin organı, Sovyetlerin ölümünden açıkça bahsediyor.*3 Sovyetler Öldü, Russkaya Volya'nın baş makalesi (Rus Hürriyeti), no: 243, 13 Ekim 1917.*

İşbirlikçi sosyalistler ve karşıdevrimci burjuvazi, kendine ortak bir dil bulmuştu. Korku içindeki dalkavukların panikle ağızlarından kaçırdıkları aslında karşıdevrimci efendilerinin planlarıyla tamamen uyum içindeydi.

Karşıdevrimciler, kapanışına yaklaşan Kongrenin aldığı kararın öneminin farkındaydılar. Kongrenin kapandığı günün ertesinde çıkan sayısında Utro Rossii şöyle yazıyordu:

Dün kapanan İşçi ve Asker Vekilleri Sovyetleri Bölge Kongresinin Sol Bolşevik havası, en korku verici endişeleri ayaklandırıyor. *Smolni Enstitüsünde, Utro Rossi, no: 247, 14 Ekim 1917.*

Dyen ise Kırlar, Kuzey Kongresinin sloganlarını desteklemeye hazır, diyordu.54

Kuzey Bölgesi Sovyetleri Kongresini, diğer pek çok bölge Sovyetlerinin kongreleri izledi. Hepsinin mesajı aynıydı: **Sovyetleri İktidara taşıyacak mücadeleye hazır olun.**

1917 Sovyet Devrimi 2. Bölümünden
Gorki, Molotov, Voroşilov, Kirov, Zhdanov, Stalin
Çeviren ; Özlem Koşar

KARŞI DEVRİM SEFERBER OLUYOR- DİRENMEYE HAZIRLAN!

RaboçiPut (İşçi Yolu.) No. 32, 10 Ekim 1917.

Stalin

Devrim yaşıyor. Kornilov "isyanı"nı boşa çıkaran ve cepheyi harekete geçiren, şehirlere yayılan ve sanayi böl-gelerini harekete geçiren devrim, şimdi kırsal kesime yayıl-makta ve çiftlik sahipleri İktidarının nefret edilen temelle-rini silip süpürmektedir.

Uzlaşma siyasetinin son desteği yıkılmaktadır. Kornilov isyanına karşı mücadele, İşçilerin ve askerlerin uzlaşmacı hayallerini dağıttı ve onları Partimizin etrafında topladı. Çiftlik sahiplerine karşı mücadele, köylülerin uzlaşmacı ha-yallerini de dağıtacak ve onları İşçilerin ve askerlerin etra-fında toplayacaktır.

"Anavatan savunucularına karşı mücadele içinde ve bunların iradesine rağmen, İşçi, asker ve köylülerin devrim-ci cephesi kurulmaktadır. Uzlaşıcılara karşı mücadele için-de ve bunların iradesine rağmen, bu cephe gittikçe büyü-mekte ve güçlenmektedir.

Devrim, güçlerini seferber etmekte ve kendini Menşe-vik ve Sosyal-Devrimci uzlaşmacılardan arındırmaktadır.

Aynı zamanda karşı-devrim de kendi güçlerini seferber etmektedir.

Kadet Partisi, karşı-devrimin bu ocağı ve merkezi, ilk olarak mücadeleyi açıyor ve Kornilov için ajitasyon yapıyor. İktidarı ele geçirdikten ve Suvori'nin havlayan itlerini ser-best bıraktıktan, kendini Sosyal-Devrimci-Menşevik-Kornilov Ön Parlamentosu örtüsü altında gizledikten ve karşı-devrimci generallerin

desteğini garanti ettikten sonra, Kadet Partisi şimdi, yeni bir Kornilov isyanı tertiplemekte ve devrimi ezme tehdidi yağdırmaktadır.

Moskova "Kamu Şahsiyetleri Birliği", lokavtçıların ve "açlığın kuru eli"nin birliği, İşçileri ve köylüleri boğazlama ve cephe gerisinde Sovyetleri, cephede Komiteleri dağıtma-sında Kornilov'a yardım etmiş olan bu aynı birlik — işte bu birlik iki gün sonra, "İkinci Moskova Konferansı"nı toplu-yor, bu konferansa "Kazak Bölükleri Birliği"nin temsilcile-rini ehemmiyetle çağırıyor.

Cephede, özellikle Güneyde ve Batıda, Kornilovcu ge-neraller gizli cemiyeti hararetle devrime karşı yeni bir sal-dırı düzenliyor ve bu iğrenç "iş" için uygun olan bütün güçleri çevresine topluyor...

Bu arada Kerenski Hükümeti, Kornilov ile birlikte dev-rime karşı komplo düzenleyen bu hükümet, Petrograd'ı Al-ınanlara teslim ettikten sonra Ryabuşinskiler ve Burişkinlerle, Kaledinler ve Alekseyevlerle birlikte devrime karşı da-ha da tehlikeli yeni bir komplo örgütlemek için Moskova'ya kaçma hazırlıkları yapıyor.

Kuşku duymak imkansızdır. Devrim cephesine karşı bir denge unsuru olarak, karşı-devrim cephesi, kapitalistlerin ve çiftlik sahiplerinin, Kerenski Hükümeti'nin ve Ön Parla-mentonun cephesi oluşuyor ve pekişiyor. Karşı-devrim, yeni bir Kornilov isyanı hazırlıyor. Kornilovcu karşı-devrimin ilk komplosu boşa çıkarıldı. Ama karşı-devrim ezilmedi. Yal-nızca geri çekildi, Kerenski Hükümeti'nin arkasına saklan-dı ve kendine yeni mevziler oluşturdu.

Şimdi hazırlanmakta olan Kornilovcu karşı-devrimin ikinci komplosu, herhangi bir tehlikeye karşı devrimi uzun süre güvenceye almak için tamamen ezilmelidir.

Karşı-devrimin ilk saldırısı, İşçiler ve askerler tarafın-dan, cephe gerisinde Sovyetler ve cephede Komiteler tara-fından boşa çıkarılmıştır.

Sovyetler ve Komiteler, karşı-devrimin ikinci saldırısını büyük devrimin tüm kudretiyle yerle bir etmek için tüm önlemleri almalıdır.

İşçiler ve askerler, köylüler ve denizciler bilsinler ki, kavga barış ve ekmek için, toprak ve özgürlük içindir, ka-pitalistlere ve çiftlik sahiplerine, vurguncul ara ve yağmacı-lara, vatan hainlerine ve ihanete karışanlara, şimdi örgütlenmekte olan Kornilovcu karşı-devrime ilk ve son olarak bir son vermek istemeyen tüm herkese karşıdır.

Kornilovcu karşı-devrim seferber oluyor — direnmeye hazırlan!

Raboçi Put (İşçi Yolu.) No. 32,

10 Ekim 1917.

ÖN PARLAMENTOYA KİMİN İHTİYACI VAR?

Stalin

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 32, 10 Ekim 1917.

Birkaç ay önce Kornilov, Sovyetlerin dağıtılmasını plan-lar ve askeri bir diktatörlük örgütlerken, aynı zamanda "de-mokratik" bir Ön Parlamento toplamayı da kararlaştırdı.

Ne için?

Sovyetlerin yerine Ön Parlamento'yu geçirdikten sonra, bununla Kornilov diktatörlüğünün karşı-devrimci özünü maskelemek ve Kornilov "reformları" nın gerçek hedefleri hakkında halkı kandırmak için.

Kornilov isyanının "tasfiye edilmesi"nden sonra burju-vazinin "yeni" bir koalisyon diktatörlüğünü örgütleyen Kerenski ve Kadetler, Çernov ve Moskovalı sanayiciler, aynı zamanda Komilovcu Ön Parlamento'ya varlık kazandırma-yı kararlaştırdılar.

Ne için?

Sovyetlerle savaşmak amacıyla mı? Kornilovcu karşı- devrimden çok az bir farkı olan Kerenski rejimini maskele-mek amacıyla mı? Avksentyev, Ön Parlamento'nun "ana-vatanın kurtuluşu" için toplandığına dair bize güvence ve-riyor. Çernov, Avksentyev'in tezini "geliştiriyor" ve Ön Parlamento'nun amacının "ülkenin ve cumhuriyetin kurtulu-şu" olduğuna dair bize güvence veriyor. Ama Kornilov da, askeri bir diktatörlük kurmayı ve onu bir Ön Parlamento ile maskelemeyi kararlaştırdığında, "ülkeyi ve cumhuriyeti korumayı" düşünüyordu. Avksentyev ve Çernov' un "kurtuluş" u Kornilov'unkinden hangi bakımdan ayrılmaktadır?

Yani şimdiki Kornilovcu düşük, Ön Parlamento denilen şey, ne amaçla yaratılmıştır?

Ön Parlamento'nun ilk mimarlarından biri, Kadet Par-tisi Merkez Komitesi üyelerinden, Devlet Duması Geçici Komitesi'nin eski üyesi ve şimdi Ön Parlamento'nun bir - üyesi olan Bay Adjemov'un söylediklerini dinleyelim. Onu dinleye-lim, çünkü o diğerlerinden daha açık sözlüdür:

"Ön Parlamento'nun başta gelen görevi, Hükümet için bir temel yaratmak, kuşkusuz onun şu anda sahip olma-dığı İktidarı ona vermek olmalıdır."

Ama hangi amaç için hükümetin bu "İktidar" a ihtiya-cı vardır? Bu kime karşı kullanılacaktır?

Gerisini dinleyin:

"Ana sorun, Ön Parlamento'nun provayı geçip geçme-yeceği, İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyetlerini okkalı bir şekilde paylayıp paylayamayacağıdır. Sovyetlerin ve Ön Parlamento'nun birbiriyle karşı karşıya olduklarına, aynı şekilde bundan iki ay sonra Kurucu Meclis'in ve yine aynı örgütlerin birbirleriyle karşı karşıya olacaklarına kuşku yoktur. Eğer Ön Parlamento sınavı geçerse, o zaman iş yo-luna girebilir" (bkz. Pazar günkü "Dyen").

İşte bu iyi! Açık sözlülük, ve eğer isterseniz dürüstlük, buna denir!

Ön Parlamento, "Sovyetleri paylamak için" hükümete "İktidar" verecektir; çünkü Ön Parlamento, ve yalnızca o, Sovyetlerin "karşısına koyula" bilir.

Şimdi biliyoruz ki, Ön Parlamento "ülkenin kurtuluşu" için değil, fakat Sovyetlere karşı mücadele etmek için yara-tılmıştır. Şimdi biliyoruz ki, demokrasinin saflarından ka-çanlar,

Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler, Ön Parlamentoya "devrimi kurtarmak" için değil, fakat burjuvazinin Sovyet-lerle savaşmasına yardımcı olmak için girip sinmişlerdir. Sovyet Kongresine karşı baştan kara mücadele etmeleri bo-şuna değildir.

"Eğer Ön Parlamento sınavı geçerse, o zaman iş yoluna girebilir", diye umut ediyor Bay Adjemov.

İşçiler ve askerler, Kornilovcu düşüğün "sınavı geçme-mesi" ve bu iğrenç iş" in "yoluna girmemesi" için tüm ön-lemleri alacaklardır.

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 32, 10 Ekim 1917.

SOVYET'LERİN İKTİDARI

Stalin

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 35, 13 Ekim 1917.

Devrimin ilk günlerinde, **Tüm İktidar Sovyetlere!** sloganı yepyeni bir şeydi. **Sovyet İktidarı**, ilk kez Nisan'da, Geçici Hükümet'in İktidarına karşı koyuldu. Başkentteki çoğunluk hâlâ Milyukov ve Guçkov'un olmadığı bir Geçici Hükümet'ten yanaydı. Haziran'da bu slogan, İşçilerin ve askerlerin ezici çoğunluğu tarafından gösterişli bir şekilde tanındı. Geçici Hükümet, başkentte tecrit olmuş durumdaydı. Temmuz'da, **Tüm İktidar Sovyetlere! sloganı etrafında,** başkentteki devrimci çoğunluk ile Lvov-Kerenski Hükümeti arasında bir mücadele alevlendi. .Taşranın geriliğine yaslanan uzlaşmacı Merkez Yürütme Komitesi, Hükümetin tarafına geçti. Mücadele, Hükümetin lehine sonuçlandı. Sovyet İktidarının taraftarları yasadışı ilan edildi. Ondan sonra ölüm getiren bir sosyalist misillemeler ve cumhuriyetçi hapishaneler, Bonapartist entrikalar ve askeri komplolar, cephede idamlar ve cephe gerisinde konferanslar **dönemi başladı**. Bu, Ağustos'un ikinci yarısına kadar sürdü. Ağustos'un sonlarına doğru tablo kökten değişti. **Kornilov isyanı, devrimin tüm güçlerini germesini gerektirdi.** Temmuz ve Ağustos'ta can çekişen cephe gerisindeki Sovyetler ve cephedeki Komiteler, "aniden" canlandılar ve Sibirya ve Kafkaslar'da, Finlandiya ve Urallar'da, Odessa ve Harkov'da İktidarı ele geçirdiler. Bu böyle olmasaydı, **İktidar ele geçirilmeseydi, devrim ezilmiş olacaktı.** Böylece Petrograd'da **Bolşeviklerin küçük bir grubu tarafından Nisan'da ilan edilen Sovyet İktidarı**, Ağustos sonunda, Rusya'daki devrimci sınıflar tarafından nerdeyse evrensel bir şekilde tanındı.

Sovyet İktidarının yalnızca popüler bir slogan değil, fakat devrimin zaferi için mücadelede tek emin silah, şimdiki durumdan kurtulmanın biricik .yolu olduğu şimdi herkes için açıktır.

Tüm İktidar Sovyetlere! sloganını nihayet pratiğe geçirmenin zamanı gelmiştir.

Ama **Sovyet İktidarının anlamı nedir** ve bütün diğer İktidarlardan neyle ayrılır?

İktidarın Sovyetlere devredilmesinin, "homojen" bir demokratik hükümet kurulması, "sosyalist" Bakanlardan oluşan yeni bir "Kabine" örgütlenmesi ve genel olarak, Geçici Hükümet'in personel bileşiminde "ciddi bir değişiklik" anlamına geldiği söyleniyor. Bu, hiç de b**azı Geçici Hükümet üyelerinin yerine başkalarının geçirilmesi meselesi değildir.** Mesele, yeni, **devrimci sınıfların ülkenin efendileri haline gelmesidir.** Mesele, **İktidarın proletarya ve devrimci köylülüğün eline geçmesidir**. Ama bunun için **salt bir hükümet değişikliği, yeterli olmaktan çok uzaktır**. Bunun için her şeyden önce, bütün Hükümet daireleri ve kurumlan radikal bir şekilde temizlenmeli, Kornilovcular bütün bu yerlerden atılmalı ve yerlerine İşçi sınıfının ve köylülüğün devrime sadık üyeleri geçirilmelidir. **O zaman ve ancak o zaman, İktidarın merkezi ve yerel olarak Sovyetlere geçtiğinden söz etmek olanaklı olacaktır.**

Geçici Hükümet'teki "sosyalist" Bakanların herkesçe bilinen acizliklerinin nedeni nedir? Bu Bakanların, Geçici Hükümet dışındaki kişilerin ellerinde sefil oyuncaklar haline gelmelerinin nedeni nedir ("Demokratik Konferans"ta Çernov ve Skobelev, Zarudni ile Peşekhonov'un verdiği "raporları" anımsayın!)? **Bunun nedeni,** her şeyden önce, **onların dairelerini yönetmeleri yerine, dairelerinin onları yönetme-**

sidir. Diğer şeylerin yanısıra, bunun nedeni, her dairenin hâlâ, Bakanların takdire şayan arzularını "boş lafa" çeviren, Hükümetin her devrimci önlemini sabote etmeye hazır olan **Çarlık zamanı bürokratlarının oturdukları birer kale olmasıdır.** İktidarın Sovyetlere **sözde değil gerçekten geçebilmesi için,** bu kaleler ele geçirilmeli, Kadet-Çarlık rejiminin uşakları buralardan atılmalı ve buralara, devrime sadık olan, seçilebilir ve azledilebilir güçler getirilmelidir.

İktidar Sovyetlere — bu, cephe gerisindeki ve cephedeki tüm Hükümet kuramlarının radikal bir şekilde tepeden tırnağa tamamen temizlenmesi demektir.

İktidar Sovyetlere — bu, cephe gerisindeki ve cephede ki her "üst"ün seçilebilir ve azledilebilir olması demektir.

İktidar Sovyetlere — bu, şehir ve kırdaki, ordu ve /donanmadaki, "daire" ve "kurumlar" daki, demiryolu, posta ve telgraf dairelerindeki tüm "İktidar temsilcilerinin" seçilebilir ve azledilebilir olması demektir,

İktidar Sovyetlere — bu, proletaryanın ve devrimci köylülüğün diktatörlüğü demektir.

Bu diktatörlük, emperyalist burjuvazinin diktatörlüğünden, Komilov ve Milyukov'un çok yakın bir zaman önce Kerenski ve Tereşçenko'nun hayırhah yardımlarıyla kurmaya çalıştıkları diktatörlükten **temelden farklıdır.**

Proletarya ve devrimci köylülüğün diktatörlüğü, emekçi çoğunluğun, demokratik bir barış, üretim ve dağıtım üzerinde İşçi denetimi, toprağın köylülerin eline geçmesi, halka ekmek sağlanması doğrultusunda sömürücü azınlık üzerindeki, çiftlik sahipleri ve kapitalistler, **vurguncular ve bankerler üzerindeki diktatörlüğü demektir.**

Proletarya ve devrimci köylülüğün diktatörlüğü, komplolar ve el altından pazarlıklar olmadan, herkesin gözü önünde Uygulanan **açık bir diktatörlük, kitlelerin diktatörlüğü demektir.** Çünkü böyle bir diktatörlük, çeşitli "yükten kurtulmalar" la işsizliği arttıran lokavtçı kapitalistlere, ve yiyecek fiyatlarını arttıran ve kıtlığa neden olan bankerlere ve spekülatörlere hiç merhamet etmeyeceğini saklamaya gerek duymaz.

Proletarya ve devrimci köylülüğün diktatörlüğü, kitlelere karşı şiddet uygulamayan bir diktatörlük, kitlelerin iradesi doğrultusunda ve kitlelerin düşmanlarının iradesine engel olmak için uygulanan bir diktatörlük demektir.

İşte, "Tüm İktidar Sovyetlere!" sloganının sınıfsal içeriği budur.

İç- ve dışişlerindeki gelişmeler, uzayıp giden savaş, ve barış özlemi, cephedeki yenilgiler ve başkentin savunulması sorunu, Geçici Hükümet'in çürüklüğü ve Moskova'ya "taşınmasının" tasarlanması, ekonomik yıkım ve açlık, işsizlik ve tükeniş — **bütün bunlar,** Rusya'nın devrimci sınıflarını karşı konulmayacak şekilde **İktidara sevk ediyor.** Bu, ülkenin daha şimdiden **proletarya ve devrimci köylülüğün diktatörlüğü için olgunlaşmış olduğu demektir.**

Tüm İktidar Sovyetlere! devrimci sloganını nihayet gerçekleştirmenin zorunlu olduğu zaman gelmiştir.

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 35,

13 Ekim 1917.

BİR ARSIZLIK SINAVI

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 37, 15 Ekim 1917.

Stalin

Devrimin şiddetli saldırısı ile köşeye kıstırılan burjuva dalkavuklarının hükümeti, Petrograd'dan kaçmaya hiç ni-yeti olmadığı ve başkenti teslim etmeyi düşünmediği yolun-da sahte güvenceler vererek işin içinden sıyrılmaya çalışıyor.

Daha dün, Hükümetin, başkentin durumunun kaygı ve-rici olduğunu düşündüğü için Moskova'ya taşınmakta ol-duğu açıkça belirtiliyordu (İzvestiya !) . Daha dün, Petro-grad'ın teslim edilmesin açık açık konuşuluyordu (Sa-vunma Komisyonu !), ve Hükümet, başkent duvarında-ki topların uzaklaştırılmasını talep ediyordu. Daha dün, devrime karşı komploda Kerenski ve Kornilov'un suç ortağı olan çiftlik sahibi Rodziyanko, Petrograd'ın, donanmanın ve Sovyetlerin yok oluşunu görmek istediği için, Hükümet'in [Petrograd'ı -ÇN] teslim etme kararını selamlıyordu. Da-ha dün Londra , Hükümet'in kendisini süratle Petrograd ve donanmadan kurtarmasını istediği için, bu karara or-taklık ediyordu., Bütün bunlar daha dün böyleydi ... Ama bugün Hükümet'teki paniğe kapılmış dalkavuklar, donan-manın ve garnizonun başkenti savunmak için kesin karar-lılığı karşısında düzensizlik içinde geri çekiliyor, kekeliyor ve birbirlerini yalanlıyorlar; daha dün öylesine beceriksizce ve etkisiz bir şekilde ihanet etmeye hazırlandıkları devrimin gözleri önünde, alçakça gerçeği örtbas etmeye ve kendile-rini temize çıkarmaya çalışıyorlar.

Ama Kerenski'nin taşınmasının bahara kadar ertelen-miş olduğu yolundaki kategorik açıklaması, Kişkin'in bazı Hükümet dairelerinin daha şimdiden Moskova'ya taşı-nabilir olduğu yolundaki aynı kesinlikteki cümlesi de çü-rütülüyor. Ve Savunma Komisyonunun sözcüsü B. Bogdanov (her şey olabilir

ama bir Bolşevik asla!), aynı kesinlikte şunu açıklıyor: Hükümet'te Petrograd'ı terketme arzusu görülmüştür, ve demokrasinin geniş kesimleri, Hükümet'in o [Petrog'rad'dan --'-ÇN] ayrılmasını, Petrograt'ın teslim edilmesi olasılığına bağlamaktadırlar (Izvestiya). Akşam gazetelerine göre Geçici Hükümet'in Moskova'ya ta-şınmasını destekleyenler (in) ... oyların çoğunluğuna sahip Russkiye Vyedomosti) olduğunun sözünü bile etmiyoruz. Geçici Hükümet'in bu zavallı cüceleri! Halkı her zaman aldatmış olan bunlar, düzensiz bir şekilde geri çekildiklerini saklama çabalarında tekrar halkı aldatmaktan başka neye sarılabilirlerdi?

Ama dalkavuklar eğer kendilerini yalancılıkla sınırlasa-lardı, dalkavuk olamayacaklardı. Halihazırda geriye çekil-mekte ve bu geriye çekilişini gizlemek için aldatmaya baş-vurmakta olan Kerenski, aynı zamanda açık açık Partimi-zi ima ederek suçlamalar savuruyor ve kargaşalıkların tekrar canlanmasını ,devrimin tehlikeli düşmanları, şantajın, kitlelerin demoralize edilmesi, masum. kurbanların kanlarıyla lekelenen eller vb. hakkında atıp tutuyor.

Kerenski, devrim düşmanlarına karşı verip veriştiriyor - Kornilov ve Savinkov'la beraber devrime ve Sovyet-lere karşı komplo düzenleyen ve hileli yollarla Üçüncü Sü-vari Kolordusu'nu başkente yürüten Kerenski! ...

Kerenski, “kargaşalıkların yeniden canlanması”na karşı verip veriştiriyor - ekmeğin fiyatını arttırarak, kırsal nüfusu kargaşalıklara ve kundakçılığa götüren Kerenski ! Ana-vatan savunucusu... Sosyal-Devrimcilerin organı Vlast Na-rodayı okuyun ve kendiniz karar verin:

Bazı muhabirlerimiz, en son huzursuzlukların, belir-lenmiş fiyatların artmasına bağlanması gerektiğini yazı-yorlar. Yeni fiyatlar geçim. giderlerinde hemen genel bir pahalılığa yol açtı.

Bunun sonucu, kütleyi kargaşalıklara başlamak için' eskisinden daha eğilimli yapan hoşnutsuz-luk, kızgınlık ve aşın sinirliliktir! . No. 140).

Kerenski, kitlelerin demoralize edilmesine karşı ve-rip veriştiriyor - devrimi kirleten ve Vonlyarlyarski ve Şcukin gibi mikropların yönetimi altında Okhrana ve hafiye kuruluşlarını canlandırarak [devrimin -ÇN) ahlakını yolundan saptıran Kerenski! ...

Kerenski, şantaja karşı verip veriştiriyor- tüm rejimi demokrasiye şantaj yapmakla geçen uzun bir masal olan, ((Demokratik Konferans))a, Finlandiya kıyısına askeri bir ,çıkartma yapıldığı yolunda sahte bir hikayeyle açıkça şantaj yapan ve bu konuda General Kabalov'la başarıyla yarışan Kerenski! ...

Kerenski, masum kurbanların kanlarıyla lekelenen el-lere karşı verip veriştiriyor - Haziran'da cephede başlatı-lan maceracı saldırının kurbanı olan on binlerce askerin ma-sum kanıyla kendi elleri gerçekten kirlenmiş olan Kerenski !. . .

Her şeyin bir sınırı vardır, denir. Aina, açıktır ki bur-juva dalkavuklarının arsızlığının sınırı yoktur ...

İzvestiya , Cumhuriyet Konseyi üyelerinin ,Kerenski'yi ((bütün sıralardan gelen alkış tufanı ile selamladığını yazıyor. Kornilov darbesinin düşüğü ve Kerenski'nin vaftiz evladı olan aşağılık Ön Parlamento'dan zaten başka bir şey de beklemiyorduk.

Ama bu takım bilsin ki, hepsi - hem Solculara karşı gizli olarak misillemeler tertipleyenler ve hem de bu misil-lemeleri önceden alkışlayanlar - bilsinler ki, kesin saat ge-lip çattığında, hepsi, ihanet etmeye çalıştıkları fakat aldat-mayı başaramayacakları devrim tarafından aynı şekilde he-sap vermeye çağrılacaklardır.

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 37, 15 Ekim 1917.

DEVRİMİN GREV KIRICILARI

Stalin

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 37, 15 Ekim 1917

Kornilov'un adamı Kaledin, Moskova Konferansı'nda, Kadetlerin şiddetli alkışları arasında Sovyetler ve Komiteler bertaraf edilmelidir dedi.

Çok doğru, diye cevap verdi uzlaşmacı Tsereteli, ama henüz çok erken, çünkü bu yapı iskelesi, hür devrim binası (yani karşı-devrim?) tamamlanmadan kaldırılmamalıdır.

Bu, Ağustos başındaki Moskova Konferansı'nda, Korni-lov ve Rodziyanko, Milyukov ve Kerenski'nin karşı-devrimci komplosu ilk biçimlendiği sırada böyleydi.

Bu komplodan bir şey çıkmadı: Moskova İşçilerinin siyasi grevi onu boşa çıkardı. Yine de, Tsereteli ve Milyukov, Kerenski ve Kaled.in arasındaki koalisyon oluştu.· Bu, Bol-şevik İşçi ve askerlere karşı bir koalisyondu. Ve koalisyonun sadece, arkasında . Sovyetlere ve Komitelere karşı, devrime ve devrimin kazanımlarına karşı kaideli bir komplonun,

Ağustos sonunda patlak veren bir komplonun biçimlendiği bir paravana olduğu ortaya çıktı.··.

Sosyal-Devrimciler ve Menşevikler, Moskova Konferansının yiğit güçleri ile bir koalisyonu överken Kornilov komplocuları için çalıştıklarını bilebilirler miydi? Dyelo Na-rodanın küçük-burjuva liberalleri ve İzvestiyanın burju-va tellalları, Bolşevikleri tecrit ederken ve Sovyetleri ve Komiteleri baltalarken, karşı-devrime hizmet ettiklerini ve devrimin grev kırıcıları olduklarını bilebilirler miydi?

Kornilov isyanı bütün kartları ortaya çıkardı. Kadetlerin ve Kadetlerle koalisyonun karşı-devrimci niteliğini. ortaya çıkardı.

Kadetlerle generallerin ittifakının devrim için nasıl bir tehlike olduğunu göz önüne serdi. Anavatan savunucuları ve Kaledin'in onlara karşı uzlaştığı cephe gerisindeki Sovyetler ve cephedeki Komiteler olmasaydı dev-rimin ezilmiş olacağını inandırıcı bir şekilde kanıtladı'.

Kornilov isyanının tehlikeli saatlerinde Menşevikler ve Sosyal - Devrimciler, bir zamanlar Kaledinlerle ve diğer yiğit güçlerle, onlara karşı bir koalisyon oluşturmuş oldukları Kronstadt denizcilerinin ve Bolşevik Sovyetlerin ve Komitelerin koruyuculuğuna sığınmak zorunda kaldılar.

Bu değerli bir dersti, kuşkusuz etkileyiciydi.

Ama - insan hafızası kıttır. İzvestiya ve karaktersiz Dyelo Narada)) hainlerinin hafızası özellikle kıttır.

Kornilov isyanından bu yana en çok bir ay geçmiştir. Kornilovcu karşı-devrimin öldüğü ve işinin bittiği düşünü-lebilir. Oysa Kerenski'nin ve kaderin isteği ile, bu kısa donemde Kornilov macerasının yeni bir aşamasına girmiş bulunuyoruz. Kornilov tutukludur. Kornilovcu karşı-devrimin elebaşları ise İktidardadır.

Yiğit güçler ile yapılan eski koalisyon boşa çıkarıldı. Ama onun yerine Kornilovcularla yeni bir koalisyon kurulmuştur. Moskova Konferansı, Kazak Atamanı Karavlov'un hayal ettiği gibi Sürekli Par-lamento haline gelmedi. Ama bunun yerine, misyonu eski Sovyet örgütlenmesinin yerini almak olan Kornilovcu ön Parlamento kurulmuştur. Karşı-devrimcilerin Moskova' daki ilk konferansı sahneyi terk etmiştir. Ama onun yerine şu günlerde Moskova'da karşıdevrimcilerin ikinci konfe-ransı başladı ve önderi, çiftlik sahibi Rodziyanko, “Sovyetler ve donanma yenilgiye uğrarsa ve Petrograd Almanlar tara-fından ele geçirilirse çok memnun olacağı”nı açıkça ilan ediyor. Hükümet Kornilov'u yargılar gibi görünüyor. Ger-çekte ise, Kornilov ve

Kaledin'le uzlaşarak, devrimci bölükleri Petrograd'dan geri çekmeye çalışarak, Moskova'ya kaçmaya hazırlanarak, Petrograd'ı teslim etme hazırlıkları yaparak, sabırsızlıkla Baltık Donanmasının yok edilmesini, Petrograd'ın Almanlar tarafından alınmasını, ve... Sir Kornilovun tahta çıkmasını bekleyen kahraman müttefiklerimize yaranmaya çalışarak Kornilov'un yeniden sahneye çıkması nı hazırlıyor ...

İlkinden daha uğursuz olan yeni bir Kornilov ayaklan-masının arifesinde olduğumuz açık değil midir?

Şimdi bizden beklenen şeyin daha faz1a uyanıklık ve mücadeleye tam hazırlık olduğu açık değil midir?

Şimdi Sovyetlere ve devrimci Komitelere her zamankin-den daha çok ihtiyaç olduğu açık değil midir?

Kornilovlardan kurtuluş nerede yatıyor, devrim, yakla-şan karşı-devrimci saldırıyı kitle hareketinin tüm kudretiyle ezebilme gücünü nerede bulacaktır?

Aşağılık Ön Parlamento'da değil, kuşkusuz! Kurtuluşun, yalnızca Sovyetlerde ve onları destekleyen İşçi ve asker kitlelerinde yattığı açık değil midir?

Devrimin yaklaşan karşı-devrimden kurtarılmasının, Sovyetlerin ve ,yalnızca Sovyetlerin görevi olduğu açık değil midir?

Bu örgütlerin geliştirilmesinin ve güçlendirilmesinin, işçi ve köylü kitlelerini bunların etrafında toplamanın, bun-ları bölgesel ve Tüm-Rusya kongreleriyle birbirine bağla-manın, devrimcilerin görevi olduğu düşünülebilir.

Kornilov günlerinin “ciddi sınavlarını)) unutan “İzvestiyan ve “Dyelo Naradan dönekleri, bunun yerine, şimdi bir-kaç gündür Sovyetleri kötülemeye ve onlara karşı kışkırt-malar yapmaya,

bölgesel ve Tüm-Rusya Sovyet Kongrelerini torpidolamaya, Sovyetleri dezorganize etmeye ve onları yık-maya uğraşıyorlar.

“Yerel Sovyetlerin önemi azalıyor”, diyor “İzvestiya”; “Sovyetler, tüm demokrasinin örgütleri olmaktan çıkmış-lardır ...

Geçici Sovyet örgütünün yerine, kalıcı, çok yönlü ve tüm devletin yaşantısını ve yerel yaşantıyı kapsayan bir örgüt geçirmek istiyoruz. Otokrasi ve onunla birlikte tüm bürokratik rejim yıkıldığı zaman, bütün demokrasinin sı-ğınabildiği geçici barakalar olarak Temsilciler Sovyetini kurduk. Şimdi, barakanın yerine, yeni rejimin kalıcı tuğ-

la yapısı yükseliyor, ve her kat inşa edildiğinde halk do-ğal olarak, daha uygun bir binaya geçmek _için bu bara-kaları yavaş yavaş terkediyor.”

Yalnızca Sovyetlerin sonsuz hoşgörüsü sayesinde sefil varlığını sürdüren Sovyetlerin Merkez Yürütme Komitesinin yayın organı, her türlü utanç hissinden yoksun İzvestiya böyle konuşuyor.

Ve “İzvestiya”nın ardından topallaya topallaya yürüyen karaktersiz “Dyelo Narodannın Lyapkin-Tyapkin'leri*, baştan kara edip şunu ekliyorlar: Sovyet Kongresi kesinlik-le boşa çıkarılmalıdır, çünkü devrimin ve Kurucu Meclis'in “kurtuluşun onda yatıyor.

Duyuyor musunuz? Çarlığı ve onun istibdadını deviren devrimci Sovyetler - “geçici örgütü oluyor. Alekseyev ve Kerenski'ye dalkavukluk eden uşak Ön Parlamento ise - ((ka-lıcı ve her şeyi kapsayan örgütü oluyor. Kornilov'un müfre-zelerini dağıtan devrimci Sovyetler - geçici barakalar oluyor. Görevi, gevezelikleriyle karşı-devrimin seferberliğini giz-lemek olan Kornilovcu düşük, Ön Parlamento ise - “kalıcı tuğla yapın

oluyor. Bir yanda, yiğit devrimci yaşamın gü-rültüsü ve hareketliliği. Beri yanda, karşı-devrimci bir resmi dairenin edepliliği ve ((rahatlığın. ((İzvestiyaı ve ccDyelo Narodaıı döneklerinin Smolny Enstit'üsü'nün “barakasından Kışlık Saray'ın “tuğla yapısına taşınmada acele etmeleri, böylece kendilerini “devrimin önderlerin safından Sir Alek-seyev'in uşakları derekesine indirmeleri, şaşırtıcı mıdır?

Sovyetler bertaraf edilmelidir, diyor Sir Alekseyev.

Emriniz baş üstüne, diye cevap veriyor “İzvestiya, Sizler, Kışlık Saray'ın tuğla yapısının son katını tamamlayın ve bu arada biz de , Smolny Enstitüsü'nün barakalarını yıkacağız.

Sovyetlerin yerine Ön Parlamento geçmelidir, diyor Mister Adjemov. ·

Emriniz baş üstüne, diye cevap geliyor “Dyelo Narada” dan. Yalnız, önce bırakın Sovyetler Kongresini boşa çıkaralım.

Ve bunların şimdi, yeni bir Kornilov isyanının arife-sinde, karşı-devrim kendi konferansını Moskova'da zaten top-lamışken ve Kornilov çetesi daha şimdiden kendi güçlerini seferber etmişken ve kırsal bölgelerde ayaklanmalar örgüt-lerken, şehirlerde açlığa ye işsizliğe neden olurken, Kurucu Meclis'i boşa çıkarmak için hazırlanırken ve açıkça devrim üzerine yeni bir saldırı için cephe gerisinde ve cephede güç-lerini toplarken yaptıkları işte budur.

Bu, devrime ve devrimin kazanımlarına düpedüz ihanet değil de nedir?

Bunlar, devrimin· ve örgütlerinin alçak grev kırıcıları değil de nedir?

Bütün bunlardan sonra, Sovyetlerde örgütlenen İşçiler ve askerler, bu “İzvestiya” ve “Dyelo Naroda” takımına, eğer bunlar yaklaşan Kornilov isyanının “ciddi anında, “eskiden

olduğu gibi “dilencinin uzattığı ele benzer şekil-de, karşı-devrimden korunmaları için yalvararak başvurduklarında nasıl davranmalıdır?

İşçiler, bir grev anında, grev kırıcıları tekerlekli bir el arabasına bindirip -fabrikanın önüne bırakırlar.

Köylüler, ortak davanın grev kırıcılarını, suçluları teşhir direğine bağlarlar.

Sovyetlerin, devrimin ve örgütlerinin aşağılık grev kırıcılarını teşhir etmek için uygun yollar bulacağına kuşku muz yoktur.

Raboçi Put (İşçi Yolu) No. 37,

15 Ekim 1917

MERKEZ KOMİTESİ OTURUMUNDA KONUŞMA

Stalin

16 Ekim 1917

Ayaklanma günü, amaca uygun şekilde seçilmelidir. Karar ancak bu şekilde anlaşılabilir. Hükümetin saldırısını beklemeliyiz deniliyor. Ama bir saldırının ne olduğunu an-lamalıyız. Ekmek fiyatları yükseldiğinde, Kazaklar Donetz Havzası'na gönderildiğinde, vb.— tüm bunlar zaten saldı-rıdır. Eğer askeri bir saldırı yoksa ne kadar beklememiz ge-rekir? Kamenev ve Zinovyev'in önerdikleri şey, objektif ola-rak, karşı-devrimin kendini hazırlamasını ve örgütlemesini mümkün kılmaya yol açacaktır. [Böyle olursa —ÇN] son-suza kadar geri çekilecek ve devrimi kaybedeceğiz. Karşı- devrime kendini örgütleme fırsatı vermemek için, ayaklan-ma gününü ve koşullarını bizzat seçme olanağını kendimize niçin sağlamayalım?

Stalin yoldaş uluslararası durumu tahlil etmeye geçer ye şimdi davaya daha fazla güven duymanın gerekli oldu-ğunu kanıtlar.

Burada iki çizgi vardır: Çizgilerden biri dev-rimin zaferine doğru yönelmekte ve Avrupa'ya bakmakta-dır, diğeri ise devrime inanmamakta ve sadece bir muhale-fet hesabı yapmaktadır. Petrograd Sovyeti, birliklerin geri çekilmesine rıza göstermeyi reddederek, daha şimdiden ayak-lanma yolunu seçmiştir. Donanma, Kerenski'ye karşı çık-mış olduğuna göre, zaten ayaklanmıştır. O halde biz kararlı ve geri dönülmez bir şekilde ayaklanma yolunu tutmalıyız.

MK Plenumunda tutulan kısa tutanak

BAŞHAN'IN GÜÇLÜ BOĞALARI BENİ ÇEPEÇEVRE SARDILAR

Stalin

Raboçi Put (işçi Yolu) No. 41, 20 Ekim 191

Bolşevikler, hazır olun! parolasını yükselttiler. Bu paro-la, durumun artan gerginliği ve karşı-devrimin devrime sal-dırmak isteyen, başkenti Wilhelm'e teslim ederek devrimin boynunu vurmak isteyen ve devrimci orduyu başkentten geri çekmekle onu yaşaması için gerekli olan kandan yok-sun bırakmak isteyen güçlerinin seferber olmasıyla zorunlu hale gelmiştir.

Ama Partimiz tarafından yayınlanan devrimci mücade-le çağrısını herkes aynı şekilde anlamadı.

İşçiler bunu kendi tarzlarında anladılar ve silahlan-maya başladılar. Onlar, İşçiler, "zeki" ve "bilgili" birçok ay-dından çok daha fazla anlayışlıdırlar.

Askerler, İşçilerden geri kalmıyorlar. Dün, başkent gar-nizonunun alay ve bölük komitelerinin toplantılarında, on-lar muazzam bir çoğunlukla, devrimi ve onun önderi Pet-rograd Sovyet'ini hayatları pahasına korumayı ve onun ilk çağrısında silahlara sarılmayı kararlaştırdılar.

İşte İşçiler ve askerler meseleyi böyle ele alıyorlar. Diğer katmanların tavrı böyle değildir.

Burjuvazi neyin ne olduğunu biliyor. "Lafla zaman kaybetmeden" toplan Kışlık Saray'ın çevresine yerleştirdiler, çünkü tarihin unutmayacağını umduğumuz kendi "asteğ-menleri" ve "harp okulu öğrencileri"ne sahiptirler.

Burjuvazinin “Dyen” ve “Volya Naroda” ajanları Par-timize karşı bir kampanya başlattılar; Bolşevikleri Kara Yüzler’le “karıştırmakta” ve ısrarla “ayaklanma anını” öğrenmek için onların içine sızıyorlar.

Onların papağanları, Kerenski’nin dalkavukları, Bina- sikler ve Danlar, “M.Y.K.” imzalı, eyleme geçmemeye çağı-ran, “Dyen” ve “Volya Naroda” gibi, “ayaklanma gününü” öğrenmek isteyen ve İşçileri ve askerleri Kişkin ve Konovalov’un önünde diz çökmeye çağıran bir bildiri yayınlamışlardır.

“Novaya Jizn”in dehşete düşen sinir hastaları ise artık kendilerini zapt edemiyorlar, çünkü “artık sessiz kalamayacaklaradır, ve- bize, Bolşeviklerin ne zaman eyleme geçe-ceklerini kendilerine nihayet söylememiz için yalvarıyorlar.

Tek kelimeyle: İşçiler ve askerler sayılmazsa, şu gerçekten söylenebilir: “Başhan’ın güçlü boğaları beni çepe-çevre sardı”, iftira ve ihbar ediyor, tehdit ediyor ve yalvarıyor, sorguya çekiyor ve iskandil ediyorlar.

İşte bizim cevabımız:

Burjuvazi ve bunların “aygıtı” ile ilgili olarak: Bun-larla görülecek özel bir hesabımız vardır.

Burjuvazinin ajanları ve uşakları ile ilgili olarak: Biz bunların gizli servise müracaat etmesini tavsiye ederiz — ora-da bunlar “bilgi” edinebilir ve böylece gerekli yerlere, yü-rüyüş rotası zaten “Dyen”in ajan-provokatörleri tarafından saptanmış olan “eylem”in “gününü” ve “saatini” “ihbar edebilirler”.

Binasikler, Danlar ve Kerenski’nin Merkez Yürütme Komitesi’ndeki diğer çizme yalayıcılarına gelince: İşçilere, askerlere ve köylülere karşı Kişkin ve Kerenski hükümetinin yanında yer almış olan “kahramanlarsa verecek hesabımız yoktur. Ama, bu grev kırıcısı kahramanların, daha dün

sal-dırmaya çalıştıkları, ama bugün Sovyetlerin baskısına bo-yun eğerek toplamak zorunda kaldıkları Sovyetler Kongre-sine hesap vermeye zorlanmaları için gerekeni yapacağız.

“Novoya Jizn” sinir hastalarına gelince: Bunların biz-den tam olarak ne istediklerini bilmiyoruz.

Eğer bunlar, korkak aydınların güçlerini, diyelim ki Fin-landiya’ya... tam zamanında bir kaçış için önceden seferber etmek için önlemler almak amacıyla ayaklanma “gü-nünü” öğrenmek istiyorlarsa, o zaman onları yalnızca... övebiliriz, çünkü biz “genel olarak” güçlerin seferber edil-mesinden yanayız.

Ama eğer bunlar ayaklanma “gününü”, “çelikten” sinirlerini yatıştırmak için öğrenmek istiyorlarsa, o zaman ayaklanma “günü” kararlaştırılmış olsa bile ve eğer Bolşevikler bunu onların “kulağına fısıldayacak” olsalar bile, bizim sinir hastalarımızın bir nebze de olsa “rahata” kavuşmayacaklarına dair güvence verebiliriz: Bunları, yeni “sorular”, isteri nöbetleri vb. izleyecektir.

Ama eğer onların istedikleri yalnızca, kendilerini Par-timizden ayırmak arzusuyla bize karşı bir gösteri sahneye koymaksa, o zaman yine onları yalnızca övebiliriz: Çünkü ilk olarak, bu akıllı adım, olası “karışıklıklar” ve “başarı-sızlıklar” durumunda, ilgili yerlerde kuşkusuz onların yara-rına kaydedilecektir; ve ikinci olarak bu, “Novâya Jizn”in, devrim saflarından ikinci kez (Temmuz günleri!) Burtsevlerin ve Suvorinlerin uğursuz kalabalığına iltihak ettiğini nihayet anlayacak olan İşçilerin ve askerlerin kafalarını berraklaştıracaktır. Ve biz, herkesin bildiği gibi, daima berraklıktan yanayız.

Acaba onlar, entellektüel dalgınlığın anavatan bataklı-ğındaki herkes şimdi bir laklakçılık başlatmış olduğu için mi “sessiz kalamayacaklaradır? Bu, Gorki’nin “Sessiz kalamayacağım”

sözünü açıklamıyor mu? İnanılmaz ama gerçek. Bunlar, çiftlik sahipleri ve onların çizme yalayıcıları, köylüleri ümitsizliğe ve açlık "isyanlarına" ittiklerinde, bir kenarda durup, sessiz kaldılar. Bunlar, kapitalistler ve uşak-ları, İşçilere karşı ülke çapında bir lokavt tertipler ve iş-sizliğe yol açarlarken, bir kenarda durup, sessiz kaldılar. Karşı-devrimciler başkenti teslim etmeye ve orduyu oradan geri çekmeye kalkıştıklarında, sessiz kalmayı biliyorlardı. Ama görülüyor ki, bu kişiler, devrimin öncü müfrezesi Pet-rograd Sovyeti, aldatılmış İşçileri ve köylüleri korumak için ayağa kalktığında, "sessiz kalamıyorlar"! Ve ağızlarından çı-kan ilk sözcük, —karşı-devrime karşı değil, yo hayır!— ama tam da hakkında kahvaltı m asalarında taşkın sevgi göste-rilerinde bulundukları, fakat dönüm noktası sayılan anda vebadan kaçar gibi kaçtıkları devrime karşı yöneltilmiş bir suçlamadır. Bu biraz "tuhaf" değil mi?

Rus devrimi az otorite 'devirmemiştir. Onun güçlülüğü, diğer şeylerin yanısıra, "ünlü isimlersin önünde sinmemesi, ama onları kendi hizmetine sokması, ondan öğrenmeyi red-dettiklerinde ise onları unutulmaya terk etmesinde dile gelmektedir. Devrimin bir kenara atıverdiği bu tür bir dizi "ünlü isim" vardır. Plehanov, Kropotkin, Breşkovskaya, Za- suliç ve genel olarak, yalnızca eski olduklarından dolayı önemli olan, tüm o eski devrimciler gibi. Korkarız ki bu "sütunlar" m şöhreti Gorki'yi uyutmuyor. Korkarız ki Gor-ki, bunların ardından eski eserler müzesine gitmek için "amansız" bir dürtü hissediyor.

Ne yapalım, arayan mevlasını da bulur, belasını da... Devrim, ne ölülerine acır, ne de onları mezara taşır...

Raboçi Put (işçi Yolu) No. 41, 20 Ekim 1917

NEYE İHTİYACIMIZ VAR?

Stalin

Raboçi Put(İşçi Yolu) No. 44,

24 Ekim 1917.

Başyazı.

Şubatta askerler ve İşçiler, Çarı devirdiler. Ne var ki, Çarın hakkından geldiklerinde, İktidarı kendi ellerine almaya hiç niyetleri yoktu. Kötü çobanlar olan Sosyal-Devrimciler ve Menşevikler tarafından yönetilen İşçiler ve askerler, İktidarı gönüllü olarak çiftlik sahiplerinin ve kapitalistlerin temsilcilerine — Milyukovlara ve Lvovlara, Guçkovlara ve Konovalovlara devrettiler.

Bu, zaferi kazananlar hesabına ölümcül bir hataydı. Ve bu hata yüzünden cephedeki askerler ve cephe gerisindeki İşçiler ve köylüler, şimdi ağır bir bedel ödüyorlar. Çarı devirdiklerinde İşçiler, ekmek ve iş elde edeceklerini düşündüler. Ama elde ettikleri", pahalılık ve açlık, lokavtlar ve işsizlik olmuştur. Neden? Çünkü Hükümet'te, İşçileri aç bırakarak yıpratmak isteyen kapitalistlerin ve spekülatörlerin temsilcileri oturmaktadır. .

Çarı devirdikleri zaman köylüler, toprak elde edeceklerini düşündüler. Ama elde ettikleri", temsilcilerinin tutuklanması ve cezalandırma seferleridir.

Neden?

Çünkü Hükümet'te, toprakları hiçbir zaman köylülere devretmeyecek olan çiftlik sahiplerinin temsilcileri oturmaktadır. Çarı devirdiklerinde askerler, barış elde edeceklerini düşündüler. Ama elde ettikleri", gelecek sonbahara kadar sürdürülmesi tasarlanan, uzayan bir savaştır.

Neden?

Çünkü Hükümet'te, İngiliz-Fransız bankerlerinin yardakçıları oturmaktadır; ve bunlar için savaşa süratle son verilmesi kârlı bir şey değildir, çünkü bunlar savaştan yağmacı kârlar elde etmektedirler.

Çarı devirdiğinde halk, iki ya da üç ay içinde Kurucu Meclis'in toplanacağını düşündü. Ama Kurucu Meclis'in toplanması, daha şimdiden bir kez ertelenmiştir ve şimdi düşmanların onu tümüyle baltalamaya hazırlandıkları açıktır.

Neden?

Çünkü Hükümet'te, Kurucu Meclis'in hemen toplanmasından yalnızca kayba uğrayacak olan halk düşmanları oturmaktadır.

Şubat Devrimi'nin zaferinden sonra, İktidar, çiftlik sahiplerinin ve kapitalistlerin, bankerlerin ve spekülatörlerin, tefecilerin ve çapulcuların elinde kaldı. İşçilerin ve askerlerin ölümcül hatası, işte burada yatıyordu; cephe gerisindeki ve cephedeki bugünkü felaketlerin nedeni budur.

Bu yanlış derhal düzeltilmelidir. Bu işi daha fazla ertelemenin tüm devrim davası için felaket demek olduğu zaman gelip çatmıştır. Çiftlik sahiplerinin ve kapitalistlerin bugünkü hükümetinin yerine, yeni bir hükümet, bir İşçi-Köylü Hükümeti geçirilmelidir.

Halk tarafından seçilmiş olmayan ve halka karşı sorumlu olmayan bugünkü gaspçı hükümetin yerine, halk tarafından tanınan, İşçilerin, askerlerin ve köylülerin temsilcileri tarafından seçilen ve bu temsilcilere karşı sorumlu olan bir hükümet geçirilmelidir.

Kişkin-Konovalov Hükümeti'nin yerine, İşçi, Asker ve Köylü Temsilcileri Sovyetleri hükümeti geçirilmelidir. Şubat'ta

yapılmayan şey şimdi yapılmalıdır. Barış, ekmek, toprak ve özgürlük böyle ve ancak böyle kazanılabilir. İşçiler, askerler, köylüler, Kazaklar, tüm emekçiler!

Çiftlik sahiplerinin ve kapitalistlerin bugünkü hükümetinin yerine yeni bir hükümetin, bir İşçi-Köylü Hükümetinin gelmesini istiyor musunuz?

Rusya'nın yeni hükümetinin, köylülerin taleplerine uygun olarak, çiftlik sahiplerinin toprak üzerindeki haklarının kaldırmasını ve çiftlik sahiplerinin tüm topraklarını tazminatsız olarak Köylü Komitelerine devretmesini istiyor musunuz?

Rusya'nın yeni hükümetinin, Çarın gizli anlaşmalarını yayınlamasını, bunların geçersiz olduğunu ilan etmesini ve bütün savaşan uluslara adil bir barış önermesini istiyor musunuz? Rusya'nın yeni hükümetinin, açlığı ve işsizliği, ekonomik yıkımı ve pahalılığı kasten teşvik eden lokavtçıların ve spekülatörlerin ilk ve son olarak defterini dürmesini istiyor musunuz?

Eğer bunları istiyorsanız, o zaman bütün güçlerinizi bir ar aya toplayın, tek bir vücut gibi ortaya çıkın, toplantılar düzenleyin ve delegelerinizi seçin, ve bunlar aracılığıyla, taleplerinizi yarın Smolny'e başlayacak olan Sovyetler Kongresine iletin.

Eğer sizler, tek bir vücut gibi ve sebatlı davranırsanız, hiç kimse halkın iradesine karşı gelmeye cesaret edemeyecektir. Ortaya çıkışınız ne kadar kuvvetli, ne kadar örgütlü ve ne kadar güçlü olursa, eski hükümet o derecede barışçıl şekilde yerini yenisine bırakacaktır. Ve o zaman tüm ülke, cesaretle ve sebatla, halklara barış, köylülere toprak ve açlık çekenlere ekmek ve iş sağlamaya koyulacaktır.

İktidar, İşçi, Asker ve Köylü Temsilcileri Sovyetlerine geçmelidir.

Yeni bir hükümet, Sovyetler tarafından seçilen, Sovyetlerce azledilebilen ve Sovyetlere karşı sorumlu olan bir hükümet İktidara gelmelidir.

Ancak böyle bir hükümet, Kurucu Meclis'in zamanında toplanmasını sağlayabilir.

Raboçi Put(İşçi Yolu) No. 44,

24 Ekim 1917.

Başyazı

BÜTÜN RUSYA SOVYETLERİ KONGRESİ

1917 Sovyet Devrimi 2. Bölümünden

Gorki, Molotov, Voroşilov, Kirov, Zhdanov, Stalin
Çeviren ; Özlem Koşar
KONGRENIN AÇILIŞI

25 Ekim akşamı, burjuva hükümetini dağıtan Petrograd Sovyet Askeri Devrim Komitesi İktidarı, II. Bütün Rusya Sovyetleri Kongresine devretti. Bu kongre delegeleri, önceden alınan bir kararla 20 Ekim'de açılacağı tespit edilen kongre nedeniyle Petrograd'a 17 ve 18 Ekim'de gelmeye başlamışlardı. Merkez İdare Komitesi'nin Sosyalist Devrimci ve Menşevik liderleri, delegeleri birlik oluşturmamaları için şehrin farklı yerlerine yerleştirdi. Bu hile başarısızlıkla sonuçlandı. Delegelerin yerleştirildiği misafirhaneler kısa sürede hareketli politik kulüplere dönüştü. Aynı zamanda delegeler fabrikaları ve alayları ziyaret etti ve başkentin gergin atmosferinde bazılarının demir attığı uzlaşma olasılığı da yok oldu. Akşamları delegeler misafirhanelerde toplanıyor ve yoğun günlerinin izlenimlerini paylaşıyorlardı. Her köşede, canlı konuşmalar ve tartışmalar sürüyor ve delegelerden çoğu resmi olarak Bolşevik Partisi'ne bağlı olmasalar da Geçici Hükümet'e karşı olduklarını açık gönüllülükle ifade ediyorlardı. Parti üyesi olmayan delegeler bile başkentte ve Bolşevik delegeler arasında hâkim olan mücadele ruhunu taşıyorlardı.

22 Ekim'de 175 delege Petrograd'a gelmişti. Bunlardan 102'si Bolşevik'ti ya da Bolşeviklerin görüşlerini paylaşıyorlardı. Her gün Partinin Merkez Komite temsilcileri misafirhaneleri ziyaret ediyor, Bolşevik delegeleri çağırıyor ve onları Petrograd'ın çalışan kesimin yaşadığı bölgelerdeki fabrika ve alaylarda yapılan toplantılara gönderiyorlardı. Bu konuşmacıların en

iyilerinden biri olan S. M. Kirov -Kuzey Kafkasya'dan bir delege- bir günde birçok toplantıya gönderildi.

Bu mitinglerde Bolşevik propagandacılar kendi bölgeleri@e gittikçe büyüyen, devrim hareketini anlatıyorlardı. Y. Z. Yerman, örneğin, Tsaritsin'deki gelişen devrim hareketlerini anlattı. Sanayi bölgelerinden delegeler aldıkları talimatları -:on binlerce proleterin, İktidarın Sovyetlere geçmesini istediklerini okudular. Bolşevik asker delegeler ordudaki her erin nasıl devrimin - olgunlaşması ile ilgili her parça bilgiyi kaptığını anlattı. Kerenski'nin adı, söylediklerine göre her zaman alay ve lanetle telaffuz ediliyordu. Böylece, bu heyecanlı toplantılara katılan herkes Urallar'da, Doners havzasında, Volga bölgesinde, Ukrayna'da ve cephelerde -aslında tüm ülkede neler olup bittiğinin bir görüntüsünü elde ediyor ve Bolşevik delegelerin konuşmalarında anlattıklarından Petrogradlı İşçiler yalnız olmadıklarına, ülkenin çalışan kesimin ve tüm fakir köylülere desteğine güvenebilecekleri konusunda ikna olmaya başlamışlardı.

II. Kongrede temsil edilen 318 Geçici Sovyet'ten sadece 59'u kendilerini demokrasinin İktidarı lehine ifade etmiş, 18'i hem demokrasinin gücüne hem de Sovyetlerin İktidarı lehine kesin olmayan kararlar bildirmişti. Bolşevik mandasında kongreye gelen 241 Sovyet'ten delegeler açıkça Bütün İktidar Sovyetlere! isteminde bulunmuştu.

Ülkeye hâkim olan hava böyleydi.

Açılış günü yaklaştıkça delegeler Smolni'de daha sık toplanıyorlardı.

Delegeler siperlerden, fabrikalardan ve kırsal bölgelerden telaşlı ve tereddütlü yüzlerle geliyordu. Sigara dumanından daha da karanlık olan Smolni'nin loş koridorları tulumlarıyla İşçiler, gri

kabanlı askerler, siyah kabanlı gemiciler ve ev dokuması giysileriyle köylülerle dolmuştu.

Çalışan kesim bölgelerinden ve ordu alaylarından delegeler devrime ve açılmak üzere olan Sovyet Kongresine sadakatlerini sunmaya geldiler.

25 Ekim'de sabah erken saatlerden gece geç saatlere kadar çeşitli parti gruplarının toplantıları Smolni'nin farklı odalarında yapıldı.

Kongrenin en büyük grubu kongrede çoğunluğu oluşturan -örneğin açılışa gelen 650 delegeden 390'ı- Bolşevik grubuydu.

Kongre açıldıktan sonra diğer gruplardan birçok delege geldi.

Bolşevik grubu ofisini Smolni'nin ilk katında büyük bir odaya açtı. Yalnız bir masa ve birkaç sandalyeyle döşenmiş bu oda sürekli biçimde gelen Bolşevik delegelerle doluydu. Bunlardan çoğu duvarın dibinde yere çömelmişti.

Moraller yükseliyordu ama yine de herkes oldukça sakindi. Bolşevik delegelerden çoğu, kongreden önce birkaç geceyi Smolni'deki bu odada geçirdiler. Yere yayılmış gazeteler, ceketler ve üzerinde bir iki saat kestirmişler ve ağaran günle beraber bir kez daha parti tarafından onlara emanet edilen görevleri yerine getiriyorlardı. Onlardan birçoğu tabanca, tüfekle silahlanmıştı ve bellerinden el bombalan sarkıyordu.

II. Sovyet Kongresinin kompozisyonu, Geçici Hükümet'in geçen yedi ayında Bolşevik Partisi'nin, proleter bir devrim olmadan toprak ve barış sorunlarının çözülemeyeceği konusunda insanları ikna etme başarısına ne kadar uzak olduğunun sarsıcı bir göstergesiydi.

I. Sovyet Kongresinde en güçlü partiler konumundaki Menşevikler ve Sağ Sosyalist Devrimciler, II. Kongrede kötü bir çöküntü

içindeydiler. Sadece çok kısa bir süre, halkın bu yanlış dostlarını İşçilere ve köylülere hainler ve dönekler olarak göstermek için yeterliydi.

Sağ Sosyalist Devrimciler, Merkezci Sosyalist Devrimcilerle birlikte 60 kişilik bir grup oluşturuyorlardı. Sosyalist Devrimci Parti'nin diğer üyeleri Sokulan izledi.

Daha sonra kongre sırasında Sol Sosyalist Devrimciler eyaletlerden gelen Sağ ve Merkez Sosyalist Devrimci delegelerin bir bölümünü kazandıktan sonra kongredeki ikinci büyük, yani 179 kişilik bir grubu oluşturdu. Kongrenin açılışında farklı eğilimdeki Menşevikler Bund'lar dahil 80 kişiydiler.

Menşevik ve Sosyalist Devrimci Parti liderleri solgun, sersemleşmiş ve depresif bir biçimde Smolni'nin koridorlarında dolanıp duruyorlardı. Onlar ordusuz generallerdi. Kendi grup toplantılarında kendi delegeleri sayısız gruplara bölündü. Kongrede yer almamaya karar verdiler, fakat yığınların tepkisi o kadar devrimciydi ki bireyler liderleri◎in kararına açıkça karşı geldiler.

Menşevik grup toplantısında tartışma saatlerce sürdü fakat liderler birliği sağlamada başarısız oldu. Menşevik Parti Merkez Komitesi'nin bir toplantı yapması için ara verildi. Grup toplantısı akşam altıda bittiğinde, Dan, delegeleri Menşevik Parti Merkez Komitesi'nin yapılan devrimin sorumluluklarını kabul etmemeye karar verdiğini ve bundan dolayı Menşevik Parti'nin Bolşevik barikatlarının arkasında durmayacağını bildirdi. Merkez Komite, grubun kongrede yer almaması gerektiğini önerdi ve yeni bir hükümet kurmak için Geçici Hükümet'le görüşmeye karar verdi.

Sosyalist Devrimci grup kongre işleyişinde yer alıp almayacaklarını da tartıştı. Sosyalist Devrimci Parti Merkez Komitesi grubun

uzak durmasını önerdi fakat çoğunluk oyuyla kongreden ayrılmamaya karar verdiler.

Cepheden gelen delegeleri kontrol altında tutmak için Sosyalist Devrimciler ve Menşevikler, Öncü Grup olarak adlandırdıkları bir grup kurdular. Bolşevik Partisi toplantısına katılmak için ayrılan Bolşevik delegelerin öncülerinin yokluğundan yararlanarak Sosyalist Devrimciler ve Menşevikler 16 oydan 9'unu alarak Öncü Grubu kongreye katılıma karşı karar alınma'sı konusunda ikna etmekte başarılı oldu.

Bu grup toplantıları gece geç vakitlerde sona erdi.

Tüm grupların katılımıyla kongrenin akşam sekizde açılmasına karar verildi, fakat saat 10'da Menşevik grup hala toplantıdaydı. Bolşevikler, Menşeviklere salona ne zaman geleceklerini öğrenmek için iki temsilci gönderdi. Menşevikler en azından bir saat daha meşgul olacaklarını bildirdiler.

Sonunda 11 sularında devam eden Sovyetler Merkez İdare Komitesi'nin -Menşevik ve Sosyalist Devrimci- üyelerinden bir grup platformdaki yerlerini aldılar.

Saatin geç olmasına rağmen Smolni hiç olmadığı kadar hareketliydi. Kongrenin yapıldığı salon da kalabalık ve hararetliydi. Delegeler sütunların tabanlarında dikilmiş ve pencerelere oturmuştu. Girişler ve antreler saat 10:40'ta kapatıldığında manşetlerinde kırmızı çarpıların olduğu askeri üniformalı iri yarı bir tip platforma çıktı. Bu Menşevik Dan'dı, Merkez Idari Komitesi adına kongrenin açılışını yaptı.

Görülüyordu ki Menşeviklerin ve ayrılmaz yoldaşları Sağ Sosyalist Devrimcilerin kongreye katılmalarındaki tek sebep karşıdevrimci yüzlerini sergilemekti. Başlangıçtan itibaren yüzsüzce karşıdevrimcileri desteklemişlerdi. Bunların sayesinde

fesatlık yuvası haline gelen Kışlık Saray'ı Petrogradlı İşçiler ve askerler o dakika hücumla almıştı.

Kongrenin açılışında Dan şunları söyledi:

Ben Merkez İdari Komitesi Yönetim Kurulunun bir üyesiyim, fakat bu dakikada parti liderlerimiz Kışlık Saray'da ateş altındalar, bakan olarak görevlerini yerine getirmeye çalışıyorlar.3

Dan'ın destek verdiği bakanlar o dakikalarda Petrograd proleterlerini bastırmak amacıyla cephelerden birlik topluyorlardı. Halihazırda Kerenski'yi Petrograd'a Kazak birliklerini getirmesi için göndermişlerdi. Anayasal Demokrat Kişkin'i diktatör olarak görevlendirmiş ve Petrograd'da düzeni tekrar sağlaması için ona olağanüstü yetkiler vermişlerdi. Dan sözüne şöyle devam etti:

Hiç konuşma yapılmadan, kongre oturumunun açıldığını beyan eder ve bir yönetim kurulu seçimine geçilmesini öneririm.4

Bolşevikler, yönetim kurulunun orantısal temsil temeline göre seçilmesini istediler. Menşevikler ve Sağ Sosyalist Devrimciler ise temsilcilerini adaylıktan çektiler. Enternasyonal Menşevikler bazı sorunlar çözülünceye kadar kongrenin yönetim kurulu seçimlerinde yer almaktan kaçınacaklarını da açıkladılar.

Menşevik lider Martov'un zayıf ve öfkeli figürü platformda belirdi. Boğuk bir sesle Bolşeviklere küfürlü sıfatlar fırlatarak konuşmasına başladı, proleterlerin büyüyen zaferini suikast olarak tanımladı ve devrimci İşçileri ve askerleri çok geç olmadan kendilerine gelmeye çağırdı. Martov gerçekte delegelere Petrograd sokaklarına çıkıp, ihtilalci İşçileri ve askerleri evlerine dönmeleri için ikna etmelerini önerdi.'

Enternasyonal Menşevikler adına Martov, kongrenin karmaşanın engellenmesini sağlamak amacıyla diğer Sosyalist partiler ve örgütlerle müzakerede bulunacak bir heyet seçmesini önerdi.

İç savaştan kaçınmanın tek yolunun bir birleşik demokratik hükümet kurmak olduğunu iddia etti. 6

Birleşik demokratik hükümetin kurulması için bir anlaşmaya varılması gerektiğini söyleyen Martav'un işaret ettiği diğer sosyalist parti ve örgütlerin temsilcileri kongredeydi ve eğer Menşevikler çalışan halk çoğunluğunun isteklerine göre içtenlikle hareket ederlerse kongrenin ilerleyişinde yer alacaklar ve kararlarına uyacaklardı. Fakat Martav'un önerisi görünürde farklı bir şey içeriyordu. Karmaşayı önleme başlamıştı ki Menşevikler Kışlık Saray'daki işgalin kaldırılmasını, diktatör Kişkin'in liderliğindeki kuşatılmış bakanların hareketlerinde özgür olmaları ve Geçici Hükümet'e cepheden yedek kuvvet sağlaması ve Petrograd'daki karşıdevrimci kuvvetleri seferber etmesi için süre tanınmasını istedi. Martav'un önerisi karşıdevrimcilerden de aynı desteği gördü.

Martav'un önerisi kongredeki diğer kararsız gruplar tarafından da desteklendi -Sol Sosyalist Devrimciler ve öncü grup-, Bolşevik grup ise Martov'un önerisine herhangi bir itirazları olmadığını, tam aksine tüm grupların gelişen olaylarla ve durum dışı bir yolla önerilerini dile getirmeleriyle ilgilendiklerini açıkladılar.

Bu anlamda, yani hararetli bir şekilde kabul edilen Martav'un önerisine göre kongredeki çeşitli gruplar günün olaylarına karşı tutumlarını dile getirmeliydi.

Kabul edilen çözüm Menşevikleri memnun etmedi. Kongre onların önerilerinin ana noktalarını göz ardı etmişti: Karmaşanın durdurulması için harekete geçilmeli. Birbiri ardına Sosyalist Devrimci ve Menşevik temsilciler acil hareketle ilgili açıklama yapmak için söz hakkı istediler. Aciz bir öfkeyle saçmalayarak Bolşeviklerin planı ve maceracılığı hakkında ulumaya devam ettiler. Kongre platformundan Sovyet

Hükümeti'ne karşı açıkça savaş ilan ettiler. Menşevik Y. A. Haraş, 20. Ordu Komitesi temsilcisi olarak konuştu:

Menşevik ve Sosyalist Devrimciler kendilerini burada yer alan herkesten ayırmak ve tüm güçleriyle zapt etme kuvvetine karşı koymak amacıyla sosyal kuvvetleri toplamak gerektiğini var saymaktadır.

Onu Öncü Grup adına konuştuğunu iddia- eden Menşevik ordu subayı G. D. Kuçin izledi:

Şu andan itibaren şehirler mücadele arenası olacaktır ve buralarda kuvvetler seferber edilmelidir.

Ona salondaki delegelerden şu karşılık geldi:

Kimin adına konuşuyorsunuz? Ne zaman seçildiniz? Askerler ne diyor?

Kuçin, komiteye 2., 3., 4., 6., 7. ve diğer ordulardan bahsetti. Uyarıcı bir tonla kongrenin gözünü korkutmaya çalışarak cephedeki 20 ordunun Petrograd'a gelerek taş üstünde taş bırakmayacaklarını açıkladı. Açılan cephenin ve kötü kaderinin üstüne adayan Rusya'nın dehşetli bir resmini çizdi. Konuşmasının kanıtı olarak Ordu Komitesi'nden geçen benzer tehditlerle dolu kararı okudu.

Konuşmasını gergin bir sessizlik izledi. Delegeleri bir ürperme sarmış gibiydi. Cephedeki birlikler gerçekten heybetli bir savaş gücünü temsil ediyordu. Tüm bunlara bakarak bu subayın dedikleri doğru muydu?

Fakat sessizlik aniden yüksek ve kendinden emin bir sesle bozuldu. Cepheden bir asker çamurlanmış paltosuyla platforma doğru yolunu ezerek geçti ve şunları söyledi:

Bu adamlar, orduda ve Öncü Komite'deki hiziplerin fikirlerini dile getiriyorlar. Ordu uzun zamandır bu komitelerin yeniden

seçilmesini istiyor. . Siperlerdeki erler sabırsızca gücün Sovyetlere devredilmesini bekliyorlar.

Bir sonraki konuşmacı Leh piyadelerinin temsilcisiydi:

Ordu Komitesi'nin iki temsilcisinin açıklamalarını duydunuz. Eğer konuşanlar gerçekten orduyu temsil ediyor olsalardı konuşmalarının bir değeri olurdu. Onları saf dışı edin! Ordu onlarla beraber değil! 11

Haraş ve Kuçin, tipik Ordu Komitesi temsilcileriydi. Şubat Devrimi'nin ilk gününden beri, tekrar seçilmemelerine rağmen bir ofise sahiptiler. Askerler onları otokrasinin devrilmesinden beri hiç değişime uğramayan Genelkurmay'ın ajanları, olarak nitelendirdiler. Kongre açıldığı dakikadan beri platformdan konuşan üst ordu komiteleri, köylü ve demiryolu İşçi örgütleri temsilcileri ile geniş salonun kenarlarını dolduran asker ve köylü delegeleri arasında bir mücadele başladı. Bu halk delegeleri, kongreyi düşman kampıymışçasına göstermeye çalışan komite adamları tarafından yapılan konuşmalarda alay ettiler. Salonun her köşesinden Menşeviklere ve Sosyalist Devrimcilerin tehditlerine cevap olarak gelen öfke haykırışları, sosyal uzlaştırmacıların politikasının tüm ülkede yarattığı kızgınlığın zayıf bir yankısıydı. Kuçin ve diğer komite elemanları çoktan geçip gitmiş olan devrimin bir basamağının temsilcileriydi.

Tehditçiler! Siz Genelkurmay adına konuşuyorsunuz, ordu adına değil! sözleri delege sıralarından Kuçin'e fırlatılan haykırışlardı.

Onun tüm politik bilince sahip askerlerin salondan ayrılma çağrısına karşılık olarak yüzlerce asker şöyle cevap verdi:

Kornilovcular!

Haraş ve Kuçin tarafından konuşmalarında kullanılan küfürlü dil, Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler tarafından okunan bildirilerde de tekrarlandı.

Bildirilerinde Menşevikler, Büyük Sosyalist Devrimi, ülkeyi birbirini kıran bir mücadeleye sokan ve karşıdevrimcilerin zaferine götüren bir kumar ve bir suikast olarak adlandırıyorlardı. Bu durumdan kurtulmanın tek yolu Menşeviklerin desteklediği Geçici Hükümet'le, hükümetin tekrar örgütlenmesi şartıyla anlaşmaktı.

Sosyalist Devrimciler kendilerini Menşeviklerle birleştiriyorlardı. Hendelmann tarafından okunan bildirileri Menşeviklerinkiyle tamamen uyum doluydu ve Ekim ayaklanmasını ülkeye ve devrime karşı bir suç olarak tanımlıyorlardı.13

Hem Menşevikler ve hem de Sosyalist Devrimciler bildirilerinde kongreden ayrılacaklarını açıkladılar.

Bundçuların temsilcisi Abromoviç de grubunun kongreyi terk edeceğini bildirdi. Devam ederek, Menşeviklerin, Sosyalist Devrimcilerin, Köylü Vekilleri Sovyeti Merkez Komitesi ve Şehir Duması üyeleri hükümet tarafında ölmeye karar verdiklerini, bundan dolayı herkesin Kışlık Saray'a ateşi göğüsler neye gideceğini ve tüm kongre delegelerini onlara katılmaya davet ettiğini söyledi.

Biz bu yolla ilerlemeyeceğiz, diye delege sıralarından sesler geldi.

Menşevikler, Sağ Sosyalist Devrimciler ve Bundçular bundan sonra karşıdevrimci güçlere kongrenin platformundan çağrı yapmak amacıyla geldikleri kongreden ayrıldılar.

Platformdan çıkışa ulaşmak için, uzlaşmacıların liderleri koridor boyunca kalabalık delegelerin arasından yollarını bulmaya çalışırken her yandan gelen alay ve haykırışlarla karşılandılar:

Kaçaklar! Tehditçiler! Beladan iyi kaçıyorsunuz!

Sosyalist Devrimci ve Menşevik liderleri, kendi destekçilerini bile kendileriyle sürüklemeyi başaramadılar. Uzlaşmacı partilerin sıradan üyeleri sola kaymaya devam etti. Menşevik grup 80 üye, Sağ Sosyalist Devrimciler ise 60 üye kaydettirmişti. 140 üyenin liderleriyle birlikte kongreyi terk edeceği bekleniyordu. Fakat bazı Sosyalist Devrimci delegeler bir gecede sayısı 7'den 21'e çıkan Ukrayna Sosyalist Devrimci grubuna katıldı. Bazı Menşevikler kongrede kalan Birleşik Enternasyonalistlerin tarafına geçti. Birleşik Enternasyonalist grubun sayısı 14'ten 35'e yükseldi. Birçok Sağ Sosyalist Devrimci ve parti üyesi olmayan delegeler, sayısı 1'79'a ulaşan Sol Sosyalist Devrimcilere katıldılar. Halbuki kongrenin açılış gecesi tüm Sosyalist Devrimci grupların toplam üye sayısı 193'tü. Böylece sadece 70 delege kongreden ayrılmış oldu. Kongre ilerledikçe uzlaşmacılar iyice izole edildiler.

Kısa bir süre sonra Enternasyonalist Menşevikler de kongreden ayrıldılar. Menşeviklerin ve Sosyalist Devrimcilerin devrime karşı olduklarını açıkça göstermeleri gerçeğine rağmen Enternasyonalist Menşevikler birleşik bir demokratik hükümet kurmak için ', onlarla bir anlaşmaya varmak konusunda ısrar ediyorlardı.

Uzlaşmacıların ayrılmasından kısa zaman sonra silahların uzaktan belli belirsiz gelen sesi salonda duyuldu. Delegeler karanlık Ekim gecesinin ötesindeki pencerelere döndü. Büyük ayaklanmanın son harekâtı -Kışlık Saray'a saldırı- sona yaklaşıyordu.

Sosyalist Devrimciler ve Menşevikler tekrar salonda belirdiler, yüzleri panik ve öfkeyle sararmış delegeler arasında, Bolşeviklerin Kışlık Saray'ı bombaladıklarını haykırarak oraya buraya koşuyorlardı. Abromoviç tekrar platforma çıktı, histerik

bir şekilde ellerini ovarak Menşevik Parti tarafından delege edilen temsilcilerin de bulunduğu Geçici Hükümet'e yardıma gelmeleri için Kongreye yalvardı.

Abromoviç'i Martav izledi:

Size şu an ulaştırılan bilgi bizim derhal kesin kararlar almamızı gerektiriyor, diye başladı fakat salondan gelen seslerle konuşması kesildi:

Hangi bilgi? Niye bizi korkutmaya çalışıyorsunuz? Kendinizden utanmalısınız. Bunlar sadece dedikodu.

Burada sadece dedikodu duymuyoruz. Eğer pencerenin yakınına gelirseniz silah seslerini duyabilirsiniz.

Silah sesleriyle korkuya kapılan **Martav Bolşevikleri askeri bir plan yapmak ve kan dökülmesine sebep olmakla suçladı.** Sonuçta yüzü sinide gerilen Martav, krize barışçı bir çözüm bulması için bir komite oluşturulması ve komite işini bitirinceye kadar kongrenin askıya alınması çağrısını içeren bir bildiri okudu.

Menşevik liderlerin tiz sesi ölmeden önce Köylü Vekilleri Sovyeti İdari Komitesi'nin Sosyalist Devrimci temsilcileri platformda belirdi ve aynı nasihati dile getirdiler. O, delegelerden bu kongrede yer almamaları ve Köylü Vekilleri Sovyeti İdari Komitesi'nin Breşko-Breşkovskaya da dahil üç üyesinin bulunduğu Kışlık Saray'a gitmeleri talebinde bulundu.

Bir an önce amaçlarımızı yerine getirmeleri için gönderdiğimiz kişilerle yan yana ölmek için oraya gitmeliyiz.16

Köylü Vekilleri Sovyeti İdari Komitesi'nin bir avuç üyesi salondan ayrılarak Menşeviklere ve Sosyalist Devrimcilere Kışlık Saray'a gitmek için eşlik ettiler. Onlar dışarı çıkarken Aurora'dan bir gemici platforma çıktı ve alaycı bir tonla haykırdı:

Korkmayın! Kuru sıkı mermiler kullanıyoruz. Aurora'nın bu temsilcisi aynı güvenceyi tekrarladı ve Sovyetler Kongresinin görevine barış içinde devam edebileceğini garanti eden tüm önlemleri aldıklarını da ekledi.

Bu bildiri büyük bir alkışla kutlandı. Bir avuç dolusu Menşevik, Sosyalist Devrimci, burjuva Şehir Duması'nın üyeleri ve Köylü Vekilleri Sovyeti İdari Komitesi'nin üyeleri dışarı çıkmaya çalışırken ,diğer bir grup da salona girmeye çalışıyordu. Başkan Duma'nın Bolşevik üyelerinin Bütün Rusya Sovyetleri Kongresiyle yan yana yenilmeye ya da ölmeye geldiklerini anons etti. Petrograd Şehir Duması'nın Bolşevik üyeleri delegelerin çınlayan gülüşleri içinde geçide geldiler.

6 Ekim sabahı saat 3:10'da kısa bir aradan sonra Kongre oturumu tekrar başladı. Kışlık Saray'ın işgali anons edildi. Karşıdevrimcilerin son kalesi de düşmüş oldu. Diktatör Kişkin başkanlığındaki Geçici Hükümet üyeleri Kızıl Muhafızlar ve askerler tarafından tutuklandı. Kısa mevcudiyeti süresinde halk yığınlarının haklı nefretini kazanan Geçici Hükümet yoktu artık.

Ardı arkasına haberciler Büyük Proleter Devrimin yeni zaferleri ve devrimcilerin tarafına geçen yeni ordu birliklerinin haberleriyle geliyorlardı.

Tsarskoye Selo garnizon komiseri şu açıklamayı yaptı:

Tsarskoye Selo Garnizonu Petrograd'a yaklaşmaya devam etmektedir ... Motosikletli ta burun geldiğini duyduğumuz zaman direniş için hazırlandık fakat alarmımız lüzumsuzmuş, Bütün Rusya Sovyetleri Kongresinde yoldaşlarımız motosikletçiler arasında düşman olmadığı anlaşıldı. Komiserlerimizi onlara gönderdiğimizde onların da Sovyet Hükümeti tarafında olduğunu öğrendik ... Tsarskoye Selo Garnizonunun sonuna kadar savunacağı Bütün Rusya Kongresinin ve devrimin tarafında olduğunu beyan ederim.

Onu Sergo Oryonikidze'nin ziyaret ettiği 3. Motosiklet Taburu temsilcisi izledi. Kongre bu askeri alkışlarla selamladı. O da bunun üzerine şunları söyledi:

Son zamanlara kadar Güneybatı Cephesi'nde konuşlanmış bulunuyorduk. Ertesi gün kuzeye gitmek için telgraf ile emir aldık. Telgraf Petrograd'ı korumaya ʻgideceğimizi belirtiyordu fakat kime karşı bahsedilmemişti. Sanki gözümüz bağlanmıştı ve nereye gittiğimizi bilmiyorduk. Neler olduğu konusunda belirsiz bir fikrimiz vardı. Tüm yol boyunca kendimize sorduk: Nereye? Niçin?

Peredolskaya istasyonunda durumu açıklığa kavuşturmak için 5. Motosiklet Taburuyla bir toplantı yaptık. Bu toplantıda bizler arasından tek bir kişinin bile kardeşlerimizle savaşmak ve kanlarını dökmek istemediğinin farkına vardık ... Geçici Hükümet'in emirlerine uymamaya karar verdik. Bu hükümette bizim menfaatlerimizi korumaya istekli insanlar yok, çünkü bizi kardeşlerimize karşı savaşmaya gönderiyorlar dedik. Size kesin olarak söyleyebilirim ki kapitalistler ve mal sahiplerinin yönettiği bir hükümeti başa getirmeyiz.

Konuşmacı konuşmasını bitirdiğinde Petrograd'da karşı birliklerin hareketlerini önlemek için bir Askeri Devrim Komitesi'nin Kuzey Cephesi'nde kurulduğunu bildiren bir telgrafın alındığı açıklandı.21

Kongre, Kuzey Cephesi Askeri Devrim Komitesi'ne bir kutlama gönderdi.

Bundan sonra kongre Lenin tarafından kaleme alınmış İşçilere, Askerlere ve Köylülere hitap eden bir bildiriyi kabul etti. Bildiri şöyleydi:

Sovyetlerin çoğunluğunun temsil edildiği İşçi ve Asker Vekilleri Sovyeti II. Bütün Rusya Kongresi başladı. Köylü Sovyetlerinden

de birçok delege kongrede hazır bulunuyor. Uzlaştırmacı Merkez İdare Komitesi'nin mandasına son verilmiştir.

İşçilerin, askerlerin ve köylülerin üstün çoğunluğunun isteğiyle desteklenen, Petrograd'daki garnizon ve İşçilerin muzaffer ayaklanması ile desteklenen kongre İktidarı kendi eline aldı.

Geçici Hükümet dağıtıldı ve üyelerinden çoğu tutuklandı ...

Kongre 'yerel birimlerdeki tüm İktidarın İşçi, Asker ve Köylü Vekilleri Sovyeti'ne verilmesini' emreder:

Lenin'in kısa ve öz stiliyle yazılmış bu kısa bildiri milyonlarca insanın hayatında yeni bir çağ başlatıyordu. Bu dakikadan sonra Rusya'daki mal sahipleri ve kapitalistlerin kuralları sonsuza kadar terk edilmiş ve çalışan insan yığınları ülkeyi yönetmek için başa geçmişti. Lenin'in manifestosu Sovyetler Kongresi adına askerleri, sanayi İşçilerini ve diğer çalışan insanları sadık ve uyanık olmaya çağıran devrimci bir istemle son buluyordu:

Askerler, aktif olarak Kerenski'ye direnin! Kendi muhafızınız olun!
Demiryolu İşçileri, Kerenski tarafından Petrograd'a karşı gönderilen tüm birlik trenlerini durdurun!
Askerler, İşçiler ve memurlar, devrimin kaderi ve demokratik barışın geleceği sizin ellerinizde yatıyor!

Yaşasın devrim!23

Bu, tarihte ilk defa İktidarın bir sınıftan diğerine böyle sade ve kısa terimlerle geçişinin örneğiydi.

Bu bildirinin okunması delegelerden sık sık gelen alkışlarla kesildi. Kongrede kalan Sol Sosyalist Devrimciler bildiriyi desteklediler. Bildiri, kongre tarafından saat 5'te 2 ret, 12 çekimser oyla kabul edildi.

Neredeyse sabah olmasına ve delegelerin yorulmasına rağmen hepsi olabildiğince canlıydı, gözleri gençlik ateşiyle yanıyor ve kalpleri mutluluk ve umutla çarpıyordu. **Ekim ayında gökyüzünde günün ilk ışıkları ağarırken tüm insanlık için yeni bir çağı müjdeliyordu.**

1917 Sovyet Devrimi 2. Bölüm, Çeviren ; Özlem Koşar

Stalin 12 Martta sürgünden kurtularak Petrograda geliyor. İki gün sonra makalesi Pravda da yayınlanıyor. O günden Ekim devrimine kadar sürekli konuşmalar yapıyor, yazılar yazıyor. Ekimde silahlı ayaklanmayı yönetmek için kurulan beş kişilik komiteden biri oluyor. Lenin, Stalin, Sverdlov, Dzerzhinsky, Bubnov, Uritsky.